NOVELTOON
Cổ Đạo Thần Ký
ALEJR

Cổ Đạo Thần Ký

Tác giả: ALEJr

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Truyện Cổ Đạo Thần Ký của ALEJr kể về Lạc Tư Thần, một nhà thám hiểm khảo cổ vừa mới kết hôn với một người đàn ông bí ẩn khi anh ta chết trong một tai nạn khảo cổ. Tuy nhiên, anh ta đã được xuyên không đến một thế giới lạ, nơi con người có thể trở thành tiên nhờ tu luyện.

Lạc Tư Thần xuyên vào một thân thể bị xem là phế vật, và để sống sót, anh ta phải cố gắng tu luyện và tìm cách trở về thế giới của mình. Nhưng một ngày, anh phát hiện rằng linh hồn của mình là Ma Tôn - một nhân vật đã gây rất nhiều rắc rối trên đại lục cách đây 20 vạn năm.

Khi Lạc Tư Thần đạt tới tiên giới, anh ta gặp lại vị thần đã đánh bại Ma Tôn và phát hiện ra người đó chính là chồng của anh. Từ đó, câu chuyện gây cấn và hấp dẫn bắt đầu.

Nếu bạn yêu thích thể loại đam mỹ, hãy đọc thêm Lam Khải Vu Mặc hoặc Đại Ca, Uống Trà Sữa Không.

Mục lục:

Chương 1: 1: Xuyên Qua

Chương 2: 2: Giả Ngốc

Chương 3: 3: Tu Luyện

Chương 4: 4: Linh Căn

Chương 5: 5: Kết Bằng Hữu

Chương 6: 6: Linh Quan Thượng Môn

Chương 7: 7: Nhiệm Vụ

Chương 8: 8: Gánh Nước

Chương 9: 9: Sáng Tạo Pháp Kỹ

Chương 10: 10: Bái Sư

Chương 11: Chương 11

Chương 12: Chương 12
Chương 13: Chương 13
Chương 14: 14: Làng Đồng Môn 1
Chương 15: 15: Làng Đồng Môn 2
Chương 16: 16: Làng Đông Môn 3
Chương 17: Chương 17
Chương 18: 18: Làng Đồng Môn 4
Chương 19: 19: Làng Đồng Môn Kết
Chương 20: Chương 20
Chương 21: Chương 21
Chương 22: 22: Diệt Tùy Gia 1
Chương 23: 23: Diệt Tùy Gia 2
Chương 24: 24: Diệt Tùy Gia 3
Chương 25: 25: Diệt Tùy Gia 4
Chương 26: 26: Diệt Tùy Gia 5
Chương 27: 27: Diệt Tùy Gia Kết
Chương 28: Chương 28
Chương 29: 29: Mua Vũ Khí
Chương 30: 30: Tỷ Thí 1
Chương 31: 31: Tỷ Thí 2
Chương 32: 32: Tỷ Thí 3
Chương 33: 33: Tỷ Thí 4
Chương 34: 34: Tỷ Thí 5
Chương 35: 35: Tỷ Thí Kết
Chương 36: 36: Lại Tập Luyện
Chương 37: Chương 37
Chương 38: 38: Đại Hội Môn Phái 2
Chương 39: 39: Đại Hội Môn Phái 3
Chương 40: 40: Đại Hội Môn Phái 4
Chương 41: 41: Đại Hội Môn Phái 5
Chương 42: 42: Đại Hội Môn Phái 6 Kết

Chương 43: 43: Thần Cốt
Chương 44: 44: Bế Quan
Chương 45: 45: Đại Bảo Quốc
Chương 46: 46: Khuynh Thế Lạc Tử Diễm
Chương 47: 47: Ma Tộc Tấn Công
Chương 48: 48: Hai Vạn Năm Trước
Chương 49: 49: Hai Vạn Năm Trước 2
Chương 50: 50: Chủ Nhân
Chương 51: 51: Gà Đen Hay Là Long Tước
Chương 52: 52: Quán Trọ
Chương 53: 53: Trêu Đùa
Chương 54: 54: Ai Hơn Ai
Chương 55: 55: Vãng Nguyệt
Chương 56: 56: Tư Dạ Đàn
Chương 57: C57: Mộ phủ
Chương 58: C58: Nhất hệ linh căn
Chương 59: C59: Quyết định của mộ vãn linh
Chương 60: C60: Chợ quỷ 1
Chương 61: C61: Nhẫn cưới
Chương 62: C62: Hắc y nam nhân
Chương 63: C63: Hồi ức của đầu lâu
Chương 64: C64: Suối âm dương
Chương 65: C65: Chợ quỷ kết
Chương 66: C66: Chủng
Chương 67: C67: Huyền tề hóa hình
Chương 68: C68: Trở về môn phái
Chương 69: C69: Khai thông chủng
Chương 70: C70: Trăng
Chương 71: C71: Nương
Chương 72: C72: Lễ du thần 1
Chương 73: C73: Lễ du thần 2 hồi ức của tử vu

Chương 74: C74: Lễ du thần 3
Chương 75: Lễ Du Thần (Kết)
Chương 76: Vạn Thần Đài 1
Chương 77: Vạn Thần Đài 2
Chương 78: Vạn Thần Đài 3
Chương 79: Vạn Thần Đài 4
Chương 80: Vạn Thần Đài (Kết)
Chương 81: Trấn Già Văn
Chương 82: Chịu Phạt
Chương 83: Quần Tím
Chương 84: Quần rách
Chương 85: Tiểu Hồ Ly
Chương 86: Hổ Vương
Chương 87: Giao Đấu 1
Chương 88: Giao Đấu 2
Chương 89: Giao Đấu 3
Chương 90: Giao Đấu 4
Chương 91: Giao Đấu (Kết)

------oOo------

Chương 1: 1: Xuyên Qua

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thiên địa thuở sơ khai do hai vị thần tạo nên.

Thứ nhất là Cổ Thần sáng lập thế giới, phía trên là trời, bên dưới là đất, được tôn làm Thần sáng tạo.

Thứ hai Đạo Thần tạo ra sự sống, cai quản sinh tử của mọi vật trên thế gian, được tôn làm Thần sinh tử.

Từ đó mới có thế giới mà chúng ta đang sống hiện tại.
Ban đầu, con người và yêu ma đều lẫn lộn với nhau mà sống, chẳng bao lâu ma tộc liền nảy sinh lòng tham mu.ốn thâu tóm toàn bộ nhân gian, giết hại vô số sinh linh khiến cho Đạo thần tức giận, đích thân xuống trần trấn áp khiến toàn bộ yêu ma đều bị đuổi sang vùng đất phía tây khô cằn sinh sống, ngài lập cấm chế giữa hai khu vực để đảm bảo yêu ma không thể tới nhân gian, từ đây con người mới có thể bình bình an an mà tồn tại.

Hai mươi vạn năm trước, không hiểu sao ma tộc lại phá được cấm chế Đạo Thần tạo ra mà thoát ra ngoài làm cho thiên hạ rơi vào cảnh lầm than, tại nhân gian lúc đó xuất hiện một kẻ vô cùng độc ác, tự tay giết sạch gia tộc rồi hóa thành ma nhân phục vụ cho Ma Vương, không lâu sau chính tên này lại đột nhiên hóa thành Ma Tôn, một tay che trời đánh tan các vị tiên nhân xuống trần giúp đỡ nhân giới, người đời gọi hắn là là Hắc Tử Ma Tôn, chính là cái tên mà đến nay người ta vẫn hay dùng tên để dọa nạt tiểu hài tử.
Tại sao lại gọi là Hắc Tử Ma Tôn đây? Bởi vì quanh thân hắn phát ra luồng khí màu đen chết chóc, thứ này xuất hiện ở đâu là không có thứ gì có thể sống sót được kể cả cỏ cây ven đường hay yêu thú hung hãn.
Năm đó Cổ Thần phải đích thân tới để thu phục Hắc Tử Ma Tôn, ngài còn dùng thần lực tạo ra một tiểu thế giới song song nhốt hết đám ma vật vào nơi đó, cũng chính là địa ngục mà chúng ta vẫn hay nhắc tới, nhờ vậy mà thiên hạ mới thái bình tới tận ngày nay.

Từ đó, trời đất chia ra làm ba nơi, tiên giới, nhân giới và địa ngục giới.
Kỳ lạ là từ khi Ma Tôn chết đi thì cả lục địa bỗng tràn đầy linh khí, đến cả người thường cũng có thể tu luyện nhập đạo, trải qua hai mươi vạn năm này có không ít các môn phái được lập ra để bồi dưỡng nhân tài, chỉ tiếc con đường tu luyện gian nan, số người có thể phi thăng thành tiên cũng không nhiều, nhưng

nhờ có tu luyện mà tuổi thọ của nhân loại cũng đã được nâng cao hơn rất nhiều.
Ông lão kể chuyện đóng quạt vỗ vỗ lên bàn tay " Câu chuyện tới đây là kết thúc, đa tạ các vị đã lắng nghe, ngày mai tại hoàng cung tổ chức kiểm tra thiên phú, những ai chưa từng kiểm tra có thể tới nơi đó thử xem sao".
Trên đường phố nhộn nhịp tiếng rao bán hàng, Lạc Tư Thần đứng dựa lên cây cột gỗ gần đó lắng nghe xong thầm cảm khái thế giới này thật vi diệu, y vừa xuyên tới nơi này không lâu trong tình cảnh khá đặc biệt.
Hôm đó Lạc Tư Thần đang cùng bạn trai đi thám hiểm một hang động trong vùng núi bí hiểm mới được phát hiện, y là một nhà thám hiểm trong đoàn khảo cổ của trường đại học, vốn làm cái ngành này thì xác định là ế lâu dài, không ngờ đột nhiên xuất hiện một người đàn ông rất thần bí tiếp cận Lạc Tư Thần, người đàn ông đó kiên trì suốt ba năm thì y mới đồng ý cùng anh ấy ở bên nhau, chỉ tiếc là chưa tới vài tháng thì sự việc ngoài ý muốn lại xảy ra.
Khi đi vào hang động đó, Lạc Tư Thần phát hiện một tượng rùa thần rất lạ nên vô ý mà tách ra khỏi đoàn đi tới chỗ đó, vì xung quanh tối đen như mực nên Lạc Tư Thần nhất thời không để ý mà ngã xuống một hố nước sâu ngay dưới chân tượng, cảm giác cứ như bị ai kéo chân lôi xuống.

Lạc Tư Thần vùng vẫy cố bám lên mỏm đá nhưng rồi y phát hiện bản thân vẫn bị kéo đi trong khi thân thể vẫn kẹt lại ở nơi đó, thì ra linh hồn của y mới là thứ bị lôi đi.
Vào giây cuối trước khi mất ý thức, Lạc Tư Thần nhìn thấy bạn trai mình cũng đang bơi tới đây nhưng không kịp nữa rồi, y cũng không có thời gian để thắc mắc tại sao bạn trai lại nhìn thấy linh hồn của y mà lao tới như vậy thì đã xuyên tới thế giới này rồi.
Khi tỉnh lại phát hiện bản thân đang nằm giữa một tế đàn khiến y vô cùng kinh ngạc, hơn nữa y không có thân thể, chỉ là một linh hồn bay phấp phơ trong gió mà thôi, sau đó Lạc Tư Thần phát hiện một xác thiếu niên nằm gần đó, xem ra chính là người này đã làm lễ tế gọi hồn khiến y xuyên tới thế giới này, nhưng chuyện này quá ngoài sức tưởng tượng rồi.

Là một nhà thám hiểm khảo cổ nên Lạc Tư Thần từ lâu đã tiếp xúc với các loại câu chuyện quỷ quái bí ẩn nhưng cũng không ngờ nó lại xảy ra trên chính bản thân mình.
Lạc Tư Thần thử chạm tay lên thiếu niên kia thì cả linh hồn y liền nhập thẳng vào thân thể của cậu ta, cũng lúc đó hàng chục lá bùa vàng dán đầy xung quanh cũng đột nhiên bị cháy nổi lên ngọn lửa màu xanh dương quỷ dị.

Sau khi cháy hết thì ngọn lửa hóa thành bốn chữ Hắc Tử Ma Tôn rồi tan biến vào không khí không một dấu vết.
Lạc Tư Thần mở mắt lần nữa, thêm thể kia vốn là xác chết lại dần có sắc hồng nhuận trở lại, y ngồi dậy cử động chân tay, xem ra đây là ràng buộc do trận huyết tế kia tạo ra, không biết phải làm sao để giải.

Lạc Tư Thần đứng dậy, trong tay áo đột nhiên rơi ra một tờ giấy, y mở ra đọc, bằng cách thần kỳ nào đó y lại tự hiểu được thứ ngôn ngữ được viết trên đó dù chưa từng gặp qua bao giờ " Giúp ta trả thù!", bốn chữ này viết bằng máu đỏ nhìn rất gay mắt, Lạc Tư Thần không hiểu sao thiếu niên này lại tin tưởng vào y như vậy nhưng xem ra chỉ còn cách giúp cậu ta trả thù thì y mới có thể gỡ bỏ được ràng buộc của huyết tế.

Cơ mà rốt cuộc là trả thù ai thì lại không nói rõ.

Bộ truyện Cổ Đạo Thần Ký được tác giả đăng tải tại Noveltoon, đọc tại Noveltoon để ủng hộ và tương tác với tác giả.
Lạc Tư Thần rời khỏi tế đàn sâu trong rừng mà ra tới đường phố nghe ngóng tình hình nên mới vô tình nghe được đoạn kể chuyện của ông lão khi nãy.

Xem ra thế giới này con người có thể tu luyện giống như trong những tiểu thuyết tu tiên mà y từng đọc qua trên mạng, cũng chính vì vậy mà nơi này mới càng trở nên nguy hiểm hơn bao giờ hết.

Lạc Tư Thần nhớ tới bạn trai của mình, không biết hiện giờ anh ra sao, liệu có bị liên lụy mà mất mạng hay không, phải mau chóng tìm cách để quay trở về càng sớm càng tốt mới được.
Chủ nhân của thân thể này thậm chí còn không để lại cho y một phân tiền nào, đúng là bắt nạt người khác quá đáng..

------oOo------

Chương 2: 2: Giả Ngốc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bên trong sảnh đường của Tùy gia, Tùy Kiệt quỳ ở chính giữa đầy chán ghét " Cha! Chỉ là một đứa ngu ngốc mà thôi, con lỡ đánh hắn chết nên ném xác ở trong rừng rồi".
Tùy Khả Úy, gia chủ Tùy gia vỗ mạnh một cái lên bàn làm ly trà rung lắc tràn ra ngoài " Ngươi!...Tiên gia đã đến đòi người, giờ ta phải làm sao ăn nói với người ta bây giờ?".
Tùy Kiệt nghĩ tới kẻ kia thì liếc mắt khinh thường " Mấy năm trước kiểm tra thiên phú hắn chỉ là một phế vật, làm sao tiên gia lại để ý tới hắn được, không bằng cha bảo bọn họ đổi người khác đi".
Tùy Khả Úy day trán thở dài " Chuyện này không thể được, ngươi không hiểu đâu!", ông ta lập tức đứng dậy " Ngươi vứt xác ở đâu, mau chỉ đường cho ta".

Tùy Kiệt bị cha mình đá một cái liền bất bình mà dẫn đường chạy ra ngoài phủ, trong miệng còn lẩm bẩm mắng chửi người khác.
Lạc Tư Thần dạo quanh đường phố hứng thú nhìn ngắm khung cảnh ở thế giới này, đó là một loại bệnh nghề nghiệp của những người làm trong giới khảo cổ, cầu đá vòm mắc qua hai bên bờ sông cắt đôi khu phố ra làm đôi, bên này là khu vực tập trung nhiều thương nhân mở cửa hàng đầy hai bên đường, phía bên kia cầu từ xa đã nghe tiếng reo hồ cổ vũ của người xem biểu diễn đường phố, xa xa còn có một tòa lâu nổi bật treo biển ghi Nguyệt Nhạc Lâu, trong lúc mải mê nhìn mà y va phải một người.

Người kia ngã ra còn không quên chỉ tay lên mặt y mà mắng, có điều lời còn chưa nói hết, khi nhìn thấy mặt Lạc Tư Thần thì hắn ta liền sợ hãi lùi lại.
" Tùy Y Ngọc! ngươi...ngươi như thế nào mà lại còn sống?".
Một người đàn ông trung niên đứng sau người đó cũng sửng sốt, trong mắt còn có ý mừng.

Lạc Tư Thần không hiểu gì cả, nhưng có lẽ là người quen của thân thể này, thì ra người này tên là Tùy Y Ngọc, y tốt nhất là cứ giả ngốc tránh một số phiền phức " A...ngươi là ai nha?".
Nhìn dáng vẻ ngây ngốc của Lạc Tư Thần, Tùy Kiệt liền kinh ngạc quay sang nhìn lão cha của mình " Không lẽ là may mắn thoát chết nhưng lại hỏng đầu rồi?".
Tùy Khả Úy lập tức cho người chống chế Lạc Tư Thần rời đi " Vậy thì càng tốt,

hắn sẽ không nhớ những chuyện ở Tùy gia để mách lẻo với vị kia".
" Đi mau!" gia nhân của Tùy gia áp giải Lạc Tư Thần về tới cổng phủ.

Đúng lúc này từ trên trời hạ xuống hai vị tu luyện giả trang phục rất bắt mắt, Tùy Khả Úy không dám chậm trễ lập tức thỉnh bọn họ vào sảnh đường.

Là người của thế kỷ 21, lần đầu nhìn thấy cảnh người bay trên không trung khiến cho Lạc Tư Thần kinh ngạc khó hiểu nhìn theo từng bước chân của bọn họ, đây rốt cuộc là bằng cách nào vậy.

Bộ truyện Cổ Đạo Thần Ký được tác giả đăng tải tại Noveltoon, đọc tại Noveltoon để ủng hộ và tương tác với tác giả.
Lạc Tư Thần giả ngốc ngồi một góc nghe bọn họ nới chuyện, một trong hai vị tu luyện giả mở đầu lời chào " Tùy gia chủ, tại hạ là đệ tử Ngũ Hành Tông có nhiệm vụ ở gần đây nên tiện thể theo lời sư bá tới đây giao cho tiểu công tử một ít đồ, không biết tiểu công tử còn khỏe hay không?".
Tùy Khả Úy chỉ vào Lạc Tư Thần niềm nở nói " Đây chính là tiểu công tử, Tùy Y Ngọc".

Phu nhân Tùy gia, cũng chính là mẫu thân của Tùy Kiệt, chính thất của Tùy Khả Úy, bà ta ngồi bên cạnh cũng lên tiếng " Ta đều coi Y Ngọc như con ruột thân sinh mà nuôi nấng, các hạ cứ yên tâm".
Nghe bọn họ nhập tâm thảo luận một hồi Lạc Tư Thần mới hiểu ra, năm xưa đệ đệ của Tùy Khả Úy, cũng là cha ruột của khối thân thể này có căn cơ tu luyện nên dựa vào thực lực mà trở thành đệ tử của Ngũ Hành Tông, thời gian sau ông lại có tình cảm với một nữ tử có thân phận khá cao trong tông môn, khi bị phát hiện các vị tiền bối đều đuổi đánh đòi giết ông ấy, nữ tử kia lúc đó đã hoài thai, sợ bị phát hiện nên ngay khi vừa sinh ra Tùy Y Ngọc thì đã mang tới Tùy gia nhờ vả Tùy Khả Úy nhận làm con rồi nuôi nấng tới hiện giờ, thỉnh thoảng mẫu thân ruột của Tùy Y Ngọc sẽ gửi cho Tùy gia không ít đồ quý giá làm chi phí nuôi dưỡng và cả đồ bồi dưỡng cho con trai mình.
Sau khi tu luyện giả kia rời đi, Tùy Kiệt liền không nhịn được mà mở ra túi đồ bồi dưỡng người kia đưa tới cho Tùy Y Ngọc.

Tùy Khả Úy cũng không ý kiến gì, lão ta may mắn sinh ra đứa con trai này cũng có chút căn cơ tu luyện nhưng tư chất yếu kém, xưa giờ ông ta đều giấu đem hết những vật kia đưa cho con trai mình bồi dưỡng, Tùy Y Ngọc chỉ có thể bất bình mà không làm gì được, dù sao cũng chỉ là cái phế vật, dùng đồ tốt cũng không thay đổi được gì mà còn lãng phí hết những món đồ kia.

Lạc Tư Thần lén liếc nhìn cả nhà bọn họ, xem ra mối thù mà thân thể muốn y trả giúp chính là đám người này nhưng y mang tâm hồn của một công dân gương mẫu ở thế giới pháp luật hiện đại, làm sao có thể dám ra tay lấy mạng người đây.

Lạc Tư Thần suy nghĩ lại suy nghĩ, không bằng trước tiên làm quen với nơi này, sau này tìm cơ hội lại giải quyết cái chuyện này.
Thấy Lạc Tư Thần cứ ngơ ngơ dại dại nên Tùy Kiệt đắc ý đi tới đạp cho y một cái lăn ra đất, cú đá còn kèm theo phong thuẫn khiến trên cánh tay Lạc Tư Thần bị cắt một vết, máu chảy ra nhiễm lên y phục màu trắng mà y đang mặc.

Đây hẳn là linh căn của hắn, Lạc Tư Thần thầm nghĩ, khi nãy nghe bọn họ nói truyện thì hẳn là khối thân thể này có thể tu luyện, nhưng tại sao lại bị gọi là phế vật thì Lạc Tư Thần không rõ lắm, y ôm cánh tay đau đớn mà giả khờ giả dại, Tùy Kiệt còn chờ mong đem mấy món đồ tốt kia đi tu luyện, không có tâm tình bắt nạt Lạc Tư Thần nữa nên hắn liền rời đi..

------oOo------

Chương 3: 3: Tu Luyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần lết thân tàn đi tìm căn phòng của thân thể này, hỏi người làm ở đây, may mắn có một người vẫn chịu chỉ đường cho y.

Lạc Tư Thần vào phòng đóng kín cửa lại, y cuối cùng cũng có thể thở phào ra một hơi, thế giới này quá nguy hiểm, nếu y không trở lên mạnh hơn thì chưa kịp tìm được cách trở về thế giới của mình thì đã bị người khác đánh chết lúc nào không hay rồi " Đúng là xui xẻo mà!".
Lạc Tư Thần cởi y phục trên người ra kiểm tra vết thương rồi kinh ngạc phát hiện toàn bộ vết thương trên thân thể này đều đã hồi phục rồi, đến cả vết thương mới ở cánh tay cũng đã kết vảy sắp không nhìn ra hình dạng nữa, đây là cái chuyện quỷ gì? Trước khi Lạc Tư Thần nhập vào thì thân thể này vẫn còn chi chít vết thương tới mức mất mạng, không thể nào lại lành lặn nhanh như vậy được.
Cả ngày hôm nay quá mệt mỏi, Lạc Tư Thần tạm gác suy nghĩ qua một bên mà muốn nằm xuống một lúc, ai ngờ lại nằm đè lên thứ gì đó, y lật tấm chăn lên phát hiện đó là một cuốn sách cũ khá rách nát.

Lạc Tư Thần lật ra xem, bên trong hướng dẫn cách dẫn khí nhập thể, còn nói rõ những điều cơ bản cần phải biết khi muốn tu luyện, trông rất giống loại sách bán đầy ngoài chợ khi nãy y thấy ở bên đường.
Trời đất tràn ngập linh khí nhưng không phải ai cũng có thể tu luyện, người muốn tu luyện trước tiên phải có linh căn, linh căn có nhiều loại, thường là thuộc về ngũ hành, bao gồm: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Trong đó Thủy và Mộc là linh căn yếu, chỉ dùng để thải bổ, thích hợp cho tu luyện giả là nữ, có thể dùng để hỗ trợ và trị thương cho người khác.

Ngoài ra linh căn cũng có những loại biến dị hiếm gặp như: Băng, Phong, Lôi, Độc, Quang, Ám,...
Người càng có ít linh căn thì càng dễ tu luyện lên các cấp cao nhanh hơn, người có 4,5 linh căn trở lên phần lớn chỉ dừng chân tại Luyện khí kỳ.

Nói tới đây, tu luyện giả tổng có 7 cấp độ, từ thấp tới cao là Luyện khí kỳ, Trúc cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Phân thần, Hợp thể, Đại thừa, Độ Kiếp.

Ngoài Luyện khí kỳ chia làm 9 tầng thì các cấp độ khác đều chia làm 4 tầng: Sơ kỳ - Trung kỳ - Hậu kỳ và Đỉnh phong.
Lạc Tư Thần dùng khoảng nửa tiếng để đọc hết cuốn sách kia, y dựa theo hướng dẫn mà ngồi thiền trên giường.

Muốn nhập khí, trước tiên phải cảm nhận được tinh hoa linh khí ở xung quanh rồi đưa chúng vào thân thể qua kinh mạch vào đan điền thì mới tính là bắt đầu nhập môn.

Lạc Tư Thần nhắm mắt lại, cố gắng khiến bản thân tĩnh tâm, qua một lúc y cảm nhận được xung quanh xuất hiện rất nhiều những điểm sáng màu trắng và đen đan xen lẫn nhau, phần nhiều là màu trắng, màu đen thỉnh thoảng mới lấp ló hiện ra, không cần dẫn dắt gì cả mà bọn chúng tự động hướng vào thân thể Lạc Tư Thần đi vào như một cái lỗ đen hút lấy mọi thứ xung quanh nó vậy.

Những điểm đó đi qua kinh mạch gột rửa lại thành mạch rồi tụ lại nơi đan điền tạo thành luồng khí như sương mù ngày đông, y cảm thấy thế giới này thật kỳ diệu.
Lạc Tư Thần cứ ngồi bất động như vậy năm tiếng đồng hồ, lúc này đã tầm 8 giờ tối nhưng vẫn không có ai tới đưa cơm hay gì cả, vừa hay đúng ý của y, bên trong đan điền khí đã tụ lại đặc đậm không nhìn rõ cái gì nữa, lúc này linh hồn Lạc Tư Thần truyền đến cảm giác sảng khoái, y cảm nhận được điều gì đó đang xảy ra ngay trong thân thể này, khi mở mắt ra thì phát hiện bản thân đang đứng giữa một nơi đầy sương trắng, giống hệt như đang bước đi trên mây vậy, nơi này rộng lớn tới nỗi không nhìn rõ chân trời ở đâu.
Lạc Tư Thần cứ đi mãi ở nơi đó không tìm thấy điểm ra, đúng lúc trong đầu y hiện lên ý niệm muốn thoát ra thì linh hồn khẽ rung động một cái, mở mắt ra lại thấy bản thân ở trong căn phòng tàn tạ ở Tùy phủ.

Dựa theo trong sách nói thì y đã chính thức nhập môn rồi, nơi vừa rồi hẳn là thức hải của tu luyện giả, có điều Lạc Tư Thần không rõ linh căn của bản thân là cái gì trong ngũ hành kia, chợt nhớ ra sáng mai ở hoàng cung tổ chức kiểm tra thiên phú cho người dân, không bằng y cũng tới đó thử xem sao.
Khi chính thức trở thành tu luyện giả cũng phải tới khi thăng lên Trúc cơ thì mới có thể giống như tiên nhân không ăn không uống mà tồn tại, cái bụng réo lên khiến Lạc Tư Thần không thể không ra khỏi phòng để kiếm đồ ăn.

Tuy nhiên có một điều kỳ lạ Lạc Tư Thần phát hiện ra rằng kể cả khi y không tu luyện thì linh khí xung quanh đều tự động bị hút vào thân thể với tốc độ khá chậm, chỉ bằng một nửa so với khi y chủ động tu luyện, tuy nhiên đây là một cái lợi, trong sách không thấy nhắc đến trường hợp này nên có thể không phải ai cũng có khả năng này, y tốt nhất nên giữ kín bí mật này tới khi có thể tự bảo vệ được chính mình.

Bộ truyện Cổ Đạo Thần Ký được tác giả đăng tải tại Noveltoon, đọc tại Noveltoon để ủng hộ và tương tác với tác giả.

Ở thời cổ đại thì tầm giờ này đã không còn mấy ai đi lại bên ngoài nữa nên Lạc Tư Thần dễ dàng lẻn tới phòng bếp Tùy gia trộm lấy hai cái màn thầu bỏ thừa của ai đó, có cái lót bụng thì lập tức cảm thấy khỏe hơn hẳn.
Lạc Tư Thần không quay lại phòng mà đi tới ngọn núi phía sau Tùy gia, từ trên cao nhìn xuống phong cảnh bên dưới quả thật là quá đẹp, ánh đèn lồng vàng lấp ló tỏa sáng nơi đài cao, không hổ là kinh thành phồn hoa.

Lạc Tư Thần nghe thấy tiếng nước chảy, y dựa vào kinh nghiệm thám hiểm của mình mà tìm ra nguồn nước kia, thì ra là một thác nước nhỏ, y nghĩ liền làm, lập tức cởi bỏ y phục mà ngâm mình xuống con suối bên dưới thác nước, trước kia khi đi thám hiểm có không ít lần đều là như vậy nên y cũng không cảm thấy ngại ngùng gì " Tắm rửa sạch sẽ thật thoải mái!".
Nơi này không tiện ở lâu nên Lạc Tư Thần tranh thủ rửa sach vết máu trên người rồi liền quay về phòng tiếp tục tu luyện.

Chính bản thân Lạc Tư Thần không biết nếu có ai biết y chỉ dùng 5 giờ để tiến nhập linh khí vào cơ thể rồi mở ra thức hải thì sẽ phải thốt lên một tiếng quái vật mất..

------oOo------

Chương 4: 4: Linh Căn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần mải mê tu luyện tới khi mặt trời đã lên cao thì y mới bất giác tỉnh lại, bình thường cũng không có ai để ý tới sự tồn tại của Tùy Y Ngọc chủ nhân khối thân thể này nên Lạc Tư Thần có chui lỗ chó ra ngoài cũng không có ai phát hiện.

Tùy gia giàu có lên nhờ đồ mà mẫu thân Tùy Y Ngọc gửi tới hàng tháng vậy mà một phân tiền Tùy Y Ngọc cũng không có, bảo sao thiếu niên 15 tuổi này lại oán hận bọn họ như vậy.
Lạc Tư Thần tìm đường đi tới hoàng cung, từ đây cũng có thể nhìn thấy tường thành cao vời vợi phía xa đảm bảo chẳng thể nào đi lạc được nhưng sẽ tốn khá lâu để tới được nơi đó.

Đi mất khoảng một tiếng thì cuối cùng cũng nhìn thấy hàng người xếp hàng dài thật dài, phần lớn đều là trẻ nhỏ được gia trưởng đưa tới để kiểm tra xem có may mắn có duyên với con đường tu luyện hay không, lớn như Lạc Tư Thần thì cũng có nhưng không nhiều lắm.
" Năm nay sao lại đông như vậy?" một người qua đường cảm thán vì đợi chờ quá lâu, một người đàn ông trung niên dắt theo con nhỏ đi tới giải đáp thắc mắc của người kia " Ngày kiểm nghiệm thiên phú hàng năm đều có người của các môn phái tới chọn người tài để bồi dưỡng, nhưng cũng chỉ là mấy môn phái tầm trung mà thôi, năm nay người của Ngũ Hành Tông và Linh Quan Thượng Môn đều cử người tới đây, người phải biết là mọi năm bọn họ cũng chưa từng tới nơi này của chúng ta cho nên mọi người đều hy vọng được bọn họ nhìn trúng mà thu nhận làm đệ tử, so với mấy môn phái khác đãi ngộ tốt hơn nhiều".

Lạc Tư Thần nghe nghị luận mà được mở mang ra rất nhiều, tới tận buổi chiều thì y mới vào được tới bên trong khu vực khảo nghiệm, không ngờ lại đúng lúc người đang kiểm tra lại là Tùy Kiệt, hắn ta đặt tay lên một quả cầu thủy tinh lớn bằng bàn tay, sau đó bên trong xuất hiện một màu sắc màu trắng nhạt, qua một lúc lại hiện lên màu nâu đất và màu xanh dương.

Vị quản sự hô lên " Tam linh căn, phong hệ, thổ hệ và thủy hệ".
Tùy Kiệt cười đắc ý rồi đi sang bàn bên cạnh kiểm tra tinh thần lực, người tham dự ở bên dưới đều kinh ngạc vô cùng, lâu lắm rồi mới thấy người thuộc dị linh căn, không ngờ lại rơi vào tay tên không coi ai ra gì Tùy Kiệt kia, không biết là gặp vận cứt chó gì.

Mấy vị tu luyện giả ngồi sau màn quan sát thầm tiếc nuối, có dị linh căn nhưng lại thuộc tam hệ thì khả năng phát triển về sau cũng không cao lắm, nhưng so ra với những người khác là đã rất ổn rồi.
Tùy Kiệt đặt tay lên quả cầu, trong quả cầu hơi lóe lên ánh sáng trắng mờ nhạt, vị quản sự khẽ lắc đầu, không nghĩ tới may mắn có dị linh căn mà lại có tinh thần lực yếu như vậy, thật đáng tiếc.
Tùy Kiệt đi tới trước mặt các vị tu luyện giả đại diện cho môn phái tới đây chiêu mộ nhân tài, vị tu luyện giả hôm qua tới Tùy gia của Ngũ Hành Tông chính là vị hôm nay đang ngồi ở đây, y thấy thiên phú của Tùy Kiệt tuy có thể tạm chấp nhận được lại có liên quan tới Tùy gia nên mới mở miệng nói " Tư chất của người không tồi, có muốn gia nhập Ngũ Hành Tông làm đệ tử ngoại môn hay không?".
Các môn phái khác cũng ngỏ lời mời, chỉ riêng Linh Quan Thượng Môn là không thấy biểu hiện gì, Tùy Kiệt xem thường mấy môn phái nhỏ kia nên lập tức đồng ý gia nhập Ngũ Hành Tông, dù chỉ là đệ tử ngoại môn thì danh tiếng cũng so ra hơn những môn phái khác, hắn đứng nhập vào hàng những người gia nhập vào Ngũ Hành Tông, tổng chỉ có ba người mà thôi.
Lạc Tư Thần cũng ngờ ngợ Tùy Kiệt sẽ có hệ Phong từ cú đá hôm qua, xem ra thật đúng như y đã suy đoán.

Thật lâu sau thì cũng tới lượt Lạc Tư Thần, Tùy Kiệt nhìn thấy y xuất hiện thì trừng mắt không tin nổi " Cái ngốc tử này sao lại ở đây?".

Thì ra là giả ngốc, che giấu cũng giỏi lắm, vẫn còn chấp niệm với việc tu luyện sao, loại phế vật đó có tu luyện cũng chẳng thể nào vượt qua hắn được.

Lạc Tư Thần hồi hộp đặt tay lên quả cầu kiểm tra linh căn, dưới ánh nhìn tò mò của mọi người quả cầu ánh lên màu xanh dương, " Là thủy hệ ư?", Lạc Tư Thần tự hỏi trong lòng, cũng tốt, thủy hệ cũng không tồi.

Sau đó quả cầu lại ánh lên màu xanh lá cây rồi vụt tắt, bên dưới vang lên tiếng nghị luận " Không ngờ lại là phế vật lô đỉnh, hai cái hệ yếu nhất y đều có".
Lạc Tư Thần cũng nhận ra điều đó, y nhíu mày chặc lưỡi một cái rồi đi ra bàn bên cạnh kiểm tra tinh thần lực.

Lạc Tư Thần đặt tay lên quả cầu, một lúc sau nó lóe lên một chút ánh sáng rồi ngày càng phát sáng mạnh hơn tới khi quả cầu không chịu nổi nữa mà vỡ tan ra trong sự ngỡ ngàng của toàn bộ ánh mắt tại hiện trường.
Tùy Kiệt không tin nổi mà trừng mắt nhìn, vì cái gì một cái phế vật linh căn lại có tinh thần lực mạnh như vậy " Cũng chỉ là thủy mộc hai hệ đó thì có tinh thần lực mạnh hơn cũng chỉ vậy mà thôi".

Không chỉ người dân bên dưới mà những vị đại diện môn phái kia cũng nhỏ

giọng chê bai.
Lạc Tư Thần vốn nghĩ coi như xong rồi, y sẽ không thể gia nhập môn phái nào cả thì không ngờ vị nam nhân đại diện Linh Quan Thượng Môn lại mở lời mời đầu tiên từ đầu tới giờ với y " Ta cảm thấy ở môn phái của ta có người sẽ rất hứng thú với ngươi đấy, có muốn hay không gia nhập?".

Lạc Tư Thần kinh ngạc không nói lên lời, Linh Quan Thượng Môn chính là môn phái đứng đầu tất cả môn phái, từ đầu tới giờ đều chưa có ai được bọn họ nhìn vào mắt lại thật sự mời y gia nhập sao? Không biết có ý đồ gì không nhưng y lập tức đồng ý còn hơn phải ở lại Tùy gia kia " Ta đồng ý!".
Bộ truyện Cổ Đạo Thần Ký được tác giả đăng tải tại Noveltoon, đọc tại Noveltoon để ủng hộ và tương tác với tác giả.
Sự việc này hoàn toàn không nằm trong suy đoán của toàn bộ người ở đó, đặc biệt là Tùy Kiệt, hắn không nghĩ tới cái phế vật kia lại được môn phái đứng đầu kia nhận rồi, Tùy Y Ngọc nên làm cái phế vật khổ sở ngoan ngoãn bị hắn đánh đập ở Tùy gia mới đúng, hơn nữa nếu người kia phát hiện Tùy Y Ngọc không ở Tùy gia thì cũng sẽ không còn trợ cấp cho nhà hắn nữa, cha hắn nhất định sẽ ngăn cản chuyện này lại.
Vị đại diện của Ngũ Hành Tông cũng nhận ra Lạc Tư Thần là Tùy Y Ngọc, cái thân phận này không thể tiết lộ ra, lại cũng không thể để Tùy Y Ngọc gia nhập Ngũ Hành Tông nếu không nếu vị kia phát hiện ra sẽ giết chết vị tiểu thiếu gia này ngay lập tức.

Chuyện cũng đã lỡ rồi, không bằng ở Linh Quan Thượng Môn ít ra sẽ không bị nhận ra thân phận, sau này y phải tìm cách để Tùy Y Ngọc từ bỏ gia nhập việc tu luyện..

------oOo------

Chương 5: 5: Kết Bằng Hữu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần đứng vào hàng ngũ của Linh Quan Thượng Môn, đứng phía sau vị nam nhân kia, chờ tới khi trời tối thì buổi khảo nghiệm cũng kết thúc, trong hàng cũng nhiều ra thêm hai người khác.

Quản sự tuyên bố " Khảo hạch năm nay tổng cộng có 3779 người tham gia, có 115 người được tiên môn thu nhận làm đệ tử".

Nghe vậy mới thấy Linh Quan Thượng Môn khắt khe tới như thế nào, trong gần 4 nghìn người chỉ chọn ra lấy 3 người, Lạc Tư Thần có nghe phong thanh rằng vì quốc gia nơi y đang ở chỉ là một tiểu quốc gia không có mấy danh tiếng trên đại lục cho nên so với những nơi khác thì tỷ lệ số người có căn cơ cũng ít hơn nhiều.
Lạc Tư Thần đi theo nhóm người Linh Quan Thượng Môn đi tới một căn phòng được chuẩn bị ở trong hoàng cung, vị tu luyện giả đại diện cho Linh Quan Thượng Môn ngồi trên chủ vị nói " Các ngươi trước tiên thông báo tên tuổi cùng cấp bậc hiện tại cho ta để báo lại với tông môn".
Người đầu tiên là một thiếu niên mặt ngọc mày họa nhìn giống như nữ nhân, nhớ không nhầm thì người này khảo nghiệm ra nhị linh căn Kim và Hỏa, coi như là người nổi bật nhất lần này " Ta họ Nghê tên Hiên, năm nay 16 tuổi, hiện tại đạt luyện khí kỳ tầng 4".

Vị kia nghe thì thầm gật đầu tán thưởng, là một mầm non tốt để bồi dưỡng " Tốt lắm, Nghê Hiên đúng không, ta nhớ rồi".
Người thứ hai chính là vị tam hoàng tử của quốc gia này, y cũng có nhị linh căn nhưng là Hỏa cùng Thổ " Tại hạ là Đông Phương Danh, 17 tuổi, hiện tại đạt luyện khí kỳ tầng 6".

Không hổ là người tài bồi của hoàng thất, có lẽ từ sớm đã tu luyện rồi nên mới có thể còn trẻ mà đạt tới cảnh giới như vậy".
Người ngượng ngùng nhất ở đây lại chính là Lạc Tư Thần, so về linh căn y không bằng bọn họ, so về cấp bậc lại cảnh khó nói " Ta tên Lạc...Tùy Y Ngọc" y suýt thì nói nhầm tên thật của mình " Năm nay 15 tuổi, luyện khí kỳ tầng 2".

Vị kia hơi nhướn mày lên nhìn, thủy mộc nhị linh căn, 15 tuổi luyện khí kỳ tầng 2 thì có chút yếu kém thật, nhưng nhìn khí chất của tiểu tử này không tồi, nếu

đưa cho lão già kia bồi dưỡng có khi lại có kỳ tích xảy ra.
Vị tu luyện giả kia hoàn tất ghi chép hoàn bộ thông tin vào một miếng ngọc rồi làm phép khiến nó biến mất, Lạc Tư Thần vô cùng tò mò muốn học những thứ đó, làm gì có nam nhân nào không thích thú với mấy cái siêu năng lực đâu cơ chứ, y muốn mau chóng vào môn phái để được học những pháp thuật kỳ diệu đó.

Người kia hoàn thành xong thì nói với ba người Lạc Tư Thần " Các ngươi quay lại gia môn thu thập lại từ biệt người thân đi, sáng sớm ngày mai quay lại nơi này, ta sẽ đưa các ngươi tới tông môn".
Ba người cùng nhau đi ra ngoài, Đông Phương Danh là hoàng tử nên y hướng vào bên trong cấm cung đi vào còn Lạc Tư Thần và Nghê Hiên cùng nhau đi ra cổng cung, lúc tới đây người đông nghìn nghịt mà hiện tại không còn bóng của ai nữa ngoài binh lính gác cổng.

Cả hai người gần nhue cùng lúc đứng lại không bước đi nữa, Lạc Tư Thần quay sang hỏi " Huynh cũng không muốn quay về sao?".
Nghê Hiên dùng đôi mắt đào hoa của mình khẽ liếc, càng nhìn càng thấy đẹp hơn cả nữ nhân " Ngươi không biết ta sao?".

Lạc Tư Thần ngơ ngác lắc đầu, y xuyên qua, có rất nhiều chuyện cũng chưa biết hết.

Đúng lúc này có một đám nam nhân đi nhanh tới, mở miệng ra là những lời khó nghe " Nghê Hiên ngươi đừng đi làm cái gì tu luyện giả, trở về Nguyệt Nhạc Lâu cho bọn ta ngắm đi".
Lạc Tư Thần khó chịu với thái độ của mấy kẻ đó, bọn chúng được nước lấn tới đi tới định chạm vào Nghê Hiên " Đại gia còn đang chờ ngày mua ngươi về nhà để hưởng thụ, ngươi vậy mà dám chạy mất?".
Lạc Tư Thần giơ tay định đánh mấy kẻ đó nhưng Nghê Hiên chặn tay y lại nói nhỏ " Ngươi đánh không lại bọn chúng đâu!", sau đó y kéo theo Lạc Tư Thần chạy trốn vào màn đêm, đám người kia đuổi theo hô lớn " Mau đứng lại, mau bắt bọn chúng lại!".
Qua vài dãy phố rồi trốn ở dưới gầm cầu mới cắt đuôi được bọn chúng, Lạc Tư Thần chống eo thở d.ốc, không nghĩ tới vị huynh đệ này vậy mà lại là nam kỹ ở kỹ viện, mặc cho cuộc đời đưa đẩy mà vẫn cố gắng cầu tiến tu luyện để thoát khỏi khốn cảnh, bảo sao lại không có gia môn để quay về.

Nghê Hiên nhìn ánh mắt của Lạc Tư Thần liền hiểu y đang nghĩ gì " Người đừng nghĩ bậy, ta chỉ là bán nghệ không bán thân".
" À...ra vậy!" Lạc Tư Thần cười trừ cho bớt ngại ngùng, y nhìn xuống mặt nước êm ru trước mặt, y đã xác định sẽ không tiếp tục ở lại Tùy gia nên trước khi tới đây cũng đã thu xếp xong đồ đạc cả rồi, nếu không được tông môn nào nhận thì

y cũng sẽ lang bạt thiên hạ, dù sao cũng giống như đi thám hiểm.
Tại Tùy gia, khi nghe người báo tin khẩn thì Tùy Khải Úy lập tức cho người lục tung nơi ở của Kỳ Y Ngọc nhưng không thấy người đâu, chứng tỏ tên phế vật đó đúng là đã có ý định rời đi, ông ta sợ vị kia nếu biết chuyện thì sẽ ngừng chu cấp của ông ta cho nên nhất định phải ngăn lại chuyện này.

Nhưng sau khi biết Tùy Y Ngọc vừa ra khỏi cổng hoàng cung thì chạy mất tâm mất tích, ông ta điên đầu không ngồi yên được một chỗ, từ khi nào mà cái ngốc tử này lại trở nên thông minh như vậy " Cho người đứng canh ở ở cổng hoàng cung, sáng mai nó nhất định sẽ tới đó, ta phải ngăn nó lại trước khi bị tiên môn đưa đi".
Bộ truyện Cổ Đạo Thần Ký được tác giả đăng tải tại Noveltoon, đọc tại Noveltoon để ủng hộ và tương tác với tác giả.
Lạc Tư Thần nhìn mặt nước yên tĩnh mà lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn, y lại nhớ tới người bạn trai của mình, không biết giờ này anh đang làm gì, khi phát hiện y qua đời, có phải hay không sẽ rất đau khổ.

Khuôn mặt thiếu niên phản chiếu trên mặt nước là một người thanh tú, da trắng môi hồng, hai má bánh bao vẫn còn mang nét của tiểu hài tử khiến người khác muốn nhéo một cái, so với nhan sắc nguyên bản của Lạc Tư Thần thì Tùy Y Ngọc cũng chỉ như sao bên nhật nguyệt mà thôi.
Hai người cùng chung hoàn cảnh không có nơi để về cùng nhau ngồi dưới gầm cầu mỗi người một góc mà tu luyện một đêm, rạng sáng ngày hôm sau Lạc Tư Thần cùng Nghê Hiên đi tới cổng hoàng cung.

Ngay khi y vừa bước chân tới đó thì nhau lập tức bị một đám người vây xung quanh chặn đường, Lạc Tư Thần hô lên " Các ngươi muốn làm gì?".
Một kẻ trong số đó lấy ra cây gậy, sau đó cả đám người đều lấy ra hung khí trong người ra " Đánh hắn, chỉ cần không chết, đánh tới ngất rồi đem đi".

Nghê Hiên có thể cảm nhận được trong số này có một kẻ là luyện khí kỳ tầng 4 giống như cậu ta, nếu chỉ một mình Lạc Tư Thần tới mà nói thì nhất định sẽ bị bọn chúng đánh tơi bời nhưng Tùy Khả Úy lại không dự tính được việc tự dưng lại nhảy ra một cái Nghê Hiên này.
Đám người lao lên đều chỉ người bình thường, Lạc Tư Thần có chút khó khăn để né đòn của nhiều người cùng lúc như vậy, y cố gắng vận động linh khí trong người ra để đánh lại, linh khí bọc vào nắm đấm, uy lực gây ra so với nắm đấm bình thường quả là khác biệt rất nhiều, Lạc Tư Thần như được tiêm máu gà mà đánh đấm rất nhiệt tình.

Trong lúc đó Nghê Hiên chặn lại tên luyện khí kỳ tầng 4 kia cùng đánh với mình, khi hai người cùng bậc đánh với nhau thì việc thiên phú cao hơn sẽ giúp ích rất nhiều, Nghê Hiên dùng linh lực ngưng tụ hóa thành hành chục mũi kim

nhỏ bay trong không trung rồi bắn về hướng của tên kia, cùng một linh căn nhưng phụ thuộc vào trí tượng tượng và khả năng của từng người sẽ tạo ra những chiêu thức khác nhau.

Tên kia không ngờ tới lại có một chiêu này nên bị kim kia đâm vào mắt mà kêu la đau đớn.

Lạc Tư Thần nhìn một màn này mà cảm thán vỗ tay " Đánh hay lắm!".
Vì không để ý nên Lạc Tư Thần bị một tên dùng gậy đập một cái cánh tay trái, y lập tức lấy lại tinh thần mà đá cho tên đó một cái, y là một nhà thám hiểm nhiều kinh nghiệm, cho nên cũng học qua một ít võ thuật, không phải cao thủ nhưng cũng sẽ không tới mức lung túng tay chân.

Lần đầu được tận sức đánh người như vậy khiến Lạc Tư Thần vừa hơi run lên vì phản ứng sợ bị cán bộ đưa vào phường, vừa cảm thấy thỏa mãn sức lực trong người.
Đám người kia bị đánh cho chạy loạn đi, Lạc Tư Thần vỗ nhẹ lên vai Nghê Hiên " Đa tạ huynh ra tay giúp đỡ, sau này nếu có chuyện gì cần nhờ vả ta thì ta nhất định sẽ dốc hết sức để giúp huynh".

Nghê Hiên rất có thiện cảm với Lạc Tư Thần nên vô tư nói " Tiện tay thôi, đệ đừng quá để trong lòng, sau này vào tông môn vẫn là nên hỗ trợ lẫn nhau, không bằng chúng ta kết cái bằng hữu đi".
Lạc Tư Thần từ khi xuyên tới lần đầu tìm được một người khá hợp tính nên y lập tức đồng ý " Được, sau này sau này chúng ta sẽ là bằng hữu!"..

------oOo------

Chương 6: 6: Linh Quan Thượng Môn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mỗi tông môn sẽ có lịch trình khác nhau nên sáng nay tới cũng không thấy có nhiều người, vị tu luyện giả của Linh Quan Thượng Môn rất nhanh đã xuất hiện từ xa cùng với tam hoàng tử Đông Phương Danh và hoàng đế.

Vì hoàng đế cũng là một tu luyện giả nên trông bề ngoài ông cũng chỉ như mới 30 mà thôi, thực tế có thể gấp đôi như vậy.

Hoàng đế tiễn xong vị kia và con trai của mình thì cũng đứng từ xa quan sát bọn họ.

Hai người Lạc Tư Thần đi tới bái kiến rồi cùng lên đường đến tông môn.

Linh Quan Thượng Môn nằm ở lục địa trung tâm, khí hậu quanh năm ôn hòa lại nhiều cảnh đẹp.

Lạc Tư Thần đứng trên pháp khí là một cái thuyền của vị tu luyện giả kia bay trên trời nửa ngày mới tới được nơi này.

Cảm giác so với đi máy bay còn muốn kí.ch thích hơn, Linh Quan Thượng Môn nằm trên một đỉnh núi cao trọc trời, người thường rất khó để tới được nơi này, các tiên môn đều có sở thích như vậy, bảo sao thật khó để thấy được bọn họ tại nhân gian.
Pháp khí hạ xuống tại cổng lớn của Linh Quan Thượng Môn, Lạc Tư Thần ngơ ngác nhìn quanh bị cảnh đẹp trước mắt làm cho choáng ngợp, cổng vào chính được chạm khắc giống như một con rồng lớn khổng lồ, đàn hạc trắng bay qua trùng điệp núi non, khắp ngọn núi này trồng loại cây có lá màu trắng, lá cây rụng xuống phủ cả mảnh đất đều mang màu sắc như tuyết rơi mùa đông vô cùng mỹ miều.
Nhóm Lạc Tư Thần được dẫn tới một dãy nhà, vị tu luyện giả kia giải thích " Các ngươi trước tiên ở lại khu vực này, đợi những người được chiêu mộ từ các khu vực khác cùng tụ lại đây, qua nửa năm sau tông môn sẽ tổ chức khảo hạch các ngươi một lần nữa, những ai có thành tích tốt thì có thể được nhận làm đệ tự nội môn, nếu may mắn lọt vào mắt xanh của các vị trưởng lão thì có thể được bái bọn họ làm sư, nhưng phải nhớ rằng ai thành tích không có phát triển sẽ

phải tiếp tục ở lại nơi này làm đệ tử ngoại môn, qua thêm một kỳ khảo hạch nữa vẫn không tiến bộ thì sẽ bị đuổi ra khỏi tông môn, các ngươi đã nghe rõ chưa?". Cả ba người đồng thanh đáp lại " Nghe rõ rồi!".

Vị kia nhắc nhở thêm một câu rồi rời đi ngay " Đồng phục của đệ tử ngoại môn chút nữa sẽ có người đem tới cho các ngươi, trong tông môn chỉ có đệ tử chân truyền của các vị trưởng lão mới được phép mặc y phục không đồng nhất, nhớ kỹ đừng gây sự với bọn họ".
Bộ truyện Cổ Đạo Thần Ký được tác giả đăng tải tại Noveltoon, đọc tại Noveltoon để ủng hộ và tương tác với tác giả.
Lạc Tư Thần chọn một căn phòng ở khá xa để tránh ồn ào, không ngờ trong tông môn lại nhiều quy tắc đến như vậy, y đọc cuốn môn quy kia nửa tiếng vẫn mông lung chưa hiểu lắm, không bằng tranh thủ thời gian tu luyện, nghĩ tới khảo hạch nửa năm sau sẽ quyết định vận mệnh của y, Lạc Tư Thần liền lập tức trở nên nghiêm túc.

Khoảng nửa tiếng sau có người tới gõ cửa đưa tới hai bộ y phục màu trắng bằng chất liệu vải mềm mại, vạt áo thêu hoa văn hình lá của loài cây mọc khắp ngọn núi này.

Lạc Tư Thần mặc thử xong cảm thấy cả người đều có phong thái tiên nhân hẳn lên, y soi mình qua tấm gương ở trong phòng học cách búi tóc của người cổ đại nhưng làm cách nào cũng không thể làm nó cố định chắc chắn ngay giữa đỉnh đầu được, y từ bỏ, dù sao cũng không thấy bọn họ yêu cầu đệ tử trong môn phái bắt buộc phải búi tóc, Lạc Tư Thần liền thả tóc ra tự nhiên cho dễ chịu, làm người mà! không nên quá gượng ép bản thân làm gì.
Lạc Tư Thần lại tiếp tục ngồi trên giường tu luyện, ở đây tuy cũng không có đồ đạc gì nhưng so với Tùy gia thì tốt hơn nhiều lắm, ngoài chiếc giường đơn giản ra thì còn có một bàn gương, một bộ bàn ghế gỗ, một tấm bình phong, lư hương và tủ đựng đồ.

Nghe nói đãi ngộ của đệ tử nội môn còn cao hơn rất nhiều.
Tới trưa, Lạc Tư Thần cùng Nghê Hiên và tam hoàng tử Đông Phương Danh đi tới nhà ăn của đệ tử ngoại môn, các đệ tử nội môn đều ở Trúc cơ cảnh, căn bản không cần ăn uống, nơi này mở ra chủ yếu để phục vụ cho đệ tử ngoại môn, hơn nữa người tu tiên tránh ăn mặn nên nơi này toàn bộ đều là món chay, một người hiện đại nay vịt nướng mai uống rượu như Lạc Tư Thần căn bản không thể chịu được cảnh này nhưng y vẫn cố gắng ăn không để bụng bị đói.
Các đệ tử khác ai cũng có việc của mình nên không ai để ý sự tồn tại của nhóm ba người bọn họ, Lạc Tư Thần lấy một phần cơm rồi đi ra bàn ngồi ăn.

Nghê Hiên ngồi bên cạnh y nói " Khi nãy vị sư huynh quản sự nói với ta nhắc

nhở các ngươi, các đệ tử phải tới Sự Vụ Quản để nhận nhiệm vụ".

Lạc Tư Thần ngạc nhiên xong lại thấy dễ hiểu, môn phái đâu thể để bọn họ nằm không một chỗ ăn không ngồi rồi được cơ chứ " Đạ tạ huynh đã nhắc nhở, chút nữa ta sẽ qua đó".

Vị tam hoàng tử kia có chút kiệm lời chỉ đáp lại hai chữ " Đa tạ!"..

------oOo------

Chương 7: 7: Nhiệm Vụ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi ăn xong Lạc Tư Thần liền tìm đường đi tới Sự Vụ Quản, càng đi y càng không tưởng tượng nổi độ to lớn của Linh Quan Thượng Môn này, tuy là một môn phái nhưng có khi phải to bằng cả một thành phố ở thời hiện đại.

Sự Vụ Quản nằm ngay nơi tiếp giáp giữa ngoại môn và nội môn, là một khu vực khá rộng giao thoa giữa hai nơi nên lúc nào cũng tấp nập các đệ tử qua lại, Lạc Tư Thần nhìn xuyên qua cổng lớn ngước dần lên tòa lâu bằng loại đá trắng xinh đẹp, nguy nga khổng lồ trên đỉnh núi cao nhất thầm nghĩ nơi đó thật quá đẹp, đến bao giờ y mới có thể có cơ hội đi vào đó.
Lạc Tư Thần đi tới gặp người quản lý nơi này báo " Tiền bối! ta tới nhận nhiệm vụ".

Vị quản sự là một người trung niên, nếu tính tuổi thật thì có khi phải tới 100 tuổi cũng có thể " Đưa thẻ bài thân phận cho ta kiểm tra".

Lạc Tư Thần liền lấy ra miếng ngọc bài khắc tên Tùy Y Ngọc treo bên hông mới được phát khi nãy đưa ra.

Vị quản sự nhìn một cái rồi hỏi " Đệ tử ngoại môn mới sao? Ngươi đi tới dãy đằng kia, đó là nhiệm vụ cơ bản nhất dành cho tân đệ tử".
" Đạ tạ tiền bối!" Lạc Tư Thần đáp rồi rảo bước tới cái bảng gỗ theo hướng vị quản sự chỉ dẫn, trên đó treo đầy nhưng miếng ngọc bội to bằng ngón tay cái màu trắng hình dáng tròn tròn giống nhau, y lúng túng không hiểu cách vận hành của thứ này.

Một vị huynh đệ ở gần đó thấy y loay hoay mãi thì đi tới giải thích " Ngươi lấy miếng ngọc truyền linh khí vào rồi đặt lên trán, thông tin trong đó sẽ tự động hiện ra trong đầu ngươi".
Ồ! Thì ra là như vậy, quá là thần kỳ, nếu làm bài kiểm tra ở thời hiện đại mà có thứ này thì đảm bảo kì thi nào y cũng có thể đứng nhất.

Lạc Tư Thần cảm tạ người đó rồi chọn lấy một miếng ngọc mà làm theo, trong đầu y hiện lên thông tin, cái nhiệm vụ thứ nhất là quét tước sân vườn hàng ngày, cái thứ hai là gánh nước, cái thứ ba không ngờ lại là lau chùi đồ đạc của nơi nào đó Lạc Tư Thần không rõ lắm.

Y suy nghĩ một hồi, bản thân y không phải người cẩn thẩn chi tiết cho nên trong ba cái đó chỉ có duy nhất việc gánh nước là hợp lý, coi như là vừa tu luyện vừa rèn luyện thân thể cũng được, hơn nữa cái này cũng có nhiều tích phân nhất trong ba cái nhiệm vụ, tích phân có thể dùng để đổi lấy đồ tốt để tu luyện trong môn phái, tuy chả đáng là bao nhưng khởi đầu như vậy là khá ổn rồi.
Lạc Tư Thần mang theo miếng ngọc này tới xác nhận với quản sự " Ta chọn nhiệm vụ này".

Theo như thông tin trên đó thì y sẽ phải đi gánh nước cho một động phủ ở phía đông núi Bạch Linh, Lạc Tư Thần liền hỏi đường để đi tới đó.

Sau hai giờ quốc bộ leo núi thì cuối cùng y cũng đã tới được nơi đó.

Động phủ này nằm ở bìa rừng trên đỉnh núi, trước cổng vào có bức tượng đá khắc hình hồ ly đặt ở một bên trông rất có thần.

Lạc Tư Thần bước lên bậc thang thì cảm giác như bị một bức tường vô hình cản lại, tượng hồ ly đột nhiên mở mắt cất tiếng nói " Người đến có việc gì?".
Lạc Tư Thần đã dần quen với những thứ thần thông ở thế giới này nên y cũng không còn quá kinh ngạc nữa, thậm chí nếu có ai đó nói heo mẹ có thể leo cây thì y cũng sẽ tin, " Ta là tân đệ tử ngoại môn tới nhận nhiệm vụ gánh nước ở đây, có gì không phải phép mong hồ ly đại nhân lượng thứ!".
Tượng hồ ly nghe xong liền nhắm mắt bất động, thay vào đó là cánh cổng tự động mở ra dù không có bất kì ai tác động vào.

Lạc Tư Thần đi tới trước cửa chính phòng gõ ba cái rồi hô lên " Đệ tử tới xác nhận việc nhận nhiệm vụ...".

Y chưa nói xong thì đã tiếng nói vang vọng của một nam nhân truyền ra " Ta biết rồi, ngươi trở về đi, sáng mai hãy bắt đầu công việc".
Lạc Tư Thần nghe vậy thì vừa hụt hẫng vừa thở phào, may mắn vị trưởng lão ở nơi này không cổ quái như lời kể của mấy người ở nhà ăn, bọn họ nói mấy vị trưởng lão tu vi cao sống quá lâu, cho nên tính tình rất thất thường, hỉ nộ khó đoán, xem ra cũng không hoàn toàn đúng.

Từ nơi này quay về nơi y ở cũng mất thêm hai tiếng, Lạc Tư Thần dần cảm thấy hối hận, mỗi ngày chưa tính tới việc gánh nước, chỉ mỗi đi lại thôi y cũng đã muốn hết hơi rồi.
Bộ truyện Cổ Đạo Thần Ký được tác giả đăng tải tại Noveltoon, đọc tại Noveltoon để ủng hộ và tương tác với tác giả.
Buổi tối tại nhà ăn, Lạc Tư Thần kể cho Nghê Hiên về chuyện này, huynh ấy đang ăn cơm nghe xong liền khuyên nhủ " Sắp tới ngươi học cách phi hành thì

có thể rút ngắn thời gian leo núi rồi".
" Ừ ha, sao ta không nghĩ ra nhỉ?" Lạc Tư Thần thầm ghi nhớ chuyện này lại, y hiện giờ cũng là tu luyện giả, tại sao lại phải quốc bộ leo núi chi cho mệt cơ chứ.

Lạc Tư Thần là kiểu người có thể ngồi thì tuyệt đối sẽ không đứng, có thể nằm thì tuyệt đối sẽ không ngồi, cho nên nếu có thể bay thì y tuyệt nhiên sẽ không chịu quốc bộ nữa..

------oOo------

Chương 8: 8: Gánh Nước

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sáng sớm hôm sau Lạc Tư Thần tỉnh dậy rồi nhanh chân chạy tới nơi làm nhiệm vụ, biết đường rồi nên lần này y đã giảm thời gian di chuyển xuống chỉ còn một tiếng rưỡi.

Lần này tượng hồ ly không cản lại y nữa, cổng cũng tự động mở ra nên Lạc Tư Thần liền đi vào bên trong, nhiệm vụ của y là gánh nước đổ đầy vào năm vại nước to đùng ở phía sau hậu viện.

" Thế này thì phải gánh tới đêm mất!" Lạc Tư Thần nhanh chóng vào việc để hoàn thành sớm nhất có thể.
Địa điểm đi lấy nước là ở thác nước lưng chừng núi, Lạc Tư Thần lúc đi thì khá nhẹ nhàng nhưng lúc quay về thì không khác gì tra tấn, chưa kể phải vác theo hai thùng nước lớn trên vai, y còn phải leo núi dốc cao dựng đứng, đây không phải tra tấn thì là gì? Lạc Tư Thần khó khăn bước từng bước, đôi chân đã mỏi nhừ.

Y đã dùng linh lực bao bọc quanh bàn tay rồi mà vẫn cảm thấy rất nặng.

Khó khăn lắm mới về đến nơi, đổ hai thùng nước mới đầy được một nửa một cái vại, Lạc Tư Thần cảm thấy cạn lời " Không lẽ thật sự là phải làm tới tối mới xong sao?".
Ở bên trong chính phòng, một nam nhân mặc y phục màu đỏ diễm lệ nằm vuốt ve cái đuôi mềm mại của mình mà dùng thần thức quan sát sự việc xảy ra ở bên ngoài, y cất giọng nói yêu mị nhẹ nhàng " Lại là một cái ngốc tử chạy tới đây gánh nước, đám quản sự kia thật biết cách hành người mới".
Lạc Tư Thần cảm thấy không thể cứ như vậy được, cách làm này không ổn chút nào, tuy nói là muốn rèn luyện thân thể nhưng thế này thì cũng hơi quá đáng rồi.

Lạc Tư Thần chợt lóe lên một ý tưởng, y xách hai thùng nước đi ra khỏi động phủ rồi ngồi ở một gốc cây xa xa.

Lạc Tư Thần bấm pháp quyết muốn biến linh lực hóa thành nước đổ vào thùng, dù sao y cũng là người có linh căn hệ thủy, nước do y biến ra với nước ở thác nước hẳn sẽ không khác biệt mấy.
Thế nhưng Lạc Tư Thần chưa từng thử qua việc này nên không biết liệu có

thành công hay không, y nhớ lại hướng dẫn đã đọc qua trong sách rồi lật tay hô " Biến" một cái, linh lực thoát ra lòng bàn tay của y hóa thành nước chảy vào thùng nước trước mặt, lúc đầu chưa quen nên nước chảy ra rất ít, dần dần dòng nước tí tách đó cũng trở nên ồ ạt hơn.

Lạc Tư Thần không nên được xúc động mà cười lớn " Thành công rồi! Ha ha! Ta thành công rồi".
Lạc Tư Thần là tay mơ nên phải mất 15 phút mới có thể đổ đầy được hai thùng nước, cũng theo đó mà linh lực của y cạn mất một nửa, cũng may Lạc Tư Thần có thể khiến linh lực tự động hấp thu vào thay thế nên cũng không tới nỗi.

Y xách hai thùng nước vào đổ đầy một vại nước, không có người theo dõi nên hẳn là sẽ không bị phát hiện, so ra trước đó một vòng xuống núi lại đi lên cũng mất 1 tiếng thì lúc này chỉ cần 15 phút sẽ hoàn thành một lượt.
Nam nhân ở trong chính phòng khẽ cười " Không ngờ ngốc tử này cũng không ngốc cho lắm, nhanh như vậy đã tìm ra cách giải quyết rồi, rất thú vị!".

Công việc gánh nước quét tước sân vườn đều là nhiệm vụ của tân đệ tử, một phần để rèn luyện bọn họ, một phần là ngầm khảo hạch năng lực ứng biến, không ai bắt bọn họ phải làm việc hết cả một ngày cả, vậy thì lấy đâu ra thời gian để tu luyện, cho nên nếu biết cách xử lý thì những công việc này chỉ bé như mắt muỗi mà thôi.
Lạc Tư Thần phát hiện, mỗi lần y dùng cạn kiệt linh lực thì lần hồi phục theo theo sẽ nhanh hơn lần trước, đây quả đúng là thần kỳ, bình thường mọi người đều không thích cảm giác linh lực bị cạn kiệt nên sẽ không bao giờ để cho tình trạng như vậy xảy ra, Lạc Tư Thần thì khác, y không ngại sử dụng linh lực để hoàn thành nhiệm vụ vì y có khả năng tự động hấp thu linh lực bù vào ngay lập tức.

Đây đúng là một khám phá rất thú vị.
Bộ truyện Cổ Đạo Thần Ký được tác giả đăng tải tại Noveltoon, đọc tại Noveltoon để ủng hộ và tương tác với tác giả.
Vốn nghĩ phải mất cả ngày để gánh nước, nào ngờ Lạc Tư Thần tới trưa là đã hoàn thành toàn bộ rồi, thậm chí còn chẳng mất quá nhiều sức, y vui vẻ quay về khu vực của đệ tử ngoại môn đi tới nhà ăn để bổ sung năng lượng.

Lạc Tư Thần đang ăn dở thì Nghê Hiên bơ phờ đi tới than thở " Ngươi không biết đâu, ta nhận nhiệm vụ quét tước sân vườn, nhưng đó không phải cái vườn mà rộng bằng cả một khu rừng nhỏ, tới giờ ta mới chỉ hoàn thành được một phần năm công việc, cứ thế này thì tới đêm cũng không xong mất".
Lạc Tư Thần giúp y bóp bóp vai, Nghê Hiên vội uống một ngụm nước rồi nói " Thế này thì lấy thời gian đâu để mà tu luyện".

Lạc Tư Thần nghe xong liền suy nghĩ mấy giây, trong đầu y hiện lên một ý tưởng rồi nói với Nghê Hiên " Huynh thử dùng cách của ta xem!".
Buổi chiều hôm đó, Nghê Hiên nghe theo lời Lạc Tư Thần, điều khiển linh lực tạo thành một luồng xoáy thổi bay lá cây trên đường đi của nó rồi gộp lại vào một chỗ, công việc là y nghĩ sẽ mất cả ngày để làm lại chỉ hoàn thành ngay trong hai canh giờ, lần này phải cảm tạ Lạc Tư Thần thật nhiều mới được..

------oOo------

Chương 9: 9: Sáng Tạo Pháp Kỹ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chiều đó, Lạc Tư Thần đi tới tàng thư các của đệ tử ngoại môn, y mượn lấy một cuốn sách hướng dẫn cách phi hành trên không rồi ra một góc để đọc.

Chỉ khi thăng cấp lên Trúc cơ cảnh thì tu luyện giả mới có thể tự thân bay trên không trung, còn Luyện khí Kỳ chỉ có thể bay lượn nhờ dùng linh lực điều khiển pháp khí, mà pháp khí cũng chính là vũ khí mà tu luyện giả sử dụng, phổ biến nhất là dùng kiếm hoặc đại kiếm.
Lạc Tư Thần học thuộc pháp quyết điều khiển pháp khí sau đó mới nhận ra y còn chưa có bất kỳ vũ khí nào để sử dụng.

Lạc Tư Thần lại rảo bước đi tới nơi đổi tích phân, tổng tích phân y đạt được ngày hôm nay cũng đủ để đổi được vài món, Lạc Tư Thần không ngại chọn lấy kiếm gỗ để dùng tạm, y để ý tới túi trữ vật ở trên kệ, nghe nói là có thể dùng để đựng được rất nhiều đồ vào đó vô cùng tiện lợi nhưng tích phân của Lạc Tư Thần không đủ nên chỉ có thể ngắm nhìn mà thôi.

Lượng tích phân để đổi túi trữ vật cũng không quá cao vì đều là vật phẩm cấp thấp, chỉ chứa được tương đương với một tủ đồ mà thôi, loại cao cấp hơn hình như có thể chưa được cả một căn phòng.

Tuy vậy nhưng đối với một người hiện đại như Lạc Tư Thần, có thể mang theo cả một tủ đồ bên người thì cũng là một chuyện rất rất tiện lợi rồi, nhớ tới mỗi khi đi thám hiểm đều phải vác trên người một đống dụng cụ thì Lạc Tư Thần cảm thấy túi trữ vật chính là chân ái của cuộc đời y.
Buổi tối trở về phòng, Lạc Tư Thần tranh thủ thời gian tu luyện, khi nhập định thì căn bản sẽ không cảm thấy mệt, thậm chí còn cảm thấy sảng khoái hơn cả đi ngủ.

Cũng may không phải là ngày nào cũng phải đi làm nhiệm vụ, cứ cách một ngày thì Lạc Tư Thần mới phải đi gánh nước một lần, thời gian rảnh y dùng để tới tàng thư các đọc sách tăng thêm hiểu biết về thế giới này, y miệt mài từ ngày này sang ngày nọ, dần dần đã quen với cuộc sống của người cổ đại không có wifi và điện thoại.

Lạc Tư Thần mất tận hai tuần mới có thể nắm vững được cách phi hành bằng

kiếm, trong quá trình đó tạo thành cho y không ít những vết thương do bị ngã từ trên thân kiếm xuống, lâu lắm Lạc Tư Thần mới phải nếm mật nằm gai để đạt được một điều gì đó như hiện tại.
Trong môn phái có tới ngàn vạn người ngang với một quốc gia, mỗi người đều có mục tiêu của riêng mình nên không ngừng cố gắng tu luyện từng chút một.

Đã qua một tháng, Lạc Tư Thần mang theo số tích phân tích góp được đổi lấy một cái túi trữ vật, trong thời gian này y đã thành thục được khả năng phi hành nên thời gian hoàn thành nhiệm vụ ngày càng nhanh hơn, hiện tại mất chưa tới 2 tiếng là y đã có thể hoàn thành nhiệm vụ gánh nước rồi.
Bộ truyện Cổ Đạo Thần Ký được tác giả đăng tải tại Noveltoon, đọc tại Noveltoon để ủng hộ và tương tác với tác giả.
Lạc Tư Thần vừa hoàn thành xong năm vại nước, y rảnh rỗi đi tới thác nước lười biếng một chút.

Âm thanh nước chảy ào ào và tiếng gió hút khiến cho tâm Lạc Tư Thần tĩnh lại, y nhìn mặt nước lăn tăn trước, vẫn không quên rằng khối thân thể này bị gọi là phế vật vì mang hai cái linh căn thủy và mộc.

Cho tới khi có đủ sức mạnh để bảo vệ bản thân trước hiểm nguy thì Lạc Tư Thần vẫn chưa thể buông lỏng cảnh giác được, có thể với người ở nơi này thì nước là một vật mang tính yếu đuối nhu nhược nhưng với một người hiện đại như Lạc Tư Thần thì không cho là vậy, y sẽ chứng mình cho bọn họ thấy, thủy linh căn hay mộc linh căn cũng có thể trở nên mạnh mẽ.
Nói là làm, Lạc Tư Thần cố gắng tập trung tinh thần biến ra một ít nước ở trên tay rồi dùng linh lực ép chúng thành một hình tròn lơ lửng trên không khí, việc này tốn rất nhiều tinh thần lực nên Lạc Tư Thần phải thật sự tập trung, chỉ cần một chút sai sót cũng sẽ dẫn đến thất bại " Ta nhất định phải làm được!".
Bóng nước vừa thành hình, vẫn còn gợn sóng, chỉ tác động nhẹ một chút liền vỡ tung.

Lạc Tư Thần không nản chí, y cứ liên tục lặp đi lặp lại, không ngừng thất bại, qua một tiếng sau cuối cùng cũng khiến cho bóng nước thành hình, sau đó y tiếp tục tiếp nước vào bên trong quả bóng nước đó, nhưng lúc này bóng nước lại rung lên rồi vỡ tung bắn ra xung quanh.
Lạc Tư Thần cứ tiếp tục luyện tập tới tận chiều tối, khi mồ hôi đã chảy đầy trán thì y mới thở phào hạ tay xuống, lúc này toàn bộ linh lực của y cũng đã cạn kiệt rồi.

Chiêm ngưỡng thành phẩm trước mắt, Lạc Tư Thần cảm thấy rất hài lòng, trong lúc tiếp nước vào quả bóng nước, y cũng cùng lúc điều khiển linh lực nén chúng lại, bên trong quả bóng nước đó có lượng nước tương đương với cả năm vại nước nhưng bề ngoài chỉ to hơn bàn tay một chút mà thôi.

Lạc Tư Thần điều khiển quả bóng nước bay ra tới bên một cái cây nhỏ ở bìa rừng, ngay khi linh lực bị rút đi thì quả bóng nước liền nổ tung một tiếng, thân cây kia bị phá vỡ tới mức đổ xuống, lá bị bật ra bay tứ tung trong không gian.

Lạc Tư Thần vừa bất ngờ và vui mừng với kết quả do mình tạo ra, vừa cảm thấy sợ hãi lực công phá này.

Trong những ngày ở trong môn phái, Lạc Tư Thần đã chứng kiến không ít lần những đệ tử khác luyện tập các kĩ năng chiến đấu, phần lớn bọn họ đều học lại từ trong sách và không hề có một cuốn sách nào dạy cho tu luyện giả hệ thủy cách công phá lớn như vậy bao giờ, do vậy nên toàn bộ những tu luyện giả hệ thủy và mộc đều tự động bị coi là những tu luyện giả hệ chữa trị và hỗ trợ vì đó là những gì bọn họ được học từ trong sách.

Lạc Tư Thần là một ngoại lệ, y tự mình nghĩ ra những kỹ năng riêng..

------oOo------

Chương 10: 10: Bái Sư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần tới gần cái cây thì thấy bên dưới đất cũng bị vụ nổ khi nãy làm cho lõm xuống một đoạn, đúng lúc này bên tai y vang lên tiếng nói cười của ai đó " Tiểu tử, ngươi thật thông minh, lão tử rất có hứng thú với ngươi, có muốn hay không bái ta làm sư".
" Ai vậy?" Lạc Tư Thần cảnh giác nhìn xung quanh, âm thanh kia giống như truyền thẳng vào đầu y, không hề có ai ở xung quanh.

" Quay lại động phủ Quan Nguyệt, ta cho ngươi thời gian nửa khắc" âm thanh đó lại vọng lên.
Lạc Tư Thần hạ mắt suy nghĩ, người có thể làm vậy ở núi Bạch Linh hẳn chỉ có thể vị trưởng lão kia mà thôi, y lập tức quay trở lại động phủ.

Lạc Tư Thần chưa kịp gõ cửa chính phòng thì cửa đã tự động mở ra, ở bên trong, một nam nhân yêu mị khoác áo bào màu đỏ như hỷ phục, mái tóc màu trắng dài buông xõa lả lơi đang quay lưng lại đây, y quay đầu lại, khuôn mặt xinh đẹp hơn và nữ nhân khiến người khó quên, đặc biệt là đôi mắt một lam một đen kia, khí tức trên người của nam nhân đó tỏa ra khiến Lạc Tư Thần cảm thấy thật thâm sâu khó lường, vừa cao ngạo vừa nguy hiểm.

Nam nhân áo đỏ, cũng chính là Hạo Đàm trưởng lão, một trong mười hai vị trưởng lão đứng đầu mười hai đỉnh núi nhỏ trên dãy núi hùng vĩ của Linh Quan Thượng Môn, y là hồ ly chín đuôi hóa thành người để tu luyện, đạo hạnh đã lên tới năm ngàn năm, là một trong những trưởng lão gạo cội nhất tại Linh Quan Thượng Môn, nghe nói năm xưa vốn y đã có thể phi thăng nhưng vì chuyện gì đó mà khiến bản thân mất đi một đuôi và tụt lùi tu vi xuống cảnh giới Hợp thể.

Tuy vậy nhưng vị thế của Hạo Đàm trưởng lão nghe nói vẫn vô cùng cao trên đại lục này.

Đó là những gì Lạc Tư Thần dò hỏi được về vị chủ nhân của động phủ Quan Nguyệt, nơi y tới gánh nước suốt một tháng nay.
" Ngươi tên là gì ấy nhỉ?".
Lạc Tư Thần cúi đầu hàng lễ rồi trả lời " Đệ tử là đệ tử ngoại môn mới được tông môn chiêu mộ một tháng trước, tên là Tùy Y Ngọc, xin bái kiến Hạo Đàm trưởng lão!".
Hạo Đàm trưởng lão nhìn thẳng vào mắt Lạc Tư Thần, con mắt xanh dương của

y sáng lên " Ta hỏi là tên thật sự của ngươi nha".

Lạc Tư Thần cảm giác như bị nhìn thấu vào tận linh hồn, y rùng mình một cái tránh đi ánh mắt của Hạo Đàm trưởng lão " Người nói gì đệ tử nghe không hiểu?".
Nam nhân áo đỏ đứng dậy từ từ bước tới rồi dùng tay nắm cằm Lạc Tư Thần bắt y quay lên nhìn vào mình " Ta có khả năng nhìn thấu linh hồn của người khác, rõ ràng linh hồn của ngươi không tương xứng với thân thể này".

Chỉ cần lên Nguyên anh cảnh thì dù cho thân thể chết đi thì linh hồn vẫn sẽ toàn vẹn thoát ra mà tìm cách tái tạo thân thể hoặc trùng sinh vào người khác tu luyện lại từ đầu, chuyện này cũng không quá hiếm trong giới tu tiên nên Hạo Đàm trưởng lão vừa nhìn liền nhận ra.

Lạc Tư Thần còn đang im lặng suy nghĩ xem nên trả lời thế nào thì nam nhân kia đã nói tiếp " Nếu ngươi đã không muốn nói cũng không sao, ai cũng có bí mật không thể nói ra, ta chỉ là cảm thấy rất hứng thú với ngươi, trước giờ ta chưa từng thấy qua ai có thể sử dụng thủy hệ một cách lạ lùng giống như ngươi, có muốn hay không bái ta làm sư".
Miếng bánh từ trên trời rơi xuống này có chút to, Lạc Tư Thần cảm giác như bị nó đè bẹp, việc được một trưởng lão thu nhận làm đệ tử chứng tỏ điều gì, lại có danh phận ra sao? Lạc Tư Thần cảm thấy điều này với y chỉ lợi không hại, nhưng chuyện tốt như vậy hẳn sẽ không miễn phí cho không.
" Ta không giống mấy lão già khác đâu, ta biết ngươi hẳn là muốn tự tạo ra một pháp kỹ riêng của mình, nhưng nếu không có người hướng dẫn thì ta tin rằng sẽ thật lâu không thể hoàn thành được, vừa hay ta cảm thấy rất hứng thú với chiêu thức ngươi tạo ra, lâu lắm rồi mới có thứ khiến ta tò mò như vậy".
Lạc Tư Thần có chút nặng nề, cảm giác như người kia đang phát ra uy áp lên người y vậy, nếu từ chối liệu có khi nào sẽ bị uy áp kia đè phát chết luôn hay không? Lạc Tư Thần đành mở miệng trả lời " Được! Ta bái".
Nam nhân kia đi quay lại ghế nằm, biến ra một cái đuôi màu đỏ để gối lên rồi thong thả nói " Được, vậy mới là đồ nhi ngoan, từ giờ ta sẽ là sư phụ của ngươi, có điều ngươi vẫn phải vượt qua kì khảo hạch thì tới lúc đó ta mới chính thức tuyên bố ra ngoài chuyện ngươi là đệ tử của ta, ngày mai liền chuyển đồ vào căn phòng phía đông viện đi".
Lạc Tư Thần đáp vâng một cái rồi lúng túng lui ra ngoài, bước ra khỏi chính phòng y mới cảm thấy uy áp vô hình kia biến mất, cả người liền nhẹ nhàng hẳn ra.

Lạc Tư Thần vẫn chưa tin nổi chuyện bản thân bái sư lại nhanh gọn như vậy, vốn nghĩ phải thi khảo hạch vào 5 tháng sau mới có thể đệ tử nội môn, ai ngờ hiện tại y đã nắm chắc tới năm phần mười khả năng có thể trở thành đệ tử nội môn rồi.

Chuyện này Hạo Đàm trưởng lão chưa tuyên bố ra ngoài nên Lạc Tư Thần cũng không kể với bất kỳ ai, y chỉ thông báo với Nghê Hiên huynh rằng bản thân phải chuyển đi tới nơi ở khác rồi lặng lẽ rời đi ngay rạng sáng hôm sau.
Bộ truyện Cổ Đạo Thần Ký được tác giả đăng tải tại Noveltoon, đọc tại Noveltoon để ủng hộ và tương tác với tác giả.
Hạo Đàm trưởng lão tên thật là Tử Vu, y vuốt ve tám chiếc đuôi xinh đẹp của bản thân, ánh mắt như đang hồi tưởng lại chuyện xưa nào đó " Lư Bác, ta nhớ chàng lắm!".

Khi nãy khi dùng mắt âm dương nhìn thấu tiểu tử kia, y vậy mà phát hiện chân hồn của Lạc Tư Thần là thứ gì đó rất kinh khủng, đến cả một người cảnh giới Hợp thể lại thêm cả mắt âm dương cũng không thể nhìn rõ được dung nhan của linh hồn Lạc Tư Thần, giống như bị một luồng ánh sáng sương mù che đi, khi y cố ý phát ra uy áp mà thiếu niên kia vẫn có thể nói chuyện và đi lại bình thường, quả là kỳ lạ.
Tử Vu có nuôi một ý nghĩ kỳ lạ, nếu như Lạc Tư Thần thật sự là hiện thân của một vị tiên nhân nào đó trên thượng giới hạ xuống, vậy thì y cũng có thể lợi dụng điều này, nếu như Lạc Tư Thần một ngày nào đó phi thăng thì y sẽ có thể nhờ đồ đệ này chuyển lời tới người mình nhớ mong bao lâu nay trên thượng giới..

------oOo------

Chương 11: Chương 11

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày đầu tiên sống tại Quan Nguyệt động phủ, Lạc Tư Thần vẫn phải tiếp tục gánh nước và kiếm luôn việc dọn dẹp ở nơi này.
Tử Vu vẫn ăn mặc tùy ý như mọi khi mà hiếm khi bước ra khỏi chính phòng tới sân sau, đúng lúc gặp Lạc Tư Thần vừa đổ đầy nước vào năm cái vại kia " Đồ nhi ngoan, lại đây!".
Lạc Tư Thần nghe cách xưng hô đó mà sởn cả da gà, y bước tới trước mặt sư phụ " Sư phụ có gì chỉ bảo đồ đệ ạ?".
Tử Vu vén mái tóc trắng dài lả lướt qua sau vai " Ngươi thực hành lại pháp kỹ hôm qua cho ta xem thử".
Lạc Tư Thần nhớ tới vụ nổ hôm qua thì hơi đắn đo, Tư Vu thấy vậy thì phất tay tạo ra một kết giới bao quanh khu vực này " Người cứ yên tâm, có ta ở đây, không thể có thứ gì bị mất kiểm soát được".
" Dạ, vậy đệ tử sẽ thực hiện lại, nhưng sẽ mất một chút thời gian" Lạc Tư Thần làm lại y như ngày hôm qua, đầu tiên là không chế cho nước tụ lại thành một quả bóng, sau đó vừa tiếp thêm nước vừa dùng linh khí bao bọc nén chúng lại.

Y đem thành quả tới trước mặt sư phụ của mình.
Tư Vu nhìn rồi đánh giá một phen " Liên tục đảo chiều di chuyển của linh khí mỗi vòng khiến cho nước bên trong không bị mất kiểm soát, thật thông minh, làm sao ngươi nghĩ ra được cách này".
Lạc Tư Thần lấy ý tưởng này từ lực li tâm được học ở thời hiện đại, nhưng y không biết nên giải thích như thế nào cho người của thế giới này " Đồ đệ vô tình phát hiện ra cách này khi luyện tập".
" Ừm, tốt lắm, nhưng mất quá nhiều thời gian để thực hiện, nếu trong lúc chiến đấu ngươi thi triển chiêu thức này thì còn chưa hoàn thành đã bị đối thủ đánh bay lâu rồi" Tử Vu híp mắt nhìn quả bóng nước trước mắt.
Lạc Tư Thần nhíu mày suy nghĩ, đây cũng chính là điều mà y đã lo lắng suốt hôm qua tới giờ, uy lực mạnh thì đi kém với việc tốn nhiều thời gian hơn để thi triển, nếu có thể có cách làm giảm thời gian chuẩn bị thì y có thể dùng một chiêu này hạ gục đối thủ ngay lập tức " Đệ tử cũng nghĩ như vậy".
Tư Vu lật tay, một kết giới bao bọc quả cầu nước kia, một luồng linh khí như kim châm chọc một cái nó liền nổ ầm lên, nhưng không thể gây ảnh hưởng gì ra xung quanh, y chắp hai tay sau lưng vừa rời đi vừa nói " Vấn đề ở chỗ cách ngươi điều khiển nguồn nước kia, tự ngẫm nghĩ tìm ra phương pháp giải quyết vấn đề đó thử xem".

Lạc Tư Thần đứng im tại chỗ suy ngẫm " Vấn đề ở cách điều khiển nguồn nước sao?", y đi tới bên gốc cây ngồi xuống.

Hay là đưa nước vào nhiều hơn một lúc sẽ nhanh hơn, không được, như vậy sẽ khiến quả cầu nước bị rung động mạnh rồi vỡ tan, nhưng nghĩ mãi cũng không nghĩ ra cách nào khác tốt hơn.
Lạc Tư Thần quyết định không suy nghĩ nữa mà bắt tay vào thực hành, y lại đi tới dưới thác nước hôm qua ngồi xuống bên bờ rồi thử từng cách một.
Mãi tới tận chiều Lạc Tư Thần vẫn chưa thành công với bất kì phương pháp nào mà y có thể nghĩ ra " Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?".
Đột nhiên Lạc Tư Thần cảm nhận được tiếng động ở gần đó, nhẽ ra sẽ không có ai ở đây mới đúng, y vừa quay đầu lại đã đối mặt phải một cây dây leo đang luồn tới gần giống như một con rắn không xương vậy.

Bình thường, thân của nó quấn lại thành một chùm dây leo để ngụy trang, lúc này lại vươn ra những cành cây dài loằng ngoằng lại gần Lạc Tư Thần.
Lạc Tư Thần trong đầu liền hiện lên một ý tưởng, y bơ đi sự tồn tại của cây dây leo kia mà bay sang bờ bên kia tiếp tục tập luyện.

Dây leo tuy dài nhưng không dài tới nỗi bắc được qua tận bờ bên kia, nó tức giận người nam nhân kia bắt nạt nó quá đáng mà quẫy những cành cây của mình đập cuống đất biểu tình.
Lạc Tư Thần nhìn mặt nước ở trước mặt " Nếu như ta có thể điều khiển dòng nước giống như những xúc tu thì tốt biết mấy".

Y cũng là người có linh căn hệ thảo nên trước tiên Lạc Tư Thần luyện tập cách điều khiển những nhánh cây do mình biến ra, làm sao cho bọn chúng không chỉ có tác dụng là cản trở và khống chế địch nhân mà nếu y có thể điều khiển chúng theo ý mình thì đó không khác gì là món vũ khí tuyệt vời vừa có thể phòng thủ lại vừa có thể tấn công đối phương một cách bất ngờ.
Lạc Tư Thần trước tiên thử điều khiển nhánh gai do y biến ra dùng để nâng một viên sỏi, điều này cần sự tập trung rất cao, cũng may y là người có tinh thần lực rất cao nên cũng không tới nỗi nào.
Tưởng thì dễ nhưng phải mất tới một tiếng y mới có thể điều khiển cho nhánh dây leo gai kia chính xác nâng được viên sỏi màu vàng đó lên cao một mét.

Trời đã sẩm tối nên Lạc Tư Thần đành phải quay về phòng của mình, y cũng không ngừng tu luyện cho nên mới hơn một tháng đã từ Luyện khí kỳ tầng 2 lên tới Luyện khí kỳ tầng 5.

Cũng nhờ có khả năng tự động hấp thu linh khí nhập thể, lại thêm việc Lạc Tư Thần liên tục khiến bản thân cạn kiệt linh lực làm cho tốc độ hấp thu linh lực

của y càng ngày càng nhanh hơn.

Tốc độ tu luyện như vậy nói ra sẽ hù chết không ít người..

------oOo------

Chương 12: Chương 12

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sáng sớm hôm sau trời còn chưa sáng hẳn Lạc Tư Thần đã không chịu được mà đi ra ngoài để tập luyện rồi, cả đêm suy nghĩ về vấn đề mà sư phụ nhắc tới khiến y càng muốn mau chóng hoàn thành hơn, Lạc Tư Thần vốn khá lười, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời y cảm thấy hứng thú với việc gì đó như hiện tại.
Tập luyện thêm ba ngày thì cũng đã có thể điều khiển những cành dây leo hoạt động theo ý mình rồi, nhưng Lạc Tư Thần chỉ có thể cùng lúc điều khiển được hai nhánh mà thôi, mỗi một đoạn dây leo đều cần mang ý thức của y để hoạt động vậy nên Lạc Tư Thần không thể tách suy nghĩ của bản thân ra nhiều phần quá được.
Hai nhanh dây leo giống như hai cánh tay của bản thân, co vào duỗi ra rồi trói chặt một tảng đá lớn nâng lên cao " Ta cần phải nâng cao tinh thần lực hơn nữa thì mới có thể cùng lúc điều khiển được càng nhiều dây leo hơn".
Lạc Tư Thần quay về Quan Nguyệt động phủ tìm sư phụ, y để ý thấy người sư phụ này dường như rất rảnh rỗi, cả ngày đều chỉ quanh quẩn ở nơi này, đúng là kỳ lạ.
Cốc cốc cốc!
Bên trong vang lên giọng nói lười biếng của người mà ai cũng biết là ai đó " Ta biết ngươi định hỏi chuyện gì, không cần hỏi, ta đã nói ngươi phải tự mình nghĩ ra phương pháp".
Lạc Tư Thần vốn muốn hỏi y cách để giúp cho tinh thần lực tăng tiến hơn nhưng xem tình hình này hẳn là không thể rồi.
Lạc Tư Thần lại quay lại chỗ thác nước đó, y cảm thấy nơi này cũng không có mưa, đằng nào quay lại phòng thì cũng chỉ có tu luyện, vậy không bằng cứ ở dưới gốc cây ở đây cũng giống nhau.

" Làm sao để nâng cao tinh thần lực đây?" Lạc Tư Thần nằm ngắm sao trời tranh thủ lười biếng một lúc.

" Về Mộc hệ tạm thời chưa thể có tiến triển gì thêm" Lạc Tư Thần liền bắt tay vào thử điều khiển nước xem sao.
Y mới chỉ nắm được cách điều khiển mộc hệ một cách cơ bản, điều khiển nước còn khó hơn nhiều vì nước không có hình dáng cụ thể như dây leo, cùng lúc điều khiển nó thì cũng phải dùng linh lực bao bọc xung quanh khiến nó trở thành hình dáng mà bản thân mong muốn giống như ống nước ở thời hiện đại vậy.
Lạc Tư Thần tưởng tưởng những khối nước đó như những dây leo mà dùng linh

khí ép chúng thành hình ống, điều này cần phải tập trung tinh thần cực cao, so với tạo ra cầu nước còn khó hơn gấp mấy lần.

Qua hai tiếng thời gian thì Lạc Tư Thần mới có thể hoàn thành việc này, trên trán y đã chảy ra mồ hôi ướt đẫm.
Lạc Tư Thần thử điều khiển dùng chúng để nâng đá sỏi lên như lúc tập luyện với dây leo nhưng kết quả là hoàn toàn thất bại, vì nước yếu hơn thân cây nhiều, chúng không có hình dạng nên không chịu được sức nặng của vật khác.
Lạc Tư Thần nghỉ ngơi hồi sức " Cái này đúng là khó hơn nhiều, nhưng nếu thành công thì nhất định sẽ giúp ích rất nhiều cho ta".
Ngày tháng của tu luyện giả trôi qua rất nhanh, cuộc sống chỉ quay quanh việc tu luyện, tuổi thọ cũng dài hơn người bình thường nên cũng trở nên thanh thản hơn.

Bốn tháng này Lạc Tư Thần chỉ sống tại một hang động nhỏ gần thác nước do y một lần luyện tập vô ý gây nổ mà tạo ra, y cứ liên tục tập luyện tới khi cạn kiệt linh khí, nghỉ ngơi xong lại tiếp tục như vậy.

Đồ ăn cũng là lấy từ mấy cây quả ở đây, cái cây dây leo tinh lần đó định tấn công y giờ cũng đã dần quen thuộc với thân ảnh của Lạc Tư Thần mà trở nên thân thiết hơn.
Lạc Tư Thần đã hoàn thành được vấn đề mà sư phụ y đưa ra trong bốn tháng này, y ngồi trước một đống lửa nướng thịt chim mà ăn.

Dây leo tinh sợ hãi đống lửa kia mà núp sau người Lạc Tư Thần, nó không thể nói chuyện, chỉ có thể dùng cái cành cây của mình mà lắc lư thể hiện tâm tình mà thôi, ví dụ như lúc vui vẻ sẽ giống như cún con lắc lư cái đuôi, lúc tức giận sẽ đập đập lên mặt đất khiến đất đá bay bụi mù.

Lạc Tư Thần cảm thấy rất hứng thú với nó cho nên y liền đặt cho nó một cái tên gọi là Tiểu Đằng Xà.
" Này Tiểu Đằng Xà, bao lâu nữa thì ngươi có thể hóa hình", Tiểu Đằng Xà lắc nhẹ rồi giơ ra mấy cành cây của mình, một cái này, hai cái nè,...
" Ba năm nữa sao?" Lạc Tư Thần ngạc nhiên hỏi, Tiểu Đằng Xà vỗ đất tức giận.

Lạc Tư Thần nhướn mày đoán lại " 30 năm?", Tiểu Đằng Xà vẫn không phản ứng.
Lạc Tư Thần không tin nổi mà tròn mắt " Đừng nói với ta là 300 năm sau ngươi mới thành hình nhé?".

Tiểu Đằng Xà lắc lư tỏ vẻ đúng rồi, đừng nhìn nó có vẻ nhỏ bé yếu đuối, mộc hệ bọn chúng rất khó để tu luyện như con người, phần lớn cây cối chỉ cần hấp thu được chút linh khí là đã bị đám nhân loại kia nhổ đi làm thuốc rồi, nó may

mắn được hồ ly kia nhặt về nuôi ở nơi này, ngày ngày hấp thu linh khí nên mới có thể tồn tại được 700 năm qua, chỉ cần chờ thêm 300 năm nữa là có thể hóa thành hình người để tu luyện rồi.

Lạc Tư Thần tính một hồi, nếu y cứ ở mãi tu vi này không tăng tiến thì cùng lắm sống được thêm 200 năm, chẳng phải tới lúc Tiểu Đằng Xà hóa hình người thì phải tới bàn thờ thắp nén hương cho y hay sao, không được " Đợi đến lúc ngươi hóa hình thì ta sẽ trở thành một cao thủ lợi hại, tới khi đó ta bảo kê ngươi, đưa ngươi đi xem thế gian tươi đẹp".
Tiểu Đằng Xà vui sướng lắc lư điên cuồng.
Lạc Tư Thần chỉ có ở nơi này mới dám lén bắt chim để nướng ăn, đồ ăn trong tông môn đều là đồ chay, y nhịn không nổi.

Ăn xong, Lạc Tư Thần chùi mép rồi đứng dậy quay về Quan Nguyệt động phủ sau mấy tháng biệt tăm mất tích.

Tử Vu, sư phụ y có thể cảm nhận được mọi việc xảy ra trên ngọn núi này nên việc Lạc Tư Thần không quay về đã được y ngầm cho phép..

------oOo------

Chương 13: Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần tới Quan Nguyệt động phủ liền lập tức đi bái kiến sư phụ.

Lúc này đã là mùa đông, cây hoa mai trước sân đã nở rộ, ngoài nó ra thì không có bất cứ thứ gì có thể lấy mất sự nổi bật ở nơi này cả.

Vì là người tu luyện nên Lạc Tư Thần không cảm thấy nóng hay lạnh, luôn luôn có một dòng linh khí bao quanh người có thể điều hòa nhiệt độ ở mức thoải mái nhất, đây cũng là một trong những điều mà Lạc Tư Thần thích thú ở nơi này.
" Đã về rồi còn đứng ngơ ngoài đó làm gì?", giọng nói kiều mị của Tử Vu vang lên.
Lạc Tư Thần vội lấy lại tinh thần rồi đi vào chính phòng " Bái kiến sư phụ!".
Tử Vu thích nhất là vào mùa đông dùng mấy chiếc đuôi bao bọc quanh mình thành một ổ lông ấm áp, một khi đã nằm vào liền không muốn đứng dậy " Chuyện kia ngươi đã giải quyết ổn thỏa?".
" Đệ tử không phụ sự kỳ vọng của sư phụ" Lạc Tư Thần cảm thấy sự kiên trì và cố gắng của bản thân rất đáng cho nên y không ngại mà nở một nụ cười chúc mừng bản thân.

Tử Vu nửa nằm nửa ngồi, dùng bàn chân trần trắng nõn chỉ chỉ " Vậy ngươi cũng nên quay lại tông môn nhận nhiệm vụ đi, mấy ngày trước có một đám người tới đây hỏi han tung tích của ngươi, dẫu sao hiện tại ngươi vẫn chỉ là đệ tử ngoại môn".
Lạc Tư Thần mặc dù là thụ nhưng y nhiều lúc cũng bị sự lả lơi một cách vô tình của sư phụ làm cho bị cuốn hút, Lạc Tư Thần trong thâm tâm tự vả mình mấy cái rồi đáp lại " Được, đệ tử đã biết!".
" À, khoan! cầm lấy cái này" Tử Vu biến ra trong lòng bàn tay một viên linh đan nhỏ bằng đầu ngón tay, tỏa ra linh khí nồng đậm " Đây là Khai Nhãn Đan, do ta tự mình sáng chế ra, ăn vào có thể giúp ngươi tạm thời mở ra mắt âm dương trong vòng hai canh giờ".
" Món đồ quý như vậy đệ tử không dám nhận!" Lạc Tư Thần kinh ngạc đáp, y biết mắt âm dương không phải ai cũng có, vậy mà sư phụ y lại sáng chế là linh đan giúp người ta mở ra nó, cho dù chỉ là tạm thời thì cũng là trân bảo quý báu lắm rồi.
Bên con mắt màu xanh lam của Tử Vu sáng lên " Ta có thể thấy trước một ít tương lai gần, ngươi sẽ cần đến nó, hãy giữ lấy!".
Lạc Tư Thần thực ra cũng rất tò mò về món đồ này, y nghe lời sư phụ nhận lấy

viên linh đan kia cất cẩn thận vào túi trữ vật của mình.
Lúc này Tử Vu mày đẹp khẽ nhăn nhìn túi trữ vật của Lạc Tư Thần như nhìn thứ phế phẩm " Hình như ta vẫn chưa đưa quà ra mắt cho ngươi phải không?".
" Hả?" Lạc Tư Thần chưa kịp nghe hiểu thì Tư Vu đã lại biến ra trong tay một chiếc vòng tay nạm đá quý bảy màu rất đẹp đưa cho Lạc Tư Thần " Đây là chiếc vòng có chức năng như túi trữ vật, có thể diện tích bằng mười căn phòng, ngươi tạm cầm lấy dùng đi, sau này ta sẽ kiếm thứ khác đáng giá hơn".
" Đa tạ sư phụ!"
Sau khi đi ra ngoài Lạc Tư Thần gào thét trong lòng, cái này mà chỉ là tạm thôi sao, Lạc Tư Thần âm thầm tính toán, nếu thứ này xuất hiện ở nơi đổi tích phân thì ít nhất y cũng phải gánh nước 100 năm mới đổi lấy được đấy, xem ra sư phụ của y sống lâu nên có không ít bảo bối hay ho nha.
Lạc Tư Thần thay một thân đồng phục của Linh Quan Thượng Môn rồi phi kiếm tới đỉnh núi ở trung tâm.

Nơi này vẫn không khác gì, cảm giác như bốn tháng chỉ qua trong chớp mắt vậy " Không biết Nghê huynh hiện tại ra sao rồi?".
Lạc Tư Thần đi tới Sự Vụ Quản nhận nhiệm vụ, đúng lúc đó y nhìn thấy Nghê Hiên và vị tam hoàng tử kia đang cùng nhau thảo luận chuyện gì đó.

Lạc Tư Thần liền chạy tới vỗ vai Nghê Hiên.
Nghê Hiên giật mình quay lại phát hiện người tới là Lạc Tư Thần thì vui mừng chào hỏi " Ngươi mấy tháng nay ở đâu, tại sao giờ mới xuất hiện nha?".

Lạc Tư Thần vui vẻ đáp " Ta có chút chuyện cần làm ấy mà, định là tới đây để nhận nhiệm vụ, còn các huynh thì sao?".
Vị tam hoàng tử tên Đông Phương Danh nho nhã nói " Ta cùng Hiên Hiên cũng định đi nhận nhiệm vụ, không bằng chúng ta cùng nhau xem đi".
" A! Được!" Lạc Tư Thần cười cười đáp lại rồi đá lông nheo với Nghê Hiên thì thầm to nhỏ " Huynh với huynh ấy sao lại đột nhiên thân thiết vậy, còn gọi Hiên Hiên?".
Nghê Hiên bất đắc dĩ giải thích " Không lâu sau khi ngươi rời đi, tất cả các đệ tử ngoại môn mới được tông môn chiêu mộ đều tới đây rồi, lượng phòng không đủ cho nên ta với huynh ấy mới thượng lượng ở chung một phòng, có chút quen thân hơn trước".
" Ồ! ra là vậy nha" Lạc Tư Thần nói bằng cái giọng thiếu đòn, sau đó bị Nghê Hiên nhéo một cái vào eo, y định kêu đau thì Đông Phương Danh quay người lại, Lạc Tư Thần chỉ đành nén con đau mà mỉm cười như không có chuyện gì.
Ba người thảo luận một hồi vẫn chưa quyết định được nên nhận nhiệm vụ nào.

Bọn họ đã không cần tiếp tục làm những nhiệm vụ như quét lá, gánh nước nữa mà đã có thể nhận một số nhiệm vụ bắt yêu diệt ma đơn giản rồi.
Trong số ba cái nhiệm vụ khả thi thì có một cái khiến Lạc Tư Thần khá hứng thú.

Ở làng Đồng Môn gần đây xuất hiện một chuyện rất kỳ dị, những đứa trẻ dưới năm tuổi cứ liên tục mất tích không rõ nguyên do, sau khi được tìm thấy thì đều trong trạng thái thần trí không rõ, không ăn không uống, không khác gì những con rối bị mất đi sự điều khiển.
Nhiệm vụ này so ra là nhiều tích phân nhất, cũng là cái vừa mới được bổ sung vào, có lẽ là mới xảy ra gần đây thôi.
" Ta chọn cái này, các huynh thấy sao, nhiệm vụ cơ bản lại có tích phân cao, hời quá còn gì" Lạc Tư Thần nói ra ý kiến của mình.

Nghê Hiên vốn cũng lượng lự nãy giờ, nghe Lạc Tư Thần nói vậy thì cũng đồng ý luôn.

Đông Phương Danh nghe theo số đông nên không phản đối gì.
Sau khi nhận nhiệm vụ thì ba ngươi mau chóng khởi hành đi tới địa điểm làm nhiệm vụ, phi hành cũng phải mất tới hơn một ngày mới tới nơi, ấy vậy mà nơi đó vẫn thuộc về phạm vi bảo vệ của Linh Quan Thượng Môn, xem ra đại lục này lớn hơn y nghĩ rất nhiều.
Mấy canh giờ sau khi ba người rời khỏi, vị quản sự già của Sự Vụ Quản vội vàng quay lại tìm mấy người quản sự mới vào " Cái nhiệm vụ ở làng Đồng Môn đâu?".
Vị quản sự trẻ tìm tòi một lúc rồi đáp " Thưa quản sự trưởng, có người đã nhận nhiệm vụ đó từ bốn canh giờ trước rồi ạ!".
Vị kia vỗ đùi bất lực " Aiya! lầm to rồi, lầm to rồi, cái đó vốn là nhiệm vụ trung cấp, không hiểu sao ai lại đặt nhầm vào vị trí của nhiệm vụ sơ cấp, mấy tên đệ tử kia đúng là đen đủi" Ông ta cầm lấy tờ xác nhận nhiệm vụ của ba người Lạc Tư Thần rồi chạy nhanh đi " Ta phải đi báo lại cho bọn họ để tìm cách ứng cứu đây"..

------oOo------

Chương 14: 14: Làng Đồng Môn 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Làng Đồng Môn tọa lạc tại chân núi Đồng Môn, nơi có con sông Mặc chảy qua, gọi là Mặc bởi mặt sông trước nay đều tĩnh lặng yên bình, chưa từng một lần xảy ra lũ lụt như những nơi khác.

Ở đây cảnh vật quanh năm ảm đạm, người dân nơi này rất ít khi giao lưu với người bên ngoài.
Ba người Lạc Tư Thần, Nghê Hiên và Đông Phương Danh đi từ ngoài cổng làng đi vào mà không thấy một bóng người nào, gió hiu hắt thổi qua khiến bọn họ khẽ rùng mình.
" Chắc dân làng sợ hãi bị con quỷ kia bắt mất con nên đều trốn hết trong nhà rồi" Lạc Tư Thần trước kia đã từng đi thám hiểm không ít những di tích rùng rợn nên y vẫn giữ được sự bình tĩnh, còn hai người kia thì có chút căng thẳng.
Đi hết một vòng con phố chợ lạnh lẽo không một bóng người, bọn họ đành phải đổi hướng đi ra bờ sông xem xét xem sao.

Không ngờ lại gặp được một ông lão còn đang ngồi câu cá bên bờ sông.
Lạc Tư Thần đi tới chào hỏi " Vị này, ông có thể cho bọn ta hỏi một chút chuyện về quỷ bắt trẻ nhỏ ở đây không?".
Ông lão nhìn như đã sắp gần đất xa trời khó khăn nói mãi mới hết câu " Ta không rõ lắm, ta từ lâu đã chỉ có một mình, bọn họ cũng không để ý tới ta".
Lạc Tư Thần đoán bọn họ trong lời ông lão chính là dân làng ở đây, không còn người thân nào, bảo sao chỉ có một mình ông ấy không sợ mà vẫn lảng vảng ở đây.
Đông Phương Danh nhíu mày nói " Ta cảm nhận được con sông này hình như âm khí hơi nặng".
Lạc Tư Thần thầm gật đầu, y cũng cho là như vậy nhưng cảm nhận không rõ lắm nên vẫn chưa nói ra.

Ông lão nghe vậy thì nói tiếp " Con sống này...ở thượng nguồn, có chảy qua một cái bãi tha ma lâu năm, cũng không biết là từ bao giờ, cho nên lúc nào cũng cảm giác lạnh lẽo như vậy".
Nghê Hiên nhíu mày không dám tưởng tượng ra cảnh đó, lại càng không dám nghĩ tới việc người dân ở đây ăn cá, tôm bắt được từ con sông này lên " Thì ra là vậy!".

Đông Phương Danh hỏi ông lão " Ông có biết nhà của trưởng làng ở đâu không?".
Ông lão lọm khom đứng dậy rồi chỉ vào một căn nhà nằm trên lưng chừng đồi " Chính là căn đó".
Ba người Lạc Tư Thần cảm tạ ông lão rồi lập tức hướng về căn nhà mà đi tới.
* Cốc Cốc Cốc *

" Ai đó?" âm thanh khàn khàn của một người đàn ông vang lên.
Lạc Tư Thần lớn tiếng nói rõ " Bọn ta là đệ tử của Linh Quan Thượng Môn tới đây để giúp diệt trừ yêu ma".
Tiếng chân vang lên, không lâu sau cánh cửa gỗ cũng mở ra, một người đàn ông trung niên hai trông rất mệt mỏi xuất hiện, nhìn đồng phục của ba người đúng là của Linh Quan Thượng Môn thì liền vội mời vào " Ba vị tiên nhân mau vào nhà nói chuyện".
Trưởng làng kêu lão bà của mình ra rót trà cho bọn họ nhưng Lạc Tư Thần từ chối, y muốn mau chóng lấy đủ thông tin để xử lý nhanh chóng vụ việc này.

Trưởng làng dắt theo đứa con gái mới bốn tuổi của mình ra, bế lên đùi, ôm khư khư.
" Như các vị đã biết đấy, trong làng gần đây xuất hiện chuyện kỳ lạ...chuyện là hai tháng trước, chúng ta phát hiện ra một ngôi miếu hoang trên núi Đồng Môn cho nên dân làng kéo nhau tới đó để dọn dẹp và cúng bái, cầu mong được thần linh phù hộ ban cho phước đức, ai ngờ từ sau hôm đó, mỗi khi có người dẫn theo con nhỏ tới miếu thì khi quay về đều không tìm thấy đứa trẻ đâu nữa".
" Sau khi quay lại miếu để tìm kiếm thì phát hiện đứa trẻ đó đang đứng chờ ở ngay ngoài cửa miếu, nhưng thần trí lại không rõ, cứ như người rối gỗ vậy, không chịu ăn cũng không chịu uống, dần dần teo tóp lại mà chết".
Lạc Tư Thần nghe xong liền hỏi " Vậy chẳng phải chỉ cần không tới miếu nữa là được rồi sao?".
Trưởng làng thở dài một cái " Bọn ta cũng nghĩ như vậy, nhưng ngờ đâu không biết tại làm sao mà cứ cách vài ngày lại có một đứa trẻ đột nhiên mất tích, lúc tìm thấy đều là đang đứng trước cửa miếu, tình trạng cũng y hệt như vậy, hiện tại nhà nào có trẻ nhỏ đều phải cả ngày giữ khư khư lấy chúng, nếu không sẽ bị con quỷ kia dụ dỗ bắt đi mất, bọn ta cũng không biết làm cách nào, chỉ đành nhờ vả các vị tiên gia tới giải cứu".

Lạc Tư Thần vừa nghe vừa ngẫm nghĩ, đúng thật là kỳ lạ.

Đông Phương Danh liền hỏi " Ông có thể chỉ chỗ ngôi miếu kia cho bọn ta hay không?".
Trưởng làng hình như đã nhiều ngày không ngủ nên hai mắt đỏ bừng " Các vị cứ đi thẳng lên theo con đường mà dân làng đã phát quang bụi cây để dẫn tới nơi đó, nó nằm ở lưng chừng núi, bên trong một cái hang nhỏ".
Nghê Hiên kéo hai người ra nói nhỏ " Ta để ý thấy con quỷ đó hình như sẽ

không làm gì được với người trưởng thành, sợ rằng chúng ta tới đó, nó không xuất hiện thì cũng mất công mà thôi".
Lạc Tư Thần nhíu mày suy nghĩ " Đúng là vậy, nhưng cứ đi thử xem sao đã, chúng ta cũng không thể để một đứa trẻ đi làm mồi nhử được".
Đông Phương Danh cũng đồng ý với suy nghĩ của Lạc Tư Thần " Cứ đi thử xem sao đã"..

------oOo------

Chương 15: 15: Làng Đồng Môn 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần cùng Nghê Hiên và Đông Phương Danh đi theo đường núi lên tới cửa động.

Nghê Hiên đi quanh xem xét, nơi này nằm ở vị trí khá cao, lúc này trời cũng sắp tối, nhiệt độ giảm xuống sương mờ che phủ khiến cho không nhìn rõ được cảnh vật dưới núi.
Theo lời trưởng làng thì ngôi miếu kia nằm ở bên trong hang động này, bên trong không có ánh sáng, Lạc Tư Thần lấy ra một cái hỏa lạp tử, ánh lửa lập tức lập lòe trong không gian tối đen.
Đi vào khoảng hai mươi bước chân thì trước mắt bọn họ xuất hiện một ngôi miếu bị lá cây che phủ, nhìn vào sự đơn giản và vết tích thì nó đã tồn tại rất nhiều năm rồi, dựa theo cấu trúc thì khi còn nguyên vẹn thì ngôi miếu này cũng phải được dựng lên rất công phu.

Hiện tại thì ba trên bốn cột trụ đã bị phá hủy, mái che rơi đè lên phần bàn thờ, mặc dù đã được người dân dọn dẹp bớt trước kia, nhưng sau một tháng bỏ không nó lại bị lá cây bay từ ngoài động vào phủ kín.
Đông Phương Danh nhặt một bó củi đem vào trong động, Lạc Tư Thần đốt lửa lên, cả động liền sáng lên.

Lúc này bên ngoài trời đã hoàn toàn tối đen như mực, tiếng động vật kêu khiến lòng người căng thẳng lên.

Vẫn chưa phát hiện bất kì sự khác thường nào bọn họ chỉ có thể chờ ở đó.

Qua một lúc, Lạc Tư Thần bỗng dưng cảm thấy như có cái thứ gì đang kêu gọi y, trái tim y đập nhanh hơn.

Lạc Tư Thần đứng dậy đi loanh quanh tìm kiếm.
Y đứng trước ngôi miếu kia rồi đi vòng ra đằng sau, vẫn không có gì bất thường, nhưng tại sao lại cảm giác như có thứ gì đó đang thôi thúc như vậy.

Lạc Tư Thần đi vòng lại đằng trước, y chớp mắt một cái, bỗng dưng hang động tàn nát trước mắt biến thành một nơi sáng sủa, ngôi miếu trước mắt cũng biến thành dáng vẻ nguyên trạng của nó lúc ban đầu, trên cột có khắc dòng chữ " Tế cho chính mình, mong sớm buông bỏ".

Lạc Tư Thần nghe tiếng chân, y vội quay người lại rồi sửng sốt nhìn thấy một người có dung nhan y hệt chính mình ở thời hiện đại mặc cổ phục màu đen, đầu tóc rối bời đi tới quỳ trước mặt y, thực tế là đang quỳ trước ngôi miếu này.
Y nói " Ta sẽ không để cho hắn tìm thấy ngươi, cứ yên tâm an nghỉ tại nơi này đi".
Lạc Tư Thần nhíu mi, y không hiểu gì cả nhưng trong thâm tâm như có cảm xúc gì đó đang rục rịch khiến y mất bình tĩnh.
" Ta đã dùng mười vạn linh hồn trấn áp con sông này, chờ ngày hai chúng ta hợp lại làm một" nói xong người kia liền rời đi.
Lạc Tư Thần muốn đuổi theo nhưng vừa ra khỏi cửa động thì y đột nhiên giật mình mở mắt, nhìn khung cảnh tàn tạ xung quanh, còn có Nghê Hiên và Đông Phương Danh ngồi gần đó, Lạc Tư Thần thở dốc " Thì ra chỉ là mơ".
Bóng mây trôi qua, lộ ra ánh trắng sáng chiếu xuống nơi này.

Lạc Tư Thần vẫn phân vân không biết những thứ y thấy trong mơ rốt cuộc là gì.

Y quyết định thử giống như trong mơ mà đi vòng ra phía sau ngôi miếu rồi lại vòng ra phía trước, cảm tưởng như những thứ trong mơ kia là sự thực đã xảy ra vậy.

Lạc Tư Thần quỳ tại đúng vị trí mà người kia đã quỳ trong giấc mơ, y ngước mắt lên nhìn vào ngôi miếu.
Nghê Hiên để ý thấy sự khác thường của Lạc Tư Thần nên đi tới hỏi " Có chuyện gì vậy?".
Nhưng Lạc Tư Thần không hề hồi đáp, y cứ đơ ra như người mất hồn.

Đông Phương Danh lập tức chạy tới xem xét " Không xong rồi, hồn đã rời thể rồi".
Nghê Hiên kinh ngạc " Không phải nói chỉ tiểu bào tử mới bị bắt hồn đi sao, tại sao...?".

Đông Phương Danh lắc đầu " Ta cũng không biết, có thể đệ ấy đã phát hiện ra điều gì đó, cứ chờ xem sao".
Lạc Tư Thần bị hút vào bên trong ngôi miếu kia, linh hồn y bị kéo thẳng xuống đất sâu, không biết qua bao lâu thì rồi cuộc lối ra cũng xuất hiện.
Linh hồn y lơ lửng trong không trung, nơi này giống như bên dưới một con sông, xung quanh còn có vô số những linh hồn khác đang lơ lửng kéo tới.
" Ở nơi này 20 vạn năm, linh hồn của ta sắp cạn kiệt năng lượng rồi".

" Linh hồn trẻ con ăn ngon thật, ta cảm giác như trẻ lại cả trăm tuổi".
" Vừa rồi có rung động, có phải là lão Triệu lại bắt được linh hồn tới cho chúng ta bổ sung năng lượng hay không?".
" Mau, mau tới, không là sẽ mất phần!".

Lạc Tư Thần nghe vang vảng tiếng nói, y nhìn thấy có hàng vạn linh hồn xa lạ đang xông tới chỗ này nên hơi hoảng hốt.
Một tên trong số đó thắc mắc nói " Không phải lão Triệu chỉ có thể bắt được linh hồn nhỏ yếu của tiểu hài tử thôi sao, tại sao lại xuất hiện một thiếu niên ở đây?".
Một tên khác linh hồn đã teo tóp tới mờ nhạt thân ảnh đáp " Dù là gì cũng không quan trọng, còn không mau thì không có phần cho ngươi đâu".
Đám linh hồn kia như hổ đói mười ngày mà lao tới, một đám giữ chặt lấy Lạc Tư Thần khiến y không tài nào cử động nổi, căn bản không kịp thi triển bất kì chiêu thức nào " Các ngươi mau thả ta ra, thả ra!!!".
Đúng là xui xẻo, y chỉ là thử đưa thần thức vào dò tìm ngôi miếu kia, nào ngờ lại phát sinh ra chuyện như vậy, chẳng lẽ hành trình tu luyện của y chỉ có thể dừng lại tại đây thôi hay sao, Lạc Tư Thần tự trách bản thân quá chủ quan trong cái thế giới đầy sự nguy hiểm này.
Rõ ràng chỉ là nhiệm vụ cấp thấp, tại sao lại xuất hiện nhiều linh hồn mạnh mẽ ở nơi này như vậy, y nhìn hàm răng sắp cắn nát bản thân kia mà nhắm chặt mắt lại.

------oOo------

Chương 16: 16: Làng Đông Môn 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một miếng cắn hạ xuống vai trái của Lạc Tư Thần, linh hồn không thể chảy máu nhưng lại cảm giác còn đau hơn cả khi thân thể bị thương.

Tiếp đó là hàng chục nhát cắn khắp cơ thể, đám linh hồn kia cứ như hổ đói mà nhao vào cắn nuốt y.

Lạc Tư Thần đau tới không thốt ra một chữ nào.
Ý thức của Lạc Tư Thần như muốn mất đi, y từ từ nhắm mắt lại bất tỉnh.
Lúc này, một tên linh hồn đột nhiên kêu thảm, chưa kịp chạy đi đã bị hút vào bên trong vết cắn hở ra trên vai Lạc Tư Thần.
Mấy tên khác cũng không để ý, tới khi đến lượt bản thân bị hút vào thì đã chạy không kịp rồi.

Vết thương đó giống như cái hố đen, không ngừng hút lấy bọn chúng làm vật bồi đắp lại cho chính nó, những thương tổn kia lấy mắt thường mà lành lại như cũ.

Chưa dừng lại ở đó, kể cả sau khi hoàn toàn hồi phục thì linh hồn của Lạc Tư Thần vẫn không ngừng hút lấy những linh hồn kia, mặc cho bọn chúng chạy bao xa vẫn bị mạnh mẽ kéo vào cơ thể của y.

Linh hồn Lạc Tư Thần mang bản thể của y ở thời hiện đại, khi toàn bộ linh hồn đã bị y hoàn toàn thu thập thì liền bị hóa thành linh khí luân chuyển khắp cơ thể Lạc Tư Thần.
Nghê Hiên đang ngồi canh bên thân xác của Lạc Tư Thần đột nhiên trừng to mắt ngạc nhiên khi thấy vòng sáng thăng cấp cứ liền tục xuất hiện.

Đông Phương Danh đang tranh thủ tu luyện cũng bị dị tượng này làm cho mở mắt, y cảm nhận được linh khí xung quanh đều đang tụ về hướng của Lạc Tư Thần, quá kỳ lạ.
Nghê Hiên và Đông Phương Danh nhìn nhau không nói nên lời, đúng lúc này bên ngoài cửa động có âm thanh truyền tới, hai người lập tức làm phép dập tắt khói lửa khiến toàn bộ hang động quay lại cảnh tối đen giơ tay lên trước mặt cũng không nhìn rõ.
Một lão già đang kéo theo một đứa nhỏ đi vào trong này, có lẽ không để ý có người ở đây nên ông ta liền quen đường mà đưa đứa bé đi ra phía sau của ngôi

miếu, không hiểu sao sau đó liền biến mất hút trong không khí.
Nghê Hiên thở phào, may mắn không bị phát hiện.

Thân xác Lạc Tư Thần vẫn ở đó, do đã tạm ngưng thở nên không bị người kia cảm nhận được.
Lạc Tư Thần hấp thu hết những linh hồn kia một cách thuận lợi, tu vi cũng y cũng lên tới luyện khí kỳ tầng 9 đỉnh phong, chỉ còn thiếu một chút là lên tới Trúc Cơ.
Lão Triệu kéo theo linh hồn của đứa trẻ kia chạy tới nơi này phát hiện không hiểu sao lại yên ắng như vậy, ông ta chạy khắp nơi tìm kiếm nhưng vẫn không thấy một bóng ai, một linh cảm hiện lên trong đầu ông ta.
Đúng lúc này một cột sáng phát ra cách đó không xa, ông ta liền chạy thẳng tới nơi đó.

Linh hồn Lạc Tư Thần bay lơ lửng giữa cột sáng, bên trong cơ thể, dòng khí dày đặc trong đan điền như cuồng phong đánh đập vào nhau, kinh mạch cũng do đó mà nứt vỡ toàn bộ, y không rõ bản thân đã vì đau mà tỉnh lại rồi lại vì đau mà ngất đi không biết bao nhiêu lần.

Ở bên ngôi miếu, cơ thể của Lạc Tư Thần cũng có tình trạng giống hệt như vậy, chỉ khác ở chỗ máu đã thấm ướt hết bạch y mà y đang mặc.
Dòng khí đó thật lâu sau mới ngưng lại rồi tụ vào nhau, trong đan điền Lạc Tư Thần, linh khí từ dạng khí đã dần dần ngưng đọng thành dạng dịch đặc.

Điều này chứng tỏ y đã Trúc Cơ thành công, linh khí chuyển hóa thành dịch sẽ giúp cho Lạc Tư Thần có thể tích trữ càng nhiều linh lực hơn, uy lực khi chiến đấu cũng khác xa lúc trước.
Sự đau đớn khi nãy chính là quá trình tẩy tủy phạt kinh của mỗi tu luyện giả khi trúc cơ, sau khi hoàn thành thì sẽ có một cơ thể chất lượng hơn, không chỉ kinh mạch dày hơn trước, tuổi thọ cũng kéo dài ra rất nhiều, cũng không cần ăn uống để duy trì sự sống nữa.

Đây mới được coi là chân chính bước vào giới tu tiên, cũng là bước cơ bản nhất, thế nhưng có rất nhiều người cả đời vẫn không thể trúc cơ thành công, tức là vô duyên vô phận với tiên lộ.
Linh hồn Lạc Tư Thần một đầu tóc ngắn hóa thành tóc dài bay phấp phới trong gió, ngũ quan cũng có một chút thay đổi, càng thêm sắc sảo động lòng người, so với lúc ban đầu thì màu sắc linh hồn y càng thêm đậm hơn một chút.

Đôi mắt song hắc nay hóa thành nửa đen nửa trắng, trên trán xuất hiện ấn liên hoa yêu mị nửa trắng nửa đen.
Lão Triệu nhìn thấy hình ảnh đó mà hai chân run lên cầm cập, lão còn nhớ lời tổ tiên khuyên bảo.

20 vạn năm trước, Triệu gia vốn là một thế gia khổng lồ tiếng tăm lẫy lừng, nhưng chỉ vì đắc tội với Ma tôn mà bị nguyền rủa.

Theo sách sử do tổ tiên Triệu gia ghi lại, Ma tôn vì mai táng cho người nào đó mà giết sạch 10 vạn người tại thượng nguồn sông Mặc, dùng linh hồn bọn họ để làm trận pháp phong ấn cũng như canh gác giấc ngủ cho người kia.
Triệu gia bị nguyền rủa, cứ 2 năm lại phải dùng linh hồn của một người trong gia tộc tới tế cho 10 vạn linh hồn này, nếu không thì 10 người bất kỳ trong gia tộc sẽ chết bất đắc kỳ tử.
Từ đó tới nay đã 20 vạn năm, Triệu gia huy hoàng phải trốn vào nơi núi cao rừng sâu này để sinh sống cách biệt với thế gian.

Nói ra thì toàn bộ làng Đông Môn đều là con con cháu Triệu gia nhưng từ lâu bọn họ đã tách ra sống riêng biệt, sớm đã không còn biết việc mọi người xung quanh thì ra đều là họ hàng mà kết hôn sinh con, khiến cho những đứa trẻ về sau càng yếu ớt và chết sớm.
Triệu gia lụi bại, đến đời ông ta thì đã chả còn bao nhiêu người nữa rồi.

Là người duy nhất được truyền thừa kiến thức về chuyện cúng tế linh hồn nên lão Triệu vô cùng đau khổ, lão ta đã phải tự tay hiến tế cha mẹ mình, vợ cũng như con cái, từng người từng người một bị ông ta tiễn đi đến khi chỉ còn lại một mình.
Lão Triệu không muốn những người dân vô tội xung quanh phải chịu đau khổ nên có một lần ông ta liều mình không cúng tế nữa, vậy mà lời nguyền kia thật sự xảy ra, trong làng đột nhiên có 10 người đột tử không rõ nguyên do chỉ sau một đêm.
Người lớn thì không dễ lừa, Lão Triệu sau đó chỉ đành lén lút bắt đi những đứa nhỏ để hiến tế.

Trước kia đều là 2 năm mới phải hiến tế một lần, không hiểu sao sau lần vi phạm đó thì dù đã hiến tế thì trong làng vẫn có người chết.

Lão Triệu tìm lại sách sử do tổ tiên để lại đọc vẫn không tìm ra nguyên nhân, tới khi ông ta chú ý tới một trang nhật ký cũ nát của ai đó lẫn trong đống sách.
Trong đó viết...
Sau khi Ma tôn bị đánh bại, vị thần năm đó cứu nhân gian cũng biến mất, ta đã ở đó chứng kiến, ta đã được nhìn thấy Cổ Thần, ta nhớ rất rõ ngài ấy nói rằng " Ta vì hắn mới tạo ra thế gian này, nếu các ngươi đã đối xử với hắn như vậy thì ta cũng không cần thiết duy trì thế giới này nữa, nhưng chỉ vì hắn không nỡ cho nên ta mới tha cho các ngươi một mạng".
Nghe nói sau khi Cổ Thần biến mất thì Thần giới cũng bị phong ấn, toàn bộ thần tiên khi đó đều phải di cư tới nhân gian, sau đó mới tạo nên tiên giới trên Cửu Trùng Thiên làm nơi ở mới.
Sau trận chiến tiên ma có rất nhiều vị thần tiên đã hy sinh, nhân số tiên giới

giảm trầm trọng, cũng may ngay sau khi Ma tôn chết đi, cũng là lúc Cổ Thần biến mất, cả thiên địa tự dưng xuất hiện một loại khí, gọi là linh khí, có thể giúp con người tu luyện thành tiên, chỉ đáng tiếc ta không có duyên với tiên lộ này. Sau 50 năm, tại Quan Mệnh Đài xuất hiện hình ảnh Ma Tôn sẽ quay trở lại thế gian vào 20 vạn năm sau, chuyện này là do ta một lần vô tình cứu được một vị tiểu tiên mới biết được, ta không dám nói cho bất kì ai vì đó là bí mật của tiên giới.
Lão Triệu lấy thông tin này liên kết với những lời tổ tiên mách bảo thì có thể chắc chắn rằng việc mấy tháng nay liên tục phải hiến tế có liên quan tới chuyện Ma tôn tái thế này.
Lại nhìn trước mắt, hình dáng cái người trong luồng sáng kia so với sự miêu tả của tổ tiên thì không quá giống, nhưng gương mặt kia với gương mặt trong bức họa lại giống hệt nhau.

Lão Triệu không dám ở lại đây nữa, lão ta kéo theo linh hồn của đứa nhỏ kia rời khỏi đáy sông Mặc.
" Ma Tôn tái thế rồi!! Ta phải đi nói chuyện này cho ai đó mới được".

------oOo------

Chương 17: Chương 17

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tại Cửu Trùng Thiên, Tiên giới.
Một nam nhân phục y giáp vàng vội vàng chạy tới Điện Tiên Môn " Bẩm Thiên Đế! Nơi Đạo Thần bế quan xảy ra động tĩnh".
Thiên Đế kinh ngạc " Thật sao? Không lẽ là sắp tỉnh lại rồi, mau, mau đi tới đó".
Sau khi Thiên Đế và Thiên Hậu rời đi tới Cổ Đạo Thần Điện để quan sát.

Mặc dù bọn họ đã sống tới năm vạn năm nhưng vẫn chưa từng được một lần nhìn thấy Đạo Thần.

So với Đạo Thần và Cổ Thần thì Thiên Đế và Thiên Hậu không khác những đứa trẻ mới ra đời là bao.
Tại Cổ Đạo Thần Điện, không gian bị bóp méo khiến cho xung quanh xuất hiện rất nhiều nhưng vầng hào quang, một tòa điện nguy nga tráng lệ nằm biệt lập lơ lửng ở tầng trời cao nhất, là cầu nối giữa tiên giới và thần giới.
Từ sau khi Đạo Thần bế quan và Cổ Thần biến mất thì thần giới cũng bị phong ấn lại, không biết bao giờ mới mở lại lần nữa.

Thiên Dạ ngồi ở bên trong đó xếp bằng, thân thể của y cứng đờ như một người chết.

Lúc này ở trung tâm khu vực không gian bị bóp méo xuất hiện một lỗ hổng xé toạc khoảng không, linh hồn y từ đó thoát ra mà quay lại thân xác của bản thân.
Thiên Dạ từ từ mở mắt ra, một đầu tóc bạc phơ được vấn cao gọn gàng bỗng hóa thành màu đen, bạch y thêu hoa văn hoa sen phẳng phiu không một nếp nhăn.
Một luồng sức mạnh phát từ cơ thể Thiên Dạ lan ra xung quanh, mạnh mẽ tới nỗi khiến cho cả tiên giới rung chuyển.

Thiên Dạ nhìn khung cảnh xung quanh liền biết bản thân đã quay về đúng thời không này rồi " Tư Thần, em đang ở đâu?".
Thiên Đế kéo theo Thiên Hậu tới thỉnh an.

Thiên Hậu không chút tình nguyện, bà ta đường đường là người đứng đầu Phượng tộc, lại là Thiên Hậu của tiên giới, suốt mấy vạn năm nay chưa từng phải cúi đầu với ai, dù người kia có là thượng thần bế quan lâu năm cũng không

đến mức bà ta phải cúi đầu hành lễ.
Con gái của Thiên Hậu, Bảo Hoan công chúa đi theo vừa nhìn thấy Thiên Dạ liền bị sắc đẹp kia làm cho lu mờ ý chí, đúng là chính là nhất kiến chung tình, mặc dù ở tiên giới ai ai cũng có nhan sắc nhưng so với người kia thì chẳng đáng là gì cả.

Một người mà đến cả cha của cô ta còn phải cúi đầu thì hiển nhiên là rất mạnh, thật giống y như người tình trong mộng của cô ta bấy lâu nay.
" Cung nghênh ngài xuất quan!".
" Cung nghênh ngài xuất quan!".
Thiên Dạ hạ mắt nhìn tới ba người ở trước mắt, không nghĩ tới năm đó tiên giới chỉ còn lại vài người mà nay lại hưng thịnh tới như thế này.

" Ta muốn thanh tịnh, các người về hết đi, không có ý chỉ của ta không ai được phép đến gần Cổ Đạo Thần Điện".
Nói rồi y phất tay tạo ra một kết giới bao bọc lấy nơi này, từ bên ngoài cũng không nhìn ra bên trong.

Thiên Đế có chút hụt hẫng, dù sao ông ta cũng là người đứng đầu cả tam giới bao lâu nay, không nghĩ tới Đạo Thần lại không hề nể mặt ông ta một chút nào.
Thiên Đế bị mất mặt, có chút tức giận " Mau đi thôi!".

Bảo Hoan công chúa đi theo Thiên Hậu về phòng riêng rồi nũng nịu nói " Nương, người đó thật đẹp, con rất thích, con muốn gả cho ngài ấy".
Thiên Đế đúng lúc đi từ ngoài vào nghe được liền mắng " Hồ náo, ngươi còn nhỏ, nhiều chuyện còn chưa hiểu, đó không phải là người mà ngươi có thể tư tưởng đến".
Thiên Hậu lên tiếng bênh vực con gái " Thần giới từ lâu đã sụp đổ, tiên giới hiện tại mới là đứng đầu, vì cái gì mà con gái ta không thể tư tưởng tới".
" Tốt nhất loại bỏ ý tưởng đó đi" Thiên Đế thở dài, bao lâu nay ông ta vẫn là đứng đầu, đột nhiên nhảy ra một người khiến ông ta phải nhún nhường đương nhiên cũng có khó chịu trong lòng.
Trong sách dạy ở nhân gian hiện nay thì từ lâu đã lưu truyền rằng thiên địa thuở sơ khai tự hình thành lên và được tiên giới bảo vệ nhưng đó chỉ tấm màn che để tiên giới nâng cao sự quan trọng của bản thân mà thôi.

Trên thực tế, vốn dĩ thiên địa là do Đạo Thần và Cổ Thần cùng nhau sáng tạo lên, chỉ là, do chuyện trôi qua quá lâu cho nên dần bị quên lãng vào lịch sử mà thôi.

Hiện tại câu chuyện Đạo Thần và Cổ Thần đều bị coi sự tích dân gian kể trên hè phố để mua vui, ít còn ai coi nó là thật nữa.

Còn đối với tiên giới, từ đời Thiên Đế đầu tiên sáng lập đã hoàn toàn loại bỏ khái niệm Tiên và Thần.

Vốn hai cái này khác nhau hoàn toàn, Thần là những người do thiên địa lựa chọn, còn Tiên là do những vị thần còn sót lại năm đó sinh ra, được truyền thừa khả năng hoặc cực khổ tu luyện mà thành chứ không được tính vào hàng Thần.

Cho nên, những người có chức danh thần vị hiện nay đều thực ra vẫn chỉ là tiên nhân mà thôi.
Vậy nên khi nghe tới Thiên Dạ thì mọi người cũng chỉ nghĩ rằng đó là một vị thượng thần sống rất lâu năm, chứ không hề biết đó chính là vị thần đứng đầu Thần giới thời thượng cổ.

Nếu biết thì bọn họ có lẽ sẽ ngã ngửa ra mất.
Cũng bởi lẽ đó mà Thiên Đế cũng không thể tiết lộ chuyện này ra được, như vậy chẳng khác nào thừa nhận tiên giới đã đánh lừa tất cả mọi người cả.

------oOo------

Chương 18: 18: Làng Đồng Môn 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Linh hồn Lạc Tư Thần bừng tỉnh, y có thể cảm nhận được biến hóa trong cơ thể mình, một tay khẽ vuốt lọn tóc dài mà thơ thẩn.

Lạc Tư Thần vẫn cảm nhận được có thứ gì đó đang kêu gọi y giống như lúc quỳ trước ngôi miếu vậy.
Luồng sáng thăng cấp biến mất, Lạc Tư Thần đi theo tiếng gọi mà tới một nơi sâu tận cùng dưới đáy sông Mặc.

Nơi đó có một phong ấn hình vòm giống như kim cương lấp lánh, Lạc Tư Thần tò mò không biết nơi đó rốt cuộc có thứ gì.
Y bay lại gần nhưng không tài nào xuyên qua được phong ấn kia, khi Lạc Tư Thần chạm vào nó thì đột nhiên phong ấn trở nên trong suốt để y có thể nhìn xuyên vào bên trong.

Không ngờ ở trong đó lại chưa một cỗ quan tài băng, một giọng nói nhẹ nhàng bỗng vang lên bên tai.
" Cuối cùng ta cũng chờ được ngươi tới đây".
Lạc Tư Thần sửng sốt nhìn quanh nhưng không thấy ai " Ngươi là ai?".
Giọng nói kia lại vang lên " Ta là ai? tới lúc cần biết thì ngươi sẽ biết, có điều kể từ khi ngươi hấp thu hết những linh hồn kia thì rắc rối chính thức tới rồi".

Lạc Tư Thần khó hiểu nhăn mày " Rốt cuộc là sao?".
Giọng nói kia đáp " Ngươi thử nhắm mắt lại cảm nhận linh khí xung quanh xem".
Lạc Tư Thần thử làm theo, y nhắm mắt lại điều động kinh mạch cảm thụ linh khí, y trừng to mắt kinh ngạc " Linh khí đều phát ra từ nơi này?".
" Đúng vậy, linh khí mà nhân loại dùng để tu luyện đều từ cơ thể trong cỗ quan tài của ta phát ra, mười vạn linh hồn kia là ma tôn đã dùng để trấn áp tránh cho người bên ngoài phát hiện ra nơi này, nhưng đều bị ngươi hấp thu hết rồi".
" Vậy ta phải làm sao?" Lạc Tư Thần cảm giác bản thân phải có trách nhiệm với chuyện này.

Tuy nói người tu luyện và tiên nhân đều tâm thanh tịnh nhưng nếu bọn họ biết được nơi như thế này có tồn tại thì nhất định sẽ không bỏ qua.
" Người phải tu luyện thật tốt, mau chóng phi thăng, chỉ khi ngươi phi thăng thành tiên thì mới có thể mở ra phong ấn của ta".

" Hả" Lạc Tư Thần càng nghe càng khó hiểu " Không phải là phải che giấu sao? Tại sao lại mở ra?".
" Cái đó tới lúc đó ngươi sẽ tự khắc hiểu, nhưng ngươi yên tâm, nơi này chỉ có ngươi mới mở được, người khác có tới đây cũng không tìm ra được nơi này, cũng không thể mở được ra, cả thế gian này chỉ có ngươi mới mở được, ta sẽ chờ, ta tin tưởng ngươi sẽ làm được".
Sau đó Lạc Tư Thần có nói thêm điều gì thì cũng không được hồi đáp nữa, giống như chuyện chỉ là ảo tưởng do y tưởng tượng ra vậy.

Rõ ràng y chỉ là một người xa lạ từ thế giới khác đến đây nhưng tại sao người đó lại nói như kiểu y rất liên quan tới nơi này vậy, còn có cái người áo đen trong giấc mơ có khuôn mặt y hệt bản thân mình nữa, thật sự nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra là tại sao.
Xác đứa bé nằm ở đằng sau ngôi miếu đã tự động thẫn thờ đi ra trước cửa miếu.

Nghê Hiên và Đông Phương Danh chờ mãi không thấy cái người khả nghi kia quay lại nên chạy ra điều tra đứa bé kia, quả đúng là giống như con rối gỗ, chỉ biết chớp mắt nhìn vào khoảng không.
Nghê Hiên đốt một ngọn lửa nhỏ đưa tới rồi kinh ngạc hô " Đây chẳng phải là đứa con gái của trưởng làng mà chúng ta mới gặp lúc chiều sao?".
Đông Phương Danh nhíu mày " Nhìn tình trạng này có vẻ như hồn đã bị đưa đi mất rồi".
Qua một lúc, trời đã hửng sáng, lão Triệu đột nhiên xuất hiện trở lại cạnh ngôi miếu, ông ta bất ngờ khi nhìn thấy có hai người vẫn còn ở đây.

Đông Phương Danh nghe có tiếng động nên mở mắt ra quan sát, Nghê Hiên vốn cũng đang đứng ngay gần đó nên vừa hay nhìn thấy toàn cảnh lão Triệu đột nhiên xuất hiện, vậy thì thủ phạm không ai khác chính là ông ta rồi.
Nghê Hiên nhìn lão già trước mắt thốt lên " Ông chẳng phải là ông lão câu cá bên bờ sông hôm qua sao?".

Lão Triệu cảm thấy thật xui xẻo nhưng cũng thật may mắn, một dòng khí đen từ lòng bàn tay ông ta thoát ra đánh thẳng vào ngực Nghê Hiên khiến cậu ta lăn ra ngất " Chỉ là đám vắt mũi chưa sạch cũng muốn ngáng đường ta à?".

Đông Phương Danh sửng sốt rút kiếm ra đỡ lấy một chiêu của ông ta nhưng do tu vi chênh lệch nên chưa tới ba chiêu đã bị đánh bay ra, dòng khí đen kia xuyên vết thương đang chảy máu mà xâm nhập vào cơ thể.
Lão ta vừa định rời đi thì lúc này mới để ý tới một người đang ngồi xếp bằng ở trong góc, lão ta không cảm nhận được hơi thở của người đó nhưng thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, một chưởng đánh ra bay tới thân xác của Lạc Tư Thần.
Chỉ còn cách một gang tay nữa thì Lạc Tư Thần mở mắt ra, dòng khí đen kia xuyên qua cơ thể y nhưng không hề tạo ra tổn thương gì, thậm chí còn bị hấp thu lấy.

Lão Triệu nhìn một màn này mà cả người run rẩy " Ma tôn...!ngươi là Ma tôn tái thế!".
Lạc Tư Thần không hiểu ông ta có ý gì cho lắm nhưng nhìn tới hai người Nghê Hiên, Đông Phương Danh đang đau đớn nằm trên đất thì lạnh giọng nói " Bọn họ là do ông đánh?".
Lão Triệu sợ hãi lùi lại chối cãi " Không, không phải ta, không phải ta!!!".
Đông Phương Danh may mắn còn chưa ngất xỉu, y gọi " Tùy Y Ngọc, là ông ta, ông ta chính là hung thủ".
Đã lâu không nghe thấy cái tên Tùy Y Ngọc, Lạc Tư Thần suýt đã quên mất bản thân là linh hồn mượn xác, y không nói nhiều lời liền xông lên đánh nhau với lão Triệu.
Tu vi lão Triệu ở trúc cơ cảnh hậu kỳ, Lạc Tư Thần thỉ chỉ mới vừa trúc cơ không lâu, điều y ngạc nhiên là bản thân đã lơ ngơ ở nơi đó 2 ngày nhưng ra tới bên ngoài lại mới chỉ trôi qua 2 canh giờ mà thôi.
Lão Triệu sử dụng chính là ma khí, ông ta tu luyện chính là ma đạo, luồng ma khí của ông ta và luồng linh khí của Lạc Tư Thần chạm vào nhau, không bên nào chịu thua bên nào.
Qua một hồi, may mắn Lạc Tư Thần có khả năng hấp thu linh khí liên tục mới có thể duy trì tới bây giờ, mặc dù chỉ cách nhau 2 cấp bậc nhỏ nhưng sự khác biệt vẫn rất là rõ rệt.
Lạc Tư Thần không thể lại duy trì thêm nữa, một nửa linh lực trong người đã tiêu hao mất rồi.

Luồng ma khí ập lên người y, Lạc Tư Thần nhắm mắt đón nhận sự đau đớn nhưng ngoài việc y bị đánh bay ra một đoạn vì căn bản ma khí kia không thể gây tổn thương lên cơ thể của y.

Lão Triệu cũng nhận thức được điều này.
Lạc Tư Thần lập tức bấm pháp quyết, vài giây sau một quả cầu nước xuất hiện " Tại sao ngươi lại đi hại những đứa nhỏ?".
Lão Triệu cười khểnh " Còn không phải tại ngươi, tại ngươi mà cả Triệu gia ta lụi bại như hiện tại, tại ngươi mà ta mới phải làm như vậy".
" Nói xằng nói bậy!" Lạc Tư Thần phóng chiêu tới trước mặt lão Triệu, ông ta thấy bóng nước kia tới cũng chẳng sợ gì, Ma Tôn tái thế nhưng lúc này cũng chỉ là còn non, nếu ông ta có thể hạ được tên này thì cũng coi như trả thù được cho cả Triệu gia.
Nhìn bóng nước nhẹ nhàng sóng sánh kia Lão Triệu khinh thường tránh né.

Không ngờ tới khi Lạc Tư Thần hô một tiếng " Bạo!", cầu nước liền tạo ra một vụ nổ áp lực vô cùng lớn làm cho cả ngọn núi hơi rung chuyển, cái động đá này cũng bị đổ sụp mất một nửa, thân thể lão Triệu văng ra đập vào tường, một ngụm máu phụt ra, hai mắt lão trừng lớn không tin nổi một người tu luyện hệ thủy lại có sức công phá lớn tới như vậy.

Tranh thủ lúc lão ta bị thương, Lạc Tư Thần đi tới bên Nghê Hiên và Đông Phương Danh, dùng tay hút lấy ma khí đang ăn mòn bọn họ vào cơ thể mình. Lúc này, Lão Triệu nắm lấy thời cơ mà chạy trốn đi mất.

------oOo------

Chương 19: 19: Làng Đồng Môn Kết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đông Phương Danh vì còn bị ngoại thương nên dù đã hút hết ma khí trong người ra thì y vẫn vô cùng yếu ớt.

Điều đáng kinh ngạc là khi Lạc Tư Thần kiểm tra thân thể của Nghê Hiên lại phát hiện ma khí trên người cậu ấy đều đã tự biến mất sạch sẽ từ lúc nào, chỉ là vẫn hôn mê chưa tỉnh lại.
Lão Triệu đã bị thương nặng, hẳn là không thể chạy xa được.

Sau khi đảm bảo hai người họ đã an toàn thì Lạc Tư Thần mới chạy đuổi theo, không ngờ vừa ra tới cửa động đã phát hiện một đứa bé đang đứng đơ ở đó.
Ở phía xa có ánh lửa sáng lên, thì ra là phu thê trưởng làng chạy lên núi tìm con, sau khi nhìn thấy con gái của mình đã trở thành người mất hồn thì bọn họ liền đau khổ gào khóc.

Trưởng làng còn một chút tỉnh táo, ông lập tức quỳ xuống trước mặt Lạc Tư Thần cầu xin " Tiên gia, xin ngài hãy cứu lấy con gái của chúng tôi, cầu xin ngài...".
Thê tử của ông ấy thấy vậy thì cũng học theo phu quân năn nỉ Lạc Tư Thần cứu giúp.

Lạc Tư Thần thật sự không phải làm sao để cứu đứa bé ra, y còn muốn đuổi theo lão Triệu kia nữa nhưng không tài nào ngăn được hai người trước mắt này " Hai vị hãy đứng lên đã!".
Lão Triệu bị thương nặng đang trốn sau một tảng đá cách đó không xa, khi nãy chân lão bị tảng đá đập trúng, căn bản không thể tiếp tục di chuyển được nữa.

Luận về tu vi có thể lão không phải cao thủ nhưng về vu thuật thì khác.

Lão Triệu vẽ một tấm bùa bằng máu của mình rồi nhẩm chú đốt nó.
" Mẫu thân, phụ thân ơi! con sợ lắm, mau đưa con về đi".
Giọng nói non nớt của đứa trẻ vang lên, vị phu nhân kia nghe vậy thì sửng sốt quay lại.

Lạc Tư Thần cũng vậy, nhưng y nghe ra được âm thanh đó gì đó lạ thường, nó giống như tiếng đồng thanh của nhiều đứa trẻ.

Quả thật ở phía sau bọn họ, nơi có một đứa trẻ đang đứng đột nhiên lại xuất hiện thêm bốn đứa trẻ khác trông giống y hệt, chỉ nhìn thì căn bản không thể phân biệt được đâu mới là đứa bé thật sự.
Lạc Tư Thần dò hỏi " Hai người có thể phân biệt được không?".
Trưởng làng và phu nhân nhanh chóng chạy lên vạch áo ra kiểm tra từng đứa một rồi ngây ngốc đáp " Con gái của chúng tôi có một vết bớt ở gần nách, thế nhưng ở đây đứa nào cũng có vết bớt y hệt nhau".

Vị phu nhân đã sốt ruột tới không khống chế nổi chân tay mà run rẩy lên.
" Đây chắc hẳn là chuyện tốt do lão già kia làm ra" Lạc Tư Thần trầm tư, khi trước y từng đi thám hiểm một ngôi mộ cổ, cũng đọc qua một số sách vu thuật cổ, nghe nói vu thuật rất lợi hại, nhưng nếu như bị người phá giải thì người khai pháp sẽ bị phản phệ, nhẹ thì trọng thương, nặng thì sẽ bị nghiệp quật chết ngay tại chỗ.

Hiện tại không lần ra được vị trí của lão Triệu, vậy thì không bằng tìm cách phá giải nan đề này, vừa hay giúp được gia đình trưởng làng.
Thế nhưng phải giải như thế nào thì Lạc Tư Thần chưa nghĩ ra cách.

Lúc này đứa bé lại cất giọng nói, và đương nhiên là cả năm đứa trẻ đều hành động giống y hệt nhau " Mẫu thân, mau đưa con về, con muốn về nhà".
Lạc Tư Thần chợt nhận ra điều gì đó, mặc dù là tiếng đồng thanh nhưng để ý kĩ sẽ thấy không đồng đều cho lắm " Hai người bảo con bé hay giơ tay lên".
Phu thê trưởng làng không hiểu gì cả nhưng vẫn làm theo " Tiểu Ái, mau giơ tay lên!".
Lạc Tư Thần quan sát thật kĩ, vốn y không nói rõ là giơ tay nào cho nên đứa bé lượng lự một chút rồi giơ tay phải lên.

Lạc Tư Thần thấy rõ trong năm đứa trẻ có một đứa làm động tác nhanh hơn những đứa khác chỉ một chút mà thôi, nếu không để ý kĩ sẽ hoàn toàn không nhận ra được.

Điều này có thể lí giải là do những bản sao đều phải dựa vào bản chính để hành động, cho nên bản chính sẽ phải hành động trước thì bọn chúng mới bắt chước theo được.
Lạc Tư Thần giải thích rõ điều này cho hai người kia, bọn họ lập tức tin tưởng mà bế đứa bé mà y chỉ ra tách ra khỏi những đứa khác.

Nhưng Lạc Tư Thần cảm thấy chuyện sẽ không đơn giản như vậy.
Phu thê trưởng làng đã muốn bế đứa trẻ kia rời đi rồi nhưng lại bị Lạc Tư Thần cản lại, lão Triệu là một tên già đời, ông ta nhất định sẽ không mất công làm ra chuyện này.
Mặc dù rất tiếc nhưng Lạc Tư Thần vẫn lấy ra viên Khai Nhãn Đan mà sư phụ

đưa cho trước khi đi, y một ngụm nuốt vào, một luồng linh khí tràn về hai con mắt biến lòng đen biến thành màu trắng, trước mắt Lạc Tư Thần biến thành một màu sắc u tối, có những thứ mà mắt thường không thể nào thấy được.
Lạc Tư Thần tập trung vào vấn đề chính, ngay khi vừa nhìn tới, y liền sửng sốt nhìn đứa bé trên tay trưởng làng hô lên " Thả ra, nó chỉ là một hình nhân giấy mà thôi!".
Trưởng làng sợ hãi thả rơi đứa bé xuống đất, Lạc Tư Thần lại quay ra nhìn bốn đứa bé còn lại, ngoại trừ một đứa vẫn giữ nguyên thân hình con người thì ba đứa còn lại trong mắt y đều hóa thành hình nhân giấy dị hợm, xấu tới mức xúc phạm người nhìn.

Y bế đứa bé thật sự lên rồi đạp bay đám hình nhân kia ra xa.
Lão Triệu làm vậy một phần vì muốn giữ chân Lạc Tư Thần ở lại lâu hơn một chút, lão muốn truyền tin cho một người, chỉ là không ngờ mới qua một lúc vu thuật của ông ta đã bị phá giải, lão Triệu lại phun ra một ngụm máu, trước giờ chưa từng có người có thể giải được thuật của ông ta.

Lão Triệu biết bản thân sắp bị nghiệp quay lại hành chết nên ông ta cắt ngón tay cho chảy máu, miệng lẩm bẩm thuật ngữ cổ.
Lạc Tư Thần cho rằng việc đã hoàn thành, không ngờ lúc này đám hình nhân giấy khi nãy đột nhiên động đậy rồi đứng dậy tấn công về phía này.

Lạc Tư Thần dùng mộc hệ triệu hồi dây leo quấn chặt lấy bọn chúng nhưng đám hình nhân như được tiêm máu gà, khỏe vô cùng, bọn chúng phá tan cả dây leo mà lao tới.
Lạc Tư Thần dùng linh lực tạo ra một lá chắn chặn bọn chúng lại nhưng cũng không cản được bao lâu.

Một con xông tới, lại tới thêm ba con, Lạc Tư Thần khó khăn chống đỡ từng đòn đánh của bọn chúng.
Qua một hồi, sức lực của y cũng cạn kiệt dần, đúng lúc này một mồi lửa từ trong động bắn ra đốt cháy đám hình nhân khiến bọn chúng dần mất đi sức lực rồi tan biến.

Nghe Hiên khó khăn bước ra, đầu vẫn còn hơi choáng váng nhưng vẫn cười nói " Lần này tới lượt ta cứu ngươi một mạng nhé Tùy Y Ngọc".
Lạc Tư Thần suýt quên mất, Nghê Hiên và Đông Phương Danh đều có linh căn hệ hỏa, chính là thiên địch của đám hình nhân này " May mắn huynh ra kịp, nếu ta sắp không trụ nổi nữa rồi".
Lão Triệu vừa mới làm phép truyền tin với người nọ, lão chỉ vừa nói được câu " Ma Tôn tái thế rồi..." chưa kịp nói thêm điều gì thì đã bị linh hồn của đám hình nhân kia quay lại đòi mạng, cộng thêm phản phệ hai lần khiến cho ông ta chưa kịp định hình chuyện gì thì đã chết ngay lập tức rồi, nhưng chuyện chưa dừng

lại ở đó, tất cả nghiệp chướng do ông ta gây ra đều sẽ tìm tới ngay khi hồn lõa rời thân, có thể nói là chết rồi vẫn còn bị dày vò mãi mãi.
Lão Triệu vừa chết thì đứa trẻ trên tay Lạc Tư Thần liền tỉnh táo lại, con mắt có hồn chứ không còn cứng đơ như trước nữa, nó sợ hãi khóc lớn đòi cha mẹ.

Không chỉ vậy mà ở trong làng, có nhiều đứa trẻ khác cũng trong tình trạng mất hồn, cơ thể đã suy kiệt cũng bỗng dưng có sức sống trở lại.

Rất nhiều người chạy ra ngoài đường vái lạy trời đất đã phù hộ.
Trong mắt âm dương của Lạc Tư Thần, y có thể nhìn thấy một luồng công đức màu vàng từ trên trời hướng tới thân thể của y, sau đó bao bọc lấy thân thể, cái này có lẽ chính là hào quang công đức.

Người có công đức càng cao thì khả năng phi thăng cũng sẽ càng cao.
Phu thê trưởng làng cũng quỳ xuống bái lậy Lạc Tư Thần, y không quen được người khác tôn sùng như vậy nên khuyên bảo " Hai người đừng như vậy, ta sẽ tổn thọ mất".
Trưởng làng hạnh phúc tới rơi nước mắt nói " Không đâu, người công đức vô lượng như ngài sẽ không tổn thọ".
Lạc Tư Thần thật sự không khuyên nhủ được bọn họ nên đành mặc kệ mà chạy vào trong hang động cũng Nghê Hiên xem tình hình của Đông Phương Danh.
Không lâu sau trên trời có người phi kiếm hạ xuống, là người của Linh Quan Thượng Môn.

Lạc Tư Thần ra bái kiến " Không biết hai vị tiền bối tới đây có việc gì?".
Quản sự trưởng của Sự Vụ Quản đích thân tới đây cứu người nhưng lại thấy đám Lạc Tư Thần vẫn bình an thì thở phào " Các ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ chưa?".
Lạc Tư Thần gật đầu " Không nghĩ rằng nhiệm vụ sơ cấp lại gian nan như vậy nhưng đệ tử đã vừa hoàn thành xong rồi, kẻ chủ mưu đã chết, toàn bộ những đứa trẻ đều đã trở về trạng thái bình thường".
Quản sự trưởng sai người bên cạnh chạy đi điều tra, không phải không tin nhưng đám tân đệ tử này lại phá được nhiệm vụ cấp độ khó như vậy cũng thật khó tin.
Lạc Tư Thần vội nói " Đi cùng đệ tử có Đông Phương Danh huynh, huynh ấy bị thương khá nặng, mong tiền bối giúp chúng ta chữa trị cho huynh ấy".
Quản sự trưởng cảm thấy thật hổ thẹn, vốn là do sai lầm của Sự Vụ Quản gây ra, khiến cho đám tân đệ tử này phải gặp nguy hiểm cho nên ông cũng không ngại giúp bọn họ truyền linh lực chữa trị.
Sau khi điều tra ra đúng là do nhóm Lạc Tư Thần đã giải quyết nhiệm vụ thì bọn họ cũng nhanh chóng cùng nhau quay trở lại tông môn.

------oOo------

Chương 20: Chương 20

Nguồn: EbookTruyen.VN

Về tới Linh Quan Thượng Môn, Lạc Tư Thần cùng hai người kia cùng đi tới Sự Vụ Quản để xác nhận hoàn thành nhiệm vụ, trên đường đi, Nghê Hiên tò mò dò hỏi " Y Ngọc, lúc người xuất hồn đó đã đi đâu, gặp phải chuyện gì mà tu vi của ngươi lại tăng chóng mặt như vậy?".
Đông Phương Danh tuy tính tình lãnh đạm nhưng cũng rất tò mò chuyện này, y được quản sự trưởng ban cho đan dược trị thương nên lúc này đã đỡ hơn rất nhiều " Trong thời gian ngắn mà đệ đã tiến bộ vượt bậc hơn bọn ta rồi".
Lạc Tư Thần thật sự không biết nên giải thích như thế nào " Chỉ là may mắn gặp phải một cái bí cảnh truyền thừa, ta làm sao so được với các huynh chứ!".

Chuyện về kết giới kia vẫn là không nên nói ra thì hơn.
Đông Phương Danh đáp " Vận may cũng là một loại thực lực đó".

Nghê Hiên cũng đồng ý với quan điểm " Giống như có người vừa sinh ra đã sống trong nhung lụa quyền quý, có người thì khổ sở từ khi mới sinh ra vậy, vận may cũng là một loại yếu tố quyết định cuộc đời đó".
Đông Phương Danh hơi khựng lại nhìn Nghê Hiên, Nghê Hiên cũng như có như không mà liếc sang người bên cạnh.

Lạc Tư Thần cảm giác được không khí có chút khác lạ, y không rõ trong mấy tháng bản thân rời đi tới Quan Nguyệt động phủ thì hai người này đã xảy ra chuyện gì, cảm thấy hai người này nói là thân thiết hơn thì cũng có nhưng lại cảm giác hơi khó xử.

Luận về thân phận, một người là hoàng tử một quốc gia, một người là kỹ nam bán nghệ ở hoa lâu, Lạc Tư Thần cảm thấy vẫn nên là chú ý vào việc của mình trước thì vẫn hơn.
Bởi vì nhiệm vụ này xảy ra sai sót cho Sự Vụ Quản gây ra, cộng thêm việc nhóm Lạc Tư Thần vẫn hoàn thành được một cách hoàn hảo cho nên tích phận nhận được sẽ xét theo nhiệm vụ trung cấp để tính, còn cộng gấp đôi lên đến bù cho ba người.
Lạc Tư Thần lúc nghe người phụ trách Sự Vụ Quản giải thích thì coi như đã giải đáp được thắc mắc trong lòng mình, y cũng nghĩ nhiệm vụ sơ cấp này quá khó khăn, nếu không phải bản thân có thể chất đặc thù có thể hấp thu đám linh hồn kia thì y nhất định phải chết không thể bàn cãi, thì ra thật sự có sai sót.

Sau khi nhận tích phân xong thì Lạc Tư Thần cũng quay về Quan Nguyệt động phủ để bái kiến sư phụ.
Tử Vu vẫn như mọi khi, vẫn luôn chỉ quanh quẩn ở chính phòng, nếu không phải lần đó vô tình lựa chọn tới nơi này gánh nước thì Lạc Tư Thần cho rằng căn bản sẽ không có bất kì đệ tử nào sẽ lảng vảng tới ngọn núi này, càng sẽ không có ai biết tới sự tồn tại của sư phụ y.
Tử Vu hé miệng nói " Sao rồi? thuận lợi chứ?".

Lạc Tư Thần cúi đầu bái kiến xong mới đáp lại " Có chút chuyện ngoài ý muốn nhưng chung quy đã hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi rồi ạ!".

Tử Vu lắc lư cái đuôi mềm mại của mình " Ta cảm nhận được tu vi của ngươi tăng tiến rồi".
Lạc Tư Thần có chút ấp úng đáp " Trong lúc làm nhiệm vụ vô tình gặp một cái truyền thừa cho nên may mắn đột phá Trúc cơ cảnh sơ kỳ ạ!".
Tử Vu hơi nhướn mày, y nhớ không nhầm lúc mới tới đây thằng nhóc này cũng mới chỉ là luyện khí kỳ tầng 4, trong thời gian ngắn ngủi 5 tháng liền đột phá Trúc cơ thì đúng thật là kỳ tích, dù sao cũng là đệ tử chân truyền của y, như vậy cũng là hợp lý " Tốt lắm, không hổ danh là đệ tử của ta, cũng sắp tới ngày khảo hạch rồi, pháp kỹ đã luyện xong, vậy thì cũng đến lúc ngươi cần phải tập luyện vũ kỹ rồi".
Lạc Tư Thần cũng đã nghĩ tới chuyện này, mặc dù pháp kỹ có sức công phá lớn nhưng khá bị động, để có thể nắm chắc khả năng cao thì vũ kỹ là thứ không thể thiếu.
Tử Vu ném cho Lạc Tư Thần hai quyển sách cũ kĩ " Đây là Phiêu Mị thân pháp do ta đích thân sáng tạo ra, cùng với Mị Hoặc tâm pháp, hai thứ này liên kết với nhau nên ngươi cần phải học tập cả hai thứ cùng một lúc, xem như là quà thưởng cho ngươi, ta hy vọng tới khi ngày tỷ thí diễn ra thì ngươi có thể học được tầng thứ nhất".
Lạc Tư Thần kinh ngạc nhìn hai cuốn sách vô giá trên tay, thực ra y cũng muốn thử tự sáng tạo vũ kỹ nhưng sẽ cần thời gian rất lâu, mà ngày tỷ thí chỉ còn cách ba tuần nữa mà thôi, cho nên trước mắt học thứ này chính là phương pháp tốt nhất rồi " Đa tạ sư phụ! đệ tử nhất định sẽ không phụ lòng mong đợi của người".

Tử Vu khẽ gật đầu hài lòng " Có gì không hiểu có thể đến hỏi ta".
Lạc Tư Thần lại kinh ngạc không dám tin, lần trước sư phụ nói tự mình tìm hiểu đừng tới hỏi y, lần này lại nói có gì thì hãy tới hỏi làm Lạc Tư Thần có chút mông lung không biết có nên thật sự đi hỏi hay không.
Lạc Tư Thần đi về phòng nghỉ ngơi sau chuỗi ngày làm nhiệm vụ, thực ra cũng không mệt mỏi gì mấy nhưng chủ yếu là y phục của y đã bị máu nhuộm thành màu đỏ gay mắt, tanh nồng rất khó chịu, đây hẳn là vết tích khi tẩy tủy gây ra.

Mỗi đệ tử chỉ được phát hai bộ y phục, một cái đã bị máu nhiễm hỏng, chỉ còn

lại một cái, Lạc Tư Thần quyết định mặc một bộ y phục bình thường màu đen để tập luyện, tránh làm cho bộ đồng phục còn lại cũng bị hỏng mất, dù sao cũng không có ai tới núi Bạch Linh để chất vấn vấn đề này cả.

------oOo------

Chương 21: Chương 21

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần quay lại nơi trước kia y dùng để để tu luyện, chính là cái động nhỏ bên thác nước đó.

Tiểu Đằng Xà thấy Lạc Tư Thần xuất hiện liền kéo dài dây leo của nó tới quấn lấy y.
" Mới không gặp một thời gian đã nhớ ta vậy rồi sao?".
Tiểu Đằng Xà thấy Lạc Tư Thần vuốt ve thân cây của nó như chó con liền tức giận đập bụi đất bay tứ tung.
" Thôi được rồi, không trêu ngươi nữa, sắp tới ngày tỷ thí rồi, ta phải tranh thủ sớm chút tập luyện, ngươi tiếp tục tu luyện đi, nếu không sẽ không thể biến thành người được đâu".
Tiểu Đằng Xà giận dỗi cuộn lại thành một quả bóng đầy gai nhọn thu lu một góc.
Lạc Tư Thần mở ra hai cuốn sách của sư phụ giao cho.

Cả hai đều có tổng cộng ba tầng cấp bậc, có mối tương liên rất cao, nếu chỉ có được một cuốn cũng không thể học được, mà nhất định phải có đủ hai cuốn sách.

Điều này khiến Lạc Tư Thần khá là ngạc nhiên.
Khi nhìn tên của hai cuốn sách này Lạc Tư Thần đã có suy đoán rồi, lại thêm việc sư phụ y là một hồ ly yêu mị như vậy, đây rõ ràng là một loại võ công rất kỳ lạ.
Trước tiên, người luyện nó nhất định phải là nam, hơn nữa còn phải là đoạn tụ thì mới có thể thể hiện ra sự quyến rũ mị hoặc của nó.
Không biết do may mắn hay sư phụ đã sớm nhìn ra xu hướng tính dục của y cho nên mới đưa tới quyển tâm pháp này, dù sao thì nó cũng rất phù hợp với Lạc Tư Thần.
Mặt trời và mặt trăng luân phiên đổi vị trí cho nhau, áng mây cứ thế trôi qua không chờ đợi ai, sau một tuần luyện tâm pháp thì cuối cùng Lạc Tư Thần cũng đã đạt được tầng thứ nhất.
Lạc Tư Thần cởi bỏ y phục trên người ngâm mình xuống dòng nước dưới thác, y rửa sạch đi những ô uế từ những lỗ chân lông chảy ra ngoài, tầng thứ nhất của Mị Hoặc tâm pháp chính là thanh lọc cơ thể, khiến cho những thứ không sạch sẽ bị đẩy ra bên ngoài.

Y nhìn bản thân qua mặt nước, rõ ràng là làn da đã trở nên trắng mịn như sứ, có khi nữ nhân nhìn thấy cũng phải ghen tị, môi đỏ mềm mọng quyến rũ, nhất là đôi mắt kia, dường như đã có thêm tia mị hoặc câu dẫn người khác dù chỉ là một ánh mắt bình thường.
Lạc Tư Thần kinh ngạc với chính bản thân mình, mỗi động tác giơ tay nhấc chân của y giờ đây cũng trở nên nhẹ nhàng và cuốn hút hơn trước.

Tiếp đến, Lạc Tư Thần liền mở cuốn vũ kỹ kia ra, dựa theo động tác miêu tả trong đó để tập luyện.

Y cảm thấy đây là một bộ vũ kỹ rất tinh xảo.

Nếu rơi vào tay một nữ nhân thì nhất định sẽ luyện ra một thân võ công rất mềm mại, nếu rơi vào tay nam nhân thì sẽ luyện ra sự mạnh mẽ, dứt khoát.

Nhưng nếu là người luyện qua quyển tâm pháp kia như y thì sẽ luyện ra một loại võ công rất kỳ ảo, lúc mềm mại lúc thì cứng cáp, lúc thì như hồ điệp bây dập dìu nhẹ nhàng, lúc thì như đại bàng sải cánh lao tới bắt lấy con mồi, di chuyển vô cùng khó đoán khiến đối thủ khó mà đoán được chiêu tiếp theo.
Lạc Tư Thần cảm thấm từ tận đáy lòng, sư phụ quả thật là một người rất tài giỏi, chỉ tiếc y lại để lỡ mất cơ hội phi thăng lên tiên giới.
Lạc Tư Thần chỉ mất tổng cộng ba ngày để nhớ được hết toàn bộ các chiêu thức sau đó y dùng toàn bộ thời gian còn lại để luyện tập một cách nhuần nhuyễn.

Y cũng không quên việc tranh thủ thời gian tu luyện để củng cố tu vi.

Trong thời gian này, nếu có người tới nhất định sẽ bị dọa sợ bởi một thân ảnh cứ thoắt ẩn thoắt hiện ở bìa rừng lưng chừng vách núi, bóng dáng y khiến cho người khác có cảm giác rất mị hoặc, rất muốn tới gần nhìn xem rốt cuộc là đại mỹ nhân từ đâu tới, nhưng rất tiếc núi Bạch Linh này là một trong những cấm địa của Linh Quan Thượng Môn, người không có phận sự không thể đi vào, nếu không sẽ bị tượng hồ ly đá đánh bay ra ngoài.
Mà lúc này tại Tùy phủ, Tùy gia chủ sốt ruột vì không nhận được bất kì tin tức nào từ Tùy Y Ngọc nữa, lão chỉ sợ cái tên này nói ra chuyện tốt mà lão ta làm thì sẽ bị mang họa vào người.
Tam trưởng lão Tùy gia lên tiếng " Không bằng để ta tới Linh Quan Thượng Môn một chuyến xin đưa hắn về vài hôm, sau đó liền..." lão ta làm động tác cắt cổ " Công bố ra ngoài là do hắn đắc tội người khác, bị người tới đòi mạng trong đêm".
Đại trưởng lão lắc đầu " Như vậy thì người bên Ngũ Hành Tông sẽ không còn gửi trợ cấp cho chúng ta nữa".
Tùy gia chủ ánh mắt thâm độc nói " Ta nghĩ ra một kế".

Các vị trưởng lão nghe lão ta trình bày xong liền gật gù tán thành " Cách của gia chủ đúng là hợp lí nhất, tên Tùy Y Ngọc kia căn cơ xấu như vậy, nhất định chưa thể tinh tấn lên trúc cơ trong vài tháng như vậy được".
" Cứ như vậy mà làm đi, chỉ có như vậy mới khiến hắn mãi mãi ngốc ở tại Tùy gia bị chúng ta lợi dụng".

------oOo------

Chương 22: 22: Diệt Tùy Gia 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tam trưởng lão Tùy gia đi theo đệ tử dẫn đường của Linh Quan Thượng Môn đi đến dưới chân núi Bạch Linh.

Ông ta cũng từng mơ ước được tu luyện trong môn phái nhưng vì năng lực yếu kém, mấy chục năm vẫn chưa thể trúc cơ cho nên năm xưa đã bị đuổi ra khỏi tông môn.
Hai người bị tượng đá hồ ly dò hỏi " Người tới có chuyện gì?".
Vị đệ tử kia lập tức chắp tay cúi đầu " Bái kiến Hạo Đàm trưởng lão! đệ tử dẫn theo người trong gia tộc của Tùy Y Ngọc đến có chuyện muốn gặp cậu ấy".
Tam trưởng lão lên tiếng " Đúng vậy, gia chủ chúng ta có việc muốn mời Y Ngọc về nhà vài hôm".
Tượng hồ ly hững hờ đáp lại " Các ngươi ở yên đó, ta kêu hắn tới gặp các ngươi, không được bước vào nơi này nửa bước".
" Đa tạ trưởng lão!".
Lạc Tư Thần cầm trong tay cây kiếm gỗ mà y đổi từ tích phần lần đó để tập luyện, kiếm gỗ uy lực tuy không bằng kiếm thật nhưng dùng để tập luyện cũng không tồi.

Sau nhiều ngày rèn giũa kĩ năng võ công thì Lạc Tư Thần cuối cùng cũng đã nắm được cách vận chuyện linh khí trong cơ thể theo từng động tác, mỗi một chiêu đánh ra mang theo uy lực của linh khí khiến cho cây cối xung quanh bị đổ rạp ra không ít, một chiêu cuối kia, y dung hợp linh khí hệ thủy bao bọc thân kiếm trảm một nhát lên mặt đá khiến cho tảng đá vỡ tung thành những mảnh nhỏ, đến cả cây kiếm gỗ cũng không chịu nổi mà gãy ra làm đôi.
Lạc Tư Thần thở dài " Xem ra lại phải tốn tích phân đi đổi một thanh vũ khí rồi".
Bên tai y đột nhiên vang lên tiếng nơi của sư phụ " Có người từ gia tộc của ngươi tìm tới, có muốn gặp hay không?".

Tử Vu trần thuật lại ý muốn của Tam trưởng lão kia cho Lạc Tư Thần.
Lạc Tư Thần không muốn gặp lại đám người Tùy gia chút nào, y vừa định từ chối thì chợt nhớ ra khế ước giữa y và thân thể này, nhất định phải giúp Tùy Y Ngọc trả thù thì y mới có thể thoát ra được thế giới này, Lạc Tư Thần không rõ y có thật sự trở về được không nhưng bắt buộc phải thử mới biết được.
" Được, con đi gặp bọn họ".
" Bọn họ chờ ngươi dưới chân núi".

" Đa tạ sư phụ!".
Tử Vu có thể nhìn ra một chút chuyện tương lai gần, y lại nhắc nhở Lạc Tư Thần thêm một câu " Đây là thế giới cường giả, ngươi không giết hắn thì hắn sẽ giết ngươi, cho nên ngươi phải học được cách giết người không chần chừ, một giây nương tay với kẻ thù chính là hại chính bản thân mình, hãy nhớ lấy lời ta dạy".

Lạc Tư Thần nghe qua cũng đã hiểu sơ sơ bởi đây cũng là điều mà y đắn đo suốt thời gian qua, y phải thay đổi tư tưởng của một người hiện đại, mặc dù lần trước Tần lão chết là do bị phản phệ từ vu thuật của ông ta, nhưng lần sau y hiểu chuyện sẽ không còn thuận lợi như vậy, sẽ đến lúc y phải ra tay giết người, nếu không người phải nằm xuống sẽ là chính mình.

Nhưng để thực hiện được thì vẫn có chướng ngại tâm lý, tuy nhiên chỉ cần ra tay được lần đầu tiên thì Lạc Tư Thần tin rằng bóng ma tâm lý của mình sẽ biến mất.
Đến bây giờ Lạc Tư Thần vẫn không khỏi kinh ngạc về sư phụ của y, người không chỉ có thể tùy thời tùy nơi dùng thần thức phủ quanh cả một ngọn núi lớn như vậy, mà còn có thể truyền âm từ nơi xa nữa.
Mặc dù đã trúc cơ nhưng Lạc Tư Thần cũng chỉ có thể sử dụng thần thức trong phạm vi 50 mét xung quanh mà thôi, y tưởng tượng ra cảnh hai cao thủ tầm cỡ sư phụ mà đánh nhau thì y chắc chắn sẽ là con ruồi chết oan vì chạy không kịp.

" Tiểu Đằng Xà, ta có việc phải rời đi vài hôm, ngươi ở lại đây trông nhà nhé".
Tiểu Đằng Xà lập tức từ trạng thái yên lặng hấp thu linh khí tỉnh lại, nó bám lấy y phục của Lạc Tư Thần không muốn rời.

Tiểu Đằng Xà phát hiện, khi ở cạnh Lạc Tư Thần thì linh khí xung quanh dường như đều tự động hướng về phía cơ thể của y mà tới, do đó mà trong thời gian Lạc Tư Thần ở đây thì linh khí xung quanh cũng đậm hơn trước không ít.

Tiểu Đằng Xà cũng nhờ vậy mà trong quá trình hấp thu linh khí cũng có lợi rất nhiều, nếu tiếp tục ở cạnh Lạc Tư Thần nó có thể giảm bớt thời gian thời gian chờ biến thành người từ 300 năm còn một nửa mà thôi, thậm chí sẽ còn nhanh hơn.
Tiểu Đằng Xà không muốn Lạc Tư Thần rời đi một chút nào, nó bám chặt lấy góc áo của y.

Lạc Tư Thần không hiểu ý của nó cho lắm nên cố gắng kéo lại cái quần sắp không chịu nổi mà muốn rách ra của mình " Ngươi làm sao vậy?".
Tiểu Đằng Xà đành nghĩ ra một cách, nó cuộn bản thân thành một quả bóng gai lăn theo Lạc Tư Thần, Lạc Tư Thần trên đầu như muốn hiện lên dấu ba chấm " Ngươi muốn đi theo ta? ngươi cái hình dạng đó sẽ khiến người khác khiếp sợ đấy".

Tiểu Đằng Xà thấy Lạc Tư Thần nhất quyết không chịu, nó đành phải dùng tới cách cuối cùng, tuy cách này khiến nó giảm mất 50 năm tu luyện nhưng mà cũng đáng lắm, nếu được ở cạnh Lạc Tư Thần thì con số không đáng là bao.

Tiểu Đằng Xà hô biến hóa thành một sợi dây leo vừa mảnh vừa mềm uốn lượn vòng quanh cổ tay trái của Lạc Tư Thần mấy vòng, trông như một chiếc vòng tay ngọc bích vậy.
Lạc Tư Thần kinh ngạc giơ tay lên ngắm nhái " Không ngờ ngươi còn có chiêu nay nhà Tiểu Đằng Xà, trông khá đẹp đấy chứ, sau này cứ để như vậy đi, coi như ngươi thành trợ thủ của ta".
Tiểu Đằng Xà thầm đắc ý, bổn đại gia là cây tu luyện 700 năm đấy, vô cùng lợi hại luôn, có bổn đại gia đi cùng sẽ không để ngươi phải chịu bắt nạt.
Lạc Tư Thần dùng pháp thuật đổi một thân y phục màu xanh lục sẫm rồi đi xuống chân núi.

Khi trước, y xem phim tiên hiệp đều nghĩ rằng nhân vật thay trang phục chỉ cần hất tay một cái là được, nhưng hóa ra là y phục để trong túi trữ vật, bọn họ chỉ là làm phép giao hoán để đổi tranh phục thôi chứ không phải tự dưng biến ra một bộ y phục từ trên trời rơi xuống.

Xem ra là nhà làm phim đã lừa gạt bấy lâu nay.

------oOo------

Chương 23: 23: Diệt Tùy Gia 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần xuống núi, bắt gặp một người đệ tử của Linh Quan Thượng Môn và một lão già nhìn mặt khá đáng ghét.

Dựa theo lời sư phụ nói thì đây hẳn là tam trưởng lão của Tùy gia, tránh bị lộ thân phận nên Lạc Tư Thần liền mở lời trước.
" Không biết Tam trưởng lão tới tìm ta có chuyện gì?".
Đệ tử kia thấy hai người đã gặp được nhau thì biết ý rời đi trước, tam trưởng lão lúc này mới thể hiện thái độ khó chịu với Lạc Tư Thần " Gia chủ có chuyện muốn gặp ngươi, mau cùng ta trở về Tùy gia", lão ta còn không hả dạ mà đệm thêm một câu " Hiện giờ để gặp được Y Ngọc công tử thật khó khăn, lão già này đứng chờ mỏi cả chân mới thấy người tới".
Lạc Tư Thần hiện giờ đã chẳng còn sợ gì Tùy gia nữa, y vô tư cười miệt " Vậy sao tam trưởng lão không nằm xuống nghỉ ngơi?".
Tam trưởng lão nhăn mày " Nơi này làm gì có chỗ để nằm nghỉ".

Lạc Tư Thần cười nói " Có nha, để ta đào cho ông một cái lỗ là được chứ gì!".
Tam trưởng lão tức giận chỉ tay vào mặt Lạc Tư Thần " Tùy Y Ngọc, ngươi dám!".
Lạc Tư Thần cà lơ phất phơ đáp " Tam trưởng lão đừng hiểu lầm, ta chỉ là có ý tốt thôi mà.
Tam trưởng lão tức giận phất tay áo " Mau đi theo ta trở về!".

Lão ta không biết bản thân có hoa mắt hay không mà lại cảm giác được tên Tùy Y Ngọc này một thời gian không gặp bỗng trở nên còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân, tính cách cũng thay đổi khác biệt, trở nên có cảm giác rất phóng túng.
Lạc Tư Thần đi theo phía sau ông ta, mĩ nhãn nhìn vào Tam trưởng lão như có như không một cảm giác như con thú rình mồi khiến ông ta lạnh hết cả sống lưng.
Sau nửa ngày phi hành thì đã quay trở lại tòa thành lúc đó, Lạc Tư Thần nhớ lại lần bản thân lần đầu tới đây mà cảm giác thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó y đã tới thế giới này được gần nửa năm rồi.
Với nhan sắc hiện tại sau khi tu luyện Mị Hoặc tâm pháp thì Lạc Tư Thần đi tới đâu đều có những ánh mắt bị vẻ đẹp của y cuốn hút dõi theo tới đó, cảm giác có chút phiền, bảo sao sư phụ lại suốt ngày quanh quẩn trong núi Bạch Linh.
Về tới Tùy phủ, Lạc Tư Thần thẳng lưng bước vào từ cổng chính, có rất nhiều con cháu Tùy gia chạy ra ngó xem, trong mắt bọn trẻ không có nhiều sự thù

ghét trong gia tộc mà nhiều hơn là sự hâm mộ vì Tùy Y Ngọc đã trở thành đệ tử của tông môn đệ nhất.

Tuy nhiên vẫn có vài đứa có thành kiến với Tùy Y Ngọc từ trước nên dù y có trở nên tốt đẹp thế nào thì trong mắt chúng đều coi Tùy Y Ngọc là cái bao cát để đánh đập hàng ngày.
Lạc Tư Thần không thèm chấp với đám trẻ đó, y đi thẳng vào sảnh đường Tùy gia.

Đứng trước Tùy gia chủ y cũng không quỳ gối khom lưng mà chỉ đứng đó ngẩng cao đầu.
Tùy Khả Úy vỗ bàn khiến nắp ly trà văng ra " Bất kinh! còn không mau quỳ xuống!".
Lạc Tư Thần vẫn coi như không nghe thấy " Có chuyện gì mau nói, nói xong ta còn phải về tông môn".

Tùy Khả Úy không cho là như vậy " Một cái đệ tử ngoại môn thấp kém như ngươi thì quay lại làm cái gì, đừng có lấy tông môn ra dọa ta, bọn họ thiếu một kẻ như ngươi cũng không thèm để ý đâu".
Lạc Tư Thần bĩu môi " Vậy cơ à!".
Tam trưởng lão bước lên nói nhỏ với Tùy Khả Úy chuyện Lạc Tư Thần không sống ở nơi đệ tử ngoại môn nên ở mà là núi Bạch Linh của vị trưởng lão kia khiến ông ta nhíu mày, hai người trao đổi bằng mắt với nhau, chuyện ngoài ý muốn này ông ta cũng không thể ngờ tới.
Tùy Khả Úy hèm giọng, tạm thời bỏ qua chuyện Lạc Tư Thần không quỳ xuống bái kiến ông ta nhưng cũng không cho Lạc Tư Thần ngồi xuống " Lần này ta có chuyện muốn nói, ngày mai ngươi cũng vừa tròn 16 tuổi, đã là tuổi có thể kết hôn, bọn ta thay ngươi suy nghĩ, Hắc Khải thành có gia tộc họ Khải rất giàu có, lão gia nhà bọn họ nhìn thấy hình vẽ của ngươi liền rất hứng thú, hôm qua đã tới cửa cầu thân mang theo rất nhiều sinh lễ".
Đại trưởng lão tiếp lời " Ngươi mặc dù là nam, nhưng thân thể từ nhỏ đã yếu đuối, căn cơ tu luyện cũng khó để đi xa, nếu ngươi gả cho ông ta thì sẽ có một cuộc sống sung sướng không phải lo chuyện cơm áo gạo tiền sau này nữa".
Tam trưởng lão gật đầu tỏ vẻ đồng ý " Bọn ta đều là nghĩ tốt cho ngươi, đằng nào cũng chẳng thể thăng tiến cao xa, không bằng ngươi rời khỏi tông môn, nghe theo lời bọn ta là tốt rồi".

Lạc Tư Thần cười nhếch môi như nghe phải câu chuyện hài hước nào đó " Tốt như vậy thì các người để tên Tùy Kiệt kia đi mà hưởng, ta không có cái phúc phần đấy".
Tùy Khả Úy nhăn mày " Khải lão gia đã chỉ đích danh là ngươi rồi, bọn ta cũng đã thu sinh lễ, hôn lễ này ngươi không muốn cũng phải làm cho ta".
Lạc Tư Thần hững hờ đáp " Nếu ta vẫn cứ không đồng ý thì sao?".

" Vậy thì người đúng là rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt rồi!" Tùy Khả Úy gằn lên từng chữ.
Nghe xong câu đó Lạc Tư Thần bỗng ngửi thấy trong không khí có thoang thoảng mùi gì đó, y lạo tức bịt mũi lại những vẫn không tránh được, hai mắt hoa lên, y lùi lại mấy bước rồi ngã xuống.
Trong đại sảnh, ngoài Lạc Tư Thần ra thì ai cũng đã uống thuốc một liều thuốc giải rồi nên căn bản không bị làm sao cả.
Tùy Khả Úy sai người nhốt Lạc Tư Thần vào phòng cấm, chờ đến đêm nay lập tức rước kiệu hoa tới Hắc Khải thành.

------oOo------

Chương 24: 24: Diệt Tùy Gia 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giữa đêm khuya thanh vắng, tiếng gió thổi qua lá cây khô rụng đầy đất vang lên những âm thanh xào xạc, Tùy phủ khắp nơi treo đèn lồng đỏ, người ra người vào bận rộn chuẩn bị.
Lạc Tư Thần trong khuê phòng bị trang điểm một mặt phấn son lộng lẫy, tóc vấn cao cài trâm vàng, trên thân khoác hỷ phục thêu uyên ương.
" Mau lên, tới giờ rồi!".
Hai cái nha hoàn đứng hai bên dìu thân thể Lạc Tư Thần đưa vào kiệu hoa.
Tam trưởng lão nói với Tùy Khả Úy " Hắn tỉnh lại sẽ nghe lời sao?".
Tùy Khả Úy tỏ vẻ đương nhiên " Hắn trúng độc của ta, chỉ cần vận khí thì sẽ phải chịu đau đớn thấu tim gan, giờ chẳng khác tên phế vật là bao, tự động hắn sẽ phải rút khỏi môn phái thôi!".
Đại trưởng lão vuốt bộ râu dài của lão nói " Tam đệ, nếu ngươi lo lắng, không bằng đi theo hắn, giám sát kiệu họa cho tới khi vào Khải phủ thì thôi".
" Được, đã làm thì làm cho chót, để ta hộ tống kiệu hoa đi!" Tam trưởng lão lập tức cáo từ rồi lên ngựa dẫn đầu đoàn người rước dâu.

Tuy nói là hôn lễ nhưng đoàn rước dâu không hề có một tiếng kèn trống vui vẻ nào mà cứ như đi đưa tang vậy.
Bên trong kiệu hoa, Lạc Tư Thần từ từ tỉnh lại trong sự rung lắc, y kinh ngạc bật dậy nhìn xung quanh, Lạc Tư Thần nhớ rõ bản thân đang nói chuyện với Tùy Khả Úy sau đó xảy ra chuyện gì cũng không nhớ nữa, xem ra là âm mưu của lão ta, muốn dùng cách hạ lựa này để hãm hại ta sao? Đừng có mơ.
Bên dưới cánh tay áo, Tiểu Đằng Xà biến ra một gai nhọn cắm vào lòng bàn tay Lạc Tư Thần từ lúc nào không hay khiến y khó hiểu " Tiểu Đằng Xà, ngươi làm gì vậy?".
Tiểu Đằng Xà không thể nói chuyện nên không giải thích được nhưng Lạc Tư Thần thử vận khí thì lồng ngực bỗng chốc đau đớn, y phát hiện trong cơ thể có một luồng khí bẩn không rõ nguồn gốc lan khắp cơ thể đang bị Tiểu Đằng Xà hút dần tụ lại vào lòng bàn tay phải, với tốc độ này có lẽ trong một khắc nữa là có thể hoàn toàn giải độc.
Lạc Tư Thần coi như thoát được một mạng " Tiểu Đằng Xà, ta không biết ngươi còn có cái bản lĩnh nãy nữa đó nha, thật tốt!".
Tiểu Đằng Xà nếu như có thể nói nó nhất định sẽ khoe khoang bản thân là một cái cây có độc rất lợi hại, một chút độc cỏn con kia làm sao làm khó được nó, coi như trả công cho Lạc Tư Thần vì đã giúp nó tu luyện nhanh hơn mà thôi.

Lạc Tư Thần nói chuyện không lớn tiếng nhưng bởi vì đoàn người đi quá yên tĩnh nên tiếng của y hơi vọng ra ngoài, tam trưởng lão dừng ngựa lại bước xuống đi tới trước kiệu hoa " Ngươi tốt nhất an ổn chút cho ta, đừng có tìm cách bỏ trốn, ngươi trốn không thoát đâu".
Lạc Tư Thần phóng thần thức ra xung quanh, y phát hiện trong đám người rước dâu vậy mà còn có tới hai cao thủ trúc cơ cảnh và bốn người luyện khí kỳ.

Trận địa này xem ra Tùy gia bỏ ra rất nhiều vốn liếng.
Tam trưởng lão ra lệnh cho đoàn người gia tăng tốc độ, phải đến Hắc Khải thành trước khi trời sáng.
Lạc Tư Thần ngồi trong kiệu ánh mắt đăm chiêu nhìn bàn tay, lần này may mắn có Tiểu Đằng Xà giúp đỡ nếu không y đã bị đám người Tùy gia dùng độc hại chết rồi, sau này nhất định phải cẩn thân hơn.

Lạc Tư Thần nghĩ nếu như hôm nay không có Tiểu Đằng Xà vậy kết cục của y sẽ ra sao không cần nói cũng biết, cho nên Lạc Tư Thần đang phân vân giữa ranh giới lựa chọn việc giết hay là không giết đám người Tùy gia đó.

Để tiếp tục sống tại thế giới này y không thể không giết người, đám người Tùy gia đó cũng chẳng phải là người tốt gì.

Lạc Tư Thần chợt nhớ đến cái ngày y xuyên tới đây, ràng buộc giữa y và thân thể này chính là phải giúp Tùy Y Ngọc trả thù, vậy có nghĩa là việc diệt Tùy gia chỉ là chuyện sớm muộn y sẽ phải làm.
Vì mải suy nghĩ nên Lạc Tư Thần không để ý, một thang kiếm bay xuyên qua đám người đâm thẳng vào trong kiệu sượt qua lọn tóc của y.

Bên ngoài vang lên tiếng náo loạn và tiếng rút kiếm.
Lạc Tư Thần hồi thần lại, lật tấm chắn quan sát chuyện gì xảy ra.

Xung quanh xuất hiện rất nhiều mũi tên từ mọi phía tấn công tới, rất rõ ràng đây là đám sơn tặc ở nơi này.

Vẫn còn 5 phút nữa y mới có thể sử dụng linh lực cho nên Lạc Tư Thần lại trốn vào trong kiệu, mũi tên bay đến cắm đầy xung quanh, có cái còn bay xuyên qua cửa tấm rèm suýt đâm trúng người Lạc Tư Thần.

Đám người rước dâu đã thiệt mạng mất năm người, chủ yếu là nha hoàn và người hầu khiêng kiệu, còn đám cao thủ kia vẫn còn đang chiến đấu với những bóng đen lẩn trốn trong rừng rậm.
Tranh thủ lúc đám người Tam trưởng lão đang giao đấu, một tên sơn tặc lẻn tới bên kiệu lôi Lạc Tư Thần ra bên ngoài " Cướp được tân nương về cho lão đại, nhất định ta sẽ được thưởng".
Lạc Tư Thần cố kéo dài thời gian để cho Tiểu Đằng Xà hút nốt lượng chất độc

còn lại ra khỏi cơ thể " Đại ca, ta là nam nhân, không phải nữ nhân, huynh xem có thể hay không tha cho ta một mạng".
Nam nhân kia kinh ngạc chửi bậy một câu " Ngươi là nam nhân? nam nhân làm sao có thể xinh đẹp như vậy?".
" Huynh xem, ta có yết hầu, ở đây này!" Lạc Tư Thần khiến hắn lơ là cảnh giác sau đó liền lập tức ném một đống bụi đất vào mặt hắn rồi chạy đi.

Tên sơn tặc kia tức giận vung đao đuổi theo, mặc dù linh lực không sử dụng được nhưng mấy ngày này Lạc Tư Thần thường xuyên luyện tập thể lực nên tốc độ chạy nhanh hơn rất nhiều, tên sơn tặc kia thở hắt ra hơi cũng không đuổi kịp.

------oOo------

Chương 25: 25: Diệt Tùy Gia 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần nói nhỏ với Tiểu Đằng Xà " Có thể nhanh hơn một chút không?".

Tiểu Đằng Xà lắc lắc thân mình, xem ra vẫn phải mất vài phút nữa.
Đến lúc này Lạc Tư Thần mới nhớ lại cảm giác khi làm một người bình thường, có lẽ thời gian vừa rồi y đã quen dần với việc sử dụng linh lực cho nên có chút phụ thuộc vào nó.
Một đám sơn tặc ở hướng đối diện nhảy ra chặn đường Lạc Tư Thần khiến y hết đường trốn chạy.

Tên sơn tặc đuổi theo lúc nãy lao tới chém một đao lên bắp chân của Lạc Tư Thần khiến y khuỵu xuống, máu từ đó thấm vào hỷ phục vốn đã đỏ nay lại càng sẫm màu hơn.
" Tên khốn không biết điều này, ta cho ngươi chạy này, ngươi chạy nữa đi!".

Lạc Tư Thần đau đớn ôm chân, tên sơn tặc đó lại đá lên người y khiến y mất thăng bằng ngã bổ nhào xuống đất, trâm cài trên đầu cũng rơi ra mất một cái, tóc đen chảy xuống tung bay trong ánh trăng vàng.
Tam trưởng lão thấy có biến liền cùng đám cao thủ kia dừng giao đấu chạy sang phía này, nhiệm vụ của ông ta là phải hộ tống kiệu hoa tới Hắc Khải thành cho nên không thể để Tùy Y Ngọc chết tại đây được " Sáu người các ngươi xông lên cướp hắn về cho ta!".
Trong số đám sơn tặc cũng có một tên đạt tới trúc cơ cảnh, tuy số lượng ít hơn bên Tam trưởng lão nhưng nhân số lại nhiều gấp ba lần.

Một đám tiêu lâu la tuy chẳng có uy lực gì lớn nhưng lại đủ sức gây cản trở bọn họ.
Tên thủ lĩnh sơn tặc cười khinh bỉ " Chỉ với đám người các ngươi cũng muốn cướp người từ chỗ bọn ta, nghe danh đại ca ta quản lý ngọn núi này còn dám nửa đêm nửa hôm lén lút đi qua, đúng là không coi ai ra gì?".
Tam trưởng lão trong lòng tính toán thiệt hơn, Tùy gia khó khăn lắm mới bồi dưỡng ra mấy tên cao thủ, nếu giao đấu với bọn chúng ắt hẳn sẽ có thương vong, còn Tùy Y Ngọc sớm muộn cũng sẽ phải chết, không bằng để hắn chết trong tay đám sơn tặc này, coi như chẳng liên quan gì tới Tùy gia cả " Các ngươi muốn bắt tân nương của bọn ta làm gì?".
" Lão tử nhìn trúng hắn, muốn đem về cho lão đại, ai ngờ hắn dám chọc giận bổn đại gia đây, ta muốn cho các huynh đệ hưởng dụng hắn hết một lượt rồi mới

trả lại cho các ngươi, lúc đó sống hay chết ta không đoán trước được".
Tam trưởng lão ra hiệu gọi thủ hạ lui lại " Vậy được, ta đưa hắn cho các ngươi, các ngươi phải tha cho bọn ta".

Lão ta biết đám sơn tặc này không chỉ có như vậy mà còn có số lượng người đông hơn thế này đang chờ ám thị liền nhảy ra, tới lúc đó đến sinh mạng của lão cũng sẽ gặp nguy hiểm.
" Ai yo! Thật biết điều, thấy các ngươi có thành ý như vậy bổn đại gia đây đương nhiên sẽ nhận lấy, mau cút đi để anh em bọn ta còn chuẩn bị động phòng" Tên sơn tặc xoa tay liếm môi đầy ghê tởm nhìn Lạc Tư Thần.

Đúng lúc đám người Tam trưởng lão chuẩn bị rời đi thì quanh thân Lạc Tư Thần xuất hiện luồng linh khí mạnh mẽ bộc phát ra khiến đám lâu la bị bắn bay ra hơn mười mét.
Tên thủ lĩnh sơn tặc kinh ngạc lùi lại, rõ ràng khi nãy trên người cái tên này không hề phát ra một chút linh khí nào, hắn vốn nghĩ đây chỉ là một người bình thường, nhưng chuyện gì đang xảy ra thế này.

Hắn cảm nhận được linh khí trên người Lạc Tư Thần cứ liên tục mạnh dần lên, vượt qua luyện khí kỳ tới trúc cơ cảnh sơ kỳ mới dừng lại.
Lạc Tư Thần đứng thẳng người lên, y rút ra cây trâm vàng hình hoa sen còn sót lại trên đầu rút xuống cầm trên tay tựa khi thanh chùy thủ sắc bén.

Lạc Tư Thần ngẩng đầu nhìn ánh trăng nhếch miệng cười, đúng là trớ trêu " Xem ra nếu hôm nay ta không đại khai sát giới thì các ngươi sẽ tưởng là ta củi mục phế vật có phải khổng?".

Lúc y nói câu này là nhìn thẳng vào Tam trưởng lão mà nói.
Người ngạc nhiên nhất ở đây ngoài thủ lĩnh sơn tặc thì chính là Tam trưởng lão " Tùy Y Ngọc không thể nào trong vòng chưa tới nửa năm ở Linh Quan Thượng Môn đã có thể đạt tới cảnh giới này được, hắn rõ ràng là một phế vật", như thế nào mà lão lại cảm giác được ánh mắt của Tùy Y Ngọc phát ra sát khí mạnh mẽ như thế kia được.
Thủ lĩnh sơn tặc cảm giác có điều chẳng lành nên ra hiệu rút quân, tam trưởng lão cũng run rẩy lùi bước, lão ra lệnh cho thủ hạ xông lên đánh bại Lạc Tư Thần.

Bọn họ có hai người trúc có cảnh và bốn người luyện khí kỳ chắc hẳn thừa sức để áp chế Lạc Tư Thần nhưng trong lòng bọn họ đều nảy sinh cảm xúc sợ hãi thiếu niên nhỏ bé chưa tới mười sáu tuổi kia.
Lạc Tư Thần bấm pháp quyết, dây leo từ dưới đất mọc lên quấn chặt lấy chân của đám sơn tặc định bỏ trốn, Tiểu Đằng Xà cũng ra tay giúp sức, có điều dây

leo của nó không đơn giản như của Lạc Tư Thần mà còn có đầy gai nhọn chứa chất độc chết người, kẻ nào bị nhắm trúng thì chính là xui xẻo tận mạng.
Đúng lúc này trời bỗng đổ cơn mưa rào, Lạc Tư Thần mỉm cười, xem ra đến cả ông trời cũng muốn giúp cho y.

Lạc Tư Thần điều động linh lực khiến cho những hạt mưa ngưng đọng lại, từng giọt tùng giọt dùng tốc độ mắt thường không thấy được mà bắn đi như những viên đạn bay xuyên qua cơ thể của toàn bộ những người ở quanh đây.
Hết người này tới người khác không tránh được mà ngã xuống nền đất ẩm ướt lẫn với huyết sắc tanh tưởi.
Chỉ còn lại thủ lĩnh sơn tặc và đám người tam trưởng lão là may mắn chỉ bị thương nhẹ trong đợt tấn công vừa rồi.

------oOo------

Chương 26: 26: Diệt Tùy Gia 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

" Tùy Y Ngọc! ngươi...!chuyện này là do ngươi gây ra!" Tam trưởng lão không thể tin nổi chỉ với một chiêu vừa rồi mà thằng nhãi mà ông ta luôn coi là phế vật kia lại có thể hạ được gần như toàn bộ người ở đây, cái chiêu thức quỷ dị kia, lão chưa từng thấy qua.
Không phải nói Tùy Y Ngọc chỉ là một lô đỉnh thủy, mộc hai hệ hỗ trợ hay sao, thật quỷ dị, lão đấu tranh tư tưởng với chính bản thân mình, tự thuyết phục chẳng qua là do Tùy Y Ngọc ăn may mà thôi.
Một thủ vệ hỏi nhỏ lão ta " Bây giờ phải làm sao đây trưởng lão?".
Tam trưởng lão nhíu mày suy nghĩ " Xông lên đánh cho ta, không phải sợ, hắn đã trúng kịch độc của chúng ta, sẽ không đánh lại các ngươi".
Thủ lĩnh sơn tặc khôn khéo giả vờ trúng chiêu lăn ra ngất, tốt nhất để bọn chúng đấu đá lẫn nhau, cuối cùng hắn chỉ cần ngư ông đắc lợi là được.
Lạc Tư Thần bị sáu người thủ vệ bao vây xung quanh, đây là lần đầu tiên y thực chiến những gì đã được học, Lạc Tư Thần nhắm trong đầu " Đây không phải tập luyện", đây là một cuộc chiến, không được nương tay với kẻ địch, nếu không người nằm xuống sẽ là y.
Lạc Tư Thần nhặt tạm một thanh kiếm của tên sơn tặc xấu số nào đó, Phiêu Mị thân pháp khởi động, Lạc Tư Thần di chuyển nhanh tới nỗi đám người kia khó để nhìn thấy thân ảnh của y.

Trong nháy mắt đã xử lý xong bốn tên luyện khí kỳ, bọn họ bị y một kiếm cắt thẳng một đường giữa cổ mà ngã xuống.
Không phải Lạc Tư Thần không muốn xử lý cả hai tên kia nhưng bọn chúng đều ở trúc cơ cảnh, so ra thì phản xạ nhanh hơn nhiều, căn bản là khó tới gần hơn, xem nhẹ đối thủ là điều tối kỵ, Lạc Tư Thần không muốn vì chủ quan mà mắc phải sai lầm.
Một tên vận linh lực chuẩn bị ra chiêu, Lạc Tư Thần cũng lùi lại bấm pháp quyết điều khiển dây leo mọc bám vào nhau tạo thành một tấm chắn, y lặng lẽ tạo ra một quả cầu nước, bởi vì trời vẫn còn mưa nên không ai chú tới sự tồn tại của chúng, uy lực của quả cầu này lớn hơn bình thường, chủ yếu do trời đang mưa, Lạc Tư Thần không cần tốn nhiều sức để tạo ra nước mà chỉ cần sử dụng nguồn có sẵn cho nên lực nén của nó cao hơn gấp rưỡi lần.
Từ phía bên kia bay tới một ngọn lửa mãnh liệt bị tấm chắn dây leo của Lạc Tư Thần chặn lại, ngọn lửa đốt cháy dây leo khô quắt lại, cùng lúc bị nước mưa thấm vào làm suy yếu đi.

Tên thủ hạ đó nhìu mày quát " Chẳng qua là ngươi may mắn gặp trời mưa, nếu không sẽ chẳng phải là đối thủ của ta".
" Phải không?" Lạc Tư Thần nhếch môi cười, một quả cầu nước lớn bằng nắm đấm lặng lẽ bay tới cách bọn chúng một mét thì phát nổ, một trong hai tên đó hô lên " Cẩn thận!" nhưng vẫn không tránh khỏi khu vực bạo phát, bọn chúng bị văng ra xa, cơ thể đập vào thân cây phun ra một ngụm máu.
Tên mà nãy giờ chưa từng ra chiêu tuy bị trúng đòn nhưng nhờ có tên kia chắn đỡ nên hắn không bị thương quá nặng.

Hắn vận linh khí giúp tên kia chữa trị, Lạc Tư Thần nhướn mày " Thì ra là hệ trị liệu".
Lạc Tư Thần đi tới gần " Vẫn muốn giúp lão lấy mạng ta sao?".
Trị liệu sư kia lắc đầu ôm chặt người trong lòng " Không, bọn ta không nhúng tay vào nữa, xin ngươi hãy tha cho huynh ấy, ta sẽ nghe theo ngươi!".
Lạc Tư Thần thả ra dây leo trói chặt hai người đó lại, y quay sang bên kia, Tam trưởng lão đang chạy bạt mạng vào trong rừng.

Y khẽ phất tay, Tiểu Đằng Xà từ trong tay áo phóng ra một cái dây leo thật dài đuổi theo lão ta.

Một hồi sau, Tam trưởng lão bị lôi trở về như một con gà dính mưa, không biết lão đã nói gì đắc tội Tiểu Đằng Xà mà bị nó quật cho rách cả mông quần.

Lạc Tư Thần chỉ thốt lên một câu " Đáng đời!".
Y bước lại gần " Lúc ngươi suy nghĩ làm cách nào để giết ta thì có nghĩ tới sẽ có lúc bản thân người rơi vào tình huống này không?".
Tam trưởng lão vội vã quỳ dưới chân Lạc Tư Thần nhưng bị y ghét bỏ đạp bay ra " Xin ngươi tha mạng cho ta, trước đây là do ta mù, không nhìn thấy núi Thái Sơn, ta thề sau này sẽ không bao giờ dám đánh chủ ý lên ngươi nữa, xin ngươi hãy tha cho ta!".
Lạc Tư Thần hạ mắt nhìn dáng vẻ tàn tạ của lão ta " Tha cho ngươi? Ta đâu có bị ngu! ngươi nhớ lời ta nói ở Linh Quan Thượng Môn hôm qua không? Ta đã nói muốn đào một cái lỗ cho ngươi an nghỉ, đó là lời thật lòng của ta".
Tam trưởng lão hiểu ý Lạc Tư Thần muốn nói là gì, lão lén rút ra con dao sau lưng, định chờ lúc Lạc Tư Thần mất cảnh giác mà đồng quy vu tận, ai ngờ tay chưa kịp động đã bị Lạc Tư Thần một kiếm đâm thẳng vào tim.
Tam trưởng lão chết không nhắm mắt, cánh tay còn đang giơ lên cũng vô lực mà rơi xuống.
Lạc Tư Thần quay lại chỗ hai người kia thả bọn họ ra " Ta biết các ngươi chỉ là do Tùy gia thuê tới để hộ tống kiệu hoa, ta không muốn làm khó các ngươi".
Trị liệu sư kia quỳ xuống dập đầu cảm tạ Lạc Tư Thần rồi dìu người kia rời khỏi nơi khỉ ho cò gáy này.
Lạc Tư Thần nhìn đầy những xác chết xung quanh mà tim lạnh xuống, y bước

chân rời đi, hỷ phục trên người ướt đẫm nước mưa quệt dài dưới đất.

Kiệu hoa sau lần tập kích đã sớm vỡ thành hai mảnh, bà mối, nha hoàn xung hỷ đều bị những mũi tên bắn xuyên qua cơ thể, sau cơn mưa mùi máu xộc lên khắp không khí.
Lạc Tư Thần hướng về con đường cũ mà đi, trời vẫn chưa sáng, y muốn trở về Tùy gia xử lý mọi thứ thật tốt.
Vị trí tên thủ lĩnh sơn tặc giả chết vừa hay chính là vị trí cầu nước nổ khi nãy, hắn vốn nằm chờ thời cơ, nào ngờ bị nổ chết lúc nào không hay.
Ở phía trên sườn núi, một đám người đứng tại đó " Đại ca, chúng ta không tới tiếp viện cho bọn họ sao?".
Người được là đại ca kia nắm chặt nắm đấm " Không cần, người chết cũng đã chết rồi, tên kia không hề đơn giản, chúng ta không phải đối thủ của hắn, tên đó chắc chắn là người từ trong môn phái tới đây, tán tu bên ngoài rất hiếm khi có thân thủ tốt tới như vậy".
" Đợi hắn đi rồi thì cho người xuống đó đưa xác các huynh đệ về an táng".

------oOo------

Chương 27: 27: Diệt Tùy Gia Kết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Rạng sáng tại Tùy gia, ánh đèn lồng đỏ vẫn còn chưa tắt chập chờn lắc lư do cơn gió lạnh lẽo trong trận mưa lớn mãi không dứt.
Tùy Khả Úy cùng đại trưởng lão và nhị trưởng lão ở trong thư phòng loay hoay trước một cái hộp vải đỏ.

Bên trong đó đựng một chiếc chuông đồng đen lớn bằng tàn tay hình dáng rất kỳ lạ, là hình vuông, hoa văn trên đó cũng toàn những ký tự cổ khó hiểu.
Tùy Khả Úy thắc mắc hỏi đại trưởng lão " Ngươi chắc chắn đây là thứ đó sao?".
Đại trưởng lão nhìn cái chuông đó mà hai mắt sáng rỡ " Tất nhiên, ta từng vô tình xem được một cuốn sách cổ trong tàn tích miêu tả thứ này, đây chính là một trong những pháp bảo bị thất lạc của Ma Tôn năm xưa để lại, có thể hô mưa gọi gió, ngài xem! từ khi chúng ta ghép các mảnh vỡ về đúng hình dạng của nó thì nơi này cứ mưa không ngớt".
Đây chính là thứ Tùy Khả Úy lừa được từ chỗ Khải gia, cái chuông này vốn bị vỡ làm nhiều mảnh, bọn họ coi đây chỉ là một món đồ bỏ đi nên lão khôn khéo nói muốn lấy thứ này về làm đồ trang trí, Khải gia chủ liền đưa thứ này tới cùng với sinh lễ.

Không ai từng nhìn thấy hình dạng thật sự của nó nên dù có ghép lại cũng không ghép ra hình dạng ban đầu.

Tùy Khả Úy nhíu mày " Chỉ có hô mưa gọi gió, ta đâu phải nông dân?".
Đại trưởng lão cười lớn " Nào chỉ có như vậy, hô mưa gọi gió chỉ là phần phụ, tác dụng của nó chính là triệu hội sấm sét, uy lực vô cùng mạnh".

Nhị trưởng lão vuốt râu ngẫm nghĩ một hồi " Hiện tại Ma Tôn đã không còn, phải làm sao để vật này nhận chúng ta làm chủ".
Đại trưởng lão cũng bị điều này làm cho khó nói " Ta lúc đó không kịp xem kỹ cuốn sách đó, không bằng thử dùng máu nhận chủ xem sao".
Tùy Khả Úy dùng dao găm cắt một đường trong lòng bàn tay rồi nhỏ lên cái chuông đồng đó, qua một hồi lâu cũng không thấy có dị tượng gì.

Ở bên ngoài, trên đám mây đen dày đặc xuất hiện một tia sét đánh thẳng vào Tùy gia đêm thư phòng nổ tan tành.
Tùy Khả Úy và hai trưởng lão không kịp tránh mà bị sét đánh cho đen thui mặt mày, chuông đồng được nước mưa gột rửa sạch sẽ máu đỏ bám quanh nó, hành

động vừa rồi của Tùy Khả Úy không những không thành công mà còn khiến cho chuông đồng phẫn nỗ bay lên không trung, mỗi một cái lắc mình của nó tạo ra âm thanh đinh đang quỷ dị, sau đó sét từ trên trời liên tục bổ xuống Tùy gia khiến gia nhân sợ hãi chạy ra khỏi phòng.

Người dân cả thành đều tỉnh dậy giữa đêm chứng kiến cảnh Tùy gia bị sét đánh liên tục tới mức tan nhà nát cửa, bọn họ không ngừng truyền tai nhau chuyện Tùy gia đắc tội cao nhân hoặc là một kẻ vô sỉ nào đó của Tùy gia đã thề với trời điều gì không thực hiện được nên mới bị trời phạt.
Lạc Tư Thần ở cách Tùy gia rất gần, y còn định khiến bọn họ trả giá cho những chuyện đã gây ra, không ngờ đám người ngu ngốc này lại tự chuốc họa vào thân.
Tùy Khả Úy bị sét đánh cho chỉ còn hơi thở thoi thóp, hai trưởng lão kia thì cũng chỉ đỡ hơn một chút, may mắn người nhỏ máu là Tùy Khả Úy cho nên sét chỉ nhằm vào người ông ta mà bổ xuống.
Lạc Tư Thần trèo lên một mái nhà gần đó quan sát, sau khi sét đã ngừng lại y mới bay xuống trước mặt bọn họ.
Đại trưởng lão nhìn thấy Tùy Y Ngọc xuất hiện ở đây thì vô cùng sửng sốt nhưng hiện giờ lão đứng còn đứng không vững, lắp bắp nói ra lời " Ngươi...!sao ngươi lại ở đây? Tam đệ đâu?".

Lạc Tư Thần cười nhếch mép " Hắn chết rồi, bị ta một kiếm giết chết rồi! Tiếp theo là đến lượt các ngươi!", y triệu hồi kiếm trên tay kề sát cổ lão ta.
Linh khí trên người Lạc Tư Thần dị động, chuông đồng vừa rơi xuống trong đống đổ nát cảm nhận được hơi thở quen thuộc liền lắc lư bay tới trước mặt y, tiếng đinh đinh đang đang của nó làm cho Nhị trưởng lão sợ mất mật nhưng lão vẫn cứng miệng nói " Ngươi xui xẻo rồi! chỉ cần cái chuông chết tiệt đó kêu lên thì nhất định sẽ có sét bổ xuống".
Lạc Tư Thần hoảng hốt muốn tách xa cái chuông đó ra nhưng nó cứ như một con cún chạy theo mừng chủ về vậy, vẫn luôn bám chặt bước chân của y.

Lạc Tư Thần mau chóng thi triển một tấm chắn bằng linh khí phòng khi sét đánh xuống.
" Ha Ha Ha! Đáng đời ngươi!" Nhị trưởng lão cười lớn, cái mặt đen thui của lão chỉ nhìn rõ được mỗi hàm răng.
Trên trời vang lên tiếng lôi điện lẹt xẹt, sau đó một tia sét đánh xuống bổ lên đỉnh đầu lão ta.

Nhị trưởng lão không kịp chớp mắt, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra thì lão đã tắt thở ngã xuống rồi.

Lạc Tư Thần bị tiếng nổ làm cho hơi choáng, không ngờ tia sét kia không đánh lên người y mà đánh lên người Nhị trưởng lão, y nhìn cái chuông có linh trí đang nhảy nhót trước mặt mình mà cảm thấy thật vi diệu.

Lạc Tư Thần đưa tay ra thử chạm vào chuông đồng, ngay lúc đó chuông đồng phát ra một luồng sáng màu vàng, những vết nứt trên thân của nó bỗng liền lại, màu sắc cũng biến từ đồng đen ảm đạm thành màu đồng sáng loáng.
Đại trưởng lão nhớ lại nội dung trên sách mà lão đọc được " Chuông Lôi Vũ do Ma Tôn tạo ra, là chủ nhân duy nhất nó trung thành mãi mãi, Chuông Lôi Vũ qua bao đời chủ, trải qua bao trận chiến khiến nó bị tổn hại rất nhiều, theo truyền thuyết thì chỉ có duy nhất Ma Tôn mới có thể khôi phục được Chuông Lôi Vũ trở về nguyên trạng.
Đại trưởng lão sợ hãi bò lùi về sau, lão chỉ vào Lạc Tư Thần lắp bắp nói " Ngươi!...!ngươi không phải Tùy Y Ngọc, ngươi...!ngươi là Ma Tôn chuyển thế!".
Lạc Tư Thần nghe không hiểu ý của lão là gì, cái gì mà Ma Tôn, cái gì mà chuyển thế, y chẳng qua chỉ là một linh hồn vô tình xuyên tới thế giới này mà thôi, chuyện Ma Tôn đạo náo thiên hạ 20 vạn năm trước liên quan gì đến y cơ chứ.
Không để lão nói thêm lời nào, Lạc Tư Thần một kiếm đâm thẳng vào tim của lão hệt như cách y lấy đi sinh mạng của Tam trưởng lão.
Tùy Khả Úy mặc dù vẫn tỉnh táo nhưng cơ thể lão đã bị sét đánh tới tê liệt, chỉ có thể mở to mắt nhìn từng trợ thủ của mình bị phế vật trong miệng bọn họ giết chết.
Lạc Tư Thần đi tới gần lão " Lúc ngươi làm những chuyện xấu xa hành hạ Tùy Y Ngọc thì nên biết trước sẽ có ngày này".
Tùy Khả Úy bị lời này của y làm cho kinh ngạc " Ngươi thật sự không phải Tùy Y Ngọc phế vật kia".
Lạc Tư Thần một kiếm cắt đứt động mạch ở cổ lão, biết lão vẫn chưa chết ngay nên y đáp lại " Ta không phải Tùy Y Ngọc, cũng chẳng phải Ma Tôn gì cả, ta chỉ là ta mà thôi".
" Ta đã cho các ngươi cơ hội sống nhưng đây là do chính các ngươi đã chuốc lấy, đừng trách ta tàn nhẫn".
Tùy Khả Úy nôn ra một búng máu rồi từ từ tắt thở, mắt của lão vẫn mở to nhìn chằm chằm vào Lạc Tư Thần.
Sau khi Tùy Khả Úy chết đi, Lạc Tư Thần có thể cảm nhận được linh hồn trong thức hải của bản thân lại đậm hơn lần trước, xem ra mối thù của Tùy Y Ngọc vẫn chưa hết, vẫn còn Tùy Kiệt đang tu luyện tại Ngũ Hành Tông nữa, chỉ khi trả hết mối thù này thì y mới có thể rời bỏ thân thể của Tùy Y Ngọc để trở về thế giới hiện đại của mình.
Lạc Tư Thần vứt lại cây kiếm nhuốm đầy máu kia rồi rời khỏi nơi này.

Cái chuông kia cũng bị y thu vào túi trữ vật về nghiên cứu sau.
Mưa đã tạnh, gió đã tắt, cả Tùy gia trở nên hoang tàn chỉ sau một đêm, máu tanh chảy khắp nơi.

Ba ngày sau, Tùy Kiệt ở Ngũ Hành Tông mới nhận được tin tức này, điên cuồng nhanh chóng trở về Tùy gia, nhìn khung cảnh tan hoang trước mắt.

Người khác đều nói Tùy gia bị sét đánh nên mới xảy ra chuyện như vậy, nhưng hắn nhìn vết thương chí mạng trên thân thể của cha mình và hai vị trưởng lão, lại biết chuyện ngày hôm đó Tùy Y Ngọc có trở về bị bọn họ ép gả cho người khác liền biết có uẩn khúc.
Tùy Kiệt đi điều tra phát hiện xác của Tam trưởng lão bị sói tha ở trong rừng, kiệu hoa cũng bị vỡ làm đôi mà không thấy Tùy Y Ngọc xuất hiện.

Hắn nắm chặt nắm tay đấm lên thân cây " Tùy Y Ngọc, ta nhất định sẽ giết chết ngươi bồi tội cho bọn họ".
Có điều Tùy Y Ngọc hiện tại ở Linh Quan Thượng Môn, hắn không cách nào gặp được.

Một vị huynh đệ hắn quen được nghe truyện liền nảy ra một ý tưởng " Tùy Kiệt, ta nghe các huynh đệ tiền bối nói nếu như đạt danh hiệu hai mươi người mạnh nhất trong kỳ khảo hạch sắp tới của đệ tử ngoại môn sẽ được cử đi tham gia đại hội môn phái gì đó, biết đâu nếu tên kia cũng tham gia vậy người liền có thể gặp được hắn rồi".
Tùy Kiệt nhìu mày suy nghĩ sau đó vỗ vai người huynh đệ kia " Tốt lắm, đúng là ý hay, ta nhất định phải đạt được suất tham gia, mối thù này ta không thể không trả, một cái phế vật mà thôi, dám tranh thủ lúc ta không ở đó mà lộng hành, ta mà gặp lại hắn nhất định sẽ đánh hắn kêu không ra tiếng".

------oOo------

Chương 28: Chương 28

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần trở về Linh Quan Thượng Môn chỉ một ngày sau là tới ngày tỷ thí của đệ tử ngoại môn, đối với những đệ tử nội môn và cao tầng của môn phái thì cuộc thi này cũng không quá quan trọng, thứ bọn họ mong chờ chính là trận tỷ thí của đệ tử nội môn, đó mới là nơi những trận đánh gay cấn xuất hiện.

Thế nhưng đối với đệ tử ngoại môn mà nói thì cuộc thi này chính là sự quyết định việc bọn họ có thể tiếp tục ở lại môn phái hay là xách tay nải trở về dân gian làm một tán tu ít tài nguyên.
Lạc Tư Thần đã thay một bộ y phục khác, y định xuống núi để tìm một thanh vũ khí mới, thanh kiếm gỗ mà y dùng để tập luyện đã bị gãy mất rồi, cho nên Lạc Tư Thần mặc đồng phục của tông môn đã lâu không dùng đến.

Vừa hay thị trấn dưới chân núi của tông môn nghe nói đang mở hội chợ, coi như đi chơi một phen.
Cũng lâu rồi không gặp Nghê Hiên và Đông Phương Danh, Lạc Tư Thần quyết định tới nơi ở của bọn họ rủ nhau cùng đi.

Lạc Tư Thần vừa vào cổng đã nghe có tiếng cãi vã, y nhanh bước chân đi tới, có một đám người đang túm lại trước cửa phòng của hai người kia.
Một người trong số đó giọng điệu vô cùng hách dịch " Chẳng qua là hoàng tử của một tiểu quốc gia mà thôi, ta còn là đương kim thái tử của Hàn Quy quốc, một trong bốn quốc gia lớn nhất đại lục, ngươi thì tính là cái gì?".
Nghê Hiên nghe vậy liền chỉ tay vào mặt gã " Ngươi dám!".

Thấy Nghê Hiên không kiềm chế được, Đông Phương Danh liền gàn lại " Mặc dù ta là người của tiểu quốc gia nhưng ta cũng không để ngươi động tới đệ ấy đâu!".
Tên hách dịch kia chỉ thiếu điều muốn xông lên đánh nhau, nếu không phải tông môn có quy định không được xung đột với đồng môn thì Lạc Tư Thần dám chắc gã sẽ thật sự muốn đánh người, chưa kể còn có một đám chân sau đi theo gã tới đây xếp đầy sân.
" Một cái kĩ nam mà thôi, được thái tử gia đây nhìn trúng là phúc phận của hắn".
Lần này tới lượt Đông Phương Danh cũng sắp không bình tĩnh được nữa, Lạc Tư Thần hững hờ đi tới nói móc nói mỉa " Không biết ở đâu tự dưng bốc mùi thối như vậy nhỉ?".

Đám người kia chú ý sang phía này, Lạc Tư Thần ngửi ngửi trong không khí rồi tới gần cái tên hách dịch, y nhăn mũi như thật sự ngửi phải mùi gì thật kinh khủng " Ọe! thì ra phát ra từ người của ngươi, ngươi đi cái kia quên không chùi mông hả?".
Dịch Hoài Ca nhíu mày khó chịu " Ngươi là cái tiểu tử ở đâu nhảy ra, dám bất kính với bổn thái tử như vậy?".
Lạc Tư Thần làm vẻ mặt thương cảm nhìn hắn " Thì ra ngươi bị mũ chữ, tội nghiệp quá, thái tử đại quốc mà không biết chữ sao?".
" Đáng chết!" Dịch Hoài Ca tức giận giơ tay muốn đánh một chưởng vào Lạc Tư Thần nhưng y nhanh chân né được " Ta nói này thối tử gia, ngươi thật đúng là mù chữ, trên bảng nội quy của môn phái ghi rất rõ không chỉ không cho đệ tử trong môn phái đánh nhau, còn có ghi rằng khi vào tông môn dù trước kia ở dân gian là thân phận gì thì tới đây mọi người đều chỉ là đệ tử bình đẳng như nhau, ngươi một lúc vi phạm hai cái, chẳng phải mù chữ nên không đọc được nội quy chứ còn là gì?".
Dịch Hoài Ca bị nói tới không cãi lại được, hắn nhìn y phục của Lạc Tư Thần, rõ ràng đều là đệ tử ngoại môn tại sao mấy tháng nay hắn chưa từng gặp qua cái người này.

Nghê Hiên hả cơn giận, chạy tới sau lưng Lạc Tư Thần, còn tranh thủ mắng tên điên kia một tiếng đầu heo.

Đông Phương Danh thấy vậy thì bất lực cùng theo tới phía bên này, y gật đầu coi như lời chào hỏi với Lạc Tư Thần.
Lạc Tư Thần hất cằm " Sao? bị ta nói trúng tim đen nên hết cãi rồi à?".
Dịch Hoài Ca mím môi nghiến răng, thì ra là cùng một bọn với đám người Đông Phương Danh " Chẳng qua là một đệ tử ngoại môn đến từ tiểu quốc gia, các ngươi cứ chờ xem, buổi tỷ thí ngày mai xem ta như thế nào đánh cho các ngươi thua cuộc bị đuổi khỏi Linh Quan Thượng Môn này".
Lạc Tư Thần ngẩng cao đầu, trong khí chất phát ra sự yêu mị và kiêu ngạo " Được, ta chờ xem người bị đuổi khỏi đây là ai?".
Dịch Hoài Ca bị ánh mắt làm cho có chút đơ người như bị mất hồn, hắn không để ý nhiều mà phất tay áo rời đi.
Lạc Tư Thần vừa thử sử dụng Mị Hoặc tâm pháp tầng thứ hai mà y mới tìm hiểu được lên Dịch Hoài Ca, vẫn xem như là thất bại, y mới chỉ khiến cho tên kia xao nhãng trong một giây, nếu luyện tới thành công thì thậm chí còn có thể khiến linh hồn của đối phương bị nhốt trong ảo cảnh, tinh thần lực không tốt có khi sẽ không bao giờ thoát ra được, Lạc Tư Thần thầm nghĩ, sẽ cần luyện tập thật lâu mới có thể thành thục được tâm pháp này, tuy một giây không đáng là bao nhưng nếu dùng trong chiến đấu thì một giây thất thần cũng đủ để xảy ra rất nhiều thứ.
Nghê Hiên hướng phía sau lưng của Dịch Hoài Ca mà làm đủ loại mặt xấu, còn

không quên mắng hắn thật nhiều.

Đông Phương Danh kéo Nghê Hiên lại rồi nói với Lạc Tư Thần " Hôm nay đệ tới đây có chuyện gì vậy?".
Lạc Tư Thần suýt quên mất chính sự " Ta định đi tìm một thanh vũ khí để chuẩn bị cho cuộc tỷ thí ngày mai, thấy lâu rồi chúng ta cũng không gặp nhau, muốn rủ hai huynh xuống núi đi chơi một phen, nghe nói thị trấn dưới núi đang mở hội chợ, bán rất nhiều thứ hay ho, biết đâu lại tìm được đồ tốt đó, ta thám thính qua rồi, có mấy món vũ khí ở tông môn chúng ta phải đổi rất nhiều tích phân mới có được đều nhập hàng từ thợ rèn dưới núi, chúng ta trực tiếp mua ở tiệm sẽ đỡ tốn tích phân hơn".
Đông Phương Danh không ngờ tới còn có chuyện này " Thật sự là vậy sao? chúng ta mau đi thôi!".
Nghê Hiên cũng ủng hộ hết mình " Đúng vậy, mau đi, sao giờ đệ mới nói, đi sớm chút không là đồ tốt sẽ không còn nữa".
Chuyện Dịch Hoài Ca gây chuyện khi nãy bọn họ đều ngầm coi như không có gì, không để vì một kẻ điên mà làm mất hứng được.

------oOo------

Chương 29: 29: Mua Vũ Khí

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần cùng hai huynh đệ của mình đi xuống núi vào phường thị tìm kiếm những món đồ cần thiết cho cuộc tỷ thí.

Lạc Tư Thần trước tiên đi tới cửa hàng bán vũ khí trông có vẻ lớn nhất nơi này, mặc dù y không quen sử dụng vũ khí nhưng có một cái để phòng trường hợp xấu xảy ra vẫn là nên.
Vừa vào cửa tiệm Lạc Tư Thần hơi choáng ngợp bởi số lượng lớn các loại vũ khí đa dạng xếp đầy ở trong đây, số lượng này có lẽ để tìm một thanh vũ khí hợp ý cũng sẽ mất một khoảng thời gian, y dạo quanh dùng linh thức cảm nhận những thanh vũ khí này, căn bản những cái bày ở bên ngoài này đều là những loại vũ khí bình thường không có linh khí cho nên y không để mắt tới chúng nữa mà đi vào gian phòng tiếp theo.
Bên trong này số lượng vũ khí bớt đi nhiều nhưng chất lượng cũng tốt hơn, có điều cũng không phải những thanh vũ khí quá tốt.

Với ngân sách hiện tại Lạc Tư Thần chỉ có thể mua đồ ở gian phòng này, những thanh vũ khí có uy lực mạnh ở gian phòng bên trong tương ứng với số tiền gấp cả trăm lần nơi này.
Nghê Hiên sau khi vào căn phòng này thì bỗng cảm giác được như có thứ gì đang kêu gọi y, cứ luôn đi quanh tìm kiếm.

Cuối cùng Nghê Hiên dừng lại trước một cái trường tiên (roi) màu đen như bị cháy khét, nó chỉ mang một chút linh khí yếu ớt, lại trông vô cùng xấu xí nên bị ông chủ nhét vào trong góc không ai để ý tới.
Nghê Hiên nhặt trường tiên lên, y cảm nhận rất rõ sự kêu gọi đang phát ra từ bên trong thanh vũ khí này, đây nhất định duyên phận định sẵn giữa y và thanh vũ khí này, mặc dù vẻ ngoài của nó xấu xí nhưng lại cảm giác như đang bị phong ấn thì đúng hơn.
Nghê Hiên gọi ông chủ tới nói muốn mua thanh trường tiên này, ông chủ không ngờ có người lại chịu mua thanh vũ khí tồi tàn bị vứt trong góc như vậy thì mừng như thần tài tới, mau chóng đưa Nghê Hiên ra quầy thanh toán, còn bán vô cùng rẻ.
Ngay lúc Nghê Hiên vừa thanh toán xong thì có một nữ nhân đi tới giành lấy cây trường tiên kia " Thứ này ta muốn, ta mua lại của ngươi, bao nhiêu cũng được cứ việc ra giá".

Nghê Hiên chính là không chịu bán, nữ nhân kia liền muốn uy hiếp y, Lạc Tư Thần nghe ngóng âm thanh liền đi tới bên này, nhìn người đi phía sau cô ta mặc trang phục của đệ tử Linh Quan Thượng Môn, xem ra là người trong tông môn, nhưng nữ nhân kia đâu có mặc đồ của Linh Quan Thượng Môn đâu, tại sao đám đệ tử kia lại nghe theo cô ta.
Lạc Tư Thần mang theo thắc mắc suy ngẫm, y chợt nhớ ra ngày đầu tiên tới Linh Quan Thượng Môn hình như vị tiền bối từng nói trong tông môn người có thể mặc thường phục nhất định là trưởng lão hoặc là đệ tử chân truyền của bọn họ, người nữ nhân này khẳng định là một trong hai vế này, nhưng dù là ở vế nào thì y cũng khó để đụng tới.
Một tên đệ tử theo sau cô ta lên tiếng " Được Tử Vân tiên tử ngỏ lời còn dám từ chối, ta xem người hình như là đệ tử ngoại môn, nhìn thấy sư thúc còn không cúi chào thì thôi lại còn cả gan cãi lại".

Nghê Hiên nhanh chóng cất trường tiên vào túi trữ vật, dù sao linh thạch y cũng đã đưa cho chủ tiệm, thứ này đã thuộc về y " Nó là đồ của ta, ta không muốn bán cho các người".

Tử Vân tiên tử tên thật là Triệu Mân, hiện tại là một cao thủ kết đan kỳ, cô ta cảm nhận có một hơi thở khiến cô ta sợ hãi từ cây vũ khí kia cho nên mới tìm tới đây đòi mua thứ này để nghiên cứu, ai ngờ tiểu tử kia thật cứng đầu, người tu vi thấp như vậy làm sao cảm nhận được hơi thở trong trường tiên kia, đối với bọn họ thứ đó chỉ nên là một món đồ bỏ đi mới phải, tại sao lại cứ giữ khư khư không chịu buông " Đó chỉ là một món vũ khí bỏ đi, trùng hợp mèo của ta đang thiếu đồ chơi, ta trả ngươi gấp đôi, để ngươi chọn lấy thanh vũ khí tốt hơn, thấy thế nào?".
Nghê Hiên vẫn bất chấp lắc đầu, Triệu Mân cảm thấy có nghi hoặc, chẳng lẽ tên tiểu tử này có liên quan đến món vũ khí kia, cái hơi thở vô hình làm cô ta sợ hãi kia, Triệu Mân tuyệt đối không thể để cho nó tồn tại " Tính bối phận ta còn là sư thúc của ngươi, ta nói ngươi phải nghe theo!".
Lạc Tư Thần cùng Đông Phương Danh chạy tới chắn trước mặt Nghê Hiên, Lạc Tư Thần bất bình nói " Đồ đã thuộc về huynh ấy, các người không có quyền ép mua ép bán, mặc dù là sư thúc cũng không thể cậy quyền như vậy được".
" Các ngươi!" một tên đệ tử lên tiếng nhưng bị Triệu Mân ngăn lại " Được, hay cho đám đệ tử ngoại môn các ngươi, cứ chờ đấy cho ta".
Đám người kia tức tối bỏ đi, Nghê Hiên mới triệu hồi trường tiên xuất hiện, trong chớp mắt Lạc Tư Thần như cảm nhận được giữa thanh vũ khí này cùng Nghê Hiên có mối liên kết rất sâu đậm, y không hiểu sao lại như vậy.

Lạc Tư Thần đột nhiên nhớ tới một chuyện, lần làm nhiệm vụ ở làng Đồng Môn, khi Nghê Hiên bị ma khí của lão Triệu đánh trúng, đến lúc y kiểm tra lại phát hiện luồng ma khí đó lại tự tiêu biến mất, chuyện này rất kì lạ, so với bản thân y có khả năng hấp thu ma khí thì không đáng là gì nhưng cũng đủ để thấy thân phận của Nghê Hiên cũng không hề bình thường.

" Món vũ khí này rất hợp với huynh đấy" Lạc Tư Thần nói.

Hơn bất kì ai thì Nghê Hiên càng cảm nhận được điều đó, sau khi trở về nhất định sẽ nghiên cứu cẩn thân một phen.
Đông Phương Danh đã có sẵn vũ khí nên không cần mua thêm gì cả, Lạc Tư Thần lại tiếp tục đi xung quanh tìm kiếm.

Chung quy vẫn không tìm ra thứ gì gây hứng thú, cuối cùng Lạc Tư Thần chọn lấy một thanh linh kiếm khá ổn trong số đó dùng tạm.

------oOo------

Chương 30: 30: Tỷ Thí 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày hôm sau, kỳ thi khảo hạch chính thức bắt đầu, để cho công bằng thì các sân đấu sẽ chia theo từng khóa.

Đệ tử ngoại môn chia làm hai khu tỷ thí, một dành cho tân đệ tử mới gia nhập, hai là dành cho nhóm đệ tử ngoại môn bị loại từ lần trước, nếu lần này bọn họ không có tiến bộ thì sẽ bị chính thức khai trừ.
Ngày hôm sau mới là ngày khảo hạch của đệ tử nội môn nên hôm nay tới đây đều là đệ tử ngoại môn, với năng lực của đệ tử nội môn thì bọn họ không cần thiết tới quan sát cuộc thi đấu này, nhưng bởi vì có sự xuất hiện của các trưởng lão nên vẫn có không ít người tới hóng chuyện, đặc biệt là việc những đệ tử ngoại môn thông qua liệu có ai được trưởng lão nhắm trúng được nhận làm đệ tử hay không, thường chuyện này rất ít khi xảy ra mà phải tới cuộc tỷ thí của đệ tử nội môn thì những cuộc tranh giành người mới xảy ra.
Nhóm thi đấu của Lạc Tư Thần bao gồm 294 người đứng đầy một sân tỷ thí nhưng bởi nơi này quá rộng nên tính ra số lượng người này nhìn trông cũng không nhiều lắm.
Các trưởng lão ngồi phía trên âm thầm quan sát tìm ra kỳ tài mới sẽ xuất hiện, một trong số việc mà bọn họ hứng thú nhất chính là cược xem ai sẽ là người chiến thắng.
Thuẫn Lam trưởng lão mặc trường bào màu lam, tay phe phẩy quạt, nhìn nhan sắc không quá 30 nhưng thực tế y đã sống cả mấy trăm năm " Nghe nói trong số này có một đứa trẻ nhị linh căn Thủy và Mộc".
Họa Dẫn trưởng lão là một nữ tử mặc y phục màu vàng diễm lệ đáp " Chẳng phải chỉ là cái lô đỉnh sao, làm sao lại có thể gia nhập tông môn, là ai cho hắn vào chứ?".
Thuẫn Lam trưởng lão bình thản đáp " Là đệ tử của ta cho hắn vào, rừng trúc của ta quả thật đào tạo ra những trị liệu sư tốt nhất, nếu ngươi coi thường thì lần sau bị thương đừng có tìm tới bọn ta".
" Hừ, lão già thối!" Họa Dẫn trưởng lão khó chịu phất tay áo " Xem ra Thuẫn Lam trưởng lão muốn nhận hắn làm đệ tử nha, còn không biết hắn có qua được vòng đầu tiên hay không?".
Thuẫn Lam trưởng lão chưa kịp đáp thì có một thanh âm vang lên " Vậy sao?".

Tử Vu hiếm khi ra khỏi Quan Nguyệt động phủ nay lại xuất hiện khiến chúng trưởng lão đều bất ngờ không tin nổi, tuy cùng là trưởng lão nhưng Hạo Đàm

trưởng lão hoàn toàn ở một đẳng cấp khác với bọn họ.
Tử Vu đi tới ngồi lên vị trí cao nhất, khi không có tông chủ xuất hiện thì sự tồn tại của y chính là tối cao trong tông môn, không có bất kỳ ai dám dị nghị, bởi thậm chí tông chủ còn phải gọi y một tiếng thúc thúc.
Nhan sắc của Tử Vu khiến cho toàn bộ nữ đệ tử đều choáng ngợp, thẹn bản thân còn không xinh đẹp bằng cả một nam nhân.
Lạc Tư Thần nhìn thấy sư phụ của mình xuất hiện thì hơi ngạc nhiên nhưng phải vào những lúc như thế này y mới biết địa vị thực sự của sư phụ mình cao tới đâu, sau đó tinh thần quyết tâm đạt hạng nhất của y càng tăng lên, nhất định không để sư phụ bị mất mặt.
Người quản sự thông báo " Vòng đầu tiên toàn bộ thí sinh cùng tham gia, trong vòng một nén hương nếu các ngươi vẫn còn đứng tại trên đài tỷ thí thì tính là qua vòng, xếp hạng dựa theo số người mà các ngươi đánh bại".
Khảo hạch chính thức bắt đầu!
Lạc Tư Thần trước tiên cùng Nghê Hiên và Đông Phương Danh ghép thành một đội đứng tựa lưng vào nhau để phòng thủ.

Các thí sinh khác cũng hợp lại thành từng nhóm lớn nhóm nhỏ, những nhóm nhiều người bắt đầu tìm cách tấn công những nhóm nhỏ hơn.
Nhóm của Lạc Tư Thần là nhóm nhỏ ba người, phải chịu sự tấn công của những nhóm khác.

Nghê Hiên sử dụng trường tiên đánh trả những kẻ tấn công, Đông Phương Danh dùng thổ hệ tạo ra lớp phòng ngự vững chắc, Lạc Tư Thần dùng cách đặc biệt hơn, y sử dụng mộc hệ tạo ra những dây leo khống chế bên địch cho Nghê Hiên thuận tiện đánh trả.
Lúc đầu cách này tương đối có tác dụng, nhưng về sau dây leo của Lạc Tư Thần bị bọn họ dùng kiếm cắt đứt thì thế trận này đã thay đổi.

Nghê Hiên đổi sang hệ kim, y thuần phục điều khiển hàng chục mũi kim nhỏ bay tới đâm vào huyệt của đối phuong khiến bọn họ bị bất động, trong lúc đó Lạc Tư Thần sẽ xông tới dùng thân ảnh thoắt ẩn thoắt hiện đánh bay bọn họ xuống đài tỷ thí.

Sau khi phản công xong lại quay về bên trong lớp phòng ngự do Đông Phương Danh tạo ra.
Con số 294 người hiện tại chỉ còn lại một nửa, nén hương cũng cháy hết sáu phần mười rồi, những người còn đứng tại lôi đài đều là những kẻ mạnh còn sót lại.

Bọn họ lựa chọn cách phòng thủ thay vì tấn công vào lúc này, điều quan trọng nhất bây giờ là có thể kiên trì tới lúc nén hương cháy hết.
Các trưởng lão vừa quan sát vừa đánh giá, điều khiến bọn họ bất ngờ nhất là

cách phối hợp chiến đầu của nhóm Lạc Tư Thần vô cùng tốt, mặc dù chỉ có ba người nhưng công, thủ, hỗ trợ đều có cả, khiến cho không ít nhóm đông người hơn gặp khó khăn trong việc tìm ra kẽ hở.

Nếu tính về cá nhân thì ba người này cũng không quá xuất chúng, nhưng khi hợp lại với nhau lại tạo nên thế trận rất hiệu quả.

Nhìn mấy nhóm khác vì không hiểu ý mà lung túng gây ra sai lầm rồi đổ lỗi cho nhau kia thật sự nhóm này dễ nhìn hơn nhiều.

Trong lúc này nhóm của Dịch Hoài Ca ngang nhiên đi tới, bọn họ là nhóm đông người nhất ở đây, có tới tận mười người, đúng là có vốn liếng để không sợ hãi bị nhóm khác cắn trộm.
Dịch Hoài Ca hống hách nói " Chuyện ta đã nói sẽ đánh bại các ngươi còn nhớ chứ? đã đến lúc để tính rõ chuyện này rồi, ta đã nói các ngươi sẽ phải hối hận!".
Lạc Tư Thần vẫn hờ hững như cũ " Có giỏi thì nhảy vào đây, đừng chỉ có võ mồm như vậy!".
Dịch Hoài Ca tức giận vặn vẹo khuôn mặt hô lên " Huynh đệ, xông lên đánh bọn chúng cho ta!".
Tỷ thí cho phép sử dụng vũ khí, chỉ cần không tấn công vào chỗ yếu hại của đối phương thì đều được chấp nhận, Lạc Tư Thần nháy mắt với Đông Phương Danh, lập tức một lớp đất dày xuất hiện bọc kín bọn họ lại.

Trước lúc đó Lạc Tư Thần dùng Phiêu Mị thân ảnh biến mất trước mắt bọn họ, toàn bộ đòn tấn công đều bị lớp đất đá kia hứng chịu, qua một lúc thì cuối cùng cũng có vết nứt xuất hiện.
Dịch Hoài Ca cười khỉnh " Ta xem các ngươi trốn tới lúc nào!".
Trong lúc gã liên tục tạo ra đòn tấn công để phá hủy thổ giáp thì Lạc Tư Thần dùng tốc độ quỷ mị di chuyển tấn công lén bọn chúng từ phía sau, từng tên từng tên một ngã xuống mà không kịp kêu lên tiếng nào.

Trên khán đài ồ lên trước sự biến hóa đột ngột của trận đấu này, càng không ngờ một đệ tử ngoại môn lại có thân pháp quỷ dị như vậy.
Các trưởng lão thì khác, bọn họ không hẹn mà cùng quay lại nhìn Hạo Đàm trưởng lão, cái thân pháp kia bọn họ đều biết đó là vũ kỹ do đích thân y sáng tạo từng vang danh đại lục nhiều năm trước, nay lại đột nhiên xuất hiện trên thân của đứa nhóc kia, chẳng phải gián tiếp nói rằng Lạc Tư Thần chính là đệ tử chân truyền của Hạo Đàm trưởng lão hay sao, chuyện y thu đệ tử còn kinh thiên động địa hơn cả việc tông chủ nhận đệ tử nữa ấy chứ, ai ai cũng khiếp sợ, rồi lại tìm tòi trên người Lạc Tư Thần xem rốt cuộc là thần thánh phương nào lọt được vào mắt xanh của Hạo Đàm trưởng lão, nhưng nhìn kiểu gì bọn họ cũng không biết rốt cuộc thiếu niên kia có gì đặc biệt.
Khi Dịch Hoài Ca phá xong thổ giáp, hắn phá lên cười, nhưng khi không thấy

Lạc Tư Thần xuất hiện mà chỉ có hai người kia khiến hắn có chút khó hiểu.

Lạc Tư Thần nghịch cây kiếm trong tay " Tìm ta sao?".
Dịch Hoài Ca quay lại phát hiện đám lâu la của gã đều đã gục hết rồi thì sửng sốt, là chuyện xảy ra lúc nào, tại sao gã không để ý.
Dịch Hoài Ca bị bao vây bởi ba người, những nhóm khác thấy tình hình thay đổi liền cũng muốn nhân cơ hội này để một mũi tên trúng hai con chim, vừa loại được Dịch Hoài Ca vừa loại được ba đối thủ mạnh kia, càng thêm cơ hội thắng ở vòng sau.
Lạc Tư Thần hiểu được điều đó nên y không lập tức tấn công Dịch Hoài Ca mà vẫn giữ nguyên thế trận này.

Những nhóm khác bắt đầu hơi mất kiên nhẫn muốn xông lên.
Đúng lúc này tiếng thông báo vang lên, thời gian thi đấu vòng thứ nhất kết thúc.
Tất cả mọi người thở phào buông vũ khí xuống, những người bị thương nhanh chóng được đưa tới chỗ của trị liệu sư, tổng thí sinh qua vòng là 120 người.

------oOo------

Chương 31: 31: Tỷ Thí 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người chủ trì trận đấu tuyên bố thứ hạng thí sinh ở vòng đầu tiên, số điểm dựa trên số lượng người mà thí sinh đó đã đánh bại.
Lạc Tư Thần đứng thứ ba, với tổng số điểm là mười bảy, đứng thứ hai không quá bất ngờ thuộc về Dịch Hoài Ca, hắn lợi dụng lợi thế người đông áp chế các nhóm khác, số điểm hơn Lạc Tư Thần năm người.
Dịch Hoài Ca đứng cách đó một khoảng quay sang nhìn Lạc Tư Thần đầy thách thức, dường như hắn đã quên mất lúc nãy chỉ cần trận đấu duy trì thêm một lúc thì hắn chưa chắc đã có thể đứng tại nơi này, Lạc Tư Thần không thèm để ý tới hắn.
Vị trí thứ nhất thuộc về một nữ đệ tử thần bí luôn hành động một mình tên là Nhã Nguyệt, cô ấy không chỉ ra tay lúc người khác không để ý hơn nữa còn ra tay rất ngoan độc, may mắn vị trí nhóm Lạc Tư Thần trấn thủ cách xa nữ nhân này nếu không cũng thật khó khăn để đối phó.

Trong lúc nhóm Lạc Tư Thần giao tranh với nhóm Dịch Hoài Ca thì Nhã Nguyệt cũng tranh thủ tiễn đi không ít đối thủ đang mất cảnh giác, số điểm cách biệt rất nhiều, tận ba mươi tám điểm, cũng chính là con hắc mã mà ai cũng không ngờ tới.
Nhã Nguyệt rất nhanh đã lọt vào mắt xanh của nhóm trưởng phía trên, bắt đầu có những tiếng nghị luận to nhỏ phát ra.
Kết thúc vòng thứ nhất, một trăm hai mươi người cùng tập trung tại lôi đài bốc thăm lượt đấu cho vòng thứ hai, người chủ trì lại thông báo luật thi cho bọn họ " Chúc mừng các ngươi đã xuất sắc vượt qua vòng thứ nhất!".
" Vòng thứ hai các ngươi sẽ bốc thăm thứ tự lên sân, hai người bốc trùng số với nhau sẽ trở thành đối thủ, những người thua cuộc sẽ coi như bị loại, những người chiến thắng vòng này sẽ chính thức trở thành đệ tử nội môn".

Nghe vậy, nhiều người bắt đầu căng thẳng lên, thầm cầu mong cho may mắn bốc phải đối thủ đừng quá mạnh.
Người chủ trì cuộc thi phất tay áo, trên không gian liền xuất hiện những thẻ tre mờ ảo, Lạc Tư Thần dùng linh lực phóng ra chọn lấy bừa một cái trong số đó, số ba mươi chín, xem ra phải chờ thật lâu.

Nghê Hiên bốc được số thứ tự 5, còn Đông Phương Danh bốc được số thứ 13.
Lạc Tư Thần cùng hai người bọn họ đi tới khán đài kiếm một chỗ trống ngồi xuống, quan sát người khác thi đấu cũng giúp cho mở mang tầm mắt, biết người

biết ta trăm trận trăm thắng.

Lạc Tư Thần tò mò nhất là nữ nhân Nhã Nguyệt kia, muốn xem cách cô ấy chiến đấu bởi thủ pháp của Nhã Nguyệt có chút giống với Phiêu Mị thân pháp của y, đều có tốc độ rất nhanh và cách di chuyển quỷ dị, hơn nữa Lạc Tư Thần có thể cảm nhận được trên người cô ấy có sự dao động của ma khí, chủ vô cùng mờ nhạt, nhưng Lạc Tư Thần lại có thể cảm nhận rất rõ, chính y cũng không biết tại sao.
Những trận đấu đầu tiên trôi qua vô cùng nhanh, căn bản là thứ bọn họ được học không nhiều cho nên so chiêu cũng chẳng có mấy thứ có thể thi triển ra, thắng thua rất nhanh đã định ra.
Tới lượt Nghê Hiên lên sân, đối thủ của y là một tráng hán to cao luyện khí kỳ tầng 7, tam linh căn.

Năng lực này tính ra cũng không phải nổi bật nhưng gã này tu luyện cả thể tu nên sức chịu đựng lẫn sức mạnh cũng cao hơn người cùng bậc không ít.

Nghê Hiên dù là luyện khí kỳ tầng 8 cũng gặp chút khó khăn khi đối phó với anh ta.
Nghê Hiên sử dụng sở trường của mình, tạo thành hàng chục kim nho nhỏ bay trong không khí, điều này tiêu tốn không ít tinh thần lực.
Tráng hán triệu hồi một lá chăn bằng đất chặn đi đòn tấn công của Nghê Hiên, sau đó đứng sau tấm chắn mà đẩy người tới ngày càng gần.

Khi thấy tình hình không ổn, Nghê Hiên thu tay, lùi lại cách xa mấy bước, trường tiên từ hư không xuất hiện trên tay của y, một quất mang theo linh khí đầy uy lực đập lên thổ giáp khiến nó vỡ tan.
Tráng Hán lùi lại ba bước, trên mặt hiện lên vẻ khó tin.

Nghê Hiên thừa cơ hội, trường tiên tắm trong lửa đỏ liên tục đánh tới.
Tráng Hán cũng không kém cạnh, hắn lấy ra cây chùy to lớn chặn lại đòn đánh, trường tiên bị quấn vào thanh chùy sau đó bị tránh hán kéo đi mất.
Nghê Hiên bị tước vũ khí thì bắt đầu hơi hoảng hốt, nhưng không ngờ khi trong đầu xuất hiện ý nghĩ muốn lấy lại trường tiên thì cây roi bất động kia đột nhiên tự động đậy rồi như có linh hồn mà tự bay trở về trên tay của y.

Trên khán đài, mấy vị trưởng lão không tin nổi mà đứng bật dậy, Thuần Lam trưởng lão cũng không tránh khỏi kinh ngạc " Đây là linh trí của thần khí! thanh trường tiên kia vậy mà lại là một thần khí thất lạc, chỉ có thần khí mới có thể có linh trí, tiểu tử kia làm sao lại có được nó".
Tử Vu hạ mắt nhìn Nghê Hiên nhiều thêm một chút, y khởi động mắt âm dương muốn nhìn rõ người này nhưng khi thần thức của y vừa chạm vào Nghê Hiên ngay lập tức có một ngọn lửa tấn công tới, ánh sáng của nó khiến Tử Vu không

những không nhìn rõ được gì mà còn khiến mắt y bị thương nhẹ " Tiểu tử này xem ra không hề bình thường".
Thuẫn Lam quay đầu lại đáp " Đúng vậy, ta có xem trong sách cổ, thần khí là vũ khí do thần thượng cổ tạo ra, cả đời chỉ nhận một chủ, cho dù chủ nhân chết đi thì bó cũng sẽ chờ đợi ngày chủ cũ tái sinh quay lại".
Tử Vu dụi mắt hờ hững tiếp lời " Sau khi chủ nhân chết đi nó sẽ rơi vào trạng thái ngủ đông, trông bề ngoài không khác nào một thanh vũ khí bình thường, nhưng chỉ khi gặp lại chủ cũ thì nó mới thử tỉnh và dần trở về với sức mạnh ban đầu".
Tử Vu thầm nghĩ, y từng đọc trong sách cổ bị cấm trong tông môn có ghi chép về đặc điểm của một vài vị thần năm xưa từng xuất hiện ở dân gian, liên quan đến lửa, lại còn dùng roi làm vũ khí, y chỉ có thể nghĩ tới một kết quả, tiểu tử đó chính là hỏa thần mang thần cốt là hỏa phượng hoàng, nhưng vẫn cần phải quan sát thêm.
Nghê Hiên phát hiện uy lực của thanh trường tiên này đã tăng lên không ít, không phải do y mà do nó tự mình mạnh lên, nhưng dù sao cũng đều là chuyện tốt.
Dưới tấn công mạnh mẽ và dồn dập Nghê Hiên, tráng hán tránh né vô cùng khó khăn, lúc này cả hai người đều đã thấm mệt, nếu như đọ sức thì Nghê Hiên nhất định không qua được tráng hán kia, y phải nghĩ cách khác.

Tráng Hán tránh trái né phải, hắn tập trung tinh thần, chịu đau mà nắm lấy đuôi roi của Nghê Hiên, tưởng chừng như đã lấy lại thế chủ động, ai ngờ cơ thể hắn lại không cử động được nữa.
Thì ra trong lúc tráng hán không để ý, Nghê Hiên đã điều khiển một cây kim ngân đâm bắn vào huyệt đạo của hắn, thắng thua đã rõ.
Đợi sau khi người chủ trì thông báo vị trí chiến thắng thuộc về mình xong Nghê Hiên mới đi tới rút kim ra cho tráng hán, hắn ta bực tức mất mặt mũi đi xuống lôi đài.
Nghê Hiên lau đi mồ hôi trên trán, y tiêu tốn quá nhiều tinh thần lực cho trận đấu này, cần phải hồi phục một lát nên đi tới chỗ Lạc Tư Thần và Đông Phương Danh ngồi nghỉ.
Lạc Tư Thần vỗ vai Nghê Hiên cổ vũ " Huynh đánh hay lắm, chiêu cuối kia ta cũng không ngờ luôn đó".
Đông Phương Danh ôn nhu mỉm cười nhìn Nghê Hiên " Đệ làm tốt lắm".

Nghê Hiên vui vẻ thở phào " Chút nữa tới lượt hai người đó, đừng làm ta thất vọng nha, phải thắng đó, chúng ta cùng nhau tiến vào nội môn".
" Được!" cả ba người cùng nhau nói cười vô cùng vui vẻ.

------oOo------

Chương 32: 32: Tỷ Thí 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tới trận đấu của Đông Phương Danh, ở vòng một y chủ yếu đều là sử dụng khả năng phòng ngự kết hợp với nhóm Lạc Tư Thần nên số điểm đạt được nằm trong nhóm những người ở cuối bảng.

Chính vì vậy mà nhiều người quên mất rằng Đông Phương Danh cũng là một tu luyện giả hệ hỏa.
Đối thủ của y thật éo le lại chính là Dịch Hoài Ca.

Dịch Hoài Ca chứng kiến sức mạnh của Lạc Tư Thần có chút sợ gặp phải y, nhưng ông trời có mắt, để hắn gặp được Đông Phương Danh, trận này hắn nắm tám phần mười khả năng chiến thắng.

Chẳng qua là hoàng tử của một tiểu quốc mà thôi, sau khi đánh bại Đông Phương Danh thì Nghê Hiên kia nhất định sẽ bằng lòng đi theo hắn.
Linh căn của Dịch Hoài Ca là thủy, kim và hỏa.

Trong giới tu tiên, người có càng nhiều linh căn thì khả năng tăng tiến sẽ càng khó khăn hơn, nhưng nếu người đó biết tận dụng ưu điểm của từng nguyên tố như Lạc Tư Thần thì lại khác, tuy nhiên Dịch Hoài Ca không phải loại người có thể sáng tạo ra nhiều chiêu thức như vậy.
Đông Phương Danh vô cùng nghiêm túc tu luyện, hiện tại đã đạt tới luyện khí kỳ tầng 9 đỉnh phong, chỉ thiếu một chút là có thể trúc cơ, Dịch Hoài Ca mặc dù từ nhỏ đã được hoàng thất bồi dưỡng nhiều tài nguyên nhưng tính tình kiêu ngạo, không chú tâm tu luyện cho nên cũng mới chỉ đạt tới luyện khí kỳ tầng 9, hai người coi như ngang tài ngang sức, vấn đề ở chỗ so kỹ năng ai hơn ai mà thôi.
Hai bên bắt đầu khởi động, Dịch Hoài Ca lấy ra thanh kiếm của hắn, đây là một thanh linh kiếm nhìn vẻ ngoài có vẻ cũng không đơn giản, Hàn Quy quốc đã đầu tư rất nhiều vào hắn.

Một mồi lửa phủ kín thanh kiếm, hắn niệm pháp quyết, thanh kiếm lơ lửng trên không trung dần tách ra làm ba thanh kiếm rồi hướng tới Đông Phương Danh đánh tới.
Đông Phương Danh sử dụng thổ giáp bao bọc toàn thân, y lấy ra cây thương dài màu xanh lam tập trung toàn bộ tinh thần chặn lại đòn đánh của ba thanh kiếm

kia, mỗi một lần thương và kiếm chạm vào nhau đều tóe lên những tia lửa.

Chiêu thức vừa rồi tiêu tốn của Dịch Hoài Ca không ít tinh thần lực, nhưng nhìn tới Đông Phương Danh đang khó khăn chặn lại vô số đòn đánh khiến hắn hả hê trong lòng " Nếu ngươi chịu đầu hàng, bổn thái tử sẽ tha cho ngươi một mạng, để ngươi thua không quá khó coi".
Dịch Hoài Ca chặn lại đòn đánh cuối cùng, y lùi lại một bước, hướng thẳng cây thương về phía Dịch Hoài Ca, khí thế không hề kém " Ai thắng ai thua còn chưa định, ngươi đừng quá đắc ý!".
Phía trên khán đài, Nghê Hiên hồi hộp ngóng từng chút một động tĩnh trên lôi đài, Lạc Tư Thần nhíu mày nói với người bên cạnh " Tên Dịch Hoài Ca kia không những xỉ nhục quốc gia của chúng ta, còn xỉ nhục huynh, Đông Phương huynh nhất định sẽ chiến thắng để trút giận cho huynh, tin tưởng huynh ấy!".
Nghê Hiên lo lắng đứng ngồi không yên " Ừm, nhất định sẽ thắng!", nói xong Nghê Hiên liền hét thật to để người dưới đài nghe thấy " Đông Phương Danh, huynh nhất định phải thắng đó! dạy cho hắn một bài học!".
Đông Phương Danh nghe thấy như được bơm thêm sức mạnh, y đối mặt với Dịch Hoài Ca nói " Đến lượt ta tấn công rồi!".

Đông Phương Danh tạo ấn thủ, mặt đất xung quanh bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Dịch Hoài Ca không tin Đông Phương Danh có thể tạo ra chiêu thức gì mạnh mẽ nên chần chừ quan sát.
Một lúc sau, từ dưới mặt đất trồi lên một mỏm đất đá, nó cứ cao dần lên, tới khi một thổ nhân cao gần năm mét vươn tay tay gào lên, sau đó nó dựa theo động tác của Đông Phương Danh mà hành động, hễ y giơ tay là nó cũng giơ tay, một đấm xuống đất khiến mặt đất rung chuyển.

Lạc Tư Thần kinh ngạc vô cùng, thời gian y xuyên tới không lâu, phần lớn thời gian đều dành để tu luyện, rất ít khi nhìn thấy những chiêu thức hay ho như vậy, đúng là một ngày xem tỷ thí khiến y mở mang ra rất nhiều.
Thấy quái vật to lớn kia muốn đánh tới, Dịch Hoài Ca mau chóng tạo ra lớp thổ giáp bao kín một mảng sân đấu.

Hắn tính toán lớp giáp này sẽ khiến Đông Phương Danh mất một khoảng thời gian để phá vỡ.

Dịch Hoài Ca trước nay luôn ghét bỏ hai cái linh căn thủy và thổ của mình là vô tác dụng, toàn bộ thời gian đều là tập trung vào phát triển hỏa hệ cho nên lớp giáp hắn tạo ra cũng không phải quá kiên cố, hắn chỉ căn ngay lúc Dịch Hoài Ca phá tan lớp giáp rồi bất ngờ lao ra tấn công vào chủ thể Đông Phương Danh là được, đánh với con quái vật này chỉ tổ phí thời gian và công sức mà thôi.
Nhưng hắn không ngờ được, không phải chuyện gì cũng sẽ đi theo đúng những

gì hắn nghĩ.

Thổ quái được Đông Phương Danh kết hợp với hỏa hệ, cả thân thể to lớn của nó biến thành dung nham đỏ rực, một đấm hạ xuống cũng hoàn toàn đủ khiến lớp giáp kia vỡ tan, đè cả xuống Dịch Hoài Ca ở bên trong.

Một đòn bất ngờ này khiến Dịch Hoài Ca chật vật nằm bẹp dí trên lôi đài, hắn không đầu hàng mà vẫn cố ngồi dậy, Đông Phương Danh không cho hắn được như ý, cứ mỗi lần Dịch Hoài Ca chống tay lên là một đấm mạnh mẽ lại hạ xuống, cứ liên tục như vậy hơn mười lần, cuối cùng Dịch Hoài Ca cũng không thể chống trả mà lăn ra bất tỉnh.
Người chủ trì trận đấu lúc này mới hồi thần lại tuyên bố kết quả trận đấu " Trận đấu giữa Đông Phương Danh và Dịch Hoài Ca, Đông Phương Danh dành chiến thắng!".
Dịch Hoài Ca được một nhóm đệ tử bê khỏi lôi đài đưa đi chữa trị, Đông Phương Danh có chút mệt mỏi đi xuống, Nghê Hiên chạy như bay tới ôm chầm lấy y chúc mừng " Huynh đánh hay lắm, đánh cho hắn kêu cha gọi mẹ luôn, đáng đời tên Dịch Hoài Ca thần kinh đó".
Đông Phương Danh mỉm cười " Giúp đệ hả giận rồi chứ?".

Nghê Hiên ừm một tiếng rồi kéo y quay lại chỗ ngồi.

Lạc Tư Thần nhìn hai người bọn họ liền mông lung nhớ tới người chồng mới cưới của mình ở thế giới hiện đại, đến bao giờ mới có thể gặp lại anh ấy đây.

------oOo------

Chương 33: 33: Tỷ Thí 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lượt thi đấu của Lạc Tư Thần ở gần cuối cho nên phải chờ thật lâu, phần lớn những trận đấu khác y không có hứng xem nữa, cho tới khi nữ tử đạt hạng nhất ở vòng một xuất hiện.

Cô ta lại vẫn dùng cách đó, vô cùng nhanh gọn đánh bại đối thủ, gần như thời gian còn chưa tới một phút, có điều lần này Lạc Tư Thần cũng đã kịp nhìn ra linh căn của cô ấy là hệ lôi, là dị linh căn vô cùng hiếm có uy lực mạnh nhất trong tất cả, bảo sao lại có thể di chuyển nhanh như vậy, gần như chỉ chớp mắt một cái đã không thấy người đâu rồi, đây chính là đối thủ đáng gờm mà Lạc Tư Thần không thể nào không đề phòng, người như vậy nhất định các trường lão sẽ phải xảy ra tình huống tranh nhau sứt đầu mẻ trán.
Chờ mãi cuối cùng cũng tới lượt Lạc Tư Thần lên sân, đối thủ của y là một nữ tử có thân hình rất nóng bỏng, hình như nàng ta có rất nhiều người ái mộ cho nên khi bước lên lôi đài thì khán đài có không ít tiếng hô hò của các nam đệ tử. Ở phía trên cao, các vị trưởng lão cũng tập trung hơn vào trận đấu này, dẫu sao cũng là tiểu tử mà Hạo Đàm trưởng lão để mắt tới, nhất định là có ưu việt.

Diễm Vân ánh mắt phong tình vạn chủng cúi người chào hỏi với Lạc Tư Thần " Sư huynh, mong được chỉ giáo!".
" Mong được chỉ giáo" Lạc Tư Thần một tay để sau lưng, một tay cầm kiếm, gió thổi khiến mái tóc y bay lên, không ít người bị bất ngờ bởi nhan sắc của y, nếu nói là nữ nhân thì còn đẹp hơn cả nữ nhân, nhưng lại có khí khái mạnh mẽ của nam tử, một vẻ đẹp mà bọn họ vừa nhìn đã liên tưởng tới Hạo Đàm trưởng lão ở trên kia, nhưng Lạc Tư Thần lại không đủ yêu mị như Hạo Đàm trưởng lão mà thiên về cảm giác đứng đắn hơn.
Hai người cùng lúc xông lên, hai kiếm chạm vào nhau tạo thành âm thanh chói tai, tốc độ cũng không chậm, qua một hồi cũng đã đánh tới hơn mười chiêu, Diễm Vân có thể cảm nhận được Lạc Tư Thần đang nhường mình, hai tay nàng ta đã tê rần sau những đòn đánh đó rồi, sau khi hai người tách ra nàng ta lập tức phóng ra mị nhãn với Lạc Tư Thần, cộng thêm thân hình nảy nở của nàng ta đúng là rất có sức quyến rũ.
Chỉ tiếc Lạc Tư Thần là đoạn tụ, y không có hứng thú với nữ nhân, hơn nữa y cũng là một người tu luyện tâm pháo hệ mị hoặc, thậm chí cấp bậc của Mị Hoặc tâm pháp còn cao hơn tâm pháp của nàng ta không biết bao nhiêu lần, chiêu này hoàn toàn vô dụng với Lạc Tư Thần.

Muốn quyến rũ y, chính là không có cửa.
Diễm Vân không ngờ lại có người thoát được mị nhãn của nàng ta, nếu như vậy thì nành ta thua chắc, so về cận chiến cũng không bằng được Lạc Tư Thần, nghe nói Lạc Tư Thần vốn là tu luyện giả hệ trị liệu thủy và mộc, không ngờ lại có thể mạnh mẽ tới như vậy, quả thật khiến nàng ta bái phục nhưng Diễm Vân không thể để bản thân thua được.

Diễm Vân bấm pháp quyết nhưng Lạc Tư Thần không để nàng ta hoàn thành nó, y triệu hồi dây leo liên tục tấn công gây nhiễu khiến Diễm Vân mất tập trung phải tạm dừng động tác, chỉ một chút sai lầm liền bị dây leo của Lạc Tư Thần quấn vào người trói chặt lại treo lên cao.

Lạc Tư Thần giơ kiếm lên không thật sự muốn đả thương đối phương, Diễm Vân biết điều lập tức hô lên " Ta đầu hàng!".

Lạc Tư Thần nghiễm nhiên giành chiến thắng một cách nhẹ nhàng ở vòng này.
Y cũng không vội mừng vì mục tiêu của bản thân chính là đạt được vị trí tham gia đại hội môn phái, không để sư phụ thất vọng.
Tới giữa trưa thì cuối cùng toàn bộ trận đấu cũng kết thúc, kết quả sáu mươi người trở thành đệ tử nội môn đã rất rõ ràng, những người bị loại sẽ tiếp tục ở lại ngoại môn thêm nửa năm, nếu qua thêm một lần khảo hạch vẫn không thông qua thì chính thức sẽ bị đào thải khỏi tông môn.
Buổi tỷ thí vẫn chưa dừng lại ở đó, mặc dù đều đã tiến vào nội môn nhưng trận đấu vẫn tiếp tục để tìm ra mười lăm người mạnh nhất đại diện môn phái tham gia đại hội môn phái mấy tháng sau.
Sáu mươi người bốc thăm, lại một lần nữa chiến đấu để chọn ra ba mươi người tiến vào vòng tiếp theo.

Ở vòng này cả ba người Lạc Tư Thần, Nghê Hiên và Đông Phương Danh đều lại giành được chiến thắng một cách nhanh gọn, thực ra không phải ai cũng có thực lực giống bọn họ, nhiều người chiến thắng vì gặp được đối thủ yếu hơn, khi gặp kẻ mạnh thì đến một đòn cũng không đỡ được, vậy mới nói vận may cũng là một loại thực lực ở nơi này.
Trận chung kết chọn ra mười lăm người mạnh nhất chính thức bắt đầu.
Lạc Tư Thần lần này lại bốc thăm trúng ngay lượt thi đấu đầu tiên, đối thủ của y cũng thật không may lại chính là nữ tử đạt hạng nhất ở vòng đầu tiên kia, cũng là người Lạc Tư Thần không muốn gặp trúng nhất.

------oOo------

Chương 34: 34: Tỷ Thí 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

Những trận đấu trước Lạc Tư Thần đều chưa có cơ hội để thể hiện hết khả năng của mình cho nên ai ai cũng cho rằng y vào được đến vòng này là do may mắn, nay gặp phải Nhã Nguyệt ắt phải thua không cần bàn, có khi cũng sẽ giống như những đối thủ trước của nữ nhân kia một chiêu liền quyết định thắng thua.
Thuẫn Lam trưởng lão lén nhìn sắc mặt của Hạo Đàm trưởng lão thấy y vẫn cứ bình tĩnh như không phải chuyện gì quá khó khăn vậy, trong lòng cũng nảy ra vô số câu hỏi thắc mắc nhưng không dám nói.
Lạc Tư Thần nâng cao tinh thần để đánh một trận này, y đón gió mà đứng, vạt áo bay lên tiên khí ngút trời.

Ở phía đối diện, Nhã Nguyệt hờ hững đứng đó, nàng ta hoàn toàn không để Lạc Tư Thần vào mắt, mặc dù thân thủ của y không tồi nhưng ngũ loại linh căn phổ thông kia hoàn toàn không thể nào đáng bại được lôi điện của nàng, không phải tự nhiên mà lôi lại được gọi là thuộc tính có sức công phá mạnh nhất trong tất cả, nàng ta có căn cứ để kiêu ngạo.
Nhã Nguyệt sử dụng phương pháp nhanh gọn nhất mà nàng ta vẫn luôn dùng từ đầu tới giờ, dùng tốc độ mà mắt thường khó nhìn thấy được di chuyển áp sát mục tiêu.

Tuy nhiên tinh thần lực khủng bố của Lạc Tư Thần cũng không phải để trưng, y cảm nhận được sự di chuyển của Nhã Nguyệt, khi nàng ta cầm thanh đoản đao tới gần, y liền nâng tay dùng kiếm chặn lại đòn tấn công đó.
Cheng
Nhã Nguyệt bất ngờ lùi lại vị trí ban đầu, đây là người đầu tiên đỡ được đòn tấn công với tốc độ đó của nàng ta, Nhã Nguyệt nhìn Lạc Tư Thần với ánh mắt khác, xem ra đối thủ lần này có chút thực lực, không giống đám tôm tép khi nãy.
Không chỉ nàng ta mà cả khán đài cũng vô cùng bất ngờ với tình huống này, bọn họ đều cho rằng Lạc Tư Thần sẽ không đỡ nổi một đòn, nhưng sự thật chứng minh rằng không đơn giản như vậy.
Nhã Nguyệt lại bắt đầu dùng tốc độ quỷ dị xông tới, Lạc Tư Thần cũng không bị động nữa, y khởi động Phiêu Mị thân pháp, cũng dùng một tốc độ vô cùng nhanh và những bước di chuyển ảo diệu thoắt ẩn thoắt hiện xông lên.
Trên khán đài, phần lớn các đệ tử khác đều không nhìn thấy ai ở trên lôi đài, có chăng chỉ là những bóng người vụt qua vô cùng nhanh cũng những tiếng vũ khí chạm vào nhau vô cùng nhức tai.

Các trường lão thì khác, với tu vi của bọn họ thì tốc độ của Lạc Tư Thần và Nhã Nguyệt cũng không tính là gì, hoàn toàn nhìn rõ từng chiêu từng chiêu hai người đánh như thế nào, so về tốc độ thì Nhã Nguyệt nhanh hơn một chút, còn nói về thân thủ và chiêu thức thì Lạc Tư Thần có phần nhỉnh hơn, chưa kể hai người lại cùng ở một cấp bậc, đều là trúc cơ cảnh sơ kỳ, thực lực này trong đám đệ tử khác đều đã là xuất sắc, chỉ tiếc lại gặp phải nhau, thật khó để suy đoán xem ai sẽ là người giành được chiến thắng.
Qua một hồi, cả hai người đều đã thấm mệt, trên vai Nhã Nguyệt xuất hiện một vết cắt nhỏ, máu từ vết thương ngấm vào y phục một mảng, Lạc Tư Thần cũng không kém hơn là bao, trên má cũng xuất hiện một vết cắt rất mỏng, nếu nhìn không kĩ sẽ không để ý được tới nó.

Nhã Nguyệt trước nay đều dựa dẫm khá nhiều vào tốc độ hơn người của mình, khi gặp phải đối thủ cũng có khả năng di chuyển nhanh như Lạc Tư Thần thì nàng ta liền lộ ra điểm yếu là thể lực không đủ, biết Lạc Tư Thần đã nắm được điều này, nàng ta quyết định không tiếp tục so chiêu như vậy nữa.
Lôi điện không chỉ có ưu điểm là tốc độ nhanh, còn có uy lực vô cùng mạnh nữa.

Nhã Nguyệt bấm pháp quyết, trước mặt nàng ta dần hình thành lên một quả cầu lôi điện màu tím sậm liên tục phát ra những âm thanh xẹt xẹt, chỉ nhìn cũng đủ biết uy lực của nó là không đơn giản.
Lạc Tư Thần lập tức tạo phòng ngự, từ dưới đất mọc lên cả chục nhánh dây leo liên tục quấn lấy nhau tạo thành một cái kén lớn bao bọc lấy y ở bên trong.

Mặc dù con người không thể kháng lại uy lực của lôi điện nhưng Lạc Tư Thần là công dân của thế kỷ 21, nơi mà khoa học mới là chân ký cuộc sống, y cược, cược xem khoa học có cứu vớt được y hay không.
Nhã Nguyệt tạo ra một chiêu kia tiêu tốn rất nhiều linh lực, đi cùng với uy lực mạnh thì đương nhiên lôi điện yêu cầu ngươi ra chiêu tiêu tốn rất nhiều năng lượng.
Quả cầu màu tím kia lao tới chỗ kén tằm của Lạc Tư Thần rồi phát nổ thật lớn, từ trên khán đài cũng cảm nhận được sóng xung kích từ đó tỏa ra.
Dây leo bị lôi điện đánh cho từ mềm oặt tới đen thui cứng đơ như than.

Lớp kén tằm vỡ vụn, khói bụi bốc lên mù mịt, ai ai cũng ngước tới nhìn xem thân ảnh Lạc Tư Thần có còn ở đó hay không, trúng một chiêu kia không bất tỉnh thì cũng bị thương không nhẹ.
Từ trong khói bụi, Lạc Tư Thần đang ngồi xổm ôm đầu từ từ đứng dậy, y có chút chật vật, y phục cũng không còn chỉnh tề như trước nữa nhưng trông như cũng không chịu phải tổn thương gì quá lớn, Lạc Tư Thần phun ra một ngụm máu nhỏ, sau đó bước ra khỏi đó, lại hiên ngang mà đứng.
Phần lớn lôi điện đã bị dây leo hấp thu và truyền vào lòng đất, chỉ còn lại hai phần uy lực Lạc Tư Thần phải hứng chịu, xem ra y đã cược đúng rồi.

Lạc Tư Thần tính toán, nếu y thi triển cầu nước thì với tốc độ di chuyển của Nhã Nguyệt hẳn là sẽ dễ dàng tránh được, vậy thì phải làm thế nào đây?

Nhã Nguyệt tiêu tốn nhiều linh lực vào quả cầu sét đó, hiện tại nàng ta không muốn lại tiếp tục tiêu hao nhiều như vậy, nếu tới cuối cùng nàng ta cạn kiệt linh lực mà Lạc Tư Thần vẫn chống đỡ được vậy thì nàng ta vẫn sẽ là thua cuộc.
Nhã Nguyệt bấm pháp quyết, sau lưng nàng ta xuất hiện một bánh xe lửa quay liên tục trên không trung rồi hạ xuống lôi đài, nó lăn tới đâu thì nơi đó sẽ trở thành đường đi của lửa, chặn đi hoàn toàn đường tấn công của Lạc Tư Thần, chẳng mấy chốc cả lôi đài đã trông như địa ngục chìm trong biển lửa.
Lạc Tư Thần dùng thủy hệ dập tắt những ngọn lửa ở xung quanh mình, lửa gặp nước sẽ bị dập tắt, y nhìn chúng đột nhiên trong đầu nghĩ ra một ý tưởng.
Nhã Nguyệt triệu hồi bánh xe lửa quay trở về, sau khi khóa đi đường lui của đối thủ, nàng ta nhanh chóng thi triển chiêu thức, bánh xe lửa lao tới mang theo một ngọn lửa cháy vô cùng mãnh liệt.

Lạc Tư Thần bấm pháp quyết, sau lưng y một con rồng nước dần hình thành rồi lao tới chống đỡ lấy ngọn lửa kia.
Bề mặt tiếp xúc của rồng nước không lớn, nhưng đủ chặn lại ngọn lửa, có điều không thể dập tắt được ngọn lửa đó, ở giữa nơi hai chiêu thức chạm nhau, hơi nước từ đó bốc ra lan tỏa dần tới xung quanh trông như hương khói mờ ảo.

Qua một hồi lâu sau, Nhã Nguyệt dừng lại, thủy long của Lạc Tư Thần cũng bị ngọn lửa bốc hơi hoàn toàn, lúc này cả lôi đài đều chìm trong một biển sương mù hơi nước.

Người trên khán đài cũng không thể nhìn ra bất cứ thứ gì ở bên trong.
" Có chuyện gì vậy? tại sao đột nhiên lại nhiều sương mù như vậy?".
Lạc Tư Thần tranh thủ lúc này tạo ra liên tiếp ba quả cầu nước, y dùng tinh thần lực phán đoán vị trí của Nhã Nguyệt rồi khiến cho ba quả cầu chia nhau ra phát nổ ở ba nơi khác nhau.
Nhã Nguyệt vẫn còn hơi lung túng vì trận sương mù, nàng ta cảm nhận được có thứ gì đó nguy hiểm tới gần liền nhanh chân di chuyển tới một chỗ khác, chỉ một giây sau ở vị trí cũ phát ra một tiếng nổ mạnh, nàng ta vốn nghĩ chỉ có như vậy mà thôi, nào ngờ chưa kịp định thần thì một tiếng nổ nữa phát ra ngay gần chỗ nàng ta đang đứng, Nhã Nguyệt dùng tốc độ thật nhanh tránh ra những vẫn bị dính vào một chút, thân thể nàng ta bị bay ra một đoạn, sau đó một quả cầu nước xuất hiện ngay trước mặt nàng ta, lần này không kịp nữa rồi.

* Đùng*
Những vụ nổ vừa nãy khiến cho sương mù bị tản bay ra, lộ ra ở bên trong Lạc Tư Thần đang đứng nhìn về một hướng, mà ở hướng đó Nhã Nguyệt suýt chút nữa bị đánh bay ra khỏi lôi đài, trong miệng hộc ra một ngụm máu lớn, y phục

cũng bị phá nát trông vô cùng khổ sở.
Nhã Nguyệt gắng sức đứng dậy, nhìn thẳng vào Lạc Tư Thần, lâu lắm rồi nàng ta mới gặp được một đối thủ xứng tầm như vậy, tỷ thí thật là thống khoái.
Nhìn thấy tình huống này, chúng đệ tử trên khán đài đều ồ lên kinh ngạc, bọn họ không nhìn ra khi nãy rốt cuộc có chuyện gì xảy ra trong sương mù nhưng không ngờ người chiếm ưu thế vậy mà lại là Lạc Tư Thần, bọn họ khó tin nhất là khi biết Lạc Tư Thần là người mang thủy mộc hai hệ yếu nhất này mà lại đánh ngang tay, thậm chí còn nhỉnh hơn cả tu luyện giả dị linh căn lôi điện, so với chuyện heo mẹ biết leo cây còn khó tin hơn.
Nhóm đệ tử hệ trị liệu đều dùng ánh mắt thán phục và ngưỡng mộ nhìn Lạc Tư Thần, cuối cùng bọn họ cũng dám có căn cứ để đáp trả lại những tu luyện giả khác, ai nói thủy mộc hai hệ này chỉ có thể làm trợ thủ, bọn họ cũng có thể chiến đấu chứ bộ.

Sau ngày hôm nay, Lạc Tư Thần chính thức trở thành thần tượng của nhóm đệ tử hệ trị liệu này.
Nhã Nguyệt quyết định chơi lớn, dù sao tới nước này rồi, nàng ta chỉ còn một chiêu cuối này mà thôi.
Nhã Nguyệt bấm pháp quyết, dưới chân nàng ta hiện lên một vòng sáng màu tím, ở trên trời mây đen bỗng từ bốn phương tụ lại ngay chính giữa lôi đài, sử dụng một chiêu này thì linh lực của nàng ta coi như đã hoàn toàn cạn kiệt, nếu Lạc Tư Thần còn có thể chống đỡ được thì nàng ta thua tâm phục khẩu phục, nhưng mấy lại chống đỡ được sấm sét cơ chứ, Nhã Nguyệt đánh cược vào lần này.
Lạc Tư Thần nhìn thấy mây đen trên đầu phát ra những tiếng sấm nổ ùng ùng liền có chút sợ hãi, cái cảm giác bị điện giật đó y không muốn thử lại chút nào " Phải làm sao đây? mau nghĩ cách đi, mau nghĩ cách đi!".
" A! đúng rồi!"
Lạc Tư Thần dùng toàn bộ số linh lực còn dư khá nhiều của y hóa thành nước, thật nhiều nước, tạo thành một quả cầu nước khổng lồ trên không trung, y không nén chúng lại như mọi khi mà để cho cầu nước giãn nở lớn nhất có thể.
Đây chính là trận đấu gay cấn nhất từ đầu tới giờ, chúng đệ tử ngoại môn đều hâm mộ mà nhìn lên bầu trời, cách biệt thực lực như thế này bọn họ thật sự còn thua xa rất nhiều.
Các trưởng lão hài lòng gật đầu đánh giá, thực lực này hoàn toàn có thể nói là cao hơn không ít đệ tử nội môn, cả hai người này đều là những thiên tài tu luyện, nếu sau này được tông môn bồi dưỡng, nhất định sẽ tạo ra một thế hệ vang danh thiên hạ mới.
Trên cao, bầu trời bị mây đen bao phủ khiến cho khung cảnh xung quanh bị ảnh hưởng trở lên âm u tối đen, phía dưới là một quả cầu nước khổng lồ trong suốt vẫn đang không ngừng dập dềnh nở ra.
Nhã Nguyệt hô lên một tiếng " Phá!".
Đám mây đen trên bầu trời vang lên tiếng ùng ùng, liên tục phát ra những tia sáng, sau đó một tia sét với uy lực vô cùng mạnh mẽ lấy tốc độ ánh sáng lao

xuống đánh thẳng về phía Lạc Tư Thần.
Lạc Tư Thần điều khiển bóng nước khổng lồ bay tới chặn đi tia sét, sau đó y ngồi xổm xuống dưới đất.

Nhã Nguyệt không hiểu hành động của Lạc Tư Thần có ý nghĩa gì, nhưng rất nhanh nàng ta sẽ biết rốt cuộc là vì sao.
Tia sét đánh vào quả bóng nước sau đó bị bẻ cong, một phần bị nước hấp thu, một phần tia sét bị lệch khỏi đường đi khiến cho khi thoát ra khỏi quả cầu nước mục tiêu của nó đã bị thay đổi, mà trên một nơi bằng phẳng thì tia sét sẽ lựa chọn vật cao nhất làm mục tiêu mới của nó, mà người đang đứng duy nhất trên lôi đài chính là Nhã Nguyệt.
Đùng đoàng
Mọi chuyện xảy ra quá nhanh.
Nhã Nguyệt bị chính chiêu thức của bản thân đánh trúng, vụ nổ khiến cho nơi nàng ta đứng xuất hiện một vệt đen to đùng cháy khét, còn nàng ta thì đã hôn mê bất tỉnh nằm trên lôi đài.
Trận chiến kéo dài vô cùng căng thẳng cho nên đến lúc này mọi người vẫn chưa tin rằng mọi thứ đã kết thúc.
Lạc Tư Thần trong trạng thái suy kiệt phải dùng kiếm làm vật trụ để đứng thẳng thân mình.

Người chủ trì trận đấu cũng phải mất một hồi sau mới định thần lại mà hô lên " Trận đấu giữa Lạc Tư Thần và Nhã Nguyệt, Lạc Tư Thần giành chiến thắng".
Cả khán đài òa lên, nhất là đám đệ tử hệ trị liệu, không kể là nội môn hay ngoại môn, lúc này bọn họ đều có chung một niềm vui bất tận, so với Lạc Tư Thần thì bọn họ còn vui sướng hơn.

Nghê Hiên và Đông Phương Danh cũng đứng dậy hô hò ăn mừng.
Một nhóm đệ tử nhanh chóng chạy tới đưa Nhã Nguyệt đi chưa trị thương tích.

Lạc Tư Thần ngẩng cao đầu nhìn về phía sư phụ mình, đáp lại y là một ánh mắt công nhận của Tử Vu, y vui vẻ mà đi xuống lôi đài.
* Một chương siêu dài luôn nhé, đã cái nư luôn nè, đọc có hồi hộp không nè*

------oOo------

Chương 35: 35: Tỷ Thí Kết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau Lạc Tư Thần thì Nghê Hiên và Đông Phương Danh đều thuận lợi tiến vào nhóm mười lăm người xuất sắc nhất, mặc dù trong quá trình tỷ thí xảy ra nhiều tình huống không ngờ tới nhưng may mắn kết quả đều như ý muốn.
Lúc này đã là chiều tối, toàn bộ phần thi đấu đều đã hoàn thành, một thời gian dài như vậy nhưng khán đài vẫn không hề bớt đi người xem vì phần hay còn ở phía sau.
Sáu mươi đệ tử tiến vào nội môn sẽ được trao cho mỗi người một tấm thẻ bài thân phận mới.

Lạc Tư Thần cầm lấy thẻ bài thân phận, lúc trước khi trận đấu diễn ra y đã nói với sư phụ rằng bản thân muốn đổi tên, coi như không muốn có bất kì liên quan gì nữa với Tùy gia, y muốn đổi tên thành Lạc Tư Thần, giờ đây thẻ thân phận mới cũng khắc ba chữ Lạc Tư Thần chứ không phải là Tùy Y Ngọc nữa, y cũng có thể trở về sống với chính bản thân mình, nhất là lúc người chủ trì hô tên người chiến thắng là Lạc Tư Thần chứ không phải Tùy Y Ngọc kia, y cảm thấy vô cùng sảng khoái.
Lúc biết chuyện này Nghê Hiên và Đông Phương Danh cũng rất nhạc nhiên nhưng bọn họ đều phải công nhận cái tên Lạc Tư Thần cảm giác mới thật sự hợp với y.
Sau đó tới phần mà mọi người trông chờ nhất, đệ tử nội môn có thể bái một trong các vị trưởng lão làm sư phụ nếu được chọn, ở đây mỗi vị trưởng lão đều có một thế mạnh khác nhau và có vùng tự quản riêng, giống như việc Hạo Đàm trưởng lão sống ở núi Bạch Linh vậy, có điều núi Bạch Linh trước nay luôn vắng vẻ vì Hạo Đàm trưởng lão chưa từng nhận bất kì đệ tử nào, còn những nơi khác đệ tử đều ra vào tấp nập.
Số lượng đệ tử lọt vào được mắt của bọn họ rất ít, Lạc Tư Thần kinh ngạc phát hiện nữ nhân y gặp ở tiệm vũ khí lần đó đòi mua lại đồ của Nghê Hiên lại đứng phía sau của Họa Dẫn trưởng lão, y lập tức có thiện cảm không tốt với bà ta.

Đây chắc hẳn là ghét ai ghét cả đường đi lối về trong truyền thuyết rồi.
Nghê Hiên cũng để ý tới sự xuất hiện của nữ nhân gây chuyện với y hôm đó, nếu y may mắn được trưởng lão nào đó thu nhận, vậy thì vai vế giữa y và cô ta sẽ trở thành ngang bằng, cùng lắm thì là sư tỷ mà thôi, để xem cô ta dám lấy danh sư thúc ra dọa nạt nữa không, chỉ có điều Nghê Hiên cũng không biết liệu bản thân có được chọn hay không.

Triệu Mân đương nhiên cảm nhận được ánh mắt của đám người Lạc Tư Thần, nàng ta lúc đầu không nghĩ tới đám đệ tử ngoại môn mà mình gặp ở tiệm vũ khí lại có thực lực mạnh như vậy, nếu thật sự bọn họ được trưởng lão lựa chọn vậy chẳng phải lời dọa nạt của nàng ta liền trở thành trò cười rồi sao.

Nhất là cái tên tiểu tử sở hữu thanh trường tiên kia, khi biết đó là một thần khí, cô ta liền biết cảm giác sợ hãi của cô ta là hoàn toàn đúng, nếu không đắc tội thì thôi, còn nếu đã đắc tội vậy thì phải duyệt trừ kẻ này trước hắn có thể mạnh lên. Mà cách tốt nhất để kiểm soát hắn chính là giữ ở gần bên mình, Triệu Mân là đệ tử mà Họa Dẫn trưởng lão tâm đắc nhất, nàng vừa nói ra yêu cầu thì Họa Dẫn trưởng lão liền đồng ý, dù sao tư chất của tiểu tử đó không tồi, được bà ta lựa chọn thì chính là vinh hạnh.
" Ta muốn lựa chọn Nghê Hiên làm đệ tử, ngươi có bằng lòng hay không?".
Triệu Mân cười thầm trong lòng, chỉ cần Nghê Hiên tới núi Hoa Linh thì cô ta sẽ không thiếu cách khiến cho hắn phải hối hận.
Nghê Hiên không ngờ tới người mà y không muốn nhất lại ngỏ lời đề nghị này, Nghê Hiên nghĩ cũng không cần nghĩ, y vừa định thẳng thừng từ chối thì có một giọng nói khác chen vào.

Tử Vu hiếm khi mở lời nói, toàn bộ khán đài đều lặng thinh lắng nghe " Vừa hay ta cũng muốn lựa chọn Nghê Hiên tới núi Bạch Linh của ta, còn có Lạc Tư Thần và cả Đông Phương Danh nữa, các ngươi có đồng ý làm đệ tử của ta hay không?".
Khuôn mặt Họa Dẫn trưởng lão hơi vặn vẹo, này chẳng khác nào đang thách thức với bà ta " Ta cảm thấy Nghê Hiên vẫn là nên tới núi Hoa Linh.

của ta thì hợp hơn".
Tử Vu quan sát thấy cả trận đấu Lạc Tư Thần có vẻ rất thân thiết với Nghê Hiên và Đông Phương Danh kia.

Vừa hay y rất có hứng thú với thân phận thật sự của Nghê Hiên, dù là Lạc Tư Thần hay Nghê Hiên phi thăng thì đều có thể giúp y chuyển lời cho người kia ở trên tiên giới, thêm một người coi như tăng thêm một phần khả năng, còn Đông Phương Danh không quá nổi bật, nhưng lại vô cùng nỗ lực, chưa kể mối quan hệ của y với Nghê Hiên, Tử Vu có thể nhìn ra tình ý của bọn họ vì y cũng là người từng trải, chia cắt uyên ương là điều không nên, cho nên không bằng tùy hứng nhận thêm một người này.
Lời đề nghị của Hạo Đàm trưởng lão khiến cho những người khác đều vô cùng sốc, mấy nghìn năm qua y chưa từng nhận đồ đệ, nay lại một lúc nhận tận ba người.

Triệu Mân không tin nổi mà nổi lên ghen ghét.

Lạc Tư Thần rất hiển nhiên sớm đã thuộc về núi Bạch Linh, y lập tức nói đồng ý, đồng thời quỳ xuống bái Tử Vu một lạy.
Đông Phương Danh vẫn còn chần chừ, Nghê Hiên thì vui mừng vì có người cứu y khỏi tình huống nguy nan khi nãy, đến núi Hoa Linh y thà rằng không bái ai làm sư còn hơn, may mắn Hạo Đàm trưởng lão mở lời, y lập tức làm theo giống như Lạc Tư Thần.
Nhìn thấy đáp án của Nghê Hiên, Họa Dẫn trưởng lão tức giận không có chỗ trút, chỉ đành vỗ bàn một cái bày tỏ thái độ.
Đông Phương Danh thấy hai người kia đều đã đồng ý, vậy y cũng không có điều gì phải lăn tăn nữa, lập tức nói đồng ý rồi lạy một cái với Hạo Đàm trưởng lão.
Triệu Mân nghĩ trời nghĩ biển cũng không nghĩ tới tình cảnh này sẽ xảy ra, tuy cùng là trưởng lão nhưng Hạo Đàm trưởng lão là đại trưởng lão, đứng đầu tất cả chỉ dưới tông chủ, thậm chí sư phụ của cô ta tính về vai vế còn phải gọi Hạo Đàm trưởng lão là sư tổ, bởi trước cả khi sư phụ của nàng trở thành đệ tử ở nơi này thì Hạo Đàm trưởng lão đã luôn tồn tại ở vị trí như vậy rồi, vậy chẳng phải vai vế của cô ta sẽ còn thấp hơn đám người kia thật xa sao?
Sư phụ cô ta gọi Hạo Đàm trưởng lão là sư tổ, vậy đám Lạc Tư Thần sẽ trở thành tiểu sư thúc của người, còn cô ta sẽ phải gọi bọn hắn là tiểu sư tổ sao?
Không thể nào! Triệu Mân không thể chấp nhận được sự thật này và cả đám trưởng lão cũng thế, dù sao bọn họ đều là những lão quái vật sống trên dưới nghìn năm tuổi, nay đột nhiên phải gọi một đám tiểu tử vắt mũi chưa sạch là sư thúc cũng thật sự khó chấp nhận.
Nhưng dù khó chấp nhận ra sao thì sự thật vẫn mãi là sự thật, không thể thay đổi được.
Nhã Nguyệt đã tỉnh lại đi vào hàng ngũ đệ tử, có không ít trưởng lão bắt đầu tranh chấp giành lấy nàng ta, Nhã Nguyệt trong mong muốn là được tới núi Bạch Linh của Hạo Đàm trưởng lão nhưng tiếc rằng Tử Vu không có ý định đó, Nhã Nguyệt không cam tâm nhưng chỉ đành đầu quân vào làm đệ tử của một vị trưởng lão khác có năng lực cũng vô cùng mạnh.

Không khí căng thẳng trải dài mãi tới khi thông báo cuối cùng được tuyên bố " Nhóm mười lăm đệ tử xuất sắc nhất khảo hạch lần này sẽ đại diện cho tông môn tham gia vào đại hội môn phái vào ba tháng sau, riêng đệ tử Nhã Nguyệt được đặc cách trở thành để tử thứ mười sáu được tham gia thông qua sự quyết định của toàn bộ các trưởng lão".
Việc Nhã Nguyệt thua Lạc Tư Thần cũng không khiến cho ấn tượng của mọi người về sức mạnh của nàng giảm đi chút nào, không có bất kỳ ai có dị nghị gì về quyết định này cả, nếu Lạc Tư Thần mạnh thứ nhất thì bọn họ cũng không ngần ngại công nhận người mạnh thứ hai không ai khác chính là Nhã Nguyệt.
Sau đó khán đài cũng tán bớt người đi, các nhóm đệ tử cũng chia nhau ra rời đi.

Buổi khảo hạch tới đây chính thức kết thúc.
Lạc Tư Thần vui mừng kéo Nghê Hiên và Đông Phương Danh đi thu dọn đồ

đạc cùng chuyển tới núi Bạch Linh, y tận tình chỉ dẫn cho bọn họ.

Thay vì phải ở chung phòng như trước thì hiện tại ở Quan Nguyệt động phủ bọn họ mỗi người đều có một căn phòng rộng của riêng mình.
Lạc Tư Thần thầm tính toán, từ nay y không phải một mình phụ trách việc dọn dẹp và gánh nước ở nơi này nữa rồi.

------oOo------

Chương 36: 36: Lại Tập Luyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tối hôm đó, Lạc Tư Thần rủ Nghê Hiên và Đông Phương Danh xuống thị trấn dưới núi vào cửa tiệm nổi tiếng ở đó để ăn mừng.

Đây có thể nói là lần đầu tiên từ khi xuyên qua đến giờ Lạc Tư Thần có thời gian hưởng thụ một chút khói bụi nhân gian.
Ba ngươi thuê một phòng riêng trên lầu hai có thể nhìn ra con sông xinh đẹp qua cửa sổ, lại gọi một bàn đồ ăn ngon, hiện tại Lạc Tư Thần đã không cần ăn uống để duy trì sự sống nữa mà thức ăn đối với y hiện tại là một thú vui hưởng thụ.

Ba người ăn uống no say xong mới trở về núi Bạch Linh, ai trở về phòng người nấy mà nghỉ ngơi.
Sáng hôm sau, tiếng chim hót từ cành cây ngoài sân làm Lạc Tư Thần tỉnh lại từ giấc ngủ ngon hiếm có này, hình như cũng lâu rồi y không chợp mắt.
Lạc Tư Thần cùng Nghê Hiên và Đông Phương Danh tập trung ở trước sảnh chính phòng, mặc dù hôm qua đã coi như chính thức trở thành đệ tử của Hạo Đàm trưởng lão nhưng nghi lễ vẫn chưa thực hiện.
Ba người đi vào bên trong, quỳ xuống trước mặt Tử Vu rồi thành khẩn khấu đầu 3 lạy, sau đó dâng trà cho người.

Tử Vu vốn chẳng câu nệ tiểu tiết của nhân loại vì y là hồ ly tu thành người, y cho ba người đứng dậy " Sau này núi Bạch Linh xem ra sẽ có tiếng người hơn rồi, Lạc Tư Thần sớm đã bái ta làm sư coi như là đại đồ đệ, còn hai người các ngươi tùy ý lựa chọn".

Nghê Hiên nghĩ cũng không cần nghĩ nói " Đông Phương huynh lớn tuổi hơn ta, tu vi cùng cao hơn, để huynh ấy làm nhị ca đi, ta có thể làm tiểu đồ đệ".
Đông Phương Danh quay sang nhìn Nghê Hiên đầy ôn nhu, Tử Vu phất tay áo " Được, cứ quyết định như vậy đi".
Nói xong y quay sang Nghê Hiên, lấy ra một cuốn sách đưa cho tiểu đồ đệ " Tư chất của ngươi rất tốt, nỗ lực đạt được danh hiệu cao trong khảo hạch, vi sư tặng ngươi thứ này coi như quà thưởng".
Tử Vu cũng lấy ra một cuốn sách đưa cho Đông Phương Danh " Đây là phần thưởng của ngươi, nhớ phải nỗ lực nhiều hơn nữa".
Nghê Hiên đọc tên cuốn sách trên tay " Đan phương?".

Tử Vu gật đầu " Đúng vậy, ngươi mang hệ hỏa, tư chất rất thích hợp trở thành luyện đan sư, ta sẽ trao truyền lại kỹ năng luyện đan cả đời của ta cho ngươi".
Nghê Hiên hai mắt sáng như vì sao trên trời, đúng là thứ mà y vẫn luôn mong muốn bao lâu nay, đan sư chính là nghề nghiệp cao quý nhất trên thế giới này, không chỉ bởi vì sự kì diệu của đan dược mà còn vì số lượng đan sư thật sự rất ít, y có thể dựa vào nghề này mà kiếm thật nhiều tiền sau đó chuộc lại thân phận cho những đứa trẻ bị bán vào thanh lâu đó.
Đông Phương Danh cũng tò mò nhìn xem cuốn sách của mình " Thuật con rối?".
Tử Vu đứng dậy, chân trần nhẹ bước nhưng thực chất lại không hề chạm vào sàn nhà " Thuật con tối chính là giống như chiêu thức khống chế thổ quái mà ngươi đã dùng trong trận tỷ thí đó, có điều cao cấp hơn rất nhiều"
" Hiện tại ngươi vẫn phải dùng hành động tưởng tự để điều khiển nó, nhưng sau khi luyện tâm pháp này ngươi chỉ cần đưa một tia linh thức vào thổ quái, nó sẽ là một bản thể của ngươi, tự mình hành động, trở thành một trợ thủ vô cùng có lợi trong chiến đấu".

" Luyện tới những cảnh giới cao hơn ngươi còn có thể một lúc điều khiển nhiều con rối cùng một lúc, thậm chí là một đội quân, thuật con rối vốn đã thất truyền từ lâu, ta cũng không rõ cách tu luyện của nó, chỉ là may mắn nhặt được cuốn sách này, ta trao nó cho ngươi, nhưng chuyện ngươi có luyện được thành hay không là tùy thuộc vào tâm cảnh của ngươi".
Đông Phương Danh không tin nổi một thứ lợi hại như vậy mà lại bị thất truyền, cầm trên tay cuốn sách có tuổi đời còn lớn hơn cả mấy đời nhà y cộng lại mà cả người hơi run lên " Đa tạ sư phụ! ta nhất định sẽ cố gắng hết sức không để người thất vọng".
Lạc Tư Thần nhìn bọn họ mà như thấy chính bản thân mình ngày hôm đó khi được sư phụ giao cho hai quyển sách kia, có một người sư phụ lợi hại thật sự rất có lời, y cảm thấy quyết định bái sư ngày hôm đó của mình quá đúng đắn.
Tử Vu phất tay biến mất khỏi gian phòng, âm thanh còn vang vọng lại " Các ngươi mau đi tu luyện đi, không có chuyện gì đừng tới làm phiền ta".

Ba huynh đệ bọn họ ai cũng vô cùng hứng khởi muốn ngay lập tức đi nghiên cứu những cuốn sách đó nên mỗi người lại tách ra một hướng.
Lạc Tư Thần quay trở về doanh trại bên thác nước của y, khi đi tới đây Tiểu Đằng Xà liền vui vẻ biến trở về hình dáng ban đầu mà lăn lộn trong đống đất, nó sớm đã coi nơi này là nhà của mình rồi.
Thời gian này ở bên cạnh Lạc Tư Thần, tốc độ tu luyện của nó cứ phải gọi là thần tốc, số linh khí tiêu hao sớm đã được hồi phục, thậm chí còn có tiến triển, xem ra không cần tới vài chục năm, có lẽ chỉ cần vài năm thôi là đủ để hóa hình rồi.
" Ba tháng sau ta còn phải tham dự đại hội môn phái, phải tranh thủ thời gian tu luyện mới được, so với khảo hạch chắc chắn còn khắc nghiệt hơn".
Lạc Tư Thần phát hiện, theo cảnh giới càng cao thì tốc độ hấp thu linh khí của y

cũng tăng theo, linh khí nhập thể gần như không cần trải qua thanh lọc mà tiến thẳng vào đan điền, điều này khiến cho tốc độ tu luyện của y so với người cùng cảnh giới khác nhanh hơn gấp đôi.

May mắn chưa bị ai phát hiện ra, nếu không sợ rằng sẽ khiến cho không ít người vì ghen tị mà nảy sinh ý xấu.
Phiêu Mị thân pháp và Mị Hoặc tâm pháp cũng cần phải tập luyện nhiều hơn.

Tầng thứ nhất của Mị Hoặc tâm pháp giúp cho người tu luyện thanh lọc hết những thứ ô uế trong cơ thể, tạo thành một ngọc thể sạch sẽ vô cùng xinh đẹp, ở tầng thứ hai mới bắt đầu mới tạo ra đột phá, đó là mị hoặc linh hồn khiến đối phương bị thôi miên mất đi sức chiến đấu.

Lạc Tư Thần chính là đang lững chững những bước đầu ở tầng thứ hai.
Phiêu Mị thân pháp là vũ kỹ, tầng thứ nhất chủ yếu tập trung vào gia tốc tốc độ di chuyển, ở tầng thứ hai tập trung vào sự nhẹ nhàng uyển chuyển, Lạc Tư Thần nhìn qua động tác miêu tả trong sách, thật sự giống như là một bài múa vậy, cách thức ra chiêu quỷ dị khiến cho đối thủ không phán đoán được chiêu tiếp theo là gì, tưởng như là tấn công vào vai nhưng thực chất mục tiêu lại là ở phần eo.
Mặc dù là đoạn tụ nhưng Lạc Tư Thần cũng không thể múa ra được điệu múa kia, dẫu sao y vẫn là nam nhân, thật sự có chút khó khăn.

Lạc Tư Thần nhớ tới dáng vẻ của sư phụ mình, lả lướt vô định, mềm mại xa xăm khiến người khác khó dời ánh mắt, thèm muốn chạm thử vào, mỗi cái nhấc tay dơ chân đều mang cảm giác kiều mị, quyến rũ.

Lạc Tư Thần thử làm theo nhưng dà gà da vịt đều không chịu được mà nổi lên.
Y nằm bên bờ suối mà dãy đành đạch như cá mắc cạn " Ta phải bình tĩnh lại mới được".

Lạc Tư Thần nhắm mắt dưỡng thần rồi sau đó ngủ quên lúc nào không hay, y nằm mơ thấy ký ức ở thời hiện đại.
Vào đêm tân hôn, Lạc Tư Thần lần đầu tiên cùng chồng mới cưới vượt qua bước cuối cùng mà chính thức thuộc về nhau, khung cảnh ướt át hương diễm nồng nàn đó khiến y không thể nào quên được.

Từng động tác, từng hơi thở của đối phương như khảm sâu vào linh hồn y.
Lạc Tư Thần khó chịu vặn vẹo thân mình, không may lại lăn xuống nước, thân thể y chìm xuống đáy, linh khí vẫn bao bọc quanh thân nên y không bị ngạt thở.

Cảm giác nóng bỏng trong giấc mơ hòa với dòng nước dập dềnh vô định khiến ánh mắt Lạc Tư Thần khi mở ra mang theo tia kiều diễm, ướt át.

Lạc Tư Thần dựa theo động tác múa trong sách mà nâng tay nhấc chân, đường cong mềm mại của cơ thể hòa cùng với dòng nước tạo ra khung cảnh vô cùng vô cùng mĩ miều.
Lạc Tư Thần đột nhiên hiểu ra, chính là cái cảm giác này, y như hòa vào với nhân vật trong sách mà thực hiện từng động tác một cách uyển chuyển, môn vũ kỹ này vốn phải được tập luyện ở trong nước mới có thể tạo ra hiệu ứng đúng nhất, y giống như biến thành một con cá tự do ở vùng nước này.
Lạc Tư Thần ngoi lên mặt nước hít một hơi thật sâu, do có lực cản của nước giúp y thực hiện động tác mềm mại hơn nhưng cũng vì vậy mà tốn sức hơn rất nhiều.

Khi đi lên bờ, mỗi bước chân đều cảm thấy nhẹ nhàng hơn trước rất nhiều, Lạc Tư Thần tin rằng nếu duy trì tập luyện như vậy thì y có thể cùng lúc rèn luyện thể lực, tính thế nào cũng là điều có lợi.

------oOo------

Chương 37: Chương 37

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thiên Dạ ngồi trong tẩm điện nhắm mắt dưỡng thần, một tiểu tiên từ bên ngoài đi vào.
" Bẩm thượng thần, chuyện ngài giao phó đã tìm được chút manh mối".
Thiên Dạ mở mắt " Mau nói đi".
" Dưới nhân gian có tìm thấy một nơi kỳ lạ, nơi đó liên tục phát da linh khí tỏa ra khắp thiên địa, trước kia chưa từng thấy qua, cứ như tự dưng xuất hiện vậy!".
Thiên Dạ nhíu mày " Có phải là núi Đồng Môn hay không?".
Tiểu tiên nhân kinh ngạc đáp " Sao ngài biết nơi đó?", nói xong y mới để ý bản thân quá ngu xuẩn, đường đường là thượng thần sống lâu hơn mấy ngươi trên tiên giới biết bao lâu, làm sao lại không biết cơ chứ " À...!Vì tiên nhân không được tự ý nhúng tay vào chuyện của nhân gian hay tự ý xuống trần nên tiểu tiên chỉ có thể điều tra được tới như vậy, người ngài muốn tìm là vị tiên tử nào xuống lịch kiếp hay sao ạ?".
Thiên Dạ thở dài " Gần như là vậy, không phải chuyện của ngươi, đừng có tò mò quá phận".
Tiểu tiên nhân sợ hại cáo lui, Thiên Dạ thầm mắng cái quy tắc cấm tiên nhân tự ý hạ phàm, dẫu sao cũng là quy tắc do chính y tạo ra, hiện tại liền bị chính mình hại, Thiên Dạ nhìn ra vùng trời bao la, ở một nơi nào đó bên dưới kia có người mà y luôn mong nhớ " Tư Thần, ta tin em nhất định sẽ sớm phi thăng".
Tại Linh Quan Thượng Môn.
Lạc Tư Thần mặc một thân y phục màu lam nhạt quay trở về Quan Nguyệt động phủ, ba tháng thắm thoắt trôi qua, ngày tham gia đại hội tông môn đã tới, y cùng hai sư đệ cáo biệt sư phụ sau đó cùng nhóm đệ tử khác tập trung tại Thiên Thủ Môn, nơi này nằm ở bên trong khu vực của đệ tử nội môn, một sân khổng lổ có hình bàn tay khổng lồ hướng lên trời.

Nghê Hiên vẫn luôn cảm thấy Lạc Tư Thần có chút khác lạ nhưng không biết là lạ ở đâu, y nói nhỏ với Đông Phương Danh " Huynh nhìn kỹ xem có phải ta hoa mắt hay không, tại sao đại sư huynh hình như có gì đó hơi khác thì phải".
Đông Phương Danh sớm đã nhìn ra rồi, y đáp lại " Có phải là động tác càng ngày càng giống sư phụ không? cảm giác rất nhẹ nhàng, uyển chuyển, ánh mắt cũng tỏa ra mị lực nhưng cũng rất kiêu ngạo".
Nghê Hiên từ nhỏ không được học hành, nghe Đông Phương Danh miêu tả một cách mĩ miều như vậy mà hâm mộ không thôi, quả không hổ là hoàng tử một nước, văn võ song toàn " Đúng, đúng! ta chính là không biết miêu tả ra sao, huynh nói thật đúng ý của ta".

Lạc Tư Thần hờ hững quay đầu lại, gió thổi làm lọn tóc y bay lên, cộng thêm thần thái mị sắc đó khiến cho hai người đều đơ luôn " Hai người đang nói chuyện gì vậy?".
Nghê Hiên cười một cách giả trân " Đại sư huynh, cả người huynh đều tản ra mị lực, có thể thu liễm lại một chút không, mọi người xung quanh đều bị huynh câu dẫn mất hồn rồi".
Lạc Tư Thần liếc nhìn những ánh mắt xung quanh, y ngạo kiều ngẩng cao đầu, ngón tay nghịch ngợm Tiểu Đằng Xà đang hóa thân thành vòng ngọc trong tay áo " Kệ thôi, ta không thèm quản, bọn họ thích nhìn thì nhìn".
Nghê Hiên nói thầm với Đông Phương Danh " Đại sư huynh không chỉ câu dẫn nữ đệ tử, toàn bộ nam đệ tử huynh ấy cũng không tha, huynh có phải cũng bị huynh ấy câu dẫn rồi không?".
Đông Phương Danh cốc đầu Nghê Hiên một cái " Đệ bớt nghĩ linh tinh đi".
Đây là lần đầu tiên Lạc Tư Thần tới nơi này, trước kia y chỉ có thể từ khu vực của đệ tử ngoại môn nhìn qua cánh cổng lớn vào bên trong, hiện tại y có thể đường đường chính chính mà bước vào đây rồi cho nên liền đi lại xung quanh tò mò quan sát một hồi.
Tổng số người tham gia là mười sáu người, ngoài Lạc Tư Thần lam y, Nghê Hiên hồng y, Đông Phương Danh hắc y và Nhã Nguyệt mặc tử y ra thì những người còn lại đều mặc đồng phục của đệ tử nội môn.

Đó là sự khác biệt đặc cách của đệ tử chân truyền, các đệ tử khác thấy bọn họ đều phải bái lễ, chuyện này thực ra cũng khá phiền phức, vài người thì không sao nhưng nếu như đi dạo trong tông môn, gặp ai cũng như vậy thì thật sự là có chút ngại ngùng rồi.

Người dẫn đường lần này chính là Họa Dẫn trưởng lão và Thuẫn Lam trưởng lão, đi cùng còn có hai đệ tử của bọn họ là Triệu Mân và một nam tử mặc thanh y.
Họa Dẫn trưởng lão đi tới trước mặt bọn họ, dù trong lòng không phục nhưng vẫn phải bái lễ với nhóm Lạc Tư Thần " Bái kiến tiểu sư thúc".

Triệu Mân đi theo sau bà ta cũng nét mặt khó chịu gọi ba tiếng " Tiểu sư tổ".
Thuẫn Lam trưởng lão thì sắc mặt hòa nhã hơn nhiều " Hôm nay chúng ta sẽ đi tới Huyền Cảnh, một bí cảnh cổ xưa ở phía đông đại lục, mỗi môn phái đều đưa tới những nhân tài mới tới tham gia, tất cả các đệ tử các môn phái sẽ bị đưa vào bên trong bí cảnh trong vòng một tháng, ở trong đó các người sẽ phải chiến đấu, cũng sẽ tìm thấy bảo vật nhưng cũng có khả năng sẽ phải mất mạng, ta hy vọng một tháng sau gặp lại sẽ có thể nhìn thấy các ngươi mang theo danh vọng của môn phái mà thoát ra an toàn".
" Vâng! thưa trưởng lão!".
Họa Dẫn trưởng lão và Thuẫn Lam trưởng lão tạo thủ kết, sân đứng dưới chân bọn họ phát ra một vòng tròn sáng trắng, ánh sáng đó dần dâng cao lên tận mây

xanh.

Lạc Tư Thần cảm thấy một trận buồn nôn, hai mắt cũng hoa lên, những đệ tử khác đều khó khăn giữ thăng bằng mà ngã cả ra.
Ba người Lạc Tư Thần, Nghê Hiên và Đông Phương Danh bám chắc vào nhau, sau một hồi rung động, ánh sáng dưới chân biến mất, mở mắt ra đã thấy bản thân xuất hiện ở một nơi lạ hoắc.
Nơi này nằm ở giữa một thung lũng, trên bầu trời ở nơi đây có một cánh cổng không gian to lớn bị phong ấn bằng vô số ký tự cổ luôn liên tục xoay tròn vô cùng khó hiểu.

Ở bên dưới thì có hàng trăm hàng nghìn người đang đi qua đi lại, bọn họ đều ăn mặc đồng nhất một màu sắc nào đó.

Phía xung quanh còn cắm cờ của rất nhiều môn phái, nơi này ắt hẳn là nơi tập trung đại hội lần này rồi.
Khoảng nửa canh giờ sau toàn bộ các môn phái đã tập hợp đầy đủ, tất cả người tham gia cùng xếp vào hàng ngũ của mình.

Đại môn phái như Linh Quan Thượng Môn và Ngũ Hành Tông có số lượng đệ tử tham gia đông nhất, những môn phái tầm trung chỉ có khoảng mười người tham gia, môn phái nhỏ hơn thì chỉ có vài đệ tử đếm chưa hết một bàn tay.
Lúc này một lão giả râu tóc bạc trắng xuất hiện trên không trung gần cổng vào bí cảnh, y mở miệng nói rất nhẹ nhàng nhưng âm thanh đều truyền rõ ràng vào tai toàn bộ mọi người ở đây.

" Ta là lão giả canh giữ bí cảnh này suốt hàng trăm năm nay, quy tắc hẳn là các ngươi đã được trưởng bối nhắc nhở rồi, nhớ kỹ bí cảnh này chỉ có người ở trúc cơ cảnh đỉnh phong trở xuống mới có thể đi vào, dù thực lực của các ngươi cao bao nhiêu thì vào đó đều bị quy tắc thiên địa trong đó áp chế chỉ tới trúc cơ cảnh đỉnh phong mà thôi".
" Sau khi đi vào bí cảnh, mỗi người các ngươi sẽ bị truyền tống tới vị trí ngẫu nhiên, không ai giống ai, cho nên các ngươi phải tự bảo hộ bản thân, sau một tháng tất cả mọi người đều sẽ bị bí cảnh áp chế đuổi ra ngoài dù muốn hay không".
Lạc Tư Thần mải nghe lời dặn dò của lão giả mà không để ý tới một ánh ở đội ngũ Ngũ Hành Tông đang nhìn tới đây dán thẳng lên người y, một ánh mắt cay độc đầy hận thù.
Tùy Kiệt nắm chặt bàn tay tới nỗi nổi lên gân xanh " Tùy Y Ngọc, ta nhất định sẽ tìm tới ngươi trả thù cho bọn họ".
Trưởng lão dẫn đường của mỗi môn phái sẽ ở lại nơi này chờ đợi trong một tháng, chuyện ganh đua thành tích mỗi kỳ đại hội đều là chủ đề bàn luận mãi cũng không hết của bọn họ.

Mọi năm không phải Linh Quan Thượng Môn lấy đệ nhất danh thì cũng là Ngũ Hành Tông, bọn họ thích nhất là cược xem lần này một trong hai đại môn phái, bên nào sẽ thắng.
Lão giả bạch y thủ kết thay đổi liên tục, dần dần từng bước mở ra các tầng phong ấn, cuối cùng ở cánh cổng không gian bị khóa trên bầu trời được mở ra, không gian ở nơi đó bị vặn vẹo, mất đi phong ấn liền bị rách đôi, mở ra lỗ hổng không gian khá lớn lấp lánh bảy sắc cầu vồng.
Toàn bộ đệ tử các môn phái đứng trong một trận pháp do các trưởng lão cùng nhau tạo ra, quy mô vô cùng lớn, vụt một cái toàn bộ người trong đó liền biến mất sau đó lại xuất hiện ở phía trên lỗ hổng không gian, bọn họ chính là bị rơi tự do vào bên trong đó.
Lạc Tư Thần thầm mắng tiểu thuyết trên mạng đều là gạt người, bí cảnh đều ở dưới mặt đất, bước cái là qua, bí cảnh y gặp lại là ở trên trời, ngoài cách thô lỗ này ra thì đúng là không còn cách nào nhanh hơn được nữa, trực tiếp ném bọn họ vào bí cảnh, không ít đệ tử bị dọa sợ mà la hét, chỉ là sau khi đi qua cổng bí cảnh âm thanh của bọn họ đều im bặt.
Lạc Tư Thần nhắm mặt lại rơi xuyên qua cánh cổng, tưởng chừng như sẽ bị rơi xuống nhưng không, y mở mắt ra thấy bản thân đã đứng tại một nơi lạ hoắc, xung quanh chỉ toàn là cây cối và núi rừng.

------oOo------

Chương 38: 38: Đại Hội Môn Phái 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần trước tiên định hướng cảnh vật xung quanh làm điểm mốc.

Trước mặt y là một khu rừng âm u không rõ sẽ có thứ gì xuất hiện ở trong đó, phía sau khu rừng là một ngọn núi khổng lồ cao chọc trời.

Lạc Tư Thần quay lưng lại, sau lưng y là một con sông rất lớn chảy siết, không biết đây rốt cuộc là vận rủi gì, y chỉ có thể lựa chọn tiến về phía khu rừng, con sông kia rất khó vượt qua, còn chưa biết bên kia bờ sông có nguy hiểm gì xuất hiện hay không, hơn nữa địa hình bí cảnh này hình như lấy ngọn núi khổng lồ kia làm trung tâm, ắt hẳn không lâu nữa những người khác cũng sẽ tiến tới đây.
Lạc Tư Thần đi vào khu rừng âm u ẩm ướt, tinh thần lực luôn luôn trong trạng thái cảnh giác, cho dù là linh thú hay đệ tử của môn phái khác xuất hiện thì cũng đều là mối nguy, chỉ mong rằng có thể sớm họp lại với Nghê Hiên và Đông Phương Danh, không biết hai người họ đã bị truyền tống tới nơi nào.
Lạc Tư Thần vừa đi vừa nghĩ tới lời nói của lão giả kia, không gian bí cảnh này chỉ cho chép tu luyện giả trúc cơ cảnh tồn tại, cho dù cảnh giới cao hơn đi vào cũng bị áp chế chỉ còn là trúc cơ cảnh mà thôi, y trải qua ba tháng tu luyện đã đột phá tới trúc cơ cảnh trung kỳ, nguy cơ trong lần thí luyện này không lớn, trừ phi là gặp phải đối thủ trúc cơ cảnh đỉnh phong nếu không Lạc Tư Thần tin tưởng bản thân có thể xử lý được cho dù là hành động một mình.
Đi suốt nửa ngày Lạc Tư Thần phát hiện linh thú mà y gặp đều là linh thú cấp thấp, bọn chúng cảm nhận được y là một cường giả cho nên đều cố gắng tránh né.

nhưng càng vào sâu thì cấp bậc linh thú càng cao dần lên, đặc biệt là một số loài có tính chiếm hữu lãnh thổ, để tránh phiền phức Lạc Tư Thần vận dụng vốn kiến thức thám hiểm tích lũy được mà suy đoán và tránh né được những khu vực đó.

Đi suốt cả một ngày vẫn không gặp được ai, xem ra bí cảnh rất lớn, lớn hơn y tưởng tượng rất nhiều.
Ban đêm, Lạc Tư Thần không đốt lửa mà trèo lên cây cao để trú tạm, lá cây trong rừng rậm rạp, cho nên dù trèo lên cao cũng không quan sát được những khu vực xung quanh như thế nào.
Vào ngày thứ hai, cuối cùng Lạc Tư Thần cũng gặp được hai người, là đệ tử của Ngũ Hành Tông, y núp ở trên tán lá cây nhìn xuống.

Một người trong số đó nhìn có vẻ như rất quen mắt nhưng Lạc Tư Thần tạm thời chưa nhớ ra hắn là ai.
Tùy Kiệt dắt theo một con hắc lang, nó liên tục hít hít vào không khí rồi dừng lại ở ngay gần gốc cây mà Lạc Tư Thần đang núp, Tùy Kiệt sốt ruột " Sao không thấy người? ngươi có chắc đã làm tốt việc ta giao hay chưa?".
Đồng môn đi cùng hắn thanh minh " Ta chắc chắn đã rải Vô Vị hương lên người hắn rồi, chắc chắc tên đó chỉ ở quanh đây thôi".
Tùy Kiệt quan sát xung quanh rồi nói lớn " Tùy Y Ngọc! ta biết ngươi ở gần đây, mau ra mặt chúng ta giải quyết chuyện riêng, lén lén lút lút trốn như vậy thật là hèn nhát".
" Ta ở đây" Lạc Tư Thần hạ mình nhảy xuống dưới trước mặt hắn, y không ngờ Tùy Kiệt lại cũng tham gia vào đại hội lần này, vừa hay y cũng có chuyện cần giải quyết với hắn ta, Tùy gia hiện tại chỉ còn mỗi hắn mà thôi, cũng là mối thù cuối cùng Lạc Tư Thần phải giúp Tùy Y Ngọc trả.
Lúc trước khi vào bí cảnh, Tùy Kiệt chỉ thấy Lạc Tư Thần bằng bóng lưng mà thôi, hiện tại nhìn chính diện liền kinh ngạc phát hiện cả khí chất lẫn thần thái của người này đã thay đổi hoàn toàn, không còn chút nào dáng vẻ nhút nhát, sợ hãi khi bị hắn bắt nạt ở Tùy gia nữa.
" Tùy Y Ngọc! là ngươi giết chết bọn họ, hôm nay ta nhất định phải trả mối thù này cho gia tộc".
Lạc Tư Thần cười khinh bỉ " Là bọn họ tự gây nghiệp nên phải trả nghiệp mà thôi, đừng cho rằng ta sẽ không bao giờ dám đánh trả lại, còn nữa ta hiện tại không phải Tùy Y Ngọc, không phải người họ Tùy nhà các ngươi, ta bây giờ là Lạc Tư Thần".
Tùy Kiệt rút kiếm giơ lên xông tới " Đừng tưởng đổi tên thì có thể đổi được cốt cách rách nát của ngươi, đền mạng lại cho ta".

Đồng môn đi cùng Tùy Kiệt cũng rút ra vũ khí, Lạc Tư Thần bình tĩnh triệu hồi dây leo mọc lên từ nền đất nhanh chóng đuổi theo bắt lấy hai người bọn họ treo ngược lên cao.
Tùy Kiệt là tu luyện giả hệ Phong, tốc độ chỉ thua lôi điện mà thôi, dây leo bắt được đồng môn của hắn nhưng không theo kịp được Tùy Kiệt.
Tùy Kiệt vừa tránh né dây leo vừa dùng phong thuẫn cắt đứt đi chúng, sau cùng giải cứu lấy đồng đội của mình.

Tuy nhiên chênh lệch về cảnh giới chính là thứ khó có thể thay đổi được.

Tùy Kiệt là luyện khí kỳ tầng chín, đồng đội của hắn thậm chí còn không được như vậy.
Lạc Tư Thần hoàn toàn có thể nhanh gọn xử lý bọn họ nhưng y thích khiến cho con mồi giãy dụ trong hy vọng như vậy, đó mới là tư vị của trả thù.
Sau khi xử lý xong đám dây leo, Tùy Kiệt liền dùng tốc độ mắt thường không

thấy được lao tới trước mặt Lạc Tư Thần nhưng khi lưỡi kiếm chỉ còn cách một gang tay thì Lạc Tư Thần đột nhiên biến mất rồi xuất hiện phía Tùy Kiệt, một khuỷu tay đánh lên lưng của hắn khiến hắn loa về phía trước đâm sầm vào một thân cây.
Cái cây đổ sầm xuống, trên thân còn in hằn hình dáng của Tùy Kiệt, cả khuôn mặt hắn bị trầy xước, xương trên người cũng gãy mấy chỗ nhưng vẫn gắng gượng đứng dậy.

Hắn đã nỗ lực rất nhiều để có được cơ hội trả thù này, chỉ là không ngờ cùng một khoảng thời gian gia nhập môn phái nhưng không hiểu sao Tùy Y Ngọc lại có thể đột phá nhanh như vậy.
" Ngươi hãy đợi đấy!" Tùy Kiệt bấm pháp quyết, xung quanh bắt đầu nổi lên gió lớn tạo thành lốc xoáy lao nhanh tới chỗ Lạc Tư Thần.
Nhìn thấy Lạc Tư Thần bị nhấn chìm vào giữa lốc xoáy, Tùy Kiệt trong lòng cảm thấy vui vẻ.

Ai ngờ chưa được vài giây, lốc xoáy liền bị xé tan, Lạc Tư Thần không tổn thất một cọng lông nào vẫn đứng im ở đó, chứng minh rằng sát thương mà Tùy Kiệt gây ra còn không phá được lớp giáp quanh thân của y " Đây chính là sự khác biệt của cách biệt thực lực, ngươi đã hiểu hay chưa?".
Tùy Kiệt hai chân run rẩy muốn chạy trốn nhưng lại không kiểm soát được thân thể, có vẻ như xương chân của hắn bị gãy rồi, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lạc Tư Thần từ từ lại gần, hắn hướng ánh mắt cầu cứu tới đồng môn của mình, nhưng người kia sớm đã vì sợ hãi thực lực của Lạc Tư Thần mà chạy mất tích từ lấu.
Lạc Tư Thần thậm chí không dùng kiếm, y điều khiển dây leo buộc chặt hắn lên thân cây sau đó thắt thật chặt lại, Tùy Kiệt bị ép tới nôn ra máu đỏ, xương trên người đều đã gãy nát " A!!!!".

Lạc Tư Thần thật chặt lên một chút, Tùy Kiệt đã thoi thóp gần chết.

Đúng lúc này đột nhiên xuất hiện một bóng đen lao tới từ phía sau lưng của y, Lạc Tư Thần dạm ngưng việc xử lý Tùy Kiệt mà tránh né.
Mặc dù đã dùng tốc độ thật nhanh tránh thoát nhưng vai y vẫn bị cào xước một mảng, máu từ đó chảy ra thấm lên y phục.

Lạc Tư Thần lùi lại mấy bước nhìn người vừa mới xuất hiện " Ngươi là ai?".
Nam nhân mặc hắc y chùm kín cả thân hình và mặt, chỉ có bàn tay hắn lộ ra, đó là một bàn tay màu đen rất quỷ dị, vừa nãy chính là bàn tay sắc nhọn đó đã cào lên vai của Lạc Tư Thần.

Hắn lạnh lùng đáp lại " Ta là ai ngươi không cần biết! chỉ cần biết ta thèm muốn linh hồn của ngươi là đủ".

------oOo------

Chương 39: 39: Đại Hội Môn Phái 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần giải phóng tinh thần lực thăm dò đối phương nhưng y không cảm nhận được cấp bậc của hắn, vậy thì chỉ có thể là tên này đẳng cấp cao hơn y mà thôi, nhưng Lạc Tư Thần để ý trong dàn đệ tử tham gia đại hội lần này hoàn toàn không có ai trông kỳ dị giống như vậy, vừa nhìn đã cảm giác tên này có liên quan tới ma đạo.
Tùy Kiệt vừa thoát chết thì lăn ra ngất, Lạc Tư Thần nhíu mày hỏi " Vì sao lại thèm muốn linh hồn của ta?".
" Trước khi chết ta đành nói cho ngươi vậy" Tên hắc y nhân vừa nói vừa ra chiêu, Lạc Tư Thần khó khăn tránh né đòn tấn công của hắn.
" Ta là Thực Hồn Quỷ Vương".
Lạc Tư Thần lại bị hắn đánh trúng vào cánh tay, y từng nghe qua thực hồn quỷ ở nhân gian, nhưng không ngờ thực hồn quỷ còn có thực hồn quỷ vương.
Hắc y nhân dừng tay, trong bóng chiều tà y phục của hắn phồng lên, thân hình cũng biến thành một con quái vật đen ngòm không có mặt mũi, chỉ có một con mắt sán mg quắc nhìn thẳng vào Lạc Tư Thần " Ngươi có một linh hồn rất mạnh, chỉ cần ta cắn nuốt được ngươi thì sức mạnh của ta sẽ tăng lên gấp bội lần".
Lạc Tư Thần thở hổn hển che đi miệng vết thương đang chảy máu " Ta chỉ là một linh hồn bình thường mà thôi".

Có chăng thì là một linh hồn xuyên không tới, nhưng nhất định cũng không mạnh tới như vậy đi.
Con quái vật cười vô cùng xấu xí " Linh hồn của ngươi á...!khà khà!...!là linh hồn của thần, chỉ có thần hồn mới có thể thu hút ta tới như vậy mà thôi".

Nói rồi hắn đi tới gần, Lạc Tư Thần muốn chạy đi nhưng đều là vô ích.
Thực Hồn Quỷ Vương túm lấy cái bóng đen của Lạc Tư Thần in trên mặt đất rồi lôi lên, cả người y cũng theo đó mà bị kéo ngược trở lại.

Hắn chạm vào đỉnh đầu Lạc Tư Thần rồi lôi ra một linh hồn màu trắng, Lạc Tư Thần hoàn toàn cảm giác được cơ thể đang dần mất đi lực khống chế.
Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, chuông Lôi Vũ bị Lạc Tư Thần bỏ quên trong túi trữ vật đột nhiên rung lên rồi tự thoát ra bên ngoài, nó tạo ra một tiếng chuông, xung quanh Lạc Tư Thần liền xuất hiện lớp kết giới mạnh mẽ đánh bật Thực Hồn Quỷ Vương ra xa, linh hồn của Lạc Tư Thần chưa bị kéo ra hết lại

quay ngược trở lại cơ thể, y nhìn cái chuông đồng trước mắt, cảm giác như vừa từ cói chết trở về.
Thực Hồn Quỷ Vương phun ra một ngụm máu, hắn nhìn chuông Lôi Vũ mà có chút sợ hãi, mặc dù hắn biết Lạc Tư Thần mang linh hồn của thần nhưng cụ thể là vị thần nào thì hắn cũng không rõ.

Trong mắt hắn hiện lên tia tham lam, phải tranh thủ lúc tên này còn chưa mạnh lên phải diệt hạ hoàn toàn, chiếm lấy món thần khí kia.
Lạc Tư Thần cầm lấy chuông đồng mà chạy thật nhanh trốn đi, những vết thương trên người y đã sắp nhuộm đỏ cả y phục rồi, vô cùng đau đớn.
Thực Hồn Quỷ Vương không vội, hắn bước tới chỗ Tùy Kiệt, truyền một tia ma khí vào cơ thể hắn.

Tùy Kiệt vốn đang ngất nay lại đột nhiên mở mắt, cả cơ thể giường như không thấy đau, hắn bất ngờ vô cùng, nhìn thấy con quái vật trước mắt mà sợ hãi lùi lại.
Thực Hồn Quỷ Vương lạnh giọng nói " Vốn dĩ ngươi sắp chết nhưng ta đã cứu ngươi một mạng, sau này phải làm việc cho ta, ngươi có muốn trả thù hay không?".
Tùy Kiệt nhớ lại việc bản thân suýt bị Tùy Y Ngọc giết chết liền tức giận nắm chặt nắm tay " Muốn, ta muốn trả thù!".
" Được, ta đã truyền cho ngươi một phần thực lực của ta, đủ để ngươi đạt tới cảnh giới trúc cơ đỉnh phong, đuổi theo bắt lấy tên kia cho ta".
Tùy Kiệt lập tức nghe theo mà hành động, hắn đuổi theo hướng Lạc Tư Thần chạy trốn, cảm nhận được dòng linh khí dồi dào chưa từng có trước đây làm cả người hắn đều tràn trề năng lượng.

Có điều đuổi theo một hồi liền mất đi dấu tích của Lạc Tư Thần.

Hình như chuông Lôi Vũ còn có tác dụng che giấu hơi thở giúp cho Lạc Tư Thần thuận lợi thoát đi hơn.
Lúc này trời đã tối hẳn, vết thương trên người Lạc Tư Thần cũng đã dần lành lại, cơ bản là máu đã dừng chảy, khả năng tự hồi phục này của y thật sự là quá kỳ diệu, đến bản thân y còn cảm thấy rất khó tin.
Lạc Tư Thần vẫn không dừng bước, y vẫn chậm rãi đi xuyên qua khu rừng rộng lớn này.

Do tinh thần không ổn định nên y đã đi nhầm vào lãnh địa của một con linh thú rất hung mãnh.
Từ xa đã nghe được tiếng động nguy hiểm, Lạc Tư Thần nhanh bước chân rời khỏi nhưng con thú kia vẫn không bỏ qua mà dí sát đuổi theo, tốc độ của nó vô cùng nhanh, Lạc Tư Thần còn đang bị thương, rất nhanh đã bị nó đuổi kịp " Chết tiệt thật!".
Lạc Tư Thần dựa lưng vào một hốc cây thở dốc, con vật to lớn kia cũng dừng

lại há to miệng ra, y nghe thấy tiếng rắn rít, cả người liền rùng mình lên, ấy vậy mà mãng xà đó lại không hề tấn công, nó cắn y phục của Lạc Tư Thần rồi lôi y chạy tới một phương hướng khác.
" A! mau thả ta ra!" Cả người Lạc Tư Thần xóc nảy lên tới mức muốn ói, con mãng xã đó vẫn không thèm nghe mà cứ lao đi như một mũi tên, cơ thể to lớn của nó vậy mà lại có thể di chuyển vừa nhẹ nhàng vừa nhanh tới như vậy.

Lạc Tư Thần thầm nghĩ, chẳng lẽ con linh thú này no rồi, đem y về tổ làm đồ ăn dự trữ chăng?
Mãng Xà cắp Lạc Tư Thần đi gần nửa tiếng tới trước cửa một hang động đen thui.

Nó bò thẳng vào bên trong, Lạc Tư Thần hoàn toàn bị xóc tới quay cuồng, Tiểu Đằng Xà cũng thức dậy, thấy Lạc Tư Thần gặp nguy hiểm nó liền quấn quanh thân mãng xà khống chế nó di chuyển.
Điều kinh ngạc là mãng xà liều chết vẫn cố bò vào bên trong hang.

Dưới sự khống chế của Tiểu Đằng Xà thì nó vẫn phải nhả Lạc Tư Thần ra, là một nhà thám hiểm, Lạc Tư Thần cảm nhận được con mãng xà này có điều gì đó khác lạ.

Y đỡ cái eo nhức mỏi đứng dậy " Tiểu Đằng Xà, thả nó ra đi".
Mãng xà được thả liền giống như cún con quấn lấy chân Lạc Tư Thần cầu xin, Lạc Tư Thần đương nhiên biết linh thú ở thế giới này có linh trí, chỉ là không được thông minh như con người, sau này khi tu luyện tới một mức độ có thể hóa hình người mới bắt đầu học về mọi thứ, so ra thì con mãng xà này cũng đã khá là văn minh rồi.
" Ngươi có điều muốn ta giúp sao?".
Mãng Xà liền tục gật cái đầu, ánh mắt cứ hướng vào phía sâu bên trong hang động, nó biết chỉ cần tìm được nhân loại thì nhất định sẽ có hy vọng.
" Mau dẫn đường đi, ta sẽ đi theo ngươi".
Tiểu Đằng Xà khá là thích thái độ của con rắn này, nó quấn lên người mãng xà mà đi.

Lạc Tư Thần cũng đến cạn lời luôn.
Sau khi vào suốt nửa canh giờ thì mới tới, mãng xà hốt hoảng chạy tới, Lạc Tư Thần nhìn xung quanh, ở cuối cùng hang động là một hồ nước, do không có ánh sáng nên rất khó phân biệt, chỉ có thể dựa vào âm thanh nước chảy để phán đoán.
Lạc Tư Thần phóng ra tinh thần lực, nó giống như cơ chế của máy dò hiện đại vậy, y phát hiện ra trên mặt nước có một con mãng xà khác đang cố bám thân lên một mỏm đá, nhưng không tài nào bò lên được.

Lúc đầu trong đầu y hiện lên suy nghĩ, chỉ có như vậy mà cũng không bò lên được sao, nhưng sau đó y cho rằng có thể hồ nước đọng này không đơn giản.

Lạc Tư Thần lấy ra cây đánh lửa trong túi trữ vật, ngọn lửa giúp mọi thứ hiện lên trong trước mắt, con mãng xà trước mặt có lớp da màu đen bóng, dài chừng 5 mét.

Còn con mãng xà bị mắc kẹt cũng có kích thương tương tú, có điều lớp da của nó là màu trắng, hình như là anh em với nhau.
" Tại sao sâu trong hang động lại có một hồ nước đọng như vậy, hình như cũng đâu có thấy nguồn chảy từ đâu tới đâu?".
Lạc Tư Thần quay sang hỏi hắc xà " Ngươi muốn ta cứu nó?".
Mãng xà gật đầu, còn học theo loài người dập đầu với Lạc Tư Thần cầu xin.
Là một tu luyện giả hệ thủy thì đương nhiên việc này với Lạc Tư Thần cũng không khó gì mấy " Được, để ta thử xem".
Giống như những lần tập luyện dưới nước, Lạc Tư Thần bọc quanh thân một tầng linh khí bảo hộ rồi bước xuống hồ nước.

Lúc đầu còn chưa cảm nhận được gì mấy nhưng càng bơi ra xa thì Lạc Tư Thần càng cảm nhận được điều kì lạ, y càng ngày càng bị tụt xuống nước, dù cho đã cố với lên nhưng nơi này như thể trọng lực bị nhân lên gấp mấy lần vậy.
Lạc Tư Thần tới được chỗ của mãng xã bị mắc kẹt, y bám lên tảng đá giống nó, như vậy càng thấy rõ được lực hút của hồ nước đang không ngừng muốn kéo y xuống dưới.

Lạc Tư Thần giúp bạch mãng xà thoát khỏi mặt nước mà bám lên tảng đá.
Bởi vì phải dùng sức nên càng ngày Lạc Tư Thần càng tụt xuống dưới, lực hút vô cùng mạnh, bạch xà cũng cuốn lấy tay Lạc Tư Thần muốn giúp y nhưng vẫn không địch lại được sức mạnh của hồ nước này.
Lạc Tư Thần ngày càng đuối sức, Tiểu Đằng Xà thì vô cùng hốt hoảng, chỉ tiếc nó không thể nói, chỉ có thể quẫy đập bày tỏ cảm xúc của mình.
Trong giây phút bạch xà quá mệt mỏi mà ngất đi thì Lạc Tư Thần cũng chìm hẳn vào mặt nước, cơ thể y bị lực hút kéo tụt xuống đáy hồ.

------oOo------

Chương 40: 40: Đại Hội Môn Phái 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Toàn bộ đệ tử các môn phái tham gia thí luyện lần này đều đang hướng về phía trung tâm đi tới, có những cuộc chiến xảy ra, cũng có những người đầu tiên bị mất đi tính mạng.
Lạc Tư Thần chìm sâu dưới đáy hồ, y dùng hết sức lực để bơi lên nhưng lực hút của cái hồ này quá lớn, mặc cho tay chân mỏi nhừ thì Lạc Tư Thần vẫn cố gắng nắm lấy một tia hy vọng.
Không khí bên trong lớp linh khí phòng hộ không còn nhiều, Lạc Tư Thần mất đi ý thức mà nằm dưới đáy hồ.

Bản năng y không cho phép mọi chuyện cứ như vậy kết thúc, Lạc Tư Thần mở mắt, y phát hiện dưới đáy hồ hình như có thứ gì đó đang phát ra ánh sáng màu xanh lam sẫm màu.

Xung quanh y có rất nhiều bộ xương trắng, xem ra có không ít người đã bỏ mạng tại nơi quỷ quái này.
Lạc Tư Thần bám ngón tay vào lớp bùn đất mà rướn người về phía trước, trọng lực quá mạnh khiến cả người y như nằm bẹp dí xuống đáy hồ, vô cùng khó khăn để di chuyển.
Ở bên trên, Tiểu Đằng Xà vô cùng lo lắng thử thả một thân dây leo xuống hồ tìm kiếm Lạc Tư Thần nhưng cái hồ này rất sâu, đã kéo ra hết cỡ cũng không tìm thấy, chẳng lẽ mấy trăm năm nó mới tìm được một người bạn, chưa được bao lâu đã phải thấy y chết đi như vậy sao? Tiểu Đằng Xà kéo dây leo lên nhưng vô cùng khó khăn, lực hút mạnh tới nỗi nó suýt nữa bị kéo ngược trở lại hồ.
Hắc xà thấy vậy liền vội vàng bò tới cắn đứt khúc dây đó của Tiểu Đằng Xà, cả hai bị bắn ngược đập vào vách đá trong hang.

Bọn chúng nhìn nhau, trong lòng đều hiểu được Lạc Tư Thần lành ít dữ nhiều, cầu mong kì tích sẽ xảy ra.
Lạc Tư Thần bò tới được gần nơi phát ra ánh sáng đó, hai bàn tay của y đã nhuốm máu đỏ.

Y cố ngẩng đầu lên nhìn " Tại sao ở dưới đáy hồ có lực hút mạnh lại mọc ra một cây hoa thẳng đứng như vậy được?".

Lạc Tư Thần lại gần thêm một chút, dưỡng khí đã gần như cạn kiệt, hai mắt

cũng bắt đầu mờ đi.

Y giơ tay với lấy đóa hoa đó nhưng vẫn còn cách một khoảng nữa, không tài nào chạm vào được.

Lạc Tư Thần mất đi ý thức, tay đang giơ trên cũng rơi xuống dưới, lớp linh khí bảo hộ tan biến khiến cho áp lực của nước trực tiếp tác động lên cơ thể của Lạc Tư Thần, tiếng xương gãy răng rắc vang lên liên tục.
Lúc này, nơi ngón tay Lạc Tư Thần bị thương chảy ra một luồng máu lẫn vào với dòng nước chảy tới chỗ bông hoa màu xanh lam quỷ dị kia.

Tia máu chạm vào cánh hoa, bông hoa đột nhiên sáng bừng lên sau đó nó bay lên hạ xuống trên thân thể của Lạc Tư Thần rồi tiến nhập vào trong thân thể của y.
Ngay sau khi lam hoa tiến vào thì dòng nước xung quanh cũng đột nhiên tạo thành một cái lốc xoáy lấy Lạc Tư Thần làm trung tâm rồi hóa thành linh khí tự động bị y hấp thu lấy.
Bên trong đan điền của Lạc Tư Thần, dịch linh khí dày đặc dần được lấp đầy rồi sau đó tạo thành một luồng xoáy.

Rắc một tiếng, toàn bộ dịch linh khí tụ lại với nhau tạo thành một viên đan màu trắng cứng rắn.

Xung quanh thân thể Lạc Tư Thần hiện lên một luồng sáng thăng cấp, điều này chứng tỏ y đã đột phá lên kết đan kỳ, nhưng kì lạ là thực lực biểu hiện ra bên ngoài của y chỉ dừng ở Trúc cơ kỳ đỉnh phong mà thôi.
Chưa dừng lại ở đó, luồng linh khí khổng lồ kia vẫn cứ tiến nhập vào thân thể Lạc Tư Thần, bên trong đan điền, một viên đan nữa hình thành, hết một viên lại một viên khác xuất hiện.

Ở bên trên, Hắc xà phát hiện mực nước trong hồ hình như có xịt giảm, lúc đầu còn không dám tin nhưng dần dần lượng nước đã giảm so với ban đầu tận ba tấc, Tiểu Đằng Xà liền cảm giác có hy vọng, Lạc Tư Thần nhất định là còn sống.
Hắc xà, bạch xà và Tiểu Đằng Xà thay nhau canh gác cửa động phòng có người khác phát hiện.

Dần dần thời gian đã qua hai tuần, mực nước trong hồ cũng giảm đi rất nhiều, có thể nhìn rõ trên mặt nước xuất hiện một lốc xoáy nhỏ nơi Lạc Tư Thần đang hấp thu linh khí.
Tiểu Đằng Xà muốn đưa dây leo xuống thăm dò nhưng hễ tới gần Lạc Tư Thần thì sẽ bị một luồng linh lực đánh bay ra.

Bạch xà có nhãn quang rất tốt, nó có thể nhìn ra cơ thể của Lạc Tư Thần đang

phình to ra như sắp nổ, nhân loại này phải hấp thu quá nhiều linh khí, cơ thể không chịu đựng nổi nữa, phải mau chóng nghĩ cách.
Bạch xà dùng xà ngữ nói cho hắc xà biết, dẫu sao nhân loại kia là ân nhân cứu mạng của nó, nếu để lâu thêm nữa sợ rằng Lạc Tư Thần sẽ chết vì nổ tung mất.
Tiểu Đằng Xà không nói nhiều, nó nhảy thẳng vào hồ tiền lại gần Lạc Tư Thần, mặc cho luồng linh lực kia đánh tới thì vẫn cố bám vào y phục của Lạc Tư Thần, một phần dây leo quấn quanh cổ tay y, hút bớt linh khí trong cơ thể Lạc Tư Thần ra, thế nhưng qua một hồi đến cả nó cũng sắp không chịu nổi nữa rồi, tu vi của Tiểu Đằng Xà dùng tốc độ khó tin mà tăng lên.
Bạch xà và hắc xà thấy vậy cũng liền nhảy xuống bám vào Tiểu Đằng Xà, giúp nó hút bớt linh khí ra.
Qua khoảng một tuần sau, mặc cho bên ngoài xảy ra chuyện gì thì bên trong hang động vẫn tĩnh lặng như vậy, lượng nước trong hồ chỉ còn cao khoảng một mét nữa thôi.
Bên ngoài hang động, ở một nơi gần đó, đệ tử của các môn phái hầu như đều đã tìm thấy nhau, một đám đệ tử Ngũ Hành Tông đang đối đầu với đệ tử của Linh Quan Thượng Môn.
Tùy Kiệt dẫn đầu bên Ngũ Hành Tông lớn lối nói " Còn không mau giao Tùy Y Ngọc cho ta, ta sẽ tha cho các ngươi một mạng".
Bên Linh Quan Thượng Môn, người lợi hại nhất lúc này chính là Nhã Nguyệt, nàng ta vốn không liên gì tới ân oán của bọn họ nhưng đám người quá coi thường đệ tử Linh Quan Thượng Môn, khiến nàng ta có chút bất bình.

Nghê Hiên quát lại " Các ngươi giở trò nhiều ngày như vậy với bọn ta để tìm Tùy Y Ngọc? Ha! bọn ta không có ai tên như vậy hết".
Tùy Kiệt cười nhếch mép, hắn hiện tại chính là người mạnh nhất cho nên chẳng phải kiêng dè ai hết " À, hắn nói hắn đổi tên thành cái gì mà Lạc Tư Thần, có đổi tên cũng không thay đổi được cốt cách rách nát của hắn đâu, mau giao người ra đây!".
Nhã Nguyệt lên tiếng " Ta đã nói rồi, bọn ta không gặp được y, ngươi có nói nữa cũng vô ích mà thôi".
Tùy Kiệt rút kiếm ra " Vậy thì đừng trách ta ra tay ác độc, mau tấn công bọn họ cho ta, mang vinh quang về cho môn phái!".
Đám đệ tử của Ngũ Hành Tông có Tùy Kiệt là trúc cơ cảnh đỉnh phong chống lưng nên cũng không sợ gì, lập tức xông lên vô cùng hiếu chiến.
Đệ tử Linh Quan Thượng Môn cũng rút vũ khí ra chống trả, mấy chục người đánh nhau tạo ra khí thế rất lớn.

Chỉ riêng Nhã Nguyệt thi triển tia sét cũng đã giúp đánh bại không ít đối thủ, mặc dù tu vi kém hơn nhưng hệ lôi hoàn toàn có thể tạo ra đột phá.

Dù vậy thì cũng có không ít đệ tử Linh Quan Thượng Môn bị Tùy Kiệt đả thương.

Bên trong hang động, lượng nước hiện tại chỉ còn khoảng một gang tay nữa, Tiểu Đằng Xà cảm nhận được rung động lớn ở bên ngoài liền dừng lại việc hấp thu linh khí mà đi ra cửa động nghe ngóng.
Nó nhìn thấy Nghê Hiên và Đông Phương Danh đang chiến đấu rất khó khăn, Tiểu Đằng Xà chỉ chú ý tới hai người này vì nó biết đây chính là huynh đệ sư môn của Lạc Tư Thần.
Nghê Hiên đang giao đấu với một đệ tử Ngũ Hành Tông, đột nhiên có người đánh lén ở phía sau khiến y không kịp tránh, Đông Phương Danh nhìn thấy nhưng lại không làm gì được vì đang bị hai người khác chặn đường.
Nghê Hiên tưởng chừng như sẽ phải chết tại đây, mũi kiếm chỉ còn cách y một gang tay thì lúc này đột nhiên xuất hiện một thiếu niên mặc lục y lao tới đánh bay kẻ đánh lén.

Thiếu niên này mắt ngọc mày ngài, vô cùng thanh tú, trên người còn có hương thơm của cây cỏ, y tấn công bất ngờ làm không ít đệ tử Ngũ Hành Tông bị đánh bay, sau khi giải trừ nguy cơ xong thì lại biến mất.

Tùy Kiệt đang giao đấu với Nhã Nguyệt.

Nhã Nguyệt bị thương không nhẹ, may có Nghê Hiên là luyện đan sư cung cấp tới đan dược trị thương giúp cho bọn họ gắng gượng thêm một lúc.
Nhã Nguyệt bấm pháp quyết, mây đen từ khắp nơi đổ về, những tia sét nhỏ từ trên trời đánh xuống đám đệ tử của Ngũ Hành Tông, tuy không đủ để kết liễu bọn họ nhưng đủ để giúp cho đồng môn dễ dàng ứng phó hơn khi đối thủ liên tục phải tránh né tia sét.
Tùy Kiệt tranh thủ cơ hội tấn công khiến cho Nhã Nguyệt bị thương, mất đi năng lực chiến đấu.Toàn bộ đệ tử Linh Quan Thượng Môn bị dồn lại vào một góc, bị bao vây ở xung quanh.
Tùy Kiệt cười khà khà nói " Thế nào, biết thế nào là cách biệt tu vi tuyệt đối chưa, cho dù các ngươi tư chất tốt hơn ta thì cũng đều bại trong tay ta cả thôi".
Một tên đệ tử Ngũ Hành Tông định hạ kiếm xuống giết một người của Linh Quan Thượng Môn thì đúng lúc này một giọt nước nhỏ bay nhanh tới, giống như viên đạn bắn xuyên qua cổ tay hắn, kiếm rơi xuống mặt đất đầy sỏi đá.

Không ai biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy tên đệ tử kia kêu lên đau đớn lăn ra đất.
Tùy Kiệt cảnh giác nhìn quanh " Là ai?! mau ra đây!".
Lạc Tư Thần đứng ở cửa động cách đó không xa nhìn sang, trên trán y xuất hiện ấn ký hình bông hoa màu lam, các vết thương trên cơ thể đã hồi phục lại.

Ba tuần trôi qua nhưng với y giường như chỉ là một giấc mộng mà thôi.
Lạc Tư Thần đáp lời " Là ta!".
Tùy Kiệt nhìn sang hướng này, phát hiện Lạc Tư Thần liền kinh ngạc nhưng nhiều hơn là đắc ý, lần trước bị tên phế vật này đánh bại, lần này hắn nhất định

sẽ trả lại mối thù này " Cuối cùng con chuột này cũng chịu chui đầu ra rồi!". Nhóm đệ tử Linh Quan Thượng Môn thấy Lạc Tư Thần xuất hiện không hiểu sao trong lòng liền có cảm giác tin tưởng, tin tưởng y sẽ có thể cứu bọn họ.

------oOo------

Chương 41: 41: Đại Hội Môn Phái 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần bay tới bên cạnh huynh đệ của mình, Nghê Hiên thở phào " Đại sư huynh, cuối cùng huynh cũng tới rồi".
Lạc Tư Thần phát ra một luồng linh lực mạnh mẽ đánh bay đệ tử Ngũ Hành Tông đang bao vây tứ phía, bọn họ đau đớn hô lên.
Tùy Kiệt đi lên phía trước đối diện với Lạc Tư Thần, khí thế khi nãy nếu hắn không nhầm thì Lạc Tư Thần hình như đã đạt tới trúc cơ cảnh đỉnh phong, làm sao có thể? chẳng lẽ trong mấy ngày này hắn gặp được cơ duyên nào sao?
Trong mắt Tùy Kiệt hiện lên tia ghen ghét " Một ngươi thì làm được gì? bọn chúng đều bị bọn ta đả thương mất năng lực chiến đấu rồi".
" Ai bảo ngươi là ta chỉ có một mình?" Lạc Tư Thần nhếch môi cười, nét tà mị khiến cho những người khác cảm thấy lo lắng.

Sau lưng y đột nhiên xuất hiện thêm ba người, một thiếu niên lục y và hai nam nhân phân biệt mặc bạch y và hắc y.

Đây chính là bạch xà, hắc xà và Tiểu Đằng Xà hóa thành hình người nhờ hấp thu linh khí của Lạc Tư Thần.

Tiểu Đằng Xà sớm đã đi theo Lạc Tư Thần nhưng còn bạch xà và hắc xà vốn mang ơn của y, lại cảm thấy vô cùng có lôi vì đã đẩy Lạc Tư Thần vào hiểm cảnh, bọn nó tình nguyên cùng Lạc Tư Thần ký khế ước, trở thành trợ thủ của Lạc Tư Thần.

Linh thú cùng tu luyện giả ký khế ước sẽ tạo ra một không gian liên kết đặc biệt, linh thú sẽ sống trong vùng không gian này, mỗi khi chủ nhân yêu cầu liền phải xuất hiện.

Lạc Tư Thần vốn không thích chuyện này nhưng hai con rắn kia cứ quấn lấy y đòi đi theo nên đành phải chấp nhận, tuy nhiên nếu có ngày bọn họ đổi ý, muốn rời đi thì y cũng sẵn lòng hủy bỏ khế ước, hoàn toàn không ép buộc.

Tiểu Đằng Xà tuy không cùng Lạc Tư Thần ký khế ước nhưng nó có thể biến thành vòng tay của y.
Tùy Kiệt nhìn thấy ba người lạ đột nhiên xuất hiện thì vô cùng kinh ngạc, bình thường chỉ có thể triệu hồi ra linh thú, nhưng Lạc Tư Thần lại triệu hồi ra người,

vậy chỉ có thể là...!Tùy Kiệt không muốn tin vào suy nghĩ của bản thân, với tu vi của Lạc Tư Thần làm sao có thể ký khế ước với linh thú đã hóa hình người được, chưa tính chuyện linh thú hóa người rất mạnh, bọn chúng còn rất kiêu kỳ, nếu không phải là linh thú tự nguyện thì không thể nào ký khế ước với chúng được.
Không cần Lạc Tư Thần động tay, ba người trợ thủ cũng đã thừa khả năng đánh bại đám người Ngũ Hành Tông rồi.
Có không ít đệ tử của môn phái khác núp gần đây quan sát, mang tâm tư chờ hai bên kiệt sức sẽ nhảy vào ăn hôi nhưng không ngờ là Lạc Tư Thần này lại tung ra nhiều lá bài tẩy như vậy.
Cùng một đẳng cấp nhưng Lạc Tư Thần có thể cảm nhận được tu vi của Tùy Kiệt là giả, không biết hắn làm cách nào thoát chết vào hôm đó lại còn tìm được cách tăng lên tu vi kỳ lạ như vậy, nhưng xem ra chi dù y không ra tay thì hắn cũng không sống được lâu nữa bởi Lạc Tư Thần cảm nhận được trong người Tùy Kiệt có một luồng ma khí đang ăn mòn linh hồn hắn.

Mà nhắc tới linh hồn, Lạc Tư Thần nhớ tới Thực Hồn Quỷ Vương, bí cảnh vẫn chưa mở lại lần nữa nên chắc chắn tên đó vẫn còn lởn vởn đâu đó ở đây.
Tùy Kiệt không ngờ tới ba người trợ thủ của Lạc Tư Thần có thực lực kinh khủng như vậy, chưa tới một phút toàn bộ đệ tử Ngũ Hành Tông đều đã bị đánh bại, bản thân hắn thì bị dây leo gai của Tiểu Đằng Xà quấn lấy không cách nào thoát được.
Lạc Tư Thần đi tới nhìn hắn đầy thách thức " Đã biết thế nào là cách biệt thực lực tuyệt đối chưa?", y dùng chính cấu của Tùy Kiệt để đáp trả lại cho hắn.
Lạc Tư Thần đưa một ngón tay lên hút lấy luồng ma khí trong người Tùy Kiệt ra rồi ghét bỏ mà làm nó tan biến.

Tùy Kiệt ngay lúc đó cả người liền khô quắt lại như một ông cụ già, tu vi cũng từ trúc cơ cảnh đỉnh phong giảm dần xuống trúc cơ sơ kỳ rồi tiếp tục giảm xuống tới luyện khí kỳ tầng 9.
Toàn bộ người chứng kiến đều kinh ngạc nhìn sự biến hóa của Tùy Kiệt.

Lạc Tư Thần lên tiếng nói " Đây mới là thực lực thật sự của ngươi ha?".
Đệ tử Linh Quan Thượng Môn đã hồi phục lại một chút, bọn họ lập tức lao tới khống chế hết đám đệ tử Ngũ Hành Tông trả thù.

Đây có lẽ lần đầu tiên trong lịch sử đại hội môn phái mà Ngũ Hành Tông toàn quân bị diệt.
Trên đỉnh núi trung tâm, đột nhiên có chấn động phát ra, trên bầu trời xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Thực Hồn Quỷ Vương xuất hiện trên không trung, hắn dùng một trận pháp cổ xưa muốn phá đi thiên đạo của bí cảnh này.

Hắn biết Lạc Tư Thần đã mạnh lên, vậy nên hắn chỉ còn cách này để quay về thực lực ban đầu, chỉ khi đó hắn mới có thể đánh bại Lạc Tư Thần và chiếm lấy linh hồn của y mà thôi.
Trên bầu trời, các đám mây bị nhiễm thành huyết sắc quỷ dị, linh hồn của những đệ tử Ngũ Hành Tông vừa mất mạng khi nãy bị hút lên không trung bị Thực Hồn Quỷ Vương hút lấy.
Nghê Hiên sốt sắng nói " Bí cảnh còn mấy ngày nữa mới mở ra, nếu nơi này bị sụp đổ vậy thì chúng ta sẽ bị mắc kẹt ở nơi này mãi mãi".

Mặt đất rung chấn tạo ra những vết nứt nguy hiểm, toàn bộ đệ tử các môn phái để phi kiếm để bay lên không trung.

Thực Hồn Quỷ Vương ánh mắt đỏ ngầu điên cuồng nhìn bọn họ, không chỉ hút linh hồn của người chết mà trong số các đệ tử, những người tu vi yếu hơn đều cảm giác linh hồn của bản thân như đang bị rút ra khỏi cơ thể.
Thực Hồn Quỷ Vương chú ý tới bên cạnh Lạc Tư Thần, hắn nhìn Nghê Hiên cười khà khà nói " Tốt quá, nơi nhỏ bé này vậy mà một lúc xuất hiện hai thần hồn", nếu hắn thành công nuốt lấy hai thần hồn này vậy thì chức vị Ma tôn mới chắc chắn sẽ thuộc về hắn.
Nghê Hiên cảm thấy có thứ gì đó đang muốn kéo linh hồn của y ra ngoài, y cố gắng bình tâm không để bị thao túng.

Vết nứt trên trời rộng ra, tu vi của Thực Hồn Quỷ Vương cũng tăng lên tới nguyên anh cảnh.
Lúc này có không ít đệ tử đã bị hút hồn ra bên ngoài, Nghê Hiên cũng không chịu nổi nữa, linh hồn y một nửa đã thoát khỏi cơ thể, Lạc Tư Thần cũng đang chống lại sức mạnh của hắn.
Thực Hồn Quỷ Vương biết lúc này khó để ra tay với Lạc Tư Thần nên hắn dồn mọi sự tập trung lên Nghê Hiên.

Linh hồn Nghê Hiên bị kéo chỉ còn lại một chút dính lại cơ thể.

Lạc Tư Thần không ngờ tên kia lại ra một chiêu này, y muốn tới giúp nhưng không kịp rồi, Đông Phương Danh lực bất tòng tâm, chính y cũng đang trong tình trạng tương tự, chỉ biết trách bản thân quá yếu đuối, không bảo vệ được người quan trọng.
Ngàn cân treo sợi tóc, ngay lúc linh hồn Nghê Hiên hoàn toàn bị kéo ra thì đột nhiên linh hồn y hóa thành một con phượng hoàng lửa màu tím khổng lồ, phượng hoàng rít lên một tiếng khiến trời long đất lở, đến cả Thực Hồn Quỷ Vương cũng phải lùi lại một bước.
Hỏa phượng hoàng này sau đó lại bị hút trở lại cơ thể của Nghê Hiên, coi như một lời cảnh cáo tới người dám đụng tới linh hồn của nó.
Nghê Hiên tỉnh táo lại, y vẫn nhớ rõ chuyện vừa nãy khi linh hồn rời khỏi thể

xác, quá bất ngờ, không tin nổi bản thân vậy mà lại là hóa thân của phượng hoàng.

Bên trong túi trữ vật của y có rung động, trường tiên xuất hiện, cả thân nó sáng rực lên như đã thức tỉnh hoàn toàn, mang theo ngọn lửa màu tím hung hãn.

Nghê Hiên thử tạo ra ngọn lửa trên tay, ấy vậy mà cũng hóa thành ngọn lửa màu tím sẫm " Đây là sao?".
Nếu y nhớ không nhầm thì linh hồn phượng hoàng chả bản thân cũng có màu sắc tương tự, xem ra là do linh hồn bị ép thức tỉnh nên xảy ra chuyện kỳ lạ này.
Nhờ có phượng hoàng đánh lui Thực Hồn Quỷ Vương mà những đệ tử còn lại cũng thoát khỏi ma trảo bị hút mất linh hồn.
Lạc Tư Thần hô lên " Mọi người mau lùi lại, hắn nhắm tới ta, để ta đối phó với hắn là được".

Nghe vậy, đám đệ tử phía sau lập tức rời đi thật nhanh.
Nghê Hiên lo lắng không chịu rời đi " Một mình huynh làm sao đối phó được với hắn, để ta cùng ở lại đi".

Đông Phương Danh cũng bất chấp không rời đi.
Lạc Tư Thần sốt sắng nói " Không được, hắn nhắm vào thần hồn của đệ, đệ cần phải tránh đi thật xa", Lạc Tư Thần ra dấu hiệu mắt với Đông Phương Danh, y biết Đông Phương Danh nhất định sẽ lựa chọn bảo hộ Nghê Hiên.

Đông Phương Danh lập tức khống chế Nghê Hiên rời đi.

Lạc Tư Thần quay lại đối mặt với Thực Hồn Quỷ Vương, tà áo y bay lên, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

------oOo------

Chương 42: 42: Đại Hội Môn Phái 6 Kết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần cùng lúc tạo ra ba quả cầu nước lần lượt tấn công tới chỗ của Thực Hồn Quỷ Vương.

Hắn không hề yếu thế mà tạo ra một mũi tên ma khí đấm thẳng vào cầu nước.
Cầu nước vỡ tan kèm theo đó là rung động rất lớn, tới nỗi cả ngọn núi cũng rung lên, Thực Hồn Quỷ Vương không ngờ tới lại gây ra chấn động lớn như vậy.
Quả cầu thứ hai tấn công tới, Thực Hồn Quỷ rút kinh nghiệm, một kiếm khí bay tới cắt đôi cầu nước làm hai nửa.

Hai nửa cầu nước rơi xuống đất nổ tung tạo thành hai cái hố khá sâu, lần nữa làm cho mặt đất rung lên, kèm theo bụi đất mù mịt.
Quả thứ ba tranh thủ lúc đó lướt qua Thực Hồn Quỷ Vương bay tới đỉnh núi trung tâm.

Lạc Tư Thần có thể nhìn rõ nơi trời cao nứt ra là ở ngay vị trí của đỉnh núi trung tâm, Thực Hồn Quỷ Vương cũng là do bay ở đó nên tu vi mới không bị thiên đạo áp chế, y phán đoán rằng trên đỉnh núi được bày một trận pháp nào đó.
Quả cầu nước đụng vào vách đá rồi nổ tung, vụ nổ lần này khác hai lần trước, một nửa quả núi ngay lập tức bị xé thành những mảnh nhỏ bay tứ tung, đến cả Thực Hồn Quỷ Vương cũng bị liên lụy đánh bay ra một đoạn, uy lực bậc này quả thực là không thể ngờ tới.
Chuyện này thì phải bàn tới khi Lạc Tư Thần hấp thu đóa hoa lam sắc dưới đáy hồ kia.

Đó là Dao Quang Thần hoa, một trong thập đại kỳ hoa, nơi nó xuất hiện sẽ khiến cho trọng lực xung quang nặng hơn gấp nhiều lần.

Nước trong hồ do tiếp xúc với Dao Quang Thần Hoa quá lâu nên tự hóa thành Trọng Thủy, giống như tử diễm hỏa của Nghê Hiên, trọng thủy cũng thuộc vào kỳ trân dị bảo hiếm có khó tìm trên thế gian này, bởi vì một giọt trọng thủy tương đương với lưu lượng nước của một cái hồ cỡ nhỏ, vậy thì một quả cầu nước kia của Lạc Tư Thần sẽ tương đương với nước của cả một con sông bị nén lại, vậy nên mới tạo ra sức phá hủy lớn tới như vậy.

Bình thường muốn phá trận pháp thì phải tìm ra mắt trận, Lạc Tư Thần không có nhiều kiến thức về mảng này nên y trực tiếp cho nổ tung một nửa ngọn núi, trận pháp cũng theo đó mà mất đi tác dụng rồi.
Đến chính bản thân Lạc Tư Thần cũng không nghĩ tới sẽ gây ra náo động lớn như vậy, y chỉ định thử một chút mà thôi.
Mất đi trận pháp, vết nứt trên trời cũng dừng vỡ ra lớn hơn, Thực Hồn Quỷ Vương lại bị thiên đạo áp chế khiến cho tu vi hạ xuống chỉ còn là trúc cơ cảnh đỉnh phong, cơ hội thắng của Lạc Tư Thần lại tăng thêm một chút, may mà đối phương quá coi thường y nên mất cảnh giác mới có thể tạo ra thế trận như hiện tại.

Thực Hồn Quỷ Vương tức giận hóa thành hình dáng quái vật, tốc độ lẫn sức tấn công đều cao hơn ở hình người, giọng nói ồm ồm vang lên " Tên khốn này, chỉ một chút nữa là thành công rồi, ta phải giết chết ngươi!".
Lạc Tư Thần triệu hồi bạch xà và hắc xà xuất hiện, linh thú hóa người thực lực tương đương với tu luyện giả kết đan kỳ, tuy bị thiên đạo áp chế thì tính ra bọn họ có tới ba người trúc cơ cảnh đỉnh phong, ba đánh một dù cho không đánh bại được thì cũng đủ khiến cho Thực Hồn Quỷ Vương phải ăn không ít hành.
Bạch xà và hắc xà xông tới tấn công Thực Hồn Quỷ Vương, bọn họ là linh thú, so về độ rắn rỏi và bền bỉ thì cao hơn nhân loại rất nhiều, chưa kể bọn họ còn là rắn độc.
Thực Hồn Quỷ Vương phản ứng rất nhanh, rất khó để lại gần, trong lúc bọn họ giao đấu với nhau Lạc Tư Thần tranh thủ triệu hồi ra chuông Lôi Vũ " Mau gọi tới một trận mưa thật lớn".
* Leng keng leng keng*
Trên bầu trời, tất cả đám mây đều bị gọi tới, đến cả đám mây ở tít xa xa cũng đang hướng về phía này mà đi, dần dần xung quanh tối om, đám mây đen trên đầu đã dày tới độ chồng chất lên nhau thành ba tầng mây.
Thực Hồn Quỷ Vương dù không biết Lạc Tư Thần định làm gì nhưng nhất định là một sát chiêu, hắn không thể để im như vậy được, hắn tránh thoát được vòng vây của bạch xà và hắc xà mà lao tới chỗ của Lạc Tư Thần với tốc độ rất nhanh.
Lạc Tư Thần đang thi pháp không thể động đậy, ngay khi Thực Hồn Quỷ Vương tới gần thì Tiểu Đằng Xà từ trong tay áo của y chui ra, dây leo của nó liên tục tấn công chặn lại đường đi của Thực Hồn Quỷ Vương, mặc dù mỗi lần đều bị hắn chặt đứt đầy đau đớn thì nó vẫn không ngừng quấn lấy tranh thủ cho Lạc Tư Thần một chút thời gian.
Bach xà và hắc xà nhanh chóng xuất hiện, cùng Tiểu Đằng Xà cản lại địch thủ.

Các đệ tử khác ở phía xa quan sát thấy mà rùng mình nổi da gà, bọn họ rất hiếm khi được tận mắt chứng kiến một trận chiến quy mô lớn tới như vậy, đặc biệt là Nhã Nguyệt, nàng ta không nghĩ tới Lạc Tư Thần vậy mà cũng có thể gọi mây đen, thật là thâm tàng bất lộ, bảo sao Hạo Đàm trưởng lão sẽ chọn y chứ không chọn nàng ta.
Lạc Tư Thần ra hiệu với ba người kia " Mau quay trở lại!".

Bạch xà và hắc xà liền lập tức bị triệu hồi trở về không gian liên kết, Tiểu Đằng Xà cũng vào bên trong đó tránh tạm.
Thực Hồn Quỷ Vương không hiểu tại sao Lạc Tư Thần lại định làm gì nữa.

Lạc Tư Thần giơ tay lên, mưa từ trên trời trút xuống vô cùng nặng hạt, chỉ kém nước thác xối lên người một chút.
" Định!".
Lạc Tư Thần hô lên một tiếng, trong bán phạm vi mưa rơi trọng lực liền tăng lên gấp ba lần bình thường.

Thực Hồn Quỷ Vương thể dạng rất lớn, nhất thời không phòng bị mà bị hút rơi xuống, được một đoạn hắn liền phản ứng lại mà điều khiển thân thể không tiếp tục rơi xuống nữa, có điều mất rất nhiều sức để chống lại lực hút kia, hắn chỉ đành biến trở lại thành dạng người, như vậy mới dễ hành động hơn một chút.

Lạc Tư Thần tính toán, lượng mây đó hẳn là đủ để mưa trong vòng nửa tiếng, y phải tranh thủ lúc này đánh bại tên quỷ vương kia.
Khác với Lạc Tư Thần hành động rất nhẹ nhàng thì Thực Hồn Quỷ Vương đến bước chân cũng mất rất nhiều sức.

Hắn khó khăn tránh né những đòn đánh chí mạng liên tục của Lạc Tư Thần, thế tấn công hiện tại đã mất đi khiến hắn lao đao.
Một nhát kiếm Lạc Tư Thần đánh xuống thì quỷ vương đều đỡ chậm hơn một nhịp khiến cả người hắn hiện tại đều là vết thương.
" Không được, hắn đang câu giờ, đợi mưa hết rồi thì tình thế sẽ rất khó nói" Lạc Tư Thần bấm pháp quyết, phần lớn linh lực trong cơ thể y bị tiêu hao, thay vào đó trọng lực ở xung quanh liền tăng lên gấp mười lần bình thường, cây cỏ ở bên dưới đều lần lượt đổ gãy, mặt đất vốn đã nứt vỡ nay lại càng nứt vỡ nhiều hơn.

Đám đệ tử đứng từ xa mà cũng cảm nhận được áp lực vô hình từ nơi đó mà nhíu mày, cùng là đệ tử mà tại sao cái người tên Lạc Tư Thần kia lại khác biệt với bọn họ tới vậy.
Thực Hồn Quỷ Vương lập tức bị trọng lực áp cho rơi thẳng xuống mặt đất tạo thành một cái hố, khó khăn lắm mới đứng dậy được mà chân còn run rẩy chống chịu.
Lạc Tư Thần trải qua nhiều ngày dưới đáy hồ nên trọng lực như hiện tại đối với y cũng không quá khó khăn, y từ trên trời lao xuống, một kiếm đâm xuyên từ đỉnh đầu quỷ vương đi xuống.
" A!!!!! không thể như thế này được!!!!!" hắn gào lên một tiếng thảm thiết bất kham rồi trợn mắt lên mà chết, ma khí trong cơ thể hắn thoát ra rồi tan biến để lại một thi thể xấu xí lộ ra sau lớp áo choàng đen.
Lạc Tư Thần tới gần xem xét " Xem ra người này cũng chỉ là bị tên kia chiếm lấy thân thể, thật là xấu số, nhưng tên ma vương kia cũng đã bị diệt trừ rồi", hắn bị thiên đạo áp chế nên không còn những thần thông lợi hại nữa, may mắn gặp

phải hắn ở trong bí cảnh, nếu như là ở bên ngoài thì Lạc Tư Thần chưa chắc đã đánh bại được hắn.

Một quỷ vương một phương mà lại xui xẻo bị y hủy đi một đời, có trách thì cũng trách hắn tạo nghiệp ấu nhiều tới lúc phải trả mà thôi.
Ở bên ngoài bí cảnh, các trưởng lão phát hiện bên trong bí cảnh có chấn động rất lớn, lão giả bạch y trông coi nơi này nhiều năm chưa từng thấy chuyện này xảy ra qua cho nên không cần nói cũng đoán được ở bên trong đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

Bọn họ lập tức hợp sức lần nữa mở cánh cổng này ra, mặc cho ngày kết thúc khảo thí còn chưa đến, ai ngờ trên cánh cổng đột nhiên xuất hiện một vết nứt khiến các trưởng lão vô cùng bất ngờ.
Lạc Tư Thần hợp lại với nhóm các đệ tử môn phái, bọn họ phát hiên trên trời đang mở ra một cánh cổng, chính là cái đã đưa bọn họ vào đây, xem ra các trưởng lão bên ngoài đã nhận ra bên trong có chuyện nên muốn giải cứu bọn họ.
Lạc Tư Thần tìm hiếm thân ảnh của Nghê Hiên và Đông Phương Danh, phát hiện hai người bọn họ đang ở dưới mặt đất, y lập tức di chuyển tới " Mau! cổng bí cảnh sắp mở ra, chúng ta phải rời khỏi đây!".

Đông Phương Danh bất đắc dĩ nhìn, Nghê Hiên đang bị hôn mê bất tỉnh, có lẽ là do Đông Phương Danh đã đánh y để ngăn y chạy tới giúp Lạc Tư Thần.
Lạc Tư Thần dẫn theo Đông Phương Danh đang bế Nghê Hiên bay tới, y quan sát một hồi rồi tiến tới gần.

Vết nứt kia trông thì ngay trước mắt nhưng lại xa tít tận nơi đâu không thể nào với tới.

Cánh cổng bí cảnh từ từ mở ra, toàn bộ đệ tử còn sống sót đều lao vào đó như từ địa ngục trốn thoát ra ngoài vậy.
Ở bên ngoài, các trưởng lão phát hiện các đệ tử đều thoát ra trong sợ hãi thì không khỏi lo lắng.

Đệ tử của Linh Quan Thượng Môn là còn đông nhất, ai nấy đều bị thương rất nhiều, Thuần Lam trưởng lão là hệ trị liệu, ngay lập tức giúp bọn họ trị thương.
Trưởng lão của Ngũ Hành Tông cứ đứng trông mãi mà không thấy ai, Nhã Nguyệt đi tới ánh mắt ghét bỏ nói với bọn họ " Đừng đợi nữa, Ngũ Hành Tông toàn quân bị diệt rồi".

Chi tiết xảy ra như thế nào nàng ta không nói nhưng nhìn thái độ liền biết giữa hai bên nhất định có xảy ra giao chiến, nhưng tới mức độ toàn quân bị diệt thì thật là khó tin.
Trưởng lão Ngũ Hành Tông tức giận tới mức đôi lông mày giật giật " Các ngươi! các ngươi có phải chơi xấu gì rồi không?".

Các đệ tử môn phái khác đều nhìn qua, bọn họ đều quan sát từ đầu tới cuối, là do Ngũ Hành Tông cứ luôn đuổi giết người của Linh Quan Thượng Môn, cái tên Tùy Kiệt kia còn dính líu tới tên quỷ vương kia nữa, nếu không phải có Lạc Tư Thần ra tay thì bọn họ chắc chắn không còn ai sống sót trở ra.
Trưởng lão của Ngũ Hành Tông nghe vậy thì tức ói máu, ai ai cũng có cùng ý nghĩ như vậy căn bản không cãi lại được, xem ra thật sự là do cái tên Tùy Kiệt kia gây họa, toàn quân bị diệt có thể coi là đứng bét bảng thi lần này, sợ rằng quay về tông môn sẽ bị trách phạt nặng nề.
Mà nói tới Lạc Tư Thần thì mọi người mới nhận ra không nhìn thấy y đâu.

Lúc này Lạc Tư Thần và hai huynh đệ của mình mới xuất hiện ở cổng bí cảnh đi ra, Lạc Tư Thần lập tức đi tới chỗ Thuẫn Lam trưởng lão nói " Ta cần phải đột phá ngay bây giờ.

mong ngươi làm hộ pháp giúp ta".
Thuẫn Lam trưởng lão lập tức đồng ý, Họa Dẫn trưởng lão thì bĩu môi.
Lạc Tư Thần ngồi xếp bằng xuống, hơi thở tu vi của y lập tức thăng lên tới kết đan kỳ trong sự kinh ngạc của mọi người, khi ở trong bí cảnh bị thiên đạo áp chế, hiện tại ra tới đây liền phải lập tức tiến hành đột phá.
Chưa dừng lại ở đó, tu vi của Lạc Tư Thần tiếp tục tăng lên tới kết đan kỳ đỉnh phong rồi đột phá tới nguyên anh cảnh, sau đó lại trực tiếp thăng lên tới hóa thần cảnh trung kỳ mới dừng lại.

Đây còn là bị Tiểu Đằng Xà và hai con rắn kia hút bớt đi rồi, nếu không y còn có thể tăng thêm một chút, có điều Lạc Tư Thần không tham lam, y biết lúc đó nếu không có ba người kia hỗ trợ thì có lẽ y đã bị nổ tung mà chết rồi.
Ảo trong không gian khế ước, bạch xà cùng hắc xà và Tiểu Đằng Xà cũng đồng thời đột phá.

Bạch xà và hắc xà trở thành linh thú cấp 9, tương đương với cao thủ nguyên anh cảnh, Tiểu Đằng Xà sau khi hóa thành người thì thực lực cũng chỉ lên tới kết đan kỳ nhưng nó rất vui vẻ vì cuối cùng cũng có thể nói ra tiếng để thể hiện cảm xúc được rồi, đặc biệt còn có thêm hai người bạn mới nữa.
Dưới con mắt không tin nổi của các trưởng lão Lạc Tư Thần mở mắt đứng dậy, không biết y đã gặp được thứ gì ở trong bí cảnh nhưng tốc độ đột phá này bằng bọn họ tu luyện nửa đời người luôn rồi.

Với tu vi đó y hoàn toàn có thể ngồi ngang hàng với các trưởng lão khác trong môn phái.

Người không vui nhất có lẽ là Họa Dẫn trưởng lão, tu vi của bà ta hiện tại cũng chỉ là hóa thần cảnh sơ kỳ mà thôi " Tiểu tử này nhặt được thứ gì mà có thể tăng tu vi nhanh như vậy?".

Cùng lúc đó Nghê Hiên cũng xuất hiện hiện tượng đột phá liên tiếp, khác với Lạc Tư Thần sớm đã đột phá, chỉ chờ để hơi thở tăng lên thì Nghê Hiên lúc này đang ở trong trạng thái ngủ đông, sẽ mất một khoảng thời gian để y tỉnh lại, chuyện này hẳn là có liên quan tới việc thần hồn bị quỷ vương ép cho tới mức phải thức tỉnh.

Đông Phương Danh cứ luôn lo lắng ngồi ở bên cạnh Nghê Hiên quan sát.
Sau chuyện lần này Lạc Tư Thần có thể nhìn ra Nghê Hiên hẳn là không bình thường, quỷ vương nói y là thần hồn, Nghê Hiên cũng là thần hồn, còn là hỏa diễm phượng hoàng, vậy còn y thì sao? xem ra sắp tới cần phải tìm hiểu thêm về vấn đề này.
Lạc Tư Thần báo cáo chuyện về quỷ vương cho các trưởng lão, chuyện này vô cùng phức tạp, bọn họ cần thông báo về môn phái để phía cao tầng mở một cuộc họp thảo luận về chuyện này.

Cũng may Lạc Tư Thần đã xử lý được tên quỷ vương đó, nếu không để hắn thoát ra sẽ gây ra tai họa cho nhân gian.
Sau khoảng thời gian nghỉ ngơi, lão giả bạch y đi lên thông báo danh sách bảng vàng.

Linh Quan Thượng Môn dành được vị trí thứ nhất, vì có công diệt quỷ vương nên Lạc Tư Thần được vinh danh khắc tên lên bảng vàng ở ngay vị trí đầu tiên được người người hâm mộ.
Sau cùng thì đại hội lần này coi như kết thúc tại đây.

------oOo------

Chương 43: 43: Thần Cốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Linh Quan Thượng Môn tổng quân số mười sáu người, khi trở về chỉ còn lại mười hai người, rất nhiều người đều bị Thực Hồn Quỷ Vương hút mất hồn, môn phái khác cũng chịu tổn thất cũng không kém
Lúc đi thì hào hứng, nhưng lúc quay về thì ai cũng trầm mặc như vừa thoát khỏi cửa tử.

Nhóm người Linh Quan Thượng Môn ngồi pháp khí phi thuyền trở về môn phái.

Trên quãng đường đi Nghê Hiên đã đột phá hai lần, vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Liên tục thăng cấp như vậy khiến cho các đệ tử khác đều đỏ mắt hâm mộ, sau khi trúc cơ, mỗi lần thăng cấp đều vô cùng khó khăn nhưng Lạc Tư Thần và Nghê Hiên lại nhẹ nhàng như không có gì, nhưng bọn họ đâu biết hai người đã phải trải qua những gì để đạt được điều đó, Lạc Tư Thần suýt nữa đã chết nát xương dưới đáy hồ còn Nghê Hiên suýt chút nữa bị bắt mất thần hồn mới khiến cho phượng hoàng thức tỉnh.

Về đến nơi, Lạc Tư Thần cùng Đông Phương Danh liền đưa Nghê Hiên về núi Bạch Linh để sư phụ kiểm tra xem.
Tử Vu đút cho Nghê Hiên một viên đan dược rồi đặt y nằm nghỉ trên giường " Hắn bị buộc tiến vào trạng thái bế quan, có lẽ một thời gian tới sẽ không thể tỉnh lại ngay được, thần hồn bị tổn thương, cần tĩnh dưỡng để phục hồi lại.
Đông Phương Danh lo lắng ngồi bên giường, Lạc Tư Thần thắc mắc hỏi " Đệ có phải có tình cảm với tiểu sư đệ hay không?".
Đông Phương Danh trầm mặc một hồi lâu mới đáp lại " Ta không biết, đệ ấy là nam nhân, ta...chỉ là muốn bảo hộ đệ ấy".

Trong ấn tượng của Đông Phương Danh thì Nghê Hiên là một người xuất thân từ kỹ viện, một nam kỹ nổi tiếng trong thành với nhan sắc thanh tú và kĩ năng đàn hát rất điệu nghệ, sau khi gặp y lần đầu thì liền cảm thấy người này hình như rất đáng thương, khi ở cùng suốt mấy tháng tại Linh Quan Thượng Môn thì y bắt đầu có cảm giác muốn bảo hộ đối phương, muốn chăm sóc, không để ai bắt nạt Nghê Hiên nhưng y lại không nhận ra tình cảm của bản thân, chỉ cho rằng đó là tình huynh đệ mà thôi.

" Là nam nhân thì sao chứ? đệ bằng lòng nhìn đệ ấy cùng người khác thân mật không?" Lạc Tư Thần chỉ nói thêm một câu đó, sau đó y cùng Tử Vu đi ra ngoài, để cho Đông Phương Danh có thời gian để suy nghĩ.
Đông Phương Danh cứ ngồi đó mãi, bàn tay nắm lấy tay của Nghê Hiên, y phải đối mặt với came xúc của chính mình để đưa ra một đáp án.
Lạc Tư Thần cùng Tử Vu đi ra chính phòng, Tử Vu cảm nhận được tu vi của Lạc Tư Thần tịnh tiến rất nhiều " Chuyến này hẳn là gặp được cơ duyên nào đó rồi phải không? Hóa thần cảnh trung kỳ, tốt lắm!".
Lạc Tư Thần kể lại chuyện ở trong bí cảnh cho Tử Vu rồi thắc mắc " Hắn nói ta là thần hồn, Nghê Hiên cũng là thần hồn, chuyện này thật khiến ta rất khó hiểu".
Tử Vu đi tới chiếc ghế dài quen thuộc, đuôi mềm duỗi ra làm cái đệm ấm " Chuyện này nói ra thì dài".
" Ta đạo hạnh hơn năm ngàn năm, so với thời gian thiên địa thì không tính là gì, nhưng chuyện ta biết được cũng không ít".
" Đại lục hiện tại có rất nhiều thứ đã thất truyền, trong đó có khái niệm về tiên cốt và thần cốt, những thứ này cũng không phải không ai biết nhưng số lượng không nhiều, chỉ đếm trên đầu ngón tay".
" Những người có tiên cốt là tiên nhân ở tiên giới chuyển thế, những người có thần cốt là thân minh thượng cổ tái sinh mà thành, lí do tại sao thì rất mờ hồ, nghe nói tiên nhân khi tu luyện tới đạo hạnh nhất định sẽ phải xuống trần lịch kiếp thì mới có thể thăng lên tiên cấp mới, vì vậy mới có những người bẩm sinh đã mang tiên cốt, số trời định là sẽ phi thăng".
" Còn thần cốt, là thần minh thời thượng cổ tái sinh mà thành, một khi đã là thần thì sẽ không bao giờ chết đi trừ phi hồn phi phách tán, như Nghê Hiên, nếu ta không nhầm thì y chính là hỏa thần thượng cổ, Tử Diễm Phượng Hoàng tái sinh".

Lạc Tư Thần thắc mắc hỏi " Vậy còn ta thì sao? Thần cốt của ta là gì?".

Tử Vu chớp mắt một cái, âm dương nhãn quang khởi động " Muốn biết thì thả lỏng tâm thái, đừng cản ta thâm nhập".
Lạc Tư Thần cố gắng thả lỏng cơ thể, không chống cự lại ánh mắt của Tử Vu.
Tư Vu nhìn thấy thần cốt của Lạc Tư Thần rất kỳ lạ, mặc dù là thần cốt nhưng lại không hình dáng rất mông lung " Thần cốt của ngươi không toàn vẹn".
Lạc Tư Thần kinh ngạc nhìn, Tử Vu cũng chưa từng thấy qua chuyện như vậy nên hạ mắt suy nghĩ một hồi " Cơ thể này không phải của ngươi?".
Lạc Tư Thần mím môi không nói nhưng nhìn sắc mặt liền biết bị nói trúng rồi, lúc này y mới nhớ ra việc Tùy Kiệt đã chết, mối thù của cơ thể này cũng đã được trả, nhưng tại sao y vẫn không thể quay trở về thế giới hiện đại.
Tử Vu nói tiếp " Nếu ràng buộc giữa ngươi và thân thể này đã được giải bỏ vậy thì ngươi có thể tùy thời rời bỏ thân thể này, trở về làm một linh hồn tự do".
Lạc Tư Thần không biết tại sao sư phụ lại có thể chỉ nhìn mà đoán ra được nhiều thứ như vậy nhưng vừa hay giải thích được điều y thắc mắc " Vậy có nghĩ là nếu thân thể này chết đi thì linh hồn của ta vẫn sẽ tự do mà không bị trói buộc

bởi quy tắc luân hồi sao?".
" Đúng vậy, nếu thân thể chết đi, người có thể rời đi và đắp nặn một thân thể mới, còn vấn đề thần cốt, để ta bói cho ngươi một quẻ" Tử Vu lấy ra một quả cầu thủy tinh, y nhẩm trong miệng thứ tiếng lạ sau đó kêu Lạc Tư Thần nhỏ một giọt máu lên đó.
Lạc Tư Thần cắn ngón tay nhỏ lên quả cầu thủy tinh một giọt máu, sau đó phía trên đó hiện lên hai khung cảnh, một cái chính là nơi y từng đến ở dưới đáy sông Mặc, một nơi khác vô cùng u ám chưa từng thấy qua.

Tử Vu hộc ra một ngụm máu, hình ảnh trên đó liền biến mất, Lạc Tư Thần vội đi tới nhưng Tử Vu giơ tay cản lại " Ta không sao, hai nơi đó chính là nơi thần cốt của ngươi bị thất lạc".
Chuyện liên quan đến thần cốt chính là bí mật thiên địa, Tử Vu cố chấp nhúng tay vào khiến cho bị thiên đạo trách phạt, y mệt mỏi nằm xuống, có lẽ phải tĩnh tu vài tháng để hồi phục lại " Ta khuyên ngươi, tăng nhanh tu vi trong thời gian ngắn như vậy cần phải bế quan để củng cố vững chắc thực lực, nếu không sẽ gây ra ảnh hưởng cho sau này".
Lạc Tư Thần gật đầu tỏ ý đã hiểu, trước khi rời đi y chợt nhớ ra một chuyện quan trọng " Lần làm nhiệm vụ ở làng Đồng Môn, sau khi nuốt Khai Nhãn Đan mà sư phụ đưa cho, lúc những đứa trẻ trong làng được giải thoát thì ta nhìn thấy có dòng khí màu vàng bay lên từ trong làng tiến vào thân thể của ta, đó là cái gì vậy?".
Tử Vu đáp " Đó là công đức, người tích lũy được càng nhiều công đức thì vận may càng tăng, ảnh hưởng tới việc phi thăng sau này".
Lạc Tư Thần hành lễ " Đa tạ sư phụ chỉ dẫn".

Y không làm phiền Tử Vu nữa mà quay về phòng của mình suy nghĩ sắp xếp lại lượng thông tin nhận được.

------oOo------

Chương 44: 44: Bế Quan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần suy ngẫm, y hiện tại không thể quay về thế kỷ 21 được, thậm chí còn có thần cốt, một trong hai mảnh thần cốt của y chính là ở dưới đáy sông Mặc, hóa ra người nói chuyện với Lạc Tư Thần trong cỗ quan tài đó chính là thần cốt của y, Lạc Tư Thần nhớ rõ hôm đó giọng nói phát ra từ bên trong kết giới nói rằng, chỉ khi y phi thăng thành tiên thì mới có thể mở ra phong ấn.
Lạc Tư Thần tính toán, một trong hai nơi y đã biết vị trí nhưng lại không mở ra được, nơi còn lại thì không biết ở chỗ nào, không bằng trước tiên đi tìm kiếm nơi còn lại đó.

Biết đâu khi y thành thần lại có thể mở ra cổng không gian để quay về thế giới cũ " Không biết anh ấy hiện giờ thế nào rồi".
Ở ngôi miếu trên núi Đồng Môn...
Thiên Dạ cảm nhận được linh khí khắp nơi đều phát ra từ nơi này, có thể nói là cội nguồn của mọi tu luyện giả, không cần nghĩ y cũng biết tại sao lại như vậy " Không ngờ năm đó ta tưởng rằng Sinh Liên đã bị hủy, hóa ra là bị phong ấn tại nơi này".

Nếu Tư Thần muốn thành thần thì nhất định phải tới nơi này, Thiên Dạ lập một phong ấn che giấu đi hơi thở linh khí tại nơi này, tránh cho người khác phát hiện ra.
Người tiên giới không thể nhúng tay vào chuyện ở hạ giới, Thiên Dạ xuất hiện ở đây chỉ là một tia thần thức được đưa xuống, xong việc y rất nhanh đã thu hồi trở về.

Ở trong phòng Lạc Tư Thần, Tiểu Đằng Xà ngồi trên nền đất, hái cánh tay bị hai nam nhân bám lấy " Lạc Tư Thần, mau kêu bọn họ thả ta ra, hai con rắn này thật phiền".
Từ khi Tiểu Đằng Xà hóa hình người thì Lạc Tư Thần rất đau đầu " Ngươi đã lải nhải suốt hai tiếng đồng hồ rồi, tự mình xử lý đi".
Tiểu Đằng Xà bất bình " Rắn của ngươi, ngươi không quản thì ta quản thế nào được".

Tiểu Đằng Xà hóa hình người có dáng vẻ thiếu niên thân hình bạc nhược, nhỏ nhắn chọc người trêu ghẹo.
Bạch xà và hắc xà dù hóa hình người nhưng vẫn lộ ra đặc điểm của linh thú, con ngươi hình dọc cũng như một vài chỗ trên cơ thể vẫn còn vảy rắn bao quanh.

Bạch xà mang hơi thở thư sinh điềm đạm hơn, tên gọi là Ngân Anh.

Hắc xà có khí thế bá đạo hơn nhưng có chút ngốc, tên gọi là Đế Lân.

Lạc Tư Thần hỏi qua thì biết bọn họ là anh em, từ khi trong trứng nở ra đã luôn ở cùng nhau, tính đến nay cũng đã được hai trăm năm rồi.
" Mau thả Tiểu Đằng Xà ra đi".
Ngân Anh và Đế Lân chậm chạp luyến tiếc thả ra, bọn họ là rắn, rất thích quấn thân vào cành cây tắm nắng, bên cạnh có một cái cây nhỏ dễ thương như vậy, không bám lên thì rất phí.
Lạc Tư Thần nói tiếp " Sắp tới ta cần phải bế quan tu luyện, không biết sẽ mất khoảng bao lâu, trong thời gian này các ngươi hãy tự mình hoạt động trên núi Bạch Linh, đừng làm phiền sư phụ ta là được".
Ngân Anh đáp lại thay đệ đệ mình " Chủ nhân cứ yên tâm, ta sẽ trông coi hai người bọn họ".
Tiểu Đằng Xà nghe vậy liền sợ hãi " Ta không biết đâu, sao ngươi có thể thả bọn họ tự do như vậy, ta sẽ bị bọn họ làm phiền chết".

Lạc Tư Thần thở dài đuổi hết bọn họ ra ngoài rồi đóng cửa phòng lại.
Tiểu Đằng Xà tức giận mắng xối xả một hồi sau đó lại bị hai con rắn kia bám lên người, cậu chỉ đành hóa thành cái cây đứng im trong gió, mặc kệ hai con rắn thiếu đòn kia.

Từ đó trở đi, Ngân Anh và Đế Lân trở thành tạp vụ mới ở Quan Nguyệt động phủ, mọi việc từ quét sân, gánh nước, dọn dẹp đều là bọn họ xử lý dưới sự chỉ đạo của cái cây lắm mồm nào đó.
So với trước kia thì núi Bạch Linh đã ồn ào hơn nhiều, có điều Nghê Hiên mãi vẫn chưa tỉnh lại.
2 năm sau....
Lạc Tư Thần cuối cùng cũng đã kết thúc bế quan mà tỉnh lại, trong giới tu luyện thật đúng là thời gian trôi qua rất nhanh, y cảm giác như mới chỉ trôi qua vài tháng thôi vậy.

Do đột phá liên tục nhiều cấp trong thời gian ngắn khiến cho căn cơ của Lạc Tư Thần không được ổn nên y phải điều tiết lại linh khí trong cơ thể, quá trình này nói dài không dài, ngắn cũng chẳng phải ngắn nhưng lại không thể vội vàng.
Cũng may Lạc Tư Thần có thể chất tự động hấp thu linh khí nên trong hai năm này tu vi cũng có tịnh tiến nhất định.
Lạc Tư Thần vừa mở cửa ra đã nghe thấy thanh âm ồn ào ở bên ngoài, y tự hỏi núi Bạch Linh từ bao giờ lại huyên náo như vậy.
Ở bên ngoài, Tiểu Đằng Xà đang nằm trong vòng tay của Ngân Anh, Đế Lân tức giận mắng " Ngân Anh, huynh là con rắn hư hỏng, rõ ràng là huynh tính kế để chia rẽ ta với tiểu thụ tinh".

Ngân Lang ánh mắt giả vờ oan khuất nói với Tiểu Đằng Xà " Ta không có, đừng tin hắn".
Tiểu Đằng Xà bị kẹt giữa hai nam nhân cao lớn, hàng ngày trải qua sinh hoạt bị bọn họ tranh giành sớm đã quen với chuyện này " Hai người im đi, hôm nay không ai được bám lên cành của ta để ngủ cả, cả hai người cút về ổ của mình đi".
Lạc Tư Thần nhìn bọn họ mà cảm thấy buồn cười " Các ngươi ồn ào cái gì vậy?".
Tiểu Đằng Xà nhìn thấy Lạc Tư Thần mà vui sướng như gặp cha " A!!! Lạc Tư Thần, cuối cùng ngươi cũng tỉnh lại, mau bắt bọn họ lại, bọn họ suốt ngày trêu chọc ta, ngươi xem này", Tiểu Đằng Xà ngây thơ vạch áo, lộ ra trước ngực có hai dấu răng in hằn.
Lạc Tư Thần đầy ý tứ liếc nhìn hai người kia, Đế Lân cười đáp " Loài rắn bọn ta có thói quen cắn lên cành cây, yên tâm không có độc đâu".

Hắn huých vai Ngân Anh một cái, Ngân Anh liền hùa theo diễn kịch " Đúng vậy nha, thật xin lỗi".
" Ngươi...! các ngươi...!Hứ!" Tiểu Đằng Xà tức giận không nói lên lời, Lạc Tư Thần cũng không biết phải làm sao, đành triệu hồi Ngân Anh và Đế Lân vào không gian khế ước.

------oOo------

Chương 45: 45: Đại Bảo Quốc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần vừa đi vừa hỏi Tiểu Đằng Xà " Trong thời gian ta bế quan thì bên ngoài có xảy ra chuyện gì không?".
Tiểu Đằng Xà cắn tay suy nghĩ " Ta không rời khỏi núi Bạch Linh nên không rõ, chỉ biết cái kia Đông Phương Danh mấy tháng trước nói có việc phải trở về quê nhà, nghe nói là về để liên hôn".
Lạc Tư Thần khựng lại " Liên hôn? với ai?".
Tiểu Đằng Xà đáp " Cái đó hắn không nói, có điều tiểu sư đệ của ngươi cũng vẫn chưa tỉnh lại đâu".
Lạc Tư Thần có chút lo lắng, hai năm rồi vẫn chưa tỉnh lại, xem ra thần hồn của Nghê Hiên bị thương không nhẹ, nhưng chắc hẳn cũng sắp tỉnh lại rồi cũng nên.

Còn chuyện Đông Phương Danh, Lạc Tư Thần càng nghĩ càng cảm thấy không đúng.
" Đi! chúng ta xuống núi một chuyến".
So với sư phụ đã sống mấy ngàn năm thì hai năm bế quan của y không tính là gì, có điều vẫn thật tưởng niệm quãng thời gian trước kia, Linh Quan Thượng Môn vẫn không thay đổi chút nào.

Lạc Tư Thần đi qua khu vực nhận nhiệm vụ thì có rất nhiều ánh mắt nhìn tới đây, người duy nhất ăn mặc khác với bọn họ, cũng có nghĩa người đó là đệ tử chân truyền, là mơ ước của biết bao đệ tử trong tông môn, chưa kể từ sự kiện Thực Hồn Quỷ Vương năm đó đã khiến danh tiếng của Lạc Tư Thần được đồn thổi nhiều hơn nhưng số người biết mặt y rất ít cho nên nhiều người rất tò mò rốt cuộc cái người Lạc Tư Thần đó trông như thế nào.
" Lạc Tư Thần!".
Có người gọi tên làm Lạc Tư Thần bất ngờ, người đi đến là một nội môn đệ tử lạ hoắc " Ngươi là ai?".

Nhiều người nghe thấy cũng chú ý tới bên này.
Tên đệ tử kia hùng hổ lao tới " Nếu không phải tại đám người các ngươi thì ta đâu phải khổ sở ở ngoại môn lâu như vậy, sao nào? ta đã vào được nội môn rồi, có phải ngươi tức chết không?".
Lạc Tư Thần nhìn hắn như nhìn một thằng ngu " Ta có quen biết ngươi sao?".
Tên đệ tử kia trừng mắt kinh ngạc " Ta...!Ta là Dịch Hoài Ca".
Lạc Tư Thần lục lại trí nhớ " À...!Là tên hống hách bắt nạt tiểu sư đệ của ta năm đó".

" Đúng vậy, ta không hề bị đuổi đi, ta đã chính thức trở thành đệ tử nội môn rồi" Dịch Hoài Ca lớn tiếng nói.
" Thì sao nào?" Lạc Tư Thần hỏi lại.

Dịch Hoài Ca cứng họng không đáp lại được.
Tiểu Đằng Xà ở phía sau Lạc Tư Thần lên tiếng " Ngươi cái đồ vô lễ này, một đệ tử nội môn như ngươi nhìn thấy y còn phải gọi một tiếng tiểu sư tổ, ngươi không những không hành lễ còn dám lớn lối như vậy".
Quản sự ở gần đó nghe tiếng động liền chạy tới khom lưng hành lễ với Lạc Tư Thần sau đó liền đá vào chân Dịch Hoài Ca để hắn quỳ xuống " Tiểu sư tổ đừng giận".

Dịch Hoài Ca muốn đáp trả nhưng hai chân bỗng nặng nề không nhấc lên được.

Lạc Tư Thần bình tĩnh hỏi quản sự " Bất kính với trưởng bối sẽ phạt thế nào vậy?".
Quản sự nhanh chóng đáp lại " Bất kính với trưởng bối sẽ bị phạt chép quy tắc ba nghìn lần, sau đó bị đưa tới Điền Vụ trang để đào đất trong nửa năm".
" Cứ theo đó mà làm, ta có việc phải đi trước" Lạc Tư Thần phất tay rồi rời đi ngay sau đó.

Quản sự thở phào một tiếng rồi nhanh chóng cho người áp giải Dịch Hoài Ca đang kháng cự quyết liệt đi chịu phạt, nửa năm đi đào đất đó chắc chắn sẽ khiến hắn chậm trễ việc tu luyện, thành tích khảo thí lần sau sẽ bị tụt lùi rất nhiều.
Tiểu Đằng Xà thắc mắc hỏi " Ngươi trị hắn nhẹ tay như vậy à? không phải nên đánh cho mấy roi sao? không ngờ lâu như vậy rồi mà vẫn bị âm hồn đó bám vào".
Lạc Tư Thần đáp lại " Ta sớm đã quên đi sự tồn tại của hắn rồi, một tên như hắn không cần phải tốn thời gian làm gì".
Lạc Tư Thần sau khi đạt tới Kết Đan kỳ thì đã có khả năng lăng không mà di chuyển rồi, không càn phải phi kiếm như trước nữa, tiện lợi hơn rất nhiều.

Tầm nửa ngày sau y đã xuất hiện tại một ngọn đồi bên ngoài cổng hoàng thành Đại Bảo quốc, nơi này cũng chính là nơi y đã đặt chân đầu tiên khi xuyên tới.
Lạc Tư Thần theo trí nhớ quay trở lại nơi Tùy Y Ngọc huyết tế để triệu hồi linh hồn y tới nơi này, nghĩ kĩ lại thì một thiếu niên yếu đuối làm sao biết được trận pháp huyết tế cổ đại này mà cơ chứ, chẳng lẽ có người khác tạo ra rồi Tùy Y Ngọc vô tình đi tới đây, hay do một nguyên nhân nào khác.

Lúc đó mới xuyên qua chỉ nghĩ tới làm sao để sống sót, hiện tại nghĩ lại mới phát hiện ra nhiều vấn đề.
Lạc Tư Thần đi vào hoàng thành, không khí nhân gian huyên náo khiến tâm tình

cũng vui vẻ lên một chút nhưng y vẫn không quên mục đích đi tới đây để gặp Đông Phương Danh hỏi cho ra nhẽ.
Lúc này từ ngoài cổng thành vang lên vó ngựa, người dân cũng đổ xô ra hai bên đường để nhìn, một cỗ kiệu hoa lệ được bốn con ngựa kéo vào, ở sau màn che có bóng hình một nữ nhân đang ngồi bên trong, gió mát thổi qua làm màn che bay lên, lộ ra nhan sắc của người ngồi bên trong.
" Thanh Trúc công chúa thật xinh đẹp" Người dân cảm thán thốt lên.
Lạc Tư Thần nghe ngóng thông tin trong lời nói của người dân.
" Công chúa của Lã Côi quốc lần này tới Đại Bảo quốc chúng ta liên hôn, nghe nói còn chưa chọn ra người phù hợp".
" Hoàng đế nói muốn chọn Tam hoàng tử nhưng y không đồng ý, cho nên mới mời công chúa đích thân tới đây lựa chọn trong số các hoàng tử làm phu quân".
" Tam hoàng tử tiền đồ rộng mở, lại có tiên duyên, nhất định Thanh Trúc công chúa sẽ chọn ngày ấy".
Lạc Tư Thần hạ tầm mắt, y phất tay một cái thân hình liền biến mất rời đi đường phố nhộn nhịp.

------oOo------

Chương 46: 46: Khuynh Thế Lạc Tử Diễm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quan Nguyệt động phủ...
Nghê Hiên trải qua một giấc mộng dài của ký ức trước dần dần mở mắt tỉnh lại, ánh mắt y ánh lên tia muộn phiền, tử diễm liệt hỏa xuất hiện trên tay " Đã khôi phục được một phần sức mạnh rồi".
Nghê Hiên nhìn khung cảnh xung quanh " Mười mấy năm qua bản thân lại lưu lạc dưới nhân gian như vậy, đúng là trớ trêu".

Y nhớ tới Đông Phương Danh mà trong lòng khẽ nhói lên, suốt ngày tháng làm thần dài đằng đẵng đó, thật lâu rồi y mới cảm giác được sự buồn phiền như vậy.
Nghê Hiên đi tới gặp Tử Vu, y không quỳ xuống hành lễ mà đứng thẳng lưng tại đó, Tử Vu phát hiện khí chất của tiểu đệ tử khác thường nên liền khởi động mắt âm dương, cả người Nghê Hiên bọc trong một luồng sáng chói mắt.
" Không cần nhìn, ta đã thức tỉnh hoàn toàn rồi".
Tử Vu thu lại ánh mắt " Ngươi là hỏa thần, Khuynh Thế Lạc Tử Diễm?", mặc dù đã biết nhưng y vẫn muốn hỏi lại.
" Chính là ta, có điều vẫn chưa hoàn toàn phi thăng, bản thần vẫn còn việc cần phải giải quyết tại nơi này, Đông Phương Danh đâu?".
" Hắn đã xuống núi về Đại Bảo quốc rồi, Lạc Tư Thần cũng theo sau tới đó" Tử Vu đáp.

" Đạ tạ" Nghê Hiên nói, y quay người đi nhưng lại nhớ ra chuyện gì mà dừng lại " Tiểu hồ ly, chúng ta thật đúng là có duyên, năm đó mạng của ngươi là do ta nhặt về, không ngờ lại gặp lại ở đây với cương vị là sư phụ của ta ở nhân giới".
Tử Vu hiếm khi tỏ ra kinh ngạc, đây là ý gì, y muốn hỏi nhưng bóng hình Nghê Hiên đã đi xa mất rồi.
Tại Đại Bảo quốc...
Lạc Tư Thần lẻn vào hoàng cung, với tu vi của y hiện tại có thể cảm ứng với tinh hoa thiên địa, khiến cho bản thân tàng hình trong mắt người khác, tùy ý xâm nhập mà không lo bị phát hiện.
Đông Phương Danh ngồi trong phòng mà trong lòng bứt rứt không thôi.
" Ngươi đang suy nghĩ cái gì?".
Âm thanh đột nhiên vang lên làm Đông Phương Danh giật mình nhìn xung quanh, thấy Lạc Tư Thần xuất hiện trong phòng liền chột dạ " Sao ngươi lại ở đây?".

Lạc Tư Thần chỉ là huynh đệ, chuyện tình cảm của bọn họ y không tiện nhúng tay nhưng vẫn muốn có một câu trả lười thích đáng " Tại sao ngươi lại trở về đây để liên hôn? Nghê Hiên thì sao đây?".
Đông Phương Danh nhíu mày hạ mắt " Ta...!ta không xứng với đệ ấy".
" Ngươi nghe sư phụ nói rồi đó, y là người mang thần cốt...!là thần cốt đó, ta đến cả phi thăng thành tiên cũng không nắm chắc thì chỉ là gánh nặng của y mà thôi, không bằng cắt đứt tại đây thôi".
Lạc Tư Thần nghe vậy cũng cứng họng, y không phải Nghê Hiên, sẽ không biết được ý nghĩ của cậu ấy " Lỡ như đệ ấy không để tâm với vấn đề đó thì sao? Chẳng lẽ hai người cứ như vậy mà dập tắt đoạn tình cảm này hay sao?".

Đông Phương Danh " Ta cũng không muốn...!nhưng ta có thể làm gì cơ chứ, ngày ngày nhìn đệ ấy nằm im trên giường hôn mê, ta...".
" Tam hoàng tử, bệ hạ triệu kiến ngài tới điện Càn Khôn!" bên ngoài vang lên âm thanh cao vút của vị công công nào đó.
Lạc Tư Thần nhìn Đông Phương Danh nói " Ngươi hãy suy nghĩ thật kĩ lại đi".

Đông Phương Danh không nói lời nào rời đi nhưng ánh mắt hiện lên sự phân vân.
Tại điện Càn Khôn...
Thanh Trúc công chúa được cung nữ dẫn đi vào từ bên ngoài, nàng mặc thanh y nhẹ nhàng nhưng vẫn tôn lên vẻ kiêu sa, yêu kiều.
Đông Phương Danh ngồi vào vị trí của mình, y có năm người anh em, đại hoàng tử lớn nhất cũng đã ba mươi tuổi sớm đã có một người con gái, người bé nhất hiện tại là lục hoàng tử chỉ mới mười hai tuổi.

Thanh Trúc công chúa bái kiến bệ hạ và hoàng hậu xong thì ngồi vào dãy đối diện.

Nàng ta lén liếc sang nhìn Đông Phương Danh, người này là người được người dân Đại Bảo quốc nhắc tới nhiều nhất, nhìn khí chất và nhan sắc đó quả thật khiến nàng ta thêm phần hài lòng.

Đại Bảo quốc là một nước nhỏ, so với Lã Côi quốc thì chỉ bằng một nửa, lần liên hôn này có ý nghĩa rất quan trọng đối với Đại Bảo quốc, cái chính là để liên minh với nhau tránh khỏi sự xâm lược của Hàn Quy quốc.
Trên đường tới đây, đoàn hộ tống của Thanh Trúc công chúa gặp không biết bao nhiêu lần bị tập kích, Hàn Quy quốc hắn cũng không muốn bọn họ liên minh thành công, cho dù đã vào hoàng thành thì vẫn luôn phải đề phòng mọi lúc mọi nơi cho nên bữa tiệc này cũng không mời nhiều người tới tham dự.
Bữa tiệc bắt đầu bằng màn ca múa của các vũ cơ, đồ ăn nhanh chóng được cung nữ lần lượt mang lên.

Không khí thì nhộn nhịp nhưng trong lòng Đông Phương Danh lại nặng trĩu như

ngàn cân đè lên.
Hoàng đế mở lời nói " Thanh Trúc công chúa, không biết ngươi đã nhìn trúng ai trong đám nhi tử của trẫm chưa?".
Vấn đề Đông Phương Danh không muốn đối mặt nhất cuối cùng cũng tới rồi, y cúi đầu hạ tầm mắt, trong lòng rối bời như cuộn chỉ rối.
" Đa tạ bệ hạ đã hỏi, ta..." Thanh Trúc công chúa nhìn qua một lượt rồi dừng lại trên người Đông Phương Danh " Nghe nói tam hoàng tử Đại Bảo quốc văn võ xong toàn, vô cùng được người dân yêu mến, không biết ta có duyên cùng huynh làm quen hay không?".
Đông Phương Danh bất đắc dĩ mỉm cười, y giơ lên ly rượu trong tay " Được gặp công chúa là vinh hạnh của ta", nói xong liền uống cạn một hơi.

Thanh Trúc công chúa vui vẻ uống một ly đáp lại.

Lạc Tư Thần âm thầm quan sát không khỏi cảm thấy khó chịu thay cho tiểu sư đệ của mình.

Bỗng y cảm nhận một luồng sát khí ở trong đại tiệc, nhưng quá nhanh, căn bản chưa kịp định hình là từ chỗ nào phát ra.
" Ta mới đến đây không quen đường, huynh có thể dẫn ta ra ngoài một chút hay không" Thanh Trúc công chúa mở lời.
Hoàng đế cảm thấy đây là cơ hội tốt để hai người làm quen với nhau nhiều hơn nên lập tức bảo Đông Phương Danh nhanh chóng dẫn công chúa ra ngoài một lúc.
Trong lúc đó, trong đám đại thần có một người đột nhiên gục xuống, ai cũng cho là hắn uống nhiều nên say rồi nhưng Lạc Tư Thần nhìn thấy từ thân thể hắn thoát ra một luồng ma khi rất mạnh mẽ, xem ra lại là người bị ma tộc chiếm giữ thân thể, mà hơi thở này hình như còn rất mạnh.

Hướng mà nó đi tới chính là phương hướng Đông Phương Danh vừa rời đi, Lạc Tư Thần vội vàng theo sau.

------oOo------

Chương 47: 47: Ma Tộc Tấn Công

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bóng đen ẩn nấp trong màn đêm dõi theo Đông Phương Danh và Thanh Trúc công chúa.

Lạc Tư Thần đứng trên nóc tẩm điện nhìn xuống vừa khó hiểu vừa bồn chồn.
Đông Phương Danh muốn tranh thủ khoảng không gian riêng tư này để nói cho Thanh Trúc công chúa biết nỗi lòng của y, mong nàng chọn lấy một người làm phu quân tương lai nhưng chưa kịp mở miệng thì đột nhiên sân rộng lớn đột nhiên bị một kết giới màu đen bao lấy xung quanh, ở dưới đất chui lên không ít những những ma vật kỳ quái, toàn thân chảy ra dịch nhầy vô cùng hôi thối.
Thanh Trúc công chúa sợ hãi la lớn nhưng không đủ để truyền vào tai của những người đang tiệc tùng vui vẻ bên trong sảnh điện.
Đông Phương Danh thần kinh căng thẳng lên, y triệu hồi vũ khí, linh khí trong người mạnh mẽ tỏa ra, là hởi thở của cao thủ kết đan kỳ.

Cùng lúc với đám ma vật đang ngoi lên thì xung quanh Đông Phương Danh cũng từ dưới đất xuất hiện ba thổ quái cao hơn ba mét, thổ quái được Đông Phương Danh truyền hỏa khí vào người thoáng chốc hóa thành dung nham nóng bỏng gào lên một tiếng thật lớn khiến đám ma vật lùi lại một chút.
Đông Phương Danh kéo Thanh Trúc công chúa đứng sát vào 1 góc kết giới, như vậy sẽ không phải lo bị đánh lén sau lưng.
Đám ma vật xấu xí kia lũ lượt kéo tới, dường như không biết đau cũng không chết đi, mỗi khi bị trúng đòn bọn chúng vẫn tiếp tục tiến lên không chần chừ, cho dù bị thổ quái đánh cho tan xác thì ngay lập tức phía sau lại có một con khác chui ra khỏi mặt đất để bù lấp lại chỗ trống, chẳng mấy chốc bên trong kết giới đã tràn ngập không khí tanh tưởi.
Thanh Trúc công chúa sợ hãi tới khóc ầm lên " A!!! cứu với, bên ngoài có ai không?".
Gần đó xuất hiện một đám linh canh đi qua, bọn họ nhìn thấy trên sân có tam hoàng tử và công chúa ngoại quốc mới tới đang nói chuyện có vẻ rất thân thiết cho nên không muốn quấy rầy nữa, lập tức chuyển hướng sang con đường khác.

Thanh Trúc công chúa thấy bọn họ muốn rời đi liền hét lên " Đừng đi!! Cứu bọn ta!!", nhưng lính canh vẫn cứ như không nghe thấy gì cả.
Đông Phương Danh sắp không trụ nổi, cho dù đám ma vật này không tạo ra sát thương lớn nhưng số lượng quá nhiều, y phải tốn quá nhiều sức lực, cứ duy trì như vậy nhất định sẽ bị đám ma vật đó vùi lấp.

Đông Phương Danh không có thời gian để suy nghĩ rốt cuộc tại sao y lại bị tấn công như vậy, hiện tại đến thở cũng phải tranh thủ, tinh thần lực căng tới mức cực hạn.
Lạc Tư Thần cũng giống như đám lính canh, y chỉ nhìn thấy Đông Phương Danh và công chúa kia đang nói chuyện với nhau rất bình thường không có gì khác lạ.

Lạc Tư Thần vẫn luôn cảm nhận được xung quanh có hơi thở của ma khí nhưng lại không nhìn ra được là từ chỗ nào phát ra.
Phía trên bầu trời mây đen dần tụ lại, sấm chớp thỉnh thoảng lại nổ ra như sắp có bão.
Đông Phương Danh tạo ra rung chấn trên mặt đất khiên cho đám ma vật ngã chồng lên nhau, ba thổ quái chớp lấy thời cơ điên cuồng đấm lên mặt đất, giã nát đám ma vật đó thành vũng bùn.

Cũng vì rung chấn mà đám ma vật đang chui từ lòng đất ra cũng bị kẹt lại, mặt đất dẫn ra một vết nứt.

Trên nền đất hiện lên vô số cổ ngữ xếp thành hình tròn, Đông Phương Danh nhíu mày " Là ai đã đặt trận pháp ở nơi này?".

" Không ngờ ngươi lại có bản lĩnh như vậy, nhưng sợ rằng phải kết thúc tại đây thôi".
Đông Phương Danh kinh ngạc quay đầu snag hướng giọng nói phát ra, y không tin vào mắt mình " Quốc sư, người!!! sao lại là người?...!Sao lại nhắm vào ta?".
Quốc sư cười khà khà đầy quỷ dị, ánh mắt và nét mặt trông rất đáng sợ, Đông Phương Danh chỉ tay lên mặt ông ta " Ngươi không phải quốc sư, quốc sư là thầy dạy ta từ nhỏ tới lớn, người không bao giờ có bộ dạng như vậy".
Lão ta nhìn thẳng vào Đông Phương Danh " Không tồi, ngươi vẫn thông minh giống như xưa, đó là lí do vì sao lại rước họa vào thân".
Đông Phương Danh không nghe hiểu lão ta đang nói gì nhưng suy cho cùng tính mạng hiện tại của y e rằng khó giữ được, Đông Phương Danh nhớ tới người hắn thương nhớ đã nằm im suốt hai năm nay, lúc cận kề cái chết như vậy y mới hiểu ra ở được bên nhau là tốt như thế nào, quản làm gì chuyện có xứng hay không xứng.
Lạc Tư Thần có chút bồn chồn nhìn xuống, y phát hiện một hơi thở mạnh mẽ vừa xuất hiện, ngược lên nhìn, hóa ra là Nghê Hiên tới rồi, y không rõ sau khi tỉnh lại thì tu vi của tiểu sư đệ đã cao tới mức nào nhưng thân mang thần cốt, chắc chắn sẽ không tầm thường.
Nghê Hiên vẫn chưa phát hiện ra Lạc Tư Thần đang ẩn náu gần đó, y nhìn xuống sân lớn nơi Đông Phương Danh đang tán ngẫu vui vẻ với nữ nhân kia mà trong lòng có chút đau xót, nhưng Nghê Hiên tự nhủ trong lòng chỉ là một đoạn tình cảm không đáng bao nhiêu mà thôi.

Nhìn từ bên ngoài kết giới, Đông Phương Danh cùng Thanh Trúc công chúa đứng rất gần nhau, còn có vẻ rất tình tứ, tới khi Đông Phương Danh cúi xuống muốn hôn lên môi Thanh Trúc công chúa thì Nghê Hiên nắm chặt nắm tay tới mức đỏ hằn lên.
Lạc Tư Thần kinh ngạc, mặc dù y không tiếp xúc quá nhiều với Đông Phương Danh nhưng y chắc chắn Đông Phương Danh dù có phải nhẫn nhịn lấy công chúa kia thì cũng sẽ không thể nào làm ra hành động đó.

Bên trong kết giới, quốc sư phất tay một cái, từ trên trời hạ xuống một tia sét đánh thẳng vào Đông Phương Danh và Thanh Trúc công chúa.

Đông Phương Danh đứng chặn lại tia sét, lớp giáp của y trong chốc lát bị phá vỡ mà hứng chịu toàn bộ tia sét mà khuỵu xuống.

Thanh Trúc công chúa lay người Đông Phương Danh " Huynh còn ổn không? Đừng chết!".
Quốc sư cười khẩy " Vậy mà vẫn chưa chết, vậy thì lại thêm một tia sét nữa".

Thanh Trúc công chúa vội hét lên " Ta có liên quan tới chuyện này sao? tại sao lại kéo cả ta vào?".
Quốc sư làm vẻ mặt hả hê " Sao lại không liên quan cơ chứ, ta chính là đợi ngày hai ngươi tụ lại một chỗ để ra tay một thể đó".
Trên trời ùng ùng nổ ra sấm, Đông Phương Danh mà chịu thêm một lần sét đánh nữa thì ắt hẳn sẽ mất mạng, Thanh Trúc không biết lấy dũng khí ở đâu ra mà ôm bọc lấy y, nhằm đỡ lấy tia sét kia dù cho nàng chỉ là người thường.
Ngay lúc tia sét đánh xuống thì kết ấn trận pháp xung quanh đột nhiên vỡ vụn, một thân hình tử y xuất hiện giữa không trung đỡ lấy toàn bộ tia sét đó, tiếng sét đánh xé dọc bầu trời làm cho người ở yến hội bên trong điện sảnh cũng giật mình sợ hãi.
Mọi người lũ lượt kéo ra bên ngoài nhìn, trên bầu trời đêm hiện lên hình ảnh một người đang bay giữa không trung bị tia sét đánh qua in hằn hình ảnh lên đám mây đen.
Nghê Hiên từ từ hạ thân xuống mặt đất sau đó hộc ra một ngụm máu, y hiện tại vẫn chưa hoàn toàn thăng thành thần, cơ thể vẫn của phàm nhân, vẫn phải chịu pháp tắc của thiên địa, nếu là trước kia thì tia sét này cũng không tính là gì.
Đông Phương Danh cố gắng gượng dậy, nhìn thấy Nghê Hiên bị thương thì không khỏi đau lòng nhưng Nghê Hiên lại chặn y lại rồi hướng mắt tới tên quốc sư kia.
" Ha ha ha! thật không ngờ, thật không ngờ! Cả ba người mà ta muốn tìm vậy mà lại tụ lại cùng một chỗ, thật tốt, đỡ mất công ta tìm kiếm, bắt cá bắt luôn một mẻ" Quốc sư ánh mắt đỏ lên.
Nghê Hiên dùng tốc độ thật nhanh bay tới tấn công, quốc sư nhanh nhẹ tránh thoát, còn một chưởng đánh lại khiến Nghê Hiên lùi lại một đoạn dài " Ngươi

hiện tại vẫn chưa lấy lại được toàn bộ sức mạnh khi xưa mà cũng dám đối đầu với ta sao? ngông cuồng!".

Hoàng đế nhìn thấy sự tình bên dưới liền hốt hoảng kêu binh lính bao vây xung quanh " Không ngờ quốc sư ta tin tưởng bao năm nay lại là người ma tộc".
Quốc sư tranh thủ cơ hội gọi tới một tia sét thật lớn " Chỉ cần các ngươi đều chết thì không ai có thể ngăn cản được ta nữa".
Lẹt xẹt...!Đùng đoàng!!!
Đúng lúc tia sét đánh xuống thì một thân ảnh bay ra từ nóc nhà, trên tay y cầm lấy một cái chuông phát ra ánh sáng màu vàng hấp thu hết toàn bộ tia sét, thân hình Lạc Tư Thần bay trên không trung trong gió lớn và ánh sáng màu vàng khiến y trông như một vị thần linh.

Người dân khắp hoàng thành nhìn thấy cảnh này, bọn họ cho rằng thần tiên hiển linh cho nên toàn bộ đều hướng phía bên này quỳ lạy liên tục.
Quốc sư trợn mắt há mồm nhìn, tên này là lại tên nào ở đâu nhảy ra phá vỡ kế hoạch của lão nữa vậy, hắn nhìn vào cái chuông trên tay của Lạc Tư Thần mà lông tơ cả người đều dựng đứng lên " Ma Tôn...!không lý nào...".
Một cái bóng đen từ thân thể quốc sư thoát ra rồi chạy mất tiêu, quốc sư ngã xuống nền đất mất đi ý thức.
Lạc Tư Thần thu hồi chuông lôi vũ rồi hạ xuống chỗ đám người Đông Phương Danh " Mọi người không sao chứ?".
Nghê Hiên đỡ ngực, y bị thương không nhẹ.

Đông Phương Danh thì toàn thân vô lực, phải dựa vào người khác để giữ thăng bằng, Thanh Trúc công chúa vẫn chưa hoàn hồn lại mà sợ hãi không nói lên lời.
Lạc Tư Thần nhìn một đám người trong cung điện đi ra, y phất tay một cái, bốn người bọn họ liền biến mất rồi xuất hiện tại một căn phòng lạ, đây là quán trọ mà Lạc Tư Thần đã thuê bên trong hoàng thành.

------oOo------

Chương 48: 48: Hai Vạn Năm Trước

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bên trong phòng trọ, Lạc Tư Thần ngồi bên bàn trà, sợ rằng kẻ kia lại tìm tới cho nên y tạm đặt một trận pháp phòng ngự quanh quán trọ.

Đông Phương Danh bị thương khá nặng nhất thời cần phải điều tiết linh khí đang hỗn loạn trong cơ thể.
Lạc Tư Thần, Thanh Trúc công chúa và Nghê Hiên nhìn nhau khó nói nên lời, chuyện bị ma tộc đánh úp khi nãy thật sự ngoài sức tưởng tượng của bọn họ, hơn nữa nghe hắn nói thì dường như bọn họ có mối liên hệ từ tận kiếp trước, có điều rốt cuộc là vì sao thì không ai biết.
Nghê Hiên cảm thấy chuyện này nhất định phải nói cho bọn họ cùng hiểu, y gọi Lạc Tư Thần và Thanh Trúc công chúa tới " Ta có chuyện cần phải bàn với mọi người".
Lạc Tư Thần để ý khí chất của Nghê Hiên dường như đã khác với trước kia, chứng tỏ y thần hồn đã thức tỉnh rồi " Đệ nói đi".
Thanh Trúc công chúa lúc này đã bình tĩnh lại một chút " Hai vị tiên nhân, xin hai người hãy bảo hộ ta".
Nghê Hiên nhìn Thanh Trúc công chúa mà thở dài một hơi " Hãy nghe ta kể một câu chuyện".
Hai vạn năm trước, Nhật Nguyệt Quán...
Lộ Niệm Bác mang theo hộp gỗ quý báu rời khỏi Nhật Nguyệt Quán, một nữ tử đuổi theo phía sau y " Tam ca, huynh đi đâu vậy?".
Lộ Niệm Bác giơ lên cái hộp trong tay " Ta mang đan dược tới tiên giới cho hỏa thần, không được bám theo đâu đó, nếu không sư phụ sẽ nổi giận".

Thanh Lạc nghịch cây cỏ trong tay " Muội cũng muốn được gặp hỏa thần, nghe nói người vô cùng soái khí, một chiêu có thể đánh tan một đội quân ma tộc".
Lộ Niệm Bác phì cười ấn lên cái mũi của sư muội " Đương nhiên rồi, hỏa thần là thần thượng cổ, lợi hại hơn thần quân nhiều, thôi, ta phải đi đây không muộn mất".
Thanh Lạc nhìn theo bóng của tam sư huynh rời đi mãi rồi mới quay về ruộng thuốc làm việc tiếp.

Tại Cửu Trùng Thiên, tiên giới....
Hai thiên quân canh cổng trời nhìn thấy từ xa một con phượng hoàng tử sắc kinh diễm bay tới liền sốc lại tinh thần, con phượng hoàng đó hóa thành hình

người rồi đi thẳng vào bên trong.

Thiên đế và các thượng thần quân đều hạ xuống Thâm Hải để chung sức sửa lại vết nứt trên kết giới ngăn cách giữa nhân giới và ma giới, tại thiên đình hiện tại không có một vị tướng chủ lĩnh nào.

Khi nãy từ vết nứt kết giới thoát ra không ít ma tộc, thân là hỏa thần thượng cổ, Dĩ Hiên đành phải phá bỏ quy tắc, lần đầu nhúng tay vào chuyện tam giới tới giúp tiên giới phòng thủ.
" Các thiên binh nghe lệnh, trước khi thiên đế trở về, các ngươi đều phải nghe theo lệnh của ta, lập tức đưa tinh thần lên mức cao nhất, cẩn thận có ma tộc tấn công".
Lộ Niệm Bác vừa lên tiêm giới, không hiểu chuyện gì mà thiên binh lại canh phòng cẩn mật hơn ngày thường như vậy, y mang theo hộp đan dược tới tìm hỏa thần nhưng thiên cung quá rộng lớn, y tuy không phải lần đầu tới đây nhưng lần trước cũng không dám chạy lung tung khắp nơi cho nên nhiều đoạn đường cũng không biết đi như thế nào.
Lộ Niệm Bác đi qua một hồ sen, lại đi qua Trúc Thiên Đài tới một biệt viện, y tò mò đi vào bên trong xem, nào ngờ cửa còn chưa mở ra đã có tiếng người bước chân, y có chút sợ hãi nên tạm núp vào sau cánh cửa.

Bên trong căn phòng phát ra tiếng nói chuyện, giọng một nam nhân trầm trầm phát ra " Nhẽ ra kế hoạch của ta đã thành công, không ngờ hỏa thần lại đích thân tới đây trợ giúp bọn chúng, ta phải tìm cách tiêu diệt được hắn trước".
Một giọng nam nhân khác vang lên " Để ta xem cho ngươi..." im lặng một lúc người đó lại nói tiếp " Sợ rằng lần này chúng ta sẽ khó thành công, nhưng ta nhìn thấy được một chút thông tin...!Đông Phương Danh?...!Cái tên này có liên quan tới người sẽ gây cản trở ngươi".
" Đông Phương Danh? Ta không nhớ có ai trên thiên đình mang cái tên này cả nhưng ta sẽ cẩn thận, ngay khi đội quân của ma tộc đánh tới, ta sẽ yểm trợ từ bên trong giúp bọn họ tiến nhập được vào nơi này".
Lộ Niệm Bác không tin nổi được những gì y vừa vô tình nghe thấy, không được, y phải mau chóng báo tin này cho hỏa thần rằng bên trong có nội gián.

Lộ Niệm Bác vô tình dẫm lên hòn đá khiến nam nhân bên trong phát hiện ra có người ở bên ngoài nên hắn mau chóng đuổi theo y.
Lộ Niệm Bác không quen thuộc địa hình nơi này, y gần như là đang chạy loạn xạ, chỉ cần là có đường thì sẽ chạy tới, nam nhân ở phía sau đuổi theo rất sát sao, Lộ Niệm Bác quay đầu lại nhìn một chút rồi sửng sốt " Tại sao lại là Thừa Tốn thượng thần?".

Thừa Tốn thượng thần địa vị rất cao, sức mạnh cũng chỉ kém sau hỏa thần và thiên đế mà thôi, y tại sao lại muốn tạo phản, Lộ Niệm Bác không thể nào hiểu được những chuyện đó, y hiện tại chỉ có thể cắm đầu chạy thật nhanh.

Qua một chỗ ngoặt, thật may mắn, Lộ Niệm Bác nhìn thấy hỏa thần đang đứng đưa lưng về phía này, y muốn hét lên rằng Thừa Tốn thượng thần là nội gián của ma tộc nhưng chưa kịp nói ra miệng đã phát hiện một chưởng của người đang đuổi theo phía sau đã đánh tới rồi.
Lộ Niệm Bác muốn tránh nhưng nếu y tránh thì một chưởng mạnh mẽ này sẽ đánh thẳng vào hỏa thần đang chưa phát hiện ra sự việc phía bên này, lúc này nếu bị ma tộc tấn công thì hỏa thần chính là chỗ dựa duy nhất và là niềm hy vọng của toàn bộ tiên giới.

Lộ Niệm Bác không hề chần chừ mà lấy thân ra đỡ một chưởng đó.
Cùng lúc này thì Dĩ Hiên cuối cùng cũng phát hiện ra chuyện phát sinh phía sau lưng y rồi, thân hình một thiếu niên rơi thẳng vào lòng y, phần bụng bị rỗng mất một lỗ, đối phương đang hấp hối cố gắng muốn nói điều gì đó.
Dĩ Hiên áp tai lại nghe " Hắn...!là...!nội gián...!của ma tộc".

Vừa nói xong thì thiếu niên cũng nhắm mắt lại không cử động nữa.
Dĩ Hiên đứng lên mặt đối mặt với Thừa Tốn thượng thần " Không ngờ ngươi lại là nội gián của ma tộc".
Thừa Tốn ánh mắt giảo hoạt " Ta không phải ma tộc, nhưng ta ngứa mắt đám người các ngươi, vì cái gì mà ta mạnh ngang bằng thiên đế nhưng mãi mãi chỉ có thể làm quân".
" Vậy nên ngươi mới lén cấu kết với ma tộc để diệt trừ tiên giới?" Dĩ Hiên nhíu mày " Vị tiên tử kia chết oan như vậy, ta nhất định phải báo thù giúp y".
Dĩ Hiên lấy ra thần khí trường tiên rực lửa đánh tới, Thừa Tốn biết bản thân đánh không lại Dĩ Hiên nên chỉ phòng thủ câu giờ, chờ cho đội quân của ma tộc tràn tới Cửu Trùng Thiên.
Nhờ có sự tình báo của Lộ Niệm Bác mà thiên binh đã chủ động phòng thủ, ngăn cho ma tộc xâm phạm vào nơi này.

Ở bên trong thì Dĩ Hiên và Thừa Tốn vẫn đang giao đấu vô cùng quyết liệt.
Thừa Tốn mất quá nhiều sức lực chặn lại đòn đánh của Dĩ Hiên nên hắn ta không còn cách nào khác là gọi ra nguyên thần của mình, ở trên không gian phía sau lưng hắn xuất hiện một hình ảnh người sáu tay khổng lồ trong bộ giáp vàng khảm hình đầu lâu, sáu cánh tay đều cầm một thanh vũ khí khác nhau tạo ra uy lực vô cùng lớn khiến bầu trời như muốn rung lên " Để ta xem thần thượng cổ là như thế nào!".
Dĩ Hiên cũng không kém, y gọi ra không phải nguyên thần mà là thần cốt Tử Diễm Phượng Hoàng.

Tiếng phượng ngân khiến cho không ít người không chịu nổi phải bịt tai lại, đám ma vật bên ngoài Cửu Trùng Thiên cũng bị làm cho sợ hãi, tử sắc phượng hoàng khổng lồ xuất hiện trên không gian, lửa tím bao quanh hoàn thân nó cháy

rực như muốn nóng chảy cả không gian, sức nóng tỏa khiến các hồ nước gần đó đều đang bốc hơi " Ta sẽ cho ngươi biết, thần thượng cổ do sáng tạo thần tạo ra chính là thực lực tuyệt đối".
Trận chiến đó kéo dài suốt bảy ngày bảy đêm, trong lúc hỗn chiến xảy ra, Lộ Niệm Bác từ từ tỉnh dậy, y nhìn thấy cơ thể của bản thân bị thủng một lỗ to như vậy thì đã sớm biết không thể qua khỏi nữa rồi.

Lộ Niệm Bác cố gắng lết từng bước ra khỏi Cửu Trùng Thiên, trên đường đi có biết bao nhiêu là xác chết của thiên binh nằm la liệt.
Lộ Niệm Bác về tới cổng Nhật Nguyệt Quán thì không chịu nổi nữa, Thanh Lạc vừa lúc đi qua phát hiện sư huynh của mình bị thương nặng như vậy thì sợ hãi vừa khóc vừa kéo thân thể y vào bên trong.

Thanh Lạc hai tay run rẩy lục tủ thuốc, nàng cố nhớ lại những gì sư phụ đã dạy, chưa bao giờ Thanh Lạc hận bản thân mình đã không chú ý học hành cho cẩn thận như vậy.
Lộ Niệm Bác dùng chút sức lực cuối cùng nói " Tiểu nha đầu ngốc, ta biết ta không trụ nổi nữa rồi, trước khi rồ đi thế gian, ta muốn về gặp muội...!khụ khụ...".
Thanh Lạc mếu máo nước mắt đầy mặt " Không! ta nhất định sẽ cứu được huynh mà, giá mà sư phụ ở đây thì tốt rồi...!hức...!tam sư huynh, ta xin lỗi...".
Lộ Niệm Bác mỉm cười xoa đầu sư muội ngốc nhếch của mình " Giúp ta chuyển lời từ biệt với sư phụ và đám sư huynh bọn họ...!khụ...!được gặp mọi người kiếp này...!ta rất vui".

Nói xong thì tay của y cũng rũ xuống, hoàn toàn không có hơi thở nào nữa.
Thanh Lạc gào lên đau đớn " Tam sư huynh!!! huynh mở mắt ra đi mà! huynh nói là đi giao đan dược cho hảo thần, tại sao lại ra nông nỗi này?!!".

------oOo------

Chương 49: 49: Hai Vạn Năm Trước 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong căn phòng trọ, Đông Phương Danh đã sớm tỉnh lại nhưng nhóm Lạc Tư Thần quá tập trung vào câu chuyện nên nhất thời chưa phát hiện ra, y nghe Nghê Hiên kể mà trong lòng như có thứ gì đó đang rục rịch.
Nghê Hiên là người đầu tiên phát hiện ra Đông Phương Danh đã tỉnh lại, y tạm dừng câu chuyện đi tới ngồi bên cạnh Đông Phương Danh nói " Câu chuyện mà ta vừa kể chính là kiếp trước của ta và huynh ấy".

Nghê Hiên ánh mắt có chút không nỡ, y đặt tay lên trán Đông Phương Danh. Trong đầu Đông Phương Danh xuất hiện những hình ảnh trong câu chuyện mà Nghê Hiên vừa kể, chi tiết tới quá chân thực, giống như bản thân tự mình trải qua vậy.

Đông Phương Danh vẫn đang chìm trong mộng cảnh quá khứ, Nghê Hiên quay lại thở dài nói với Lạc Tư Thần " Mục đích ta đích thân xuống trần gian lần này chính là để trả ơn tiên tử năm đó đã vì đại cục mà hy sinh thân mình đó".
Lạc Tư Thần không ngờ tiên giới lại từng xảy ra chuyện động trời như vậy " Vậy Đông Phương Danh chính là hiện thân của Lộ Niệm Bác hay sao?".
" Đúng vậy" Nghê Hiên gật đầu một cái rồi nói tiếp " Còn ta là ai hẳn là mọi người đều rõ cả rồi".
Lạc Tư Thần trầm tư một hồi " Ta nhớ không nhầm thì Thừa Tốn thượng thần mà ngươi nhắc tới từ hai vạn năm trước đã nhắc tới cái tên Đông Phương Danh rồi, tại sao vậy?".

Nghê Hiên giải thích " Ta cũng không rõ vì sao hắn có thể biết được cái tên Đông Phương Danh này, giống như hắn đã tiên đoán trước được chuyện của hai vạn năm sau vậy, cho nên hắn mới có thể âm thầm tìm kiếm rồi trà trộn vào hoàng cung Đại Bảo quốc".
" Ý ngươi là tên ma đầu lúc nãy ở hoàng cung chính là Thừa Tốn thượng thần đó sao?" Lạc Tư Thần kinh ngạc.

Nghê Hiên nhẹ lắc đầu " Không phải", Lạc Tư Thần chưa kịp thở phào thì y lại nói tiếp " Đó chỉ là hồn cách do hắn điều khiển mà thôi, thực lực chỉ bằng một phần một trăm với người thật, nếu hắn thật sự tới đây thì chúng ta đều khó thoát được".

Thanh Trúc công chúa vẫn luôn im lặng giờ mới lên tiếng " Vậy thì chuyện này lại có liên quan gì tới ta?".
Nghê Hiên trầm tư vài giây rồi tiếp tục kể câu chuyện còn giang dở khi nãy.
Sau khi Lộ Niệm Bác chết đi, tại thiên cung hỏa thần cùng Thừa Tốn thượng thần đại chiến bảy ngày bảy đêm cuối cùng cũng có kết cục.

Trong khi hỏa thần chỉ bị thương nhẹ thì Thừa Tốn đều đã cạn kiệt linh lực, đây là điều rất hiếm khi xảy ra khi đã lên tới cấp bậc thượng thần.
Thừa Tốn chống người đứng lên bằng thanh kiếm, hắn hộc ra một ngụm máu, nguyên thần khổng lồ sau lưng hắn cũng tan vỡ.

Hỏa Thần Dĩ Hiên bay giữa không trung nhìn xuống " Đó chính là cách biệt giữa ngươi và ta", y vừa hạ dần xuống vừa nói " Thượng thần thì vẫn phải vay mượn linh khí tinh hoa trời đất để sử dụng, còn thần thượng cổ do sáng tạo thần tạo ra bằng chính tinh hoa đất trời cho nên ta không dùng tới linh khí, cũng sẽ không bao giờ cạn kiệt sức mạnh, vì lửa chính là ta mà ta cũng chính là lửa".
Các vị thần tiên khác tại tiên giới sau khi vá lại vết nứt ở kết giới Thâm Hải thì đều trong trạng thái suy kiệt nhưng bọn họ ngay lập tức quay trở lại thiên cung hỗ trợ Dĩ Hiên đánh đuổi ma vật xâm nhập.
Thừa Tốn biết kế hoạch đã tan tành nên hắn tìm cách chạy trốn khỏi thiên cung, hẳn là đã có chuẩn bị từ trước, tại nơi mà Lộ Niệm Bác phát hiện ra hắn có bày một trận pháp dịch chuyển, Thừa Tốn nhân cơ hội chạy thoát tới ma giới, trở thành tội nhân bị cả tiên giới truy sát.
Dĩ Hiên thu lại nguyên thần Tử Diễm Phượng Hoàng, ngọn lửa quanh thân cũng tan biến, y nhớ tới vị tiên tử đã liều mình chặn lại đòn đánh lén của Thừa Tốn kia liền lập tức đi quanh tìm trong đống người nằm la liệt mãi mà vẫn không thấy.

Dĩ Hiên nhớ lại y phục mà người đó mặc " Hình như đó là trang phục của đệ tử Thất Sắc Cảnh Tôn".
Y lập tức bay tới Thất Sắc Cảnh Tôn, nơi đây xung quanh chỉ toàn rừng cây và những ngọn đồi xanh mướt xinh đẹp, chính là một trong những cảnh sắc đẹp nhất tại tiên giới, lúc này cả rừng cây đều nở ra loài hoa màu vàng tươi rực rỡ, bên ngọn đồi có một con suối trong vắt tên là Tẩy Trần, nghe nói nước ở đó có thể giúp loại bỏ tà niệm, thanh lọc thân thể, trong suối mọc ra những đóa hoa sen màu trắng trong suốt, ánh sáng xuyên qua khiến chúng ánh lên bảy màu cầu vồng vô cùng lung linh, cho nên nơi này mới gọi là Thất Sắc Cảnh Tôn.

Tại Thất Sắc Cảnh Tôn có một nơi gọi là Nhật Nguyệt Quán, chính là nơi ở của Nguyệt thần, người cai quản các vì sao và mặt trăng trên bầu trời.

Nguyệt thần yêu thích y thuật, đã nhận không ít đệ tử vào môn hộ, Dĩ Hiên vừa tới cổng Nhật Nguyệt Quán đã nghe thấy tiếng khóc than thảm thiết của một cô gái.

Y lập tức đi vào bên trong, Nguyệt thần cũng ở trong đội ngũ đi tới Thâm Hải sửa lại kết giới, bây giờ hắn là vẫn chưa về tới nơi, ở bên trong căn nhà gỗ có một thiết nữ đang ôm lấy thân thể lạnh cóng của Lộ Niệm Bác.

Vị tiên nữ này điên cuồng chạy tới phòng đan dược của Nguyệt thần lấy hết tất cả những loại đan dược quý hiếm nhất nhét vào miệng của Lộ Niệm Bác, có những loại đan dược mà đến cả Dĩ Hiên là hỏa thần sống lâu năm như vậy cũng hiếm khi được thấy.
Nhưng sau tất cả, người nằm trên giường kia vẫn nằm im không hề động đậy, Dĩ Hiên đi tới khiến Thanh Lạc giật mình, nàng chưa từng được gặp hỏa thần nên không nhận ra Dĩ Hiên là ai " Ngươi là ai? tại sao lại dám xông vào Nhật Nguyệt Quán".
Dĩ Hiên không đáp lại, y đặt tay lên trán Lộ Niệm Bác một hồi rồi thở dài " Nguyên thần của y đã rời xác rồi, ngươi có đút thêm bao nhiêu đan dược cũng không thể cứu được hắn đâu".
Dĩ Hiên có chút buồn lòng, ma tộc tập kích khiến cho tiên giới có biết bao người chết đi oan uổng, tuy rằng bọn họ không thật sự chết đi mà chỉ là đi đầu thai ở hạ giới nhưng tu vi cả đời cũng mất đi, coi như là bắt đầu lại từ đầu.

Y quay đầu rời đi, Thanh Lạc lúc này không còn nghĩ thêm được gì nữa, nàng sợ hãi run rẩy.
Mấy ngày sau Dĩ Hiên đang ngồi trong điện của mình thì nghe thấy tiếng kêu gào ở bên ngoài.

Y hạ bút từ từ đi ra bên ngoài.

Thì ra là Thanh Lạc vì tội ăn trộm đan dược quý hiếm của Nguyệt thần nên bị thiên đế trừng phạt, phạt lấy đi tiên cốt đẩy xuống tru tiên đài xuống trần gian đầu thai làm người thường, sau khi trải qua đủ đắng cay ngọt bùi thì mới được trở về tiên giới nhận lại tiên cốt.
Thân là hỏa thần, đối với Dĩ Hiên chuyện này y cũng không muốn nhúng tay vào, dẫu sao cũng là cho thiên đế một phần mặt mũi.
Không lâu sau sự kiện đó xảy ra, Dĩ Hiên đã buồn chán suốt hàng vạn năm quyết định hạ xuống trần gian, một phần vì tiên giới có quy định thần tiên không được nhúng tay vào chuyện ở hạ giới, một phần vì y bứt rứt trong lòng muốn đi trả ơn cho Lộ Niệm Bác.

Nếu có duyên thì cũng muốn giúp đỡ cho vị tiên nữ kia mau chóng được trở về tiên giới.
Đầu thai xuống trần gian, y mang cho mình cái tên Nghê Hiên, trở thành một thiếu niên lạc quan dù trong hiểm cảnh, giống y hệt hàng vạn năm trước khi y được sáng tạo thần tạo ra từ tử diễm hỏa hóa thành người, không còn hình bóng

già dặn của một hỏa thần đứng đầu tiên giới nữa..

------oOo------

Chương 50: 50: Chủ Nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần đã hiểu được toàn bộ sự việc mà Nghê Hiên kể, y đoán rằng tiên tử Thanh Lạc hẳn chính là Thanh Trúc công chúa, không ngờ tới ba người bọn họ vậy mà lại có chuyện xưa phức tạp như vậy.

Lạc Tư Thần nhớ rất kĩ từng câu từng chữ Nghê Hiên đã kể, trong lời nói đã từng xuất hiện không ít lần y nhắc tới sáng tạo thần, Lạc Tư Thần nhớ lại ngày đầu tiên xuyên tới nghe ông lão kể chuyện trên phố cũng có nhắc tới thần sáng tạo nhưng cụ thể ra sao y không còn nhớ rõ nữa.

Lúc này Đông Phương Danh lại tỉnh lại, ánh mắt y khác hẳn khi nãy, nhất là khi nhìn thấy Thanh Trúc công chúa thì giống như có một tia tưởng niệm, miệng không khống chế được mà gọi một tiếng " Lục muội".

Thanh Trúc công chúa cũng đã ngờ ngợ về thân phận của bản thân trong câu chuyện kia, nhưng không ngờ nàng và tam hoàng tử Đại Bảo quốc lại là sư huynh muội, suy cho cùng nàng vẫn chưa lấy lại ký ức nên vẫn có sự nghi ngờ, không dám hoàn toàn tin tưởng vào câu chuyện kia.

Nghê Hiên đi tới trước mặt Đông Phương Danh nói " Ta đã giúp ngươi lấy lại ký ức, nếu như ngươi muốn thì ta cũng có thể giúp ngươi nhanh chóng tăng lên tu vi để trở về Nhật Nguyệt Quán, dù sao việc ngươi hy sinh chính là có công rất lớn với tiên giới".

Đông Phương Danh hạ tầm mắt, y không muốn thuyết phục bản thân rằng mọi chuyện từ trước tới giờ lại chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi xuống trần gian mà thôi, y đã coi bản thân là Đông Phương Danh chứ không phải Lộ Niệm Bác kia " Nếu ta trở lại tiên giới thì có phải ngươi cũng sẽ quay trở lại làm hỏa thân cao cao tại thượng hay không?".

Nghê Hiên trầm mặc không đáp lại nhưng sự im lặng chính là một đáp án, Đông Phương Danh bình tĩnh nói tiếp " Nếu vậy thì ta thà rằng không trở về, ta muốn ở hạ giới du ngoạn".

Nghê Hiên quay mặt đi " Tùy ngươi, dẫu sao nhiệm vụ của ta là đưa ngươi trở về tiên giới, ngươi không về thì ta cũng tiếp tục ở lại đây bảo hộ ngươi để trả

ơn".

Đông Phương Danh mừng thầm trong lòng, nếu vậy thì y vẫn có cơ hội để được ở cạnh Nghê Hiên, còn trở lại tiên giới thì cách biệt cấp bậc của bọn họ quá lớn, căn bản không thể nào ở bên nhau được, tuy biết rằng hỏa thần sống lâu với đất trời, y chỉ là một ngọn cỏ ven đường mà y bước qua mà thôi nhưng cho dù là vài năm hay vài chục năm thì Đông Phương Danh cũng muốn tranh thủ ở cạnh Nghê Hiên.

Nghê Hiên đột nhiên quay sang nói với Thanh Trúc công chúa " Ta xin lỗi!" rồi y biến ra một thanh đoản đao đâm vào ngực của nàng ta trong sự ngỡ ngàng của cả Lạc Tư Thần và Đông Phương Danh.

Đông Phương Danh lấy lại ký ức, người trước mắt bị đâm không phải Thanh Trúc công chúa mà là lục muội mà y yêu thương như muội muội ruột, y run rẩy tay giơ ra mà không ngăn lại kịp.

Thanh Trúc công chúa trừng lớn mắt nhìn máu trong cơ thể tràn ra bên ngoài, có kinh hãi, có hận, có không cam lòng " Ngươi! ngươi!".

Lạc Tư Thần nói lớn " Nghê Hiên, ngươi làm gì vậy!?".

Nghê Hiên bình thản như không có chuyện gì nói với Thanh Trúc công chúa " Kiếp nạn cuối cùng của ngươi chính là hận, hãy hận ta đi, sau khi thân xác này chết đi thì ngươi sẽ được giải thoát mà trở về tiên giới, hãy nói với Nguyệt thần rằng ta vẫn ổn, ta hứa nhất định sẽ đưa tam đồ đệ của cô ấy trở về".

Nói xong Nghê Hiên rút đao ra, Thanh Trúc công chúa ngã gục xuống, miệng hộc ra một ngụm máu, ngay sau khi nàng ngừng thở thì từ trong thân xác có một tia sáng màu trắng lấy tốc độ rất nhanh thoát ra rồi bay lên trời cao.

Lạc Tư Thần hiểu được ý nghĩ của Nghê Hiên, tên ma tộc kia vẫn còn lởn vởn khắp nơi, Thanh Trúc rất có thể sẽ không hoàn thành được kiếp nạn để trở về tiên giới, nhưng ra tay đột ngột như vậy quả thật khiến người sợ hãi, Nghê Hiên này đúng là không phải tiểu sư đệ của y nữa rồi.

Đông Phương Danh vẫn trầm mặc, lượng thông tin y phải tiếp nhận quá nhiều, nhất thời chưa hình dung được mọi chuyện, vết thương trên người cũng chưa khỏi, Nghê Hiên điểm một huyệt trên cơ thể Đông Phương Danh để y ngất đi nghỉ ngơi, còn không quên nhét một viên đan dược vàng óng vào miệng y.

Nghê Hiên ngồi vào bàn trà nói với Lạc Tư Thần " Ta có chuyện muốn nói với huynh".

Lạc Tư Thần ngồi xuống phía đối diện " Có chuyện gì liên quan tới ta sao?".

Nghê Hiên uống một ngụm trà nhưng y không thích hương vị này nên nhăn mày lại " Khi nãy huynh dùng cái chuông để chặn lại tia sét, có thể lấy ra đây cho ta xem được không?".

Lạc Tư Thần không chần chừ lấy ra chuông Lôi Vũ đặt lên bàn, nó có lí trí nên bắt đầu bay lượn xung quanh Lạc Tư Thần " Ta lấy được nó từ tay Tùy gia, vốn dĩ bị vỡ tan nhưng lại tự hồi phục một cách thần kỳ".

Nghê Hiên nhìn chuông Lôi Vũ một hồi lại quay sang nhìn Lạc Tư Thần " Huynh có biết cái chuông này đại diện cho cái gì không?".

Lạc Tư Thần có chút căng thẳng, Nghê Hiên nói tiếp " Đây là pháp khí rất lợi hại của Ma Tôn hai mươi vạn năm trước".

Đây không phải lần một lần hai Lạc Tư Thần nghe có người nói y liên quan tới Ma Tôn nữa, lần ở núi Đồng Môn có Triệu lão nói y là Ma Tôn, trưởng lão Tùy gia nói y là Ma Tôn, những lần đó Lạc Tư Thần đều cho rằng bọn họ nhầm lẫn, vì hơn ai hết y biết rằng bản thân là một linh hồn từ thế kỷ 21 xuyên tới đây, không thể nào y lại liên quan tới chuyện hơn 20 vạn năm trước ở thế giới này được.

Thế nhưng quá tam ba bận, lần này không thể lại là trùng hợp được nữa, chẳng lẽ thật sự có điều uẩn khúc.

" Ta không biết tại sao nó lại nhận ta làm chủ".

Nghê Hiên, hay đúng hơn là hỏa thần trầm mặc " Chuông Lôi Vũ chỉ nhận duy nhất một người làm chủ, cho dù bị người khác sử dụng thì cũng chỉ là một cái chuông vô tri, chỉ khi gặp chủ nhân nó mới có lí trí như vậy sống, giống như trường tiên của ta cũng vậy".

Nghê Hiên triệu hồi thần khí trường tiên ra trước mặt, nó cùng với cái chuông giống như bằng hữu lâu ngày gặp lại mà lắc lắc cái thân.

" Có phải huynh đang thắc mắc tại sao bọn chúng lại thân thiết như vậy không?" Nghê Hiên nhìn vào mắt Lạc Tư Thần.

Lạc Tư Thần quả thật đang có ý nghĩ đó, y nhíu mày lại " Ngươi biết chuyện gì thì mau nói ra đi".

Nghê Hiên thở dài một hơi rồi đứng dậy, y cúi đầu quỳ mạnh xuống kêu lên tiếng huỵch rồi lạy một cái trước mặt Lạc Tư Thần " Cung nghênh ngài trở về!".

Lạc Tư Thần tròn mắt ngạc nhiên " Ngươi đây là ý gì?".

Nghê Hiên hai vai run nhẹ lên, y ngẩng đầu lên, nước mắt chảy xuống trên má " Ta đợi người quay về thật lâu, cuối cùng người cũng trở về rồi, chủ nhân!".

.

------oOo------

Chương 51: 51: Gà Đen Hay Là Long Tước

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phía nam đại lục...
Kể từ ngày chuyện đó xảy ra, Lạc Tư Thần đã ngao du khắp nơi suốt nửa tháng nhằm tìm kiếm manh mối về thần cốt của y.
Sau khi Nghê Hiên nhận Lạc Tư Thần làm chủ liền nói cho y biết về thân phận thật sự của y, mặc dù Nghê Hiên đã khẳng định rằng y chính là ma tôn của 20 vạn năm trước nhưng Lạc Tư Thần vẫn không thể nào chấp nhận được chuyện đó.
Nếu y là ma tôn vậy thì không thể nào lại có thần cốt được, lúc đó Nghê Hiên như có điều muốn nói nhưng lại thôi, y nói rằng " Vẫn chưa tới lúc tiết lộ, thiên vận đã định, nếu can thiệp vào sẽ khiến cho tương lai bị thay đổi".

Vì vậy mà Lạc Tư Thần chỉ đành tiếp tục hành trình tìm kiếm mảnh thần cốt thứ hai kia mà thôi.
Cố dò hỏi một hồi thì Nghê Hiên cũng nói ra phán đoán rằng có thể một mảnh thần cốt kia của Lạc Tư Thần nằm ở ma giới, nhưng ma giới đã bị Cổ Thần năm xưa đưa vào một mảnh không gian khác, lập kết ấn ngăn chặn ma vật thoát ra, cổng vào chính là Thâm Hải, nơi mà toàn bộ thần tiên tại tiên giới phải hợp sức lại để sửa chữa vết nứt hai vạn năm trước.
Trước mắt vẫn chưa nghĩ ra cách nào để có thể phá giải kết ấn đó cả vì nếu mở ra thì thiên hạ sẽ đại loạn, ma vật sẽ thoát ra và tung hoành khắp nơi.

Lạc Tư Thần ngửa cổ thả lỏng đầu óc một chút, y phải làm sao để tới được ma giới mà không làm hỏng kết giới đó được đây.

Hơn nữa một kết ấn mà khiến cho cả tiên giới chao đảo thì với tu vi hiện tại của mình, Lạc Tư Thần không có một chút tự tin nào có thể mở được cả, nói theo cách hiện đại thì chính là muỗi đốt inox.

Lạc Tư Thần ngồi lắc lư trên cành cây cao trong rừng ngẩng đầu nhìn trời cao, y nhớ lại những ngày đầu tiên xuyên tới, vốn chỉ là muốn có chút thực lực để thoát khỏi Tùy gia rồi có một cuộc sống ngao du tự tại, sau đó lại vô thanh vô tức mà quá để tâm tới chuyện tu luyện, hiện tại có thể thanh thơi ngồi chơi như vậy mới nhận ra thực ra y cũng không cần vội vàng đi tìm thần cốt làm gì, không bằng cứ thuận theo tự nhiên.

Nghĩ thông suốt, Lạc Tư Thần liền nhảy xuống khỏi cành cây hạ xuống mặt đất.

Ở cách đó không xa có tiếng loạt xoài trong bụi cây, Lạc Tư Thần phóng ta thần thức " Thì ra là một con gà".

Y triệu hồi ra Ngân Anh và Đế Lân " Hai người đi bắt con gà đó lại, hôm nay ăn gà nướng".
Ngân Anh và Đế Lân là rắn, sở trường chính là bắt mấy con vật như vậy nên hai người rất nhanh đã chạy vút đi.
Tiểu Đằng Xà không ký khế ước với Lạc Tư Thần nên không dễ dàng sai bảo, nó biến ra hình người ủ rũ rồi lười biếng ngồi bên bờ suối ngâm chân, sau đó cả người đều dần tươi tỉnh cả lên " A~ thật thoải mái".
Lạc Tư Thần đi tới ngồi vào bên cạnh, rất nhanh sau đó hai người kia đã xách theo một con gà đen xì quay lại.
" Con gà này sao lại xấu như vậy?" Lạc Tư Thần lần đầu thấy con gà nào mà lại đen thui như bị nướng cháy như vậy.
Sau đó có một tiếng nói lạ lẫm phát ra từ con gà đang bị xách cổ trong tay Đế Lân kia " Gà cái con mẹ ngươi, bản thế tử chính là Long Tước cao quý, ngươi cái đồ mắt mù không thấy núi Thái Sơn".
Vừa nói xong nó đã bị Đế Lân đập một cái vào cái đầu đen xì đang kêu oang oác kia " Dám bất kính với chủ nhân của ta, xem ra hôm nay không thể không có món gà nướng rồi".

Gà đen vẫy vẫy hai cánh muốn chạy thoát nhưng chỉ là vùng vậy trong vô vọng, Lạc Tư Thần có chút hứng thú, y đứng dậy đi tới chọc mấy cái vào người nó " Tùy bề ngoài hơi xấu nhưng chất thịt rất chắc, ăn hẳn sẽ rất có mùi vị".
Gà đen sợ hãi run rẩy, nhân loại thật là đáng sợ " Mau thả ta ra, ta rất hữu dụng, hữu dụng hơn việc làm no bụng nhiều, không tin ta sẽ gọi một đám động vật tới cho các ngươi chọn làm đồ ăn".
Gà đen gáy lên một tiếng, ngay sau đó liên tục có những tiếng loạt xoạt từ các bụi cây xung quanh tiến tới, không lâu sau trước mặt Lạc Tư Thần có một đàn gà đủ thể loại đứng xếp hàng ngay ngắn, chúng còn gáy lên theo thứ tự như thể điểm danh vậy.
Lạc Tư Thần nhìn gà đen đang tỏ vẻ như bản thân rất lợi hại kia " Ta nói ngươi là gà mà không chịu nhận cơ".
Gà đen lúc này mới nhìn xung quanh, rõ ràng nó gọi toàn bộ thú vật ở nơi này tới nhưng không hiểu sao xuất hiện ở đây chỉ toàn gà với chim, đám kia rõ ràng không coi nó ra gì cho nên mới không thèm nghe lời, không thể tin nổi uy danh của nó chỉ đủ gọi tới mấy thứ này, nó rõ ràng là dòng dõi Long Tước hiếm có khó tìm, vậy mà lại lưu lạc tới nỗi này.
Đế Lân và Ngân Anh nhìn đàn gà kia mà cảm giác như trước mắt có rất nhiều gà quay, thèm tới nuốt nước miếng ừng ực.
Lạc Tư Thần tiếp nhận gà đen từ tay Đế Lân, y giơ lên trước mặt nói " Nể tình ngươi có tác dụng như vậy, ta đây liền tạm không thịt ngươi nữa, giữ ngươi lại

làm đồ ăn dự trữ cũng tốt".
Gà đen vỗ cánh một cái liên tục mắng chửi Lạc Tư Thần là cái nhân loại vô liêm sỉ, nếu không phải vì nó gặp phải đám người của Ngũ Hành Tông kia đuổi giết từ khi mới vừa nở từ trong trứng ra thì làm sao tu vi sẽ yếu đuối tới như vậy.

Rõ ràng hình thể là một Long Tước to lớn vĩ đại, hiện tại lại như một sản phẩm lỗi bị người ta gọi là gà xấu xí.
Nó đang mắng chửi rất là hung hăng thì đột nhiên bị nhét một quả mọng vào miệng, vừa hay kẹp chặt cái mỏ hỗn của nó lại, gà đen nhìn tới hung thủ gây án thì tức giận vỗ cánh.
Tiểu Đằng Xà biến ra một đoạn dây leo treo con gà kia lên cành cây " Ai cho ngươi dám nói nhiều hơn cả ta".

Ngân Anh mau chóng bỏ lại Đế Lân đang nướng gà bên kia mà chạy qua an ủi bé cây nhỏ " Tiểu Đằng Đằng, mặc kệ nó đi, chúng ta âu bên kia ăn gà nướng".

Tiểu Đằng Xà được dỗ liền hừ một cái rồi mới theo Ngân Anh rời đi.
Lạc Tư Thần đã dần quen với cuộc sống náo nhiệt ồn ào của mấy người này, nhiều lúc y cũng không hiểu cái cây ngáo ngơ kia cậy sủng mà kiêu cái gì.

Y quay sang nói với gà đen " Khi nãy ngươi nói ngươi là Long Tước?".
Gà đen không trả lời, nó nhìn Lạc Tư Thần với ánh mắt khó hiểu, Lạc Tư Thần lúc này mới nhận ra sự bất hợp lý ở đây, y giúp nó gỡ quả mọng trong miệng ra.
Gà đen tủi thân nói " Trước giờ ta nói mà không ai tin cả, đến đám linh thú cao cấp trong rừng cũng cười nhạo ta, thật hận đám người của Ngũ Hành Tông, hại ta thành hình thất bại".
Lạc Tư Thần nghe thấy ba chữ Ngũ Hành Tông thì ngạc nhiên, y vẫn chưa quên Tùy Y Ngọc chính là con trai của một người nào đó ở Ngũ Hành Tông đâu, chuyện Tùy gia bị sát hại hẳn là đã tới tai người đó rồi, không biết liệu sẽ có chuyện gì xảy ra hay không " Tại sao lại thành hình thất bại?".
Gà đen lâu lắm mới gặp được người chịu tin nó, lại chịu ngồi nghe nó kể lể nên mọi bức xúc đều tuôn ra " Ông rùa kể với ta là trứng của Long Tước phải ấp trong vạn năm mới nở, khi sắp nở bầu trời xung quanh sẽ xảy ra dị tượng, đám tu luyện giả thấy vậy liền túc trực ở trên núi, chờ ta nở ra liền muốn bá đạo cưỡng ép ký kết khế ước, nhưng đám Ngũ Hành Tông kia muốn lén trộm trứng đi trước khi ta nở ra, mà trước khi trứng nở vài ngày cuối cùng chính là thời khắc mấu chốt để Long Tước hóa hình".
" Ngũ Hành Tông trộm trứng bị những tu luyện giả khác phát hiện nên đã xảy ra một trận chiến tranh chấp, không may vào lúc đó bọn họ làm ta rơi từ trên cao xuống, trứng bị vỡ, còn ta thì vẫn chưa thành hình hoàn toàn, không những sức mạnh bị mất đi mà cả hình hài cũng trở thành như hiện tại, bọn họ thấy vậy liền nói ta là phế vật, cũng may có ông rùa tốt bụng thu nhận ta làm con nuôi, chỉ tiếc ông rùa mấy năm trước đã qua đời rồi, ta chỉ còn một thân một mình bơ vơ

tại đây sống qua ngày".
Lạc Tư Thần nghe xong liền cảm thấy con gà này...!à không, Long Tước này thật đáng thương, y nhớ được trong sách tại thư viện của sư phụ có từng ghi chép về loài này, Long Tước tuy là thần thú nhưng lại thuộc về ma giới, có cánh và chân chim của phượng hoàng nhưng đầu và thân lại thon dài như rồng, thân hình to lớn bằng một ngọn núi, một cái vẫy cánh có thể khiến trời đất rung chuyển.

Lạc Tư Thần không tài nào liên tưởng được Long Tước trong sách và con gà đen này lại là cùng một loại với nhau.

" Ta và bọn họ định sẽ ngao du khắp nơi một thời gian, ngươi có muốn đi cùng không? Biết đâu chân trời góc biển lại có thứ nào đó có thể giúp ngươi lấy lại sức mạnh thì sao?".
" Thật sao?" Gà đen kinh ngạc " Ngươi sẽ không đem ta thành đồ ăn dự trữ đó chứ?".
Lạc Tư Thần ngửi thấy mùi gà nướng thơm lừng bên kia truyền tới liền muốn mau chóng đi qua " Chỉ cần ngươi còn gọi được gà tới thì không phải lo, nhóm bọn ta có một cây và hai rắn, ta cũng không ngại có nhiều thêm một con gà đâu".
Gà đen thoát ra khỏi dây leo rơi cắm mặt xuống đất " Ta đã nói ta không phải gà mà!!".
Lạc Tư Thần bật cười " Rồi rồi! không phải gà thì không phải gà", y nói xong liền qua chỗ của nhóm Tiểu Đằng Xà đang nướng gà, Long Tước lóc cóc chạy theo phía sau.
Lạc Tư Thần nhận lấy một miếng gà mà Đế Lân đưa cho rồi vừa ăn vừa nói " Sau này Long Tước sẽ đi cùng với chúng ta".
Cả ba người kia đều trố mắt ra nhìn, nhất là hai con rắn kia ánh mắt sáng quắc như sao trời, Đế Lân cười lớn đáp " Được chứ, sau này đồ ăn không phải lo nữa rồi, ta thích nhất là ăn gà nướng đó".
Ngân Anh thắc mắc hỏi " Chủ nhân, ngươi không cùng nó ký khế ước sao?".
Lạc Tư Thần lắc đầu " Không cần", y quay sang nói với Long Tước " Gọi là Long Tước thì có phải quá gây sự chú ý không?".
Gà đen đáp lại " Ông rùa gọi là ta là Tiểu Tề, các ngươi có thể gọi là ta là Huyền Tề".
Tiểu Đằng Xà trêu chọc nói " Ta vẫn thấy cái tên gà đen khá hợp với ngươi đó".
Huyền Tề lông cả người dựng lên " Hứ! đợi tới khi ta tìm lại bản thể thì thôi một cái các ngươi đều bau xa cả dặm nhé".
Lạc Tư Thần bật cười, sau đó cả đám cũng vang lên những tiếng cười theo sau, cuộc sống ngao du như vậy thật ra cũng rất thú vị..

------oOo------

Chương 52: 52: Quán Trọ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thanh Hải quốc, một trong những quốc gia giàu có nhất đại lục chờ trở thành bến cảng trung gian trao đổi hàng hóa nhộn nhịp nhất, từ xa đã có thể nhìn thấy sự phồn thịnh qua những tòa lâu nhiều tầng cao vút và những cây cầu bắc ngang qua con sông nhỏ nối liền tòa lâu ở hai bên bờ với nhau, không chỉ có tiếng giao thương ồn ào mà còn có cả tiếng ca hát đàn múa ở nhưng sân khấu được xây dựng trên cầu cao.
Lạc Tư Thần dẫn theo ba người một gà đi trên đường phố, nhan sắc của bọn họ khiến cho không ít người xung quanh liếc nhìn, vì để tránh rắc rối nên Lạc Tư Thần chỉ mặc thường phục mua đại ở một cửa tiệm y phục trên phố.

Y rẽ vào một quán trọ lớn nhất ở nơi này, tiểu nhị lập tức chạy tới đón tiếp " Mời quý khách vào tiệm, không biết ngài muốn thuê phòng hay ăn cơm ạ?".
Lạc Tư Thần trả lời " Lấy cho ta một phòng loại tốt".

Tiểu nhị nghe xong liền niềm nở hơn gấp hai lần " Quý khách đến thật đúng lúc, vừa hay còn lại một phòng thượng hạng còn trống, vài ngày nữa là tới lễ hội lớn của Thanh Hải quốc, số người đổ về đây thật sự quá đông, đến muộn một chút là hết mất phòng đấy ạ".
Lạc Tư Thần không ngờ bản thân chọn một phương hướng đi bừa mà lại đến nơi này đúng lúc như vậy, xem ra linh tính mách bảo không tồi.
Tiểu nhị nhìn bọn họ một hồi hơi khó nói " Các vị tổng cộng có ba người, thuê một phòng liệu có chật quá không?".
Lạc Tư Thần nhìn tiểu nhị một cái y liền biết ý im miệng lại, nhìn nhóm Lạc Tư Thần tuy ăn mặc giản dị nhưng khí chất ai cũng không tầm thường, nói không chừng là tán tiên tới đây tham dự lễ hội, mà chuyện của giới tu luyện có rất nhiều thứ kì lạ mà người thường khó hình dung được, tốt nhất không nên quá tò mò, chỉ cần kiếm được tiền là được.
Đúng lúc Lạc Tư Thần định thanh toán thì có hai người đi từ bên ngoài vào ném lên bàn hai thỏi vàng hống hách nói " Lấy cho bổn tiểu thư một căn phòng tốt, nhanh lên".

Tiểu nhị nhìn hai thỏi vàng có chút lung lay nhưng vẫn kiên định đáp lại " Vị tiểu thư này, căn phòng cuối cùng của bổn quán được vị khách quan bên này đã đặt trước rồi".
Cô gái vừa rồi ăn mặc vô cùng chói mắt, chưa nói tới bộ y phục thuê hoa văn bằng vàng, đến cả trang sức trên đầu cũng đều là đá quý hiếm, khắp người

không chỗ nào là không toát ra mùi tiền.

Nhưng cổ nhân nói không sai, cái gì quá nó cũng không tốt, cả người lấp lánh ánh kim khiến cho cô ta trông như một cái giá trang sức di động, chủ yếu là do nhan sắc không đủ khiến cho bị những thứ xung quanh che lấp đi.

Nếu hỏi ấn tượng về cô ta là gì thì có khi khó có ai nhớ được dung mạo và chỉ nhớ về đống trang sức đắt tiền mà cô ta đeo mà thôi.
Triệu Như Ý nhìn đám Lạc Tư Thần bằng nửa con mắt " Vừa nhìn là biết loại nhà nghèo, có chút tư sắc dựa vào mặt để kiếm cơm cũng dám tranh giành với bổn tiểu thư".

Cô ta lại lấy ra một thỏi vàng ném cho tiểu nhị " Bọn họ chắc là chưa trả tiền phòng đi, bổn tiểu thư trả trước, căn phòng này là của bổn tiểu thư".
Lạc Tư Thần vẫn nhìn nàng ta không chút biểu cảm, y không tức cũng chẳng giận, chỉ cảm thấy nực cười " Vị tiểu thư này vừa nhìn là biết gia thế không tầm thường".

Triệu Như Ý nghe vậy liền phổng mũi ngẩng cao đầu, Lạc Tư Thần nói tiếp " Đúng là không tầm thường thật, đến cả lễ nghi trước sau cũng không biết".

Triệu Như Ý tức giận tới nói lắp " Ngươi...!ngươi...!ngươi dám nói ta, có giỏi ngươi trả giá cao hơn ta đi, không thì đừng có lẻo mép".
Lạc Tư Thần cười cười rồi móc từ trong túi trữ vật ra một viên linh thạch, để mà nói thì linh thạch có giá trị cao hơn đá quý vàng bạc ở nhân gian rất nhiều, chỉ tiếc chỉ có tu luyện giả mới dùng được hết tác dụng của nó, người bình thường cùng lắm chỉ có thể dùng để ngắm mà thôi.

Linh thạch hình thành tại nơi có linh mạch hội tụ, số lượng tuy không ít nhưng đều bị các môn phái chiếm lấy cho nên ở nhân gian rất ít khi gặp được chúng, mặc cho việc linh thạch người thường không thể sử dụng được, không ít thương nhân vẫn tìm kiếm nguồn hàng để bán lại giá cao cho các tán tu rải rác khắp đại lục.
Trưởng quầy nghe có ồn ào liền nhanh chân chạy tới, tiểu nhị thấy liền nói nhỏ với ông ta về tình huống nơi này.

Trưởng quầy vừa nghe liền hiểu, ông ta nhìn đống vàng trên bàn và viên linh thạch trong tay Lạc Tư Thần thì hai mắt sáng lên.
Triệu Như Ý cũng không kém, nàng ta không ngờ tới Lạc Tư Thần vậy mà có thể lấy ra thứ như linh thạch, chẳng nhẽ hắn là tu luyện giả, mà cùng lắm chỉ là một tán tu lang bạt mà thôi, cũng vì sĩ diện mà lấy ra linh thạch làm vật trao đổi, đúng là không biết điều.
" Hai vị khách quý hãy bình tĩnh, như thế này, vừa hay có một vị khách trả phòng, ta lập tức cho người dọn dẹp".

Lạc Tư Thần khoanh tay trước ngực " Ta muốn chính là căn phòng kia, không đổi".
Triệu Như Ý thấy vậy cũng lấy ra thêm ba thỏi vàng nữa " Ta cũng muốn căn phòng kia, số vàng này tính ra giá trị cao hơn một viên linh thạch kia rồi chứ".
Lạc Tư Thần không nhượng bộ, y lấy ra thêm một viên linh thạch nữa.

Triệu Như Ý tức điên lên, nàng ta lôi hết vàng trong người ra thêm được mười thỏi vàng liền đổ hết ra " Đây, bổn tiểu thư trước giờ chưa từng phải nhường nhịn ai, thứ ta muốn nhất định phải lấy được, không phải chỉ là linh thạch thôi sao, nhà ta có đầy, chẳng qua bổn tiểu thư không mang đi mà thôi".
Triệu Như Ý vẫy tay với tùy tung sau lưng mình " Mau hồi phủ bảo cha ta đưa tới một đống linh thạch đây".
Đế Lân không nhịn nổi cười " Đúng là thổ hào, chủ nhân, hay là chúng ta nhường cho cô ta đi".
Lạc Tư Thần cười nhếch môi đầy mị khí " Được, thấy vị tiểu thư này hao công tổn sức như vậy, ta đây liền xin rút lui thôi", y lấy lại hai viên linh thạch rồi đặt lên bàn giá tiền đúng với ban đầu của cửa tiệm " Ta lấy căn phòng mới có người rời đi kia".

Dẫu sao y cũng quen màn trời chiếu đất, có phòng hay không cũng không quan trọng.
Triệu Như Ý tức nổ đom đóm mắt, vốn dĩ nàng ta chỉ cần tốn hai thỏi vàng để thuê phòng trọ, giờ toàn bộ vàng trên người đều bị lấy ra, về nhà nhất định sẽ bị cha mắng cho một trận.

Chỉ tại cái tên nam nhân đáng ghét kia khiêu khích.
Trưởng quầy ôm vàng như bảo bối nhanh chóng cất đi, tiểu nhị nhanh chóng dẫn đường cho Triệu Như Ý lên phòng trong nơm nớp lo sợ.

Cô ta đi được nửa cầu thang lại chạy xuống chỉ tay vào mặt Lạc Tư Thần nói " Tu luyện giả thì sao chứ? cùng lắm là một tán tu đầu đường xó chợ, ta nói cho ngươi biết, tỷ tỷ của ta còn là đệ tử chân truyền của Linh Quan Thượng Môn, ngươi tốt nhất chạy nhanh đi, để ta báo tin cho tỷ tỷ thì ngươi không sống nổi đâu".
Lạc Tư Thần bị mắng một hồi ngơ ngác luôn, y phóng ra một luồng linh lực cực yếu nhưng cũng đủ khiến cho Triệu Như Ý bị đánh bay ra một đoạn " Ai cho phép ngươi dám chỉ tay vào mặt ta?".

Bốn người Lạc Tư Thần đang ngồi quanh một cái bàn gỗ uống trà, Tiểu Đằng Xà xem kịch chán rồi liền không chịu được phát ngôn ra một câu " Lâu rồi ta mới gặp một người thú vị như cô ta".
Gà đen cũng thêm vào một câu " Đúng, rất là ngu ngốc".
Triệu Như Ý bò dậy vẫn còn choáng váng lại nghe có người mắng mình ngu

ngốc liền lớn tiếng quát lại Lạc Tư Thần " Ngươi dám mắng ta ngu ngốc, ngươi hãy đợi đấy, ta phải đi tìm tỷ tỷ của ta trả thù".
Lạc Tư Thần ngơ ngác đáp " Ta đâu có nói ngươi ngu ngốc".
Triệu Như Ý tròn mắt tức giận " Khi nãy ta nhìn rõ ba ngươi bọn họ không mở miệng, không phải ngươi nói thì chẳng lẽ là con gà kia nói hay sao?".
Lạc Tư Thần rất muốn rằng quá thực là do con gà kia nói nhưng Triệu Như Ý đã chạy đi mất rồi.

Y chỉ đành thở một hơi đăm chiêu nhìn con gà đang giả vờ kêu quang quác kia.
Lạc Tư Thần vẫy tay gọi tiểu nhị tới rồi nói với Tiểu Đằng Xà, Ngân Anh và Đế Lân " Gọi món đi, bữa này không cho con gà kia ăn".
Để Lân đặc biệt thích trêu chọc con gà này cho nên nghe vậy hắn là người cười lớn nhất.

Tiểu Tề vỗ cánh kháng nghị nhưng bất thành, nó thật là rủi thân mà..

------oOo------

Chương 53: 53: Trêu Đùa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần triệu hồi Ngân Anh và Đế Lân vào không gian khế ước, Tiểu Đằng Xà tò mò thế giới bên ngoài, dẫu sao lần đó y cũng đã từng hứa sẽ đem tiểu thụ tinh đi ngắm nhìn thế gian cho nên giữ lại Tiểu Đằng Xà bên người.

Lạc Tư Thần đi về phòng trọ đã được dọn dẹp sạch sẽ, y không ngủ mà nhắm mắt dưỡng thần, tranh thủ chút thời gian không ngừng tu luyện.

Khoảng một lúc sau bên ngoài có âm thanh ồn ào truyền vào, vốn dĩ Lạc Tư Thần cũng chẳng để tâm nhưng y nghe thấy có người hình như đang nhắc tới y.

Tiểu Đằng Xà cái tính thích nhất là hóng chuyện bát quái, y thò đầu ra khỏi cửa sổ xem xét tình hình.

Ở phía xa xa xuất hiện một nhóm người đang tiến về phía này, trong đó có cái cô gái thổ hào khi nãy, chắc hẳn là tìm tới người trả thù đây.

" Ha! muốn gây sự, ông đây nhìn xem các ngươi có thể hay không bước được vào ngạch cửa nơi này".

Phòng thượng hạng của quán trọ lớn nhất nơi này quả có phần khác với nơi khác bởi tuy nói là phòng nhưng thực chất là một sân viện riêng, bên ngoài còn có sân lớn và cây cảnh.

Ở góc nào đó trưởng tiệm lo lắng toát mồ hôi hột, thực chất là đã hết phòng, căn mà Lạc Tư Thần đang ở chính là nơi lão ở, chính là muốn kiếm thêm chút tiền nên mới kêu tiểu nhị dọn dẹp thành phòng cho khách, hiện tại đám người kia đòi đánh vào tận nơi, lão lo lắng cho cái nhà của mình, cũng như đám linh thảo lão cất công trồng bao lâu nay, sợ rằng chúng sẽ không tai qua nạn khỏi.

Triệu Như Ý vừa khóc lóc vừa kể lể với người dẫn đầu " Thúc thúc, người phải lấy lại công bằng cho con, hắn thật sự quá đáng".

Triệu Lãng nhíu mày nhìn cháu gái bị thương mà đau lòng " Con chính là tiểu thư của Triệu gia, là lá ngọc cành vàng của nhà chúng ta, không ai nỡ mắng một câu, vậy mà tên kia lại dám làm ra chuyện tày trời như vậy, cha con không ở

đây ta nhất định sẽ giúp con chống lưng".

Bất giác bọn họ đã đi tới cổng vòm đi vào sân nơi Lạc Tư Thần đang ở rồi, có điều không hiểu sao nơi này đột nhiên lại xuất hiện nhiều dây leo có gai mọc tứ tung bốn phía như mạng nhện như vậy.

Triệu Như Ý bối rối nhìn " Phải làm sao đây?".

" Hừ, con rùa rụt cổ mà thôi, xem ta đây" Triệu Lãng toàn thân tỏa ra khí thế của tu luyện giả trúc cơ kỳ nhưng lại không thể phá được đám dây leo kia, hắn mở to mắt khó tin, chẳng lẽ người bố trí cái bẫy này còn có tu vi cao hơn hắn sao? Không thể nào, cháu gái nói tên kia chỉ là một tán tu, mà tán tu thì đến cả việc có thể trúc cơ thành công hay không cũng là một vấn đề rất lớn.

Triệu Lãng nói vọng vào trong " Có gan đánh cháu gái ta mà không có gan bị trả thù hay sao, có giỏi thì mau ra đây!"
Lạc Tư Thần vẫn không thèm để ý, chỉ có Tiểu Đằng Xà là chịu trêu đùa với bọn họ " Ngươi có giỏi thì đi vào đây, đừng có ở đó mà ba hoa chích chòe".

Gà đen! à không, Tiểu Tề sớm đã nhảy lên đầu Tiểu Đằng Xà để nhìn ra bên ngoài hóng chuyện, chỉ tại cái nữ nhân đeo đầy vàng kia mà nó bị Lạc Tư Thần phạt nhịn ăn một bữa, nó còn đang tức đây này " Đồ ngu ngốc, cả nhà ngươi đều ngu ngốc!".

Triệu Như Ý lại bị mắng ngu ngốc thì tức phát khóc " Thúc thúc, người mau đánh hắn kêu cha gọi mẹ đi".

Triệu Lãng còn đang đầu đầu nghĩ cách " Được rồi, đừng nháo nữa, để ta xem xem".

Hắn biến ra một ngọn lửa đốt đám dây leo kia, cách này tuy hơi mất thời gian hơn nhưng nhất định sẽ hiệu quả.

Cùng với dây leo cháy thì đám linh thảo của trưởng tiệm cũng mất đi sức sống, lão cắn khăn tay khóc, thầm mắng đám người kia.

Trưởng tiệm không nhịn nổi nữa, lão gọi tiểu nhị tới " Ngươi chạy tới chủ phủ gọi lão nhân gia tới đây, kêu là có người muốn phá tiệm, mau đi đi".

Tiểu nhị lập tức chạy đi không dám chậm trễ.

Đợi lửa cháy hết thì đám người Triệu Lãng liền bước chân đi vào sân viện, ai ngờ đi được một nửa lại có dây leo ở đâu đâm ra, chặn cả đường tiến lẫn đường

lui của bọn họ.

Tiểu Đằng Xà vui sướng trêu đùa người khác tới nghiện, so với hồi trước chỉ có thể chơi với mấy con cá thì vui hơn nhiều.

Triệu Lãng hô lên " Mọi người cẩn thận, đừng để gai đâm vào người, loại cây này có độc".

Nghe vậy Triệu Như Ý liền co rúm người lại núp sau những người khác, có điều bọn họ bị vây khốn như vậy chân tay rất khó cử động, cho dù đốt cũng ngang với tự nướng bản thân mình.

" Thúc thúc, chúng ta phải làm sao bây giờ?".

Triệu Lãng khẽ nghiến răng, hắn chưa từng bị mất mặt như vậy bao giờ " Tỷ tỷ của con nói bao lâu nữa sẽ tới?".

Triệu Như Ý đáp " Đại tỷ nói vừa hay có nhiệm vụ ở gần đây, khoảng hai canh giờ sau ắt sẽ tới".

" Ừm, tên kia quá xảo quyệt, chúng ta trúng bẫy của hắn rồi, đành phải đợi tỷ tỷ con tới giải cứu thôi" Triệu Lãng vừa nói xong thì lại có thêm một dây leo mọc xiên qua khiến hắn phải đứng trong động tác rất khó coi.

" Hai canh giờ sau thì trời cũng tối mất rồi, con chịu không nổi" Triệu Như Ý trước giờ chưa từng chịu khổ như vậy, không chỉ không thể nằm hay ngồi, giơ tay nhấc chân cũng được, vậy thì sẽ mỏi chết mất.

" Haizz, đừng bỏ cuộc, không phải con muốn trả thù hay sao?" Triệu Lãng quả thực cũng có ý kia nhưng hắn đã thử dùng kiếm cắt dây leo nhưng không thành, hoặc là thực lực người kia cao cường hơn hắn, hai là trên người tên kia có bảo vật, dù là thế nào thì hiện tại không thể đụng độ, chỉ có thể chờ Triệu Mân tới hỗ trợ, con bé là đệ tử chân truyền trong môn phái lớn, hiện tại còn trẻ mà tu vi đã lên tới nguyên anh cảnh, nhất định có thể giúp hắn đánh lại tên kia.

Triệu Như Ý chán nản không biết hai canh giờ này sẽ phải trải qua ra sao.

Tiểu Đằng Xà nhìn bọn họ than vãn mà thêm vui vẻ, thỉnh thoảng lại thêm vào vài nhánh dây khiến cho động tác đứng của bọn họ trông rất hài hước, đã vậy còn phải giữ nguyên thư thế " Cho mỏi chết các ngươi!".

.

------oOo------

Chương 54: 54: Ai Hơn Ai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần nhắm mắt tu luyện nhưng mọi chuyện xảy ra bên ngoài y vẫn nắm rõ, tu vi hiện tại của y đã đạt tới Hóa Thần, có thể cảm ứng được thiên địa nguyên khí, giống như có thể cảm nhận được đặc tính của một vật là thuộc tính gì, giống như người mù chỉ thấy một màu đen nhưng lại cảm nhận được mọi thứ xung quanh thông qua hơi thở, có điều y lại không thể tác động tới những thứ gì, chỉ dừng lại ở mức cảm nhận mà thôi.
Trong hai năm qua Lạc Tư Thần vẫn luôn củng cố lại căn cơ tu luyện, y tăng cấp quá nhanh, không kịp thích ứng với sức mạnh của bản thân, nên hai năm này vẫn luôn ở trong phòng cảm ứng thiên địa nguyên khí, bởi y có thể chất tự động hấp thu linh khí cho nên mới có thể từ Hóa Thần trung kỳ tăng tới đỉnh phong như hiện tại.
Mới đầu chưa quen với sức mạnh hiện tại Lạc Tư Thần chỉ cơ bản muốn chặt một cái cây để lấy củi đốt, ai ngờ lại khiến cho một mảng rừng bị thổi bay, lúc đó y mới hiểu tại sao khi đó Nghê Hiên lại nói với tu vi của y hiện tại, tốt nhất chuyện có thể bỏ qua thì nên bỏ qua, không nên ẩu đả, vì một khi ra tay sẽ gây ra chấn động rất lớn, đó là lí do vì sao những vị cao nhân thường tránh khỏi thế gian đi ở ẩn, một phần nữa là những người đã đạt tới cảnh giới hóa thần có thể cảm ứng thiên địa thì đều không còn chấp niệm với nhân gian nữa, chỉ có một lòng cầu đạo, quanh năm suốt tháng bế quan tu luyện.
Nghê Hiên có nhắc tới một chuyện nữa, ngoài nhân giới, tiên giới và ma giới ra, còn có cả thú giới và linh giới.

Thú giới là nơi tu luyện của các tộc thú, trong đó bao gồm cả rồng, phượng, hồ tộc,...
Linh giới là nơi gần giống với tiên giới, một số tiên nhân không thích sống trên cửu trùng thiên thì đều sống tại nơi này, điển hình như Nguyệt Thần mở một y quán ở đây chiêu mộ đệ tử.
Hôm đó sau khi hai người nói về chuyện nhận chủ, lúc đầu Lạc Tư Thần còn không hiểu chuyện gì, nhưng sau khi Nghê Hiên giải thích một hồi thì y đã được mở rộng tầm mắt không ít chuyện của tiên giới, chỉ có điều chuyện y rốt cuộc là vị thần nào thì Nghê Hiên nhất quyết không chịu nói.
Lạc Tư Thần thắc mắc, một vị thần đủ để khiến cho Hỏa thần nhận chủ làm một thú cưỡi thì rốt cuộc là ai? Y tự hỏi bản thân mình, cũng như hỏi hư không.

Vốn chỉ là một người bình thường ở thế kỷ 21, hiện tại lại mang danh phận của một vị thần ở này, quả thực cảm giác rất kỳ diệu.

Hai canh giờ trôi qua trong chớp mắt...
Bên ngoài quán trọ có hai đoàn người cùng lúc tiến vào.
Trưởng tiệm vội vàng chạy ra " Chủ nhân, người tới rồi".

Bính Hà Luận hai tay vắt ở sau lưng, cả người toát ra khí chất nghiêm nghị tiến vào " Là ai làm loạn ở địa bàn của ta?".
" Có một đám người tới gây sự..." Trưởng tiệm còn chưa nói xong thì Triệu Mân cùng một số đệ tử của Linh Quan Thượng Môn đã hùng hổ đi vào sân sau, tiểu nhị cũng không ngăn được bọn họ.
Trưởng tiệm nhìn ông chủ của mình " Ngài xem, bọn họ đều là tu luyện giả, ta cũng không cản được bọn họ".
Bính Hà Luận nhíu mày nói " Đi, quan sát xem đã".
Triệu Như Ý thông qua khe hở mà phát hiện tỷ tỷ của mình tới rồi, nàng ta sớm đã cạn kiệt sức lực giờ lại có tinh thần hô gọi " Tỷ tỷ, ta ở đây, mau cứu ta với".
Triệu Lãng nghe vậy cũng muốn quay lại nhìn nhưng tư thế của hắn không phép, trừ phi hắn có thể quay cái cổ người ra đằng sau.
Triệu Mân dẫn theo một đám đệ tử tiến tới " Là kẻ nào dám đắc tội tới Triệu gia ta".
Triệu Như Ý vội đáp " Chỉ là một tên tán tu có chút thực lực mà thôi, tỷ tỷ mau cứu muội, muội sắp không trụ nổi nữa rồi", nói rồi nàng ta bắt đầu khóc nháo lên.
Một tên đệ tử phía sau nàng ta bất bình lên tiếng " Thật to gan, sư thúc để bọn ta giúp người xử lý hắn".
Triệu Mân im lặng coi như ngầm đồng ý, bốn năm nên đệ tử liền tranh thủ muốn lấy lòng nàng ta hùng hổ rút ra linh kiếm cắt đứt dây leo của Tiểu Đằng Xà tiến vào bên trong.
Tiểu Đằng Xà nhìn từ trong ra phát hiện có người của Linh Quan Thượng Môn liền chạy tới kéo tay Lạc Tư Thần " Này, có đám tiểu sư điệt của người tới kìa".
Lạc Tư Thần bị lắc, đành phải thoát ra khỏi trạng thái tu luyện, y chỉ ngồi đó cũng cảm nhận được đừng hành động của người bên ngoài " Không ngờ lại là cô ta".
Chuyện tuy đã qua lâu rồi nhưng Lạc Tư Thần vẫn nhớ rõ, cái nữ nhân kia chính là người đã gây sự với Nghê Hiên ở tiệm vũ khí năm đó, ấn tượng ban đầu không tốt cho nên Lạc Tư Thần cũng không có thiện cảm với nàng ta.

Nếu y nhớ không nhầm thì năm đó Triệu Mân này còn muốn bọn họ gọi nàng ta là sư thúc, hiện tại bối phận đã khác.

Đám Triệu Lãng và Triệu Như Ý được giải thoát thì liền ngã ra đất ngất đi, cả người đều căng cứng mệt mỏi.

Triệu Mân bước vào sân viện phóng tinh thần lực dò xét xem người bên trong là kẻ nào nhưng lại không thể xâm nhập được.
" Không biết các hạ là người nơi nào, ngươi gây sự với muội muội của ta,

không nói lí lại còn đặt bẫy khiến bọn họ khổ sở như vậy".
Đám đệ tử phía sau cũng phụ họa thêm " Một cái tán tu cũng dám bắt nạt người nhà của sư thúc bọn ta, người có biết bọn ta là ai không, bọn ta là đệ tử đệ nhất tông môn, Linh Quan Thượng Môn, là ước mơ đám tán tu các ngươi, còn không mau ra đây tạ lỗi với sư thúc, nếu không đừng trách bọn ta lấy đông đánh ít".
Tiểu Đằng Xà tính tình ấu trĩ, không nhịn được mấy lời thách thức cho nên y liền bước ra bên ngoài mắng " Giỏi nha, nào, xông lên, làm như gia gia ngươi sợ không bằng".
Tiểu Tề vẫn đang ngồi trên đầu Tiểu Đằng Xà thấy y đột nhiên lao ra thì sợ hãi, nó tu vi thấp, ông rùa cũng dạy nó gặp kẻ mạnh thì phải biết cúi đầu chạy trốn, vốn chỉ định hóng chuyện, giờ lại bị lôi ra hiện trường, nó chỉ có thể giả vờ kêu quang quác rồi nhảy khỏi đầu Tiểu Đằng Xà chạy về trong phòng.
Tiểu Đằng Xà thầm mắng Tiểu Tề là con gà vô tâm sau đó liền đối diện với đám người Triệu Mân.
Đám đệ tử thấy người đi ra là một thiếu niên trông như mới chỉ mười lăm, mười sáu tuổi thì khinh thường.
Triệu Mân thầm thăm dò thực lực của người mới xuất hiện kia, Nguyên Anh cảnh đỉnh phong, vừa hay nàng ta cũng đang ở cấp bậc đó, chỉ không ngờ một người trông còn nhỏ như vậy lại có tu vi bằng với bản thân, trong tâm liền có chút ganh tị.
" Ngươi cần phải xin lỗi muội muội của ta".
Tiểu Đằng Xà cười khểnh " Là nàng ta gây sự với bọn ta trước, dựa vào cái gì ta phải xin lỗi, ta dạy cho bọn chúng một bài học, lần sau bớt đi hại người".
Triệu Mân thật lâu chưa có ai dám nói chuyện với nàng ta vô lễ như vậy, có chút tức giận giơ kiếm lên " Vậy đừng trách ta vô tình".

Đám đệ tử phía sau cùng xông lên lại bị Tiểu Đằng Xà một chiêu đánh bay " Một đám nhãi con cũng dám đối đầu với ta sao?".
Triệu Mân khẽ liếc đám đệ tử ngã ra xung quanh, tự mình chĩa kiếm xông lên, linh căn của nàng ta là thuần hỏa, còn có linh thể dương hỏa hiếm có, đám dây leo của Tiểu Đằng Xà không có tác dụng gì với nàng ta, hai bên so chiêu một hồi, Tiểu Đằng Xà rơi vào thế yếu chỉ đành lui lại một đoạn.
Lạc Tư Thần vốn muốn nghe lời Nghê Hiên không muốn gây sự nhưng có vẻ y không ra không được.
Triệu Mân chĩa kiếm thẳng vào Tiểu Đằng Xà " Để ta cho ngươi biết sự lợi hại của Linh Quan Thượng Môn".
Đám đệ tử bị đánh bay đã đứng dậy chạy tới phía sau nàng ta " Sư thúc uy vũ, dám động tới Linh Quan Thượng Môn, ngươi chết chắc rồi!".
" Phải không?"
Lạc Tư Thần từ tốn bước ra từ bên trong, y nâng tầm mắt nhìn thẳng vào đám người Triệu Mân.
Triệu Như Ý lúc này mới tỉnh lại, nàng ta gắng chống tay ê mỏi lên, nhìn thấy Lạc Tư Thần đang đối diện với tỷ tỷ mình vội cáo án " Tỷ, là hắn, chính hắn đã

mắng ta ngu ngốc, tỷ mau cắt lưỡi hắn".
" Im miệng!"
Triệu Mân gằn giọng cắt lời muội muội của mình, Triệu Như Ý trước giờ chưa từng thấy tỷ tỷ có thái độ đó bao giờ, là chuyện gì vậy.
Không chỉ nàng ta mà đám đệ tử kia cũng ngoe ngác, bọn họ là tân đệ tử, nhiều chuyện trong tông môn cũng không rõ, chưa kể hai năm này Lạc Tư Thần không hề xuất hiện nên ít người biết mặt của y.
Lạc Tư Thần bước thêm vài bước chắn trước Tiểu Đằng Xà, Tiểu Đằng Xà đuối sức liền hóa thành vòng tay quấn lên cánh tay Lạc Tư Thần.
" Là ai đánh bị thương người của ta".
Đám đệ tử kia nhìn thấy nhan sắc của Lạc Tư Thần thì đơ ra một lúc nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần " Thì ra ngươi mới là kẻ cầm đầu, hừ, con rùa rụt đầu giờ mới chịu xuất hiện".
Tên đệ tử nói xong liền bị Triệu Mân tát cho một cái, hắn ngơ ngác không hiểu sao bị đánh " Sư thúc...".
Là nhếch miệng cười " Ha, là các ngươi à? Linh Quan Thượng Môn không quản các ngươi sao?".
Triệu Mân trong lòng không cam tâm nhưng nàng ta chỉ đành nhịn hết vào trong, cắn răng cúi đầu hành lễ với Lạc Tư Thần " Bái kiến, tiểu sư tổ".

Đám đệ tử ngơ ngác không nói lên lời, không biết là ai trước tiên bắt chước theo hành lễ, sau đó cả đám đều quỳ hết xuống.
Triệu Như Ý xem mà không tin nổi, tỷ tỷ vừa gọi kẻ kia là tiểu sư tổ sao? Không thể nào chứ, hắn không phải là tán tu sao?
Lạc Tư Thần liếc qua từng người trong đám bọn họ " Dùng danh tiếng của tông môn đi gây sự, xem ra các ngươi rất có bản lĩnh".
Triệu Mân lập tức quỳ xuống xin tha " Xin tiểu sư tổ bỏ qua, ta không ngờ lại là người".
" Là ta thì sao? mà không phải ta thì sao, chẳng lẽ là người khác thì các ngươi có thể bắt nạt hay sao" Lạc Tư Thần nói tiếp " Ta sẽ gửi một thư tới cho quản sự trong tông môn, phạt các ngươi trở về chép lại một nghìn lần đạo đức kinh, lại phạt các ngươi tới sau núi trồng linh thảo hai tháng, sau này còn dám tái phạm sẽ không có nhẹ nhàng như vậy nữa".
Nghe tới đáp chép kinh thư thì cả đám đệ tử đều muốn kêu ca nhưng nghe tới câu sau thì liền im lặng.
Triệu Mân dập đầu nhận lệnh, nàng ta không cam lòng nhưng cũng chỉ đành như vậy, sư phụ nàng ta còn phải gọi Lạc Tư Thần một tiếng tiểu sư thúc, nàng ta căn bản không thể cãi lại mệnh lệnh.
" Đệ tử tuân mệnh".
Triệu Như Ý thấy vậy thì tức giận " Tỷ, đã nói phải trả thù cho ta cơ mà...".
Triệu Mân tát cho nàng ta một bạt tai " Im miệng, đều tại ngươi hại ta".
Vốn dĩ Triệu Như Ý là con thứ trong gia tộc, nhưng lại được cha yêu thương hơn, Triệu Mân vẫn luôn nhẫn nhịn vì đằng nào sau này người có thể ngồi ở chủ vị chỉ có nàng ta, nhưng đứa em gái này thật đúng là không biết điều.

" Được rồi, các người rời đi đi, đừng làm phiền ta".
" Đệ tử xin cáo lui" Triệu Mân dẫn đầu đám người rời đi, vừa quay đầu khuôn mặt nàng ta đã vặn vẹo khó coi.
Lạc Tư Thần nhìn đám lộn xộn trong sân mà thở dài, y phất tay một cái đám dây leo chết đều biến mất, còn lại đám cây cảnh trong sân viện héo úa do sức nóng từ ngọn lửa thật đáng thương, Lạc Tư Thần phát ra linh lực truyền cho bọn nó, trong chớp mắt đều cây cảnh đều sống lại đầy sức sống hơn cả ban đầu.
Bính Hà Luận cùng tiệm trưởng từ xa hóng chuyện thấy cảnh này liền âm thầm để tâm với vị khách phương xa tới này hơn, xem ra thân phận người này không tầm thường.

------oOo------

Chương 55: 55: Vãng Nguyệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cuối cùng cũng an tĩnh lại.
Lạc Tư Thần phất tay áo đi vào bên trong phòng, y không tiếp tục tu luyện mà chậm rãi pha trà thưởng thức.
Không lâu sau bên ngoài cửa có tiếng gõ nhẹ, Lạc Tư Thần ra mở cửa, nhìn bên ngoài có hai người, một người y đã từng gặp là vị trưởng quầy, người còn lại vừa nhìn liền biết không phú cũng quý.
" Không biết các hạ tới đây có việc gì?".
Bính Hà Luận đáp " Thật ra nơi này là do ta làm chủ, chuyện vừa xảy ra khi nãy gây ra bất tiện cho quý khách, ta tới muốn nói một lời xin lỗi với các hạ".
" Cũng không có gì, là rắc rối do ta gây ra thì đúng hơn, các hạ không cần phải khách sáo như vậy" Lạc Tư Thần định mời hai người bọn họ vào uống trà nhưng Bính Hà Luận từ chối.
" Ngoài là chủ nhận của khách quán này ta cũng là thành chủ hiện tại ở nơi đây, cũng sắp tới ngày tổ chức lễ hội nên có rất nhiều việc phải đi xử lý, mong các hạ sẽ có những ngày vui vẻ tại Thanh Hải quốc".
Lạc Tư Thần cũng khách sáo đáp lại một câu rồi quay trở lại trong phòng.
Mục đích y tới Thanh Hải quốc cũng chính là nghe nói ở đây có một lễ hội lớn sắp diễn ra, nhưng cái chính là y không hề biết chút gì về nó cả.
Lạc Tư Thần dạo quanh một vòng bên giá sách, thích thú phát hiện một cuốn sách kể về lễ hội này, y liền mở ra đọc.

Thanh Hải quốc không biết từ bao giờ đã xuất hiện lễ hội này, hình như đã rất rất lâu rồi, lễ hội này gọi là Vãng Nguyệt.

Tại sao lại có cái tên này phải kể tới năm xưa.
Ở phía bắc có một đất nước rất hung hăng và tàn ác, bọn chúng lăm le muốn thôn tính Thanh Hải quốc từ lâu nhưng bởi vì ngoài sức mạnh ra thì mưu sách của bọn chúng rất ngu muội, thế nên dù ra tay không dưới mười lần cũng chưa thể xâm chiếm được Thanh Hải.
Một năm nọ, đất nước man rợ kia không biết từ đâu có được sức mạnh của yêu ma, khiến binh lính đã mạnh cành mạnh hơn, bọn chúng dường như không cảm nhận được đau đớn, chỉ có xông lên và chém giết.
Năm đó, Thanh Hải quốc gần như một nửa đã chìm trong biển máu.
Công tử nhà quốc công văn nhã tài giỏi có tiếng, nghe nói y là vị công tử có nhan sắc còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân, ngoài đánh đàn ca hát, y còn biết làm thơ, lễ hội đố đèn năm nào y cũng dành được hạng nhất, được các cô nương

hâm mộ không dứt.
Khi đám người man rợ kia đành tới phủ quốc công, vị công tử kia bất lực nhìn từng người thân máu mủ và bằng hữu chết đi trong tiếng oán than, mà y...lại chỉ có thể nằm giả chết ở một góc sau khi bị tên tướng địch đánh cho thừa sống thiếu chết.
Lúc đó y mới nhận ra sự thật, liệu quân địch có vì tiếng đàn của y mà tha cho y không, liệu bọn chúng có thích thú với bài thơ mà y viết.
Không...!không đời nào!
Bọn chúng chỉ thương tiếc y vì khuôn mặt xinh đẹp này.
Vậy thì, y liền không luyến tiếc dùng dao tự rạch một đường trên khuôn mặt mình.
Y một mình lết thân mình đi tới cổng thành, nhìn bá tánh nằm trong biển máu mà tròng mắt y cũng như muốn đổi thành màu đỏ.

Y ngước lên nhìn, mặt trăng tròn vành vạnh bên tường thành, bên dưới là cả một thành trì nằm trong biển máu và lửa, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm trả thù.
Y dùng hai tháng vừa đau khổ vừa đói rét để đi tới doanh trại, lại xin nhập ngũ vô thời hạn để bảo vệ quốc gia khỏi lũ man rợ kia.
Từ một tên lính quèn tay cầm kiếm còn không nhấc lên được, chỉ trong hai năm, y đã trở thành vị tướng lĩnh mạnh mẽ nhất trấn thủ nơi biên cương, ngày ngày đánh giặc, ngày ngày đối mặt với hiểm nguy, giành lại từng tấc đất cho quốc gia, bảo vệ không biết bao người dân khổ cực giống như y hồi xưa.
Thời điểm đã đến.
Ngày hôm đó, y dẫn theo mười vạn binh đánh tới chủ thành của địch, khí thế vang trời lở đất, mang theo mối thù năm xưa, y chiến đấu không ngừng suốt hai ngày ba đêm.

Vào lúc bình minh chiếu qua chân trời, y buông biếm, một tay nhấc cái đầu đã lìa của tướng địch giơ lên cao.
Đại quân toàn thắng trở về.
Khi trở về, hoàng đế ban cho y chức vị vương, cai quản năm thành trì bao gồm cả quê hương năm xưa của y, từ đó con dân được ấm no, quốc gia cũng dần trở nên thịnh vượng.
Vị tướng quân cởi bỏ mũ giáp, y mặc thường phục, tay cầm quạt tranh làm thơ, hạ quạt xuống lại gảy đàn, giống như ngày xưa, nhưng có rất nhiều thứ đã thay đổi.
Hằng năm hễ tới ngày trăng tròn tháng bảy, y lại tới tòa lâu cao nhất gảy khúc đàn năm xưa, tưởng niệm cho sinh linh đã ra đi vào ngày hôm đó.
Người dân cả nước đều coi y như thần tiên mà thờ phụng, nhưng có lẽ điều này đã khiến các vị thần tiên trên trời cao phật ý hạ một tia sét phá tan bàn thờ lớn mà người dân dựng lên cho y.
Mấy năm sau, vị công tử đó không còn xuất hiện lại vào ngày rằm tháng bảy nữa, có tin đồn y đã phi thăng lên làm thần, cũng có tin đồn nói y xa vào ma

đạo, trở thành cánh tay phải của quỷ vương.
Tin đồn càng ngày càng phóng đại, cho tới khi có một lần người ta bắt gặp y ra tay giết hại rất nhiều người.

Từ đó tin đồn y xa vào ma đạo càng trở nên phổ biến hơn.

Người dân thi nhau đạp đổ tượng của y, phá bàn thờ của y, từ một công thần trở thành ma thần mà người người đều ghét bỏ.
Vãng Nguyệt, vốn là một lễ hội vui vẻ mà người dân tổ chức vào rằm tháng bảy để tưởng nhớ chuyện năm đó, cũng như tỏ lòng biết ơn với người kia, nhưng không biết từ khi nào lại trở thành một lễ hội của ma quỷ.
Vào ngày này, mọi người sẽ ăn mặc giống như ma quỷ đi ra đường để xả xui.

Nhưng càng về lâu sau thì lễ hội càng biến chất, từ một lễ hội ma quái biến thành một lễ hội vui vẻ, mọi người ngoài việc đeo những chiếc mặt nạ ma quái ra thì không hề có không khí đen đủi nào, thậm chí còn tổ chức bắn pháo hoa, ca hát nhảy múa và nhiều hoạt động khác.
Hiện tại, nhiều người dân Thanh Hải quốc cũng không biết tới gốc gác của lễ hội này từ đâu mà ra, đối với họ ngày này là ngày để thoải mái vui vẻ là chính.
Lạc Tư Thần đóng sách lại, y không ngờ một lễ hội tưởng như đơn giản lại có câu chuyện sâu xa tới vậy.

Vị công tử trong câu chuyện đó không hiểu sao lại khiến y có một cảm giác rất tiếc nuối.
Mọi thứ dù có từng quan trọng thế nào, từng ý nghĩa thế nào thì cuối cùng vẫn sẽ bị thời gian làm cho lãng quên.

Đến một lúc nào đó cũng chỉ còn là một câu chuyện được người đời sau kể lại bằng câu " Nghe nói...!đã từng có" mà thôi.

------oOo------

Chương 56: 56: Tư Dạ Đàn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai ngày bình yên trôi qua.
Nhóm Tiểu Đằng Xà, Ngân Anh, Đế Lân và Tiểu Tề ngày nào cũng rủ nhau ra phố dạo chơi.

Bởi vì lễ hội đang diễn ra nên đường phố trở nên nhộn nhịp hơn rất nhiều.
Lạc Tư Thần để cho bọn họ được tự do vui chơi mấy ngày này còn bản thân lại ở trong phòng chăm chỉ tu luyện.
Chiều tối, đám Tiểu Đằng Xà trở về, chưa thấy bóng người nhưng âm thanh đã vang vọng vào trong phòng, Lạc Tư Thần xuống giường ngồi vào bàn trà.
" Lạc Tư Thần mau ra xem ta mua cho ngươi thứ gì nè!".
Tiểu Đằng Xà vui vẻ khoái chí giơ ra một chiếc mặt nạ màu đỏ, bên trên vẽ nhưng hoa văn màu đen hình đóa hoa bỉ ngạn nở rộ.

Chiếc mặt này cùng với bộ y phục mà y đang mặc vừa hay lại tạo ra cảm giác tuyệt phối.

Lạc Tư Thần vui vẻ nhận lấy chiếc mặt nạ đặt xuống bàn " Xem ra các ngươi chơi rất vui vẻ".
Đế Lân đáp " Ta thật sự cũng không ngờ nhân gian lại có nơi chơi vui vẻ như vậy".
Ngân Anh ngày thường điềm tĩnh nay cũng bị Tiểu Đằng Xà lây nhiễm mà chơi vui tới quên lối về " Chút nữa chúng ta còn phải quay lại nơi đó nữa, Tiểu Đằng Xà thách đấu với một đám người, chúng ta phải mau chóng đi thôi".
Tiểu Tề kêu lên " Đúng vậy, chúng ta phải cho bọn họ thấy sự lợi hại".
Lạc Tư Thần tò mò hỏi " Các ngươi thách đấu cái gì vậy?".
Tiểu Đằng Xà thích ý đáp lại " Chính là tỷ thí xem ai ăn được nhiều hơn đó".
Lạc Tư Thần nghe xong suýt thì phun ngụm trà vừa uống " Vậy các ngươi cứ đi đi, chút nữa ta mới đi".
Đám Tiểu Đằng Xà hình như rất vội vàng nên rất mau chóng lại chạy ra đường phố hòa vào dòng người.
Tới khi bầu trời nhuộm một màu tối đen, cả tòa thành vẫn bừng sáng nhờ vô số những ánh đèn lồng treo khắp nơi, Lạc Tư Thần lúc này mới buông quyển sách trong tay mà đứng dậy.
Y đeo lên chiếc mặt mà Tiểu Đằng Xà mang về rồi hòa vào dòng người.

Hai bên đường đầy những tiểu thương đang buôn bán mời chào, Lạc Tư Thần

tiện tay mua một chiếc trâm cài tóc bằng ngọc trắng khắc hình hoa sen nhỏ rồi quấn một đoạn tóc phía sau lên.

Nếu không để ý tới chiều cao của y thì chắc không ít người sẽ hiểu lầm y là một cô gái xinh đẹp nào đó.
Lạc Tư Thần đi qua một đài biểu diễn rất lớn, phía trên đó có một cô nương đang thổi một khúc sao da diết, nghe nói nơi này sẽ còn biểu diễn tới tận khuya, y liền tìm tới một tửu lâu gần đó, thuê một căn phòng ở tầng cao nhất nhìn xuống khung cảnh đường phố bên dưới.
Bên dưới là đài hát nhộn nhịp, phía trên là ánh trăng sáng tròn vành vạnh.

Lạc Tư Thần nhớ tới câu chuyện trong cuốn sách kia, có đoạn nói, vị công tử kia mỗi khi tới ngày rằm tháng bảy hàng năm đều tới tòa lâu cao nhất vừa ngắm nhìn ánh trăng vừa đàn lên khúc tưởng niệm.

Lạc Tư Thần nhìn thấy một tòa lâu cách chỗ y không xa, ắt hẳn đó chính là tòa lâu cao nhất ở nơi này, trên tầng cao nhất hình như có một cây đàn tranh được đặt ở chính giữa sàn nhà.
Lạc Tư Thần bay qua tới nơi đó, y nhìn cây đàn trông như rất cũ kỹ đó, nó được làm bằng ngọc băng gần như trong suốt vô cùng xinh đẹp.
Lạc Tư Thần vừa nhìn liền cảm nhận được nó không chỉ là một món nhạc khí mà còn là một pháp bảo rất lợi hại, chỉ riêng luồng tiên khí nhàn nhạt phát ra quanh thân nó cũng đủ biết được sự lợi hại.
Y giơ tay ra thử chạm vào, Lạc Tư Thần chạm vào dây đàn, trong đầu y liền xuất hiện một mảnh ký ức xa lạ.
Một người nam nhân đã từng ngồi tại nơi này, dùng chính cây đàn này đàn lên một khúc bi tráng.

Lạc Tư Thần dựa vào hình ảnh đó mà lặp lại theo từng khúc đàn, ngón tay của y lướt trên dây đàn phát ra âm thành vong veo trầm bổng, vừa bi tráng, vừa da diết.

Tiếng đàn của y vang vọng khiến người dân ở quanh đó đều ngơ ngác không biết âm thanh phát ra từ chỗ nào mà lại hay tới vậy, khiến họ có cảm giác như lạc vào một câu chuyện nào đó, như lạc vào nơi tiên cảnh.
Bính Hà Luận đứng ở lan can một tòa lâu gần đó nhìn sang " Sao người đó có thể chạm vào được Tư Dạ đàn?".
Một người đàn ông lớn tuổi khác đi tới bên cạnh Bính Hà Luận " Không lẽ tới tận bây giờ ông vẫn vào cái truyền thuyết xa xưa đó ư?".

Bính Hà Luận nhìn Lạc Tư Thần không rời tầm mắt " Chưa từng có ai có thể chạm vào cây đàn đó cả, điều này ông định giải thích thế nào ngoài cái truyền thuyết đó ra".

" Ừ thì...".
Lạc Tư Thần như lạc vào khúc nhạc, y dừng lại nhưng mắt vẫn nhắm nghiền, y cố gắng nhìn xem trong ký ức kia có thêm thông tin nào khác không nhưng ngoài những ngón tay đang gảy đàn thì y không biết thêm được điều gì cả.
Lúc này trên thiên đình...
Thiên Dạ mở bừng mắt thoát khỏi trạng thái định thần, bên tai y vang lên một khúc nhạc quen thuộc.
Lạc Tư Thần từ từ mở mắt ra, khung cảnh trước mắt y hơi nhòa đi, dần dần thay thế cho hình ảnh tòa lâu và ánh trăng sáng.
Thiên Dạ đứng trên đám mây nhìn xuống bên dưới nhân gian, ánh mắt y tập trung vào một bóng hình của thiếu niên nọ " Cuối cùng ta cũng đã tìm thấy em rồi, chỉ tiếc rằng chúng ta vẫn chưa thể chính thức gặp mặt được".
Lạc Tư Thần ngước mặt lên nhìn ánh trăng, ánh mắt vô thần nhìn vào không trung, Thiên Dạ kinh ngạc cho rằng Lạc Tư Thần đã nhìn thấy mình nhưng y biết rõ điều đó là không thể nào, nhưng y không cách từ chối ánh mắt dịu dàng đó.
Lạc Tư Thần nói vào hư không " Không biết anh ấy hiện tại ra sao rồi?", y thật sự rất nhớ rất nhớ người đó.

------oOo------

Chương 57: C57: Mộ phủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần rời khỏi sự nhớ nhung trong tâm trí và quay trở lại với hiện thực.

Tiếng đàn của y ngưng lại, người dân không biết âm thanh từ đâu phát ra, thấy dừng lại cũng tiếp tục bận rộn với việc của mình.

Lạc Tư Thần rời tay khỏi cây đàn nhìn xuống sân khấu lớn phía bên dưới. Ánh đèn sáng rực từ hàng trăm đèn lồng vàng rọi sáng cả khu phố và sân khấu, người dân túm lại xung quanh xem biểu diễn.

Trên sân khấu, một cô gái đeo mặt nạ quỷ hát hí khúc đang gảy đàn cất lên âm điệu du dương.

Đàn lên khúc bi tráng, ca lên khúc bi sầu

Dùng hết hỉ nộ ái ố diễn một vở kịch cùng nhân gian

Ba phần nổi, bảy phần chìm với thế gian

Đến cuối cùng dưới đài người đều không còn

Đời con hát, chỉ sợ không ai biết tới ta

Lạc Tư Thần lắng nghe tiếng hát, cảm thấy bị cuốn hút, y hạ người bay khỏi đài cao tới mái nhà một tòa lâu gần sân khấu.

Khúc nhạc trở nên có hồn hơn khi những nhạc sư xung quanh sân khấu bắt đầu cùng tấu, có đàn nhị, có trống, có sáo trúc, cùng hòa thành một khúc nhạc vừa bi thương vừa bi tráng.

Ta hí lên khúc này vì người

Nhưng người nào có còn nơi đây

Cho dù vậy ta vẫn ca lên khúc nhạc này

Dưới đài không có lấy một bóng người

Bọn họ nói ta là kẻ điên

Nhưng không, ta hiểu ra rồi

Hiểu ra lời người đã nói với ta

Đời con hát, ta nào có sợ không ai biết tới ta

Người sống hay đã chết, cũng đều là thính giả mà thôi

Ta hát vì người còn sống, ta ca cho những vong hồn

Cầu mong tất cả đều có một cuộc đời bình bình an an

Tiếng đàn day dứt chầm chậm ngưng lại. Tiếng vỗ tay của người dân xung quanh rầm rộ vang lên, còn kèm theo những câu tán thưởng.

" Mộ cô nương năm nay nhất định lại thắng, ca khúc này khiến ta cảm động không thôi".

" Đúng vậy".

Lạc Tư Thần nhìn cô nương đi xuống đài, một người có thể viết ra ca khúc như vậy, tâm tính ắt có chỗ siêu việt hơn người thường. Y cảm thấy người như vậy có chút thú vị.

Lạc Tư Thần lẫn vào đám đông nghe ngóng tin tức.

" Ngươi biết gì không? Mộ cô nương là đích tiểu thư của nhà hộ quốc công, mẫu thân chẳng may chết sớm, chưa được mấy ngày quốc công đại nhân đã dẫn theo tiểu thiếp về nhà, còn có một đứa con gái, sau này lại lập vị phu nhân kia làm nữ gia chủ, dành hết mọi sủng ái cho mẹ con họ, Mộ cô nương từ nhỏ đã bị bắt nạt".

" Chuyện đó thì đã làm sao, trên đời này thiếu gì việc như vậy".

" Vậy thì ngươi không biết rồi, mẫu thân của Mộ cô nương là người thừa kế của Mộ phủ, Mộ gia mới là gia tộc được ban cho danh vị hộ quốc công, nhưng bởi vì gã kia lấy được Mộ phu nhân nên mới được gọi là quốc công, chứ thực chất hắn không hề có công lao gì cả, sau khi Mộ phu nhân mất thì Mộ phủ liền đổi tên thành Kim phủ".

" Vậy há chẳng phải tu hú chiếm tổ, thật quá đáng".

Lạc Tư Thần nắm bắt được một số thông tin, y tiếp tục đi dọc con phố.

Một gian hàng vang lên tiếng nói của tiểu hài tử " Ngày mai chính là ngày khảo nghiệm thiên phú hằng năm, ta nhất định sẽ thử xem sao, nếu như có thể gia nhập môn phái, nương, ta sẽ kiếm thật nhiều tiền, không để người phải khổ sở nữa".

Ngày mai vậy mà lại là ngày khảo nghiệm thiên phú hằng năm của các môn phái, vậy Linh Môn Thượng Quan ắt sẽ gửi người tới.

Lạc Tư Thần không thanh không tức biến mất trên con phố, y xuất hiện trên nóc của một phủ đệ xa hoa cách đó mất con phố.

Y lật một mảnh ngói nhìn xuống bên trong.

Cái người Mộ cô nương vừa biểu diễn khi nãy đang quỳ giữa sảnh đường.

" Mẫu thân, người đã nói nếu ta giành được danh đệ nhất trong cuộc thi sẽ cho ta tham gia khảo nghiệm thiên phú không phải sao?".

Người phụ nữ ngồi trên chủ vị khoanh tay khinh miệt nhìn xuống " Ta có nói sao?".

Một thiếu nữ chạc tuổi Mộ cô nương cười cười đáp lại " Không có nha, ta chưa từng nghe thấy nương nói qua câu như vậy, ngươi vậy mà dám bịa đặt lời của nương".

" Các người… lừa ta!".

" Hỗn xược! người đâu, vả miệng nó cho ta" vị phu nhân tức giận vỗ lên bàn trà.

Nô tỳ trong phủ liền đi tới tát hai bạt tai lên mặt Mộ cô nương.

Bà ta nói tiếp " Ngươi giống hệt nương người, đều là hồ ly tinh quyến rũ đàn ông, nhưng mà… người ngồi trên chủ vị hiện tại là ta".

" Người đâu, nhốt nó về phòng, cấm túc một tháng".

Sau khi Mộ cô nương bị lôi đi, thiếu nữ bên cạnh vị phu nhân kia liền làm nũng " Nương, người kệ nàng ta đi, ngày mai ta còn phải tham gia khảo nghiệm".

Vị phu nhân xoa đầu con gái " Con ấy, đương nhiên là phải được hào quang bao lấy, gia nhập một môn phái tốt, mang lại vinh hạnh cho gia tộc chúng ta".

Lạc Tư Thần nhíu mày ầm thâm rời đi theo Mộ cô nương kia, đợi khi cánh cửa bị đám nô tỳ khóa lại.

Mộ Văn Linh năm nay đã mười lăm tuổi nhưng thân hình bạc nhược như mới mười hai.

Lí do y chú ý tới người này là vì trong cuốn sách y đọc có nhắc tới Mộ gia. Vị công tử trong sách vốn là công tử nhà quốc công, sau khi giành lại đất nước y lại lần nữa được nhà vua ban cho danh hiệu hộ quốc công vì có công bảo hộ quốc gia. Trước khi vị công tử kia biến mất cũng không có người nối dõi, y đã giao lại toàn bộ gia sản cho người hộ vệ trung thành của mình, người này mang họ Mộ.

Thế nhưng qua nhiều năm Mộ gia cũng không còn người nối dõi, huyết mạch duy nhất còn lại chính là Mộ cô nương này. Toàn bộ gia sản lẫn quyền hành đều bị người khác chiếm lấy.

Lạc Tư Thần chỉ tay, một luồng linh khí đánh tan khóa cửa.

Mộ Văn Linh đang tìm cách phá cửa, vốn dĩ đập mãi không ra, tự dưng đùng một cái mở ra khiến nàng ngã chúi về phía trước.

Lúc sắp hôn đất thì liền bị một luồng sức mạnh thần bí kéo ngược trở lại.

Không nghĩ nhiều, Mộ Văn Linh liền hiểu, nàng đối với hư không cúi đầu tạ ơn một cái rồi nhanh chóng tìm cách trốn thoát khỏi phủ.

Lạc Tư Thần trở lại phòng trọ, y nhấp một ngụm trà nguội, chẳng bao lâu sau đám Tiểu Đằng Xà đã quay trở lại, cả đám say rượu bám vào nhau để giữ thăng bằng.

Trên đầu Tiểu Đằng Xà là gà đen nằm chổng chân lên trời, y lại được bế bởi Ngân Anh, Đế Lân thảm nhất, bám vào chân Ngân Anh kéo lê dưới đất nhưng trông có vẻ đang ngủ rất ngon.

Lạc Tư Thần cạn lời rồi, y nhét cả đám bọn họ lên cùng một cái giường rồi bản thân thì đi tới bên cửa sổ ngồi thiền.

------oOo------

Chương 58: C58: Nhất hệ linh căn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sáng sớm ngày hôm sau, lễ hội vẫn diễn ra nhưng chủ đề của ngày hôm nay chính là buổi khảo nghiệm thiên phú hàng năm. Trời vẫn chưa sáng hẳn mà hàng người xếp hàng đã thật dài, đám đông tới xem cũng ngày càng nhiều.

Đám Tiểu Đằng Xà vẫn chưa tỉnh lại, cả đám nằm bám vào nhau, có lẽ do sở thích của rắn thích treo mình trên cây, Ngân Anh ôm chặt lấy Tiểu Đằng Xà không buông, Đế Lân miệng chảy nước dãi ôm gà đen.

Lạc Tư Thần mặc kệ bọn họ mà rời khỏi quán trọ trước.

Y lẫn vào đám đông quan sát, lúc này những người đại diện cho mỗi môn phái đã vào vị trí, buổi khảo nghiệm sắp bắt đầu.

Lạc Tư Thần không ngạc nhiên cho lắm khi nhìn thấy Triệu Mân ngồi ở vị trí của Linh Quan Thượng Môn. Y tìm một tửu lâu gần đó, thuê một căn phòng nhìn ra quảng trường, chậm rãi thưởng thức trà nóng.

Không biết từ lúc nào mà y bắt đầu có hứng thú với việc uống trà, trước kia hình như không phải như vậy.

Lạc Tư Thần nhớ lại năm đó khi y vừa xuyên tới không lâu, đối với thế giới này lạ lẫm không biết thứ gì, khi tham gia khảo hạch, Lạc Tư Thần nhớ lại chuyện xưa, cảm thấy có chút buồn cười. Lại nhớ tới huynh đệ ba người họ năm đó cũng hồn nhiên biết bao, hiện tại thật khó để nói, Nghê Hiên thức tỉnh thần cốt, Đông Phương Danh nhớ lại chuyện kiếp trước, còn y, lang bạt thiên hạ tìm kiếm thần cốt.

Tuy thời gian đồng hành không lâu nhưng lại rất sâu đậm, người ta nói, những người bạn mà ta gặp được ở thời niên thiếu sẽ luôn là người mà ta khó để quên được, quả không sai.

Thời gian không sai biệt lắm đã tới gần trưa, lúc này trên đài khảo nghiệm Lạc Tư Thần nhìn thấy cậu bé tối qua y gặp trên đường phố.

Người chủ trì hô lên " Nhất hệ linh căn, mộc linh căn".

Lạc Tư Thần có chút kinh ngạc, rất hiếm khi có người chỉ có một linh căn, tiền

đồ nhất định vô lượng.

Khi nghe tới linh căn là hệ mộc thì cả khán đài ồ lên, có người tiếc thay cho cậu bé.

" Đáng tiếc, ít nhất cũng có thể trở thành một trị liệu sư rất lợi hại đi".

Lúc cậu bé đi tới trước mặt các vị tiên nhân môn phái không hề sợ hãi. Trong số họ, chỉ có hai môn phái trung đẳng muốn lựa chọn cậu bé, ở môn phái lớn không hề thiếu những trị liệu sư lợi hại.

Cậu bé có vẻ hơi thất vọng, lúc chuẩn bị làm ra quyết định thì phía trên cao vọng xuống một giọng nói.

" Đợi đã".

Lạc Tư Thần bay từ không trung, từng bước khoan thai hạ xuống.

Triệu Mân nhìn thấy y thù trong lòng bực bội, lại không thể làm ngơ, chỉ có thể đứng dậy hành lễ " Tham kiến tiểu sư tổ".

Những người đại diện của các môn phái khác nghe vậy thì kinh ngạc.

Những người đại diện môn phái đi làm nhiệm vụ khảo nghiệm tân binh hầu hết đều là những đệ tử lâu năm trong môn phái, bọn họ ít nhiều đều có nghe nói qua về nhau, còn người vừa xuất hiện này hình như chưa từng nhìn thấy cũng như nghe nói qua, ấy vậy mà lại khiến Tử Vân tiên tử hạ mình hành lễ.

" Tử Vân tiên tử là đệ tử của trưởng lão, người kia chẳng lẽ là một trong các trưởng lão hay sao?".

" Trẻ như vậy sao? mặc dù giới tu tiên không thể nhìn mặt đoán tuổi nhưng nhìn thế nào cũng không giống như một trưởng lão nha".

Lạc Tư Thần phất tay để Triệu Mân đứng lên, nàng ta lại không dám ngồi xuống lại, có Lạc Tư Thần ở đây, nàng ta nào dám ngồi vào cái ghế đó.

Lạc Tư Thần tự nhiên đi tới ghế ngồi đại diện của Linh Quan Thượng Môn ngồi xuống, Triệu Mân đứng phía sau y, nàng ta nghiến răng.

" Người này, ta muốn" Lạc Tư Thần đối mặt với cậu bé kia nói " Tử Vân tiên tử liệu có ý kiến?".

Triệu Mân đáp lại " Đệ tử không có ý kiến".

" Vậy tốt" Y quay sang nhìn cậu bé " Tiểu tử, có muốn tới Linh Quan Thượng Môn ta lăn lộn hay không?".

Cậu bé kia tên là La Kiêu, con trai của một góa phụ làm nghề đan tre nghèo khó, ước mơ của cậu chính là được tới Linh Quan Thượng Môn, khi nãy Linh Quan Thượng Môn không chọn khiến cho cậu rất tiếc nuối, biết năng lực của bản thân có hạn cũng không dám bất bình, nhưng vị tiên nhân kia từ trên trời rơi xuống cho cậu một cơ hội.

" Người nói thật sao?" La Kiêu không tin nổi vào tai mình.

" So với vàng còn thật hơn" Lạc Tư Thần đáp.

" Ta nguyện ý, người không được đổi ý đâu nhé"

Mẫu thân của La Kiêu ở dưới đài nhìn con trai vui mừng tới không kiềm nổi nước mắt.

" Người tiếp theo!"

Lạc Tư Thần vẫn ngồi đó. y quay đầu nói với Triệu Mân " Chuyện quyết định tiếp theo ngươi cứ tiếp tục, ta không nhúng tay".

Triệu Mân nắm chặt nắm đấm, nói nàng ta chủ trì nhưng lại phải đứng như vậy, khiến mặt mũi nàng ta đều mất hết. Hừ, chọn một thằng nhóc phế vật vào môn phái, hệ mộc à, chẳng phải năm đó tên Lạc Tư Thần này cũng bị coi là một phế vật lô đỉnh sao.

Lạc Tư Thần nói không nhúng tay, y quả thực không hề nói thêm một lời. Quá trình khảo nghiệm tiếp theo vẫn như cũ.

Mộ Vãn Linh từ hàng người xếp hàng ló đầu ra, nàng mặc áo choàng che kín tránh cho bị người của phủ quốc công phát hiện.

" Người tiếp theo, Kim Tình".

Lạc Tư Thần đang lơ đãng cuối cùng cũng tập trung tinh thần lại, người này chính là nữ nhi của người phu nhân tối qua y thấy trong sảng đường phủ quốc công.

Từ khi Lạc Tư Thần xuất hiện, Kim Tình đã bị y hút hồn bởi vẻ đẹp đó, nàng

thẹn thùng lén liếc nhìn y, phát hiện Lạc Tư Thần cũng đang nhìn tới thì giả vờ quay đi.

" Tứ linh căn, kim, mộc, thủy, hỏa".

Không có một môn phái nào chọn nàng ta, ai cũng biết tứ linh căn cùng ngũ linh căn rất khó để đạt tới cảnh giới trúc cơ, cũng là loại linh căn phổ biến nhất không hiếm lạ.

Kim Tình đưa ánh mắt tới chỗ Lạc Tư Thần, cho rằng y đã bị vẻ đẹp của nàng ta thu hút cho nên khi nãy mới nhìn nhiều nàng ta một chút.

Chỉ tiếc, Lạc Tư Thần nhìn cũng không thèm nhìn. Nàng ta ủy khuất không chấp nhận sự thật này, nhưng dù muốn hay không cũng phải đi xuống bên dưới.

Qua thêm một canh giờ, một người nhỏ nhắn chùm áo choàng đen kín mít bước lên đài, ai cũng tò mò người này làm gì mà phải che đậy như vậy.

Lạc Tư Thần nhìn ra, đó chính là Mộ Vãn Linh, y không định ra tay giúp đỡ, y tin rằng với ngộ tính của nàng ắt sẽ không phải người tầm thường, không cần y phải ra mặt.

Mộ Vãn Linh đặt tay lên quả cầu thủy tinh, một lúc mà cũng không thấy nó đổi màu, nàng có chút bối rối, càng nhiều hơn là hồi hộp.

Khi người chủ trì định hô ra kết quả không có linh căn thì đột nhiên quả cầu xuất hiện dị tượng, không phải bất kì màu sắc nào quen thuộc, nó chuyển thành một quả cầu màu đen tuyền như mực, không hề có một chút ánh sáng nào lọt qua được.

Người chủ trì hốt hoảng quên cả hô lên, tới khi Mộ Vãn Linh nhắc nhở mới hoàn hồn " Nhất… Nhất linh căn, dị linh căn hệ ám".

Toàn trường im lặng, đây là chuyện gì, vậy mà lại xuất hiện thêm một người nhất linh căn, lại còn là một hệ vô cùng hiếm có khó tìm. Đây nói lên điều gì, chính là khẳng định tương lai ắt sẽ có thêm một vị cao thủ có khả năng phi thăng.

Mộ Vãn Linh là người trong cuộc nhưng bản thân nàng cũng không khỏi bàng hoàng.

Những người đại diện các môn phái đều đứng dậy, chỉ riêng Lạc Tư Thần vẫn ngồi đó. Người đại diện của Ngũ Hành Tông liếc sang đây, Linh Quan Thượng

Môn và Ngũ Hành Tông xưa nay thực lực chênh lệch không nhiều, nếu y kéo được nha đầu này về môn phái, tương lai Ngũ Hành Tông hoàn toàn có khả năng trở thành đệ nhất môn phái. Bằng mọi giá phải có được người này.

------oOo------

Chương 59: C59: Quyết định của mộ vãn linh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tình cảnh hiện tại rất hiếm khi xảy ra, khiến cho toàn bộ các môn phái đều đứng ngồi không yên.

Mộ Vãn Linh cởi bỏ mũ áo, lộ ra dung nhan lại càng khiến người vây xem xung quanh kinh ngạc " Đây chẳng phải là tiểu thư nhà quốc công hay sao?".

" Không sai, tối qua nàng còn biểu diễn ở chợ đêm giành được hạng nhất tài nữ".

Kim Tình cắn môi, nắm chặt tay, móng tay đâm vào thịt cũng không thấy đau " Cô ta, sao lại là cô ta?".

Kinh Tình xách vạt áo chạy nhanh về nhà bao tin cho cha nương, Mộ Vãn Linh còn đang bị cấm túc lại tự ý chạy ra ngoài, không thể để cô ta gia nhập môn phái được, thứ cô ta không có được thì Mộ Vãn Linh cũng đừng hòng.

Người đại diện của Ngũ Hành Tông lên tiếng " Thì ra Mộ tiểu thư phủ quốc công, bảo sao thiên tư trác tuyệt như vậy, ta đại diện cho Ngũ Hành Tông muốn mời tiểu thư gia nhập môn phái, không cần trải qua kỳ khảo hạch, trực tiếp trở thành đệ tử nội môn". Ngôn Tình Sủng

" Điều kiện tốt như vậy, không phải môn phái nào cũng có thể làm ra, ngươi thấy sao?".

Triệu Mân phía sau lưng Lạc Tư Thần cũng đứng ra, mặc dù chưa hỏi qua ý của phía cao tầng trong môn phái, nhưng chắc chắn Linh Quan Thượng Môn sẽ không bỏ qua thiên tài như vậy, trở về nhất định sẽ được thưởng lớn.

" Ai nói ngoài các ngươi ra thì không môn phái nào có thể làm như vậy, ta đại diện cho Linh Quan Thượng Môn chiêu mộ cô nương này, điều kiện giống như Ngũ Hành Tông, còn kèm thêm có thể tùy ý lựa chọn bất kì ai trong môn phái ngươi muốn để bái làm sư phụ".

Nói xong câu này, không chỉ bên dưới ồ lên, đến cả những đại diện môn phái

khác cũng không khỏi tròn mắt ra nhìn.

" Đây là cái đãi ngộ gì vậy chứ?".

Triệu Mân nói vậy nhưng trong lòng cũng hơi thấp thỏm, nàng ta không thể đại diện cho tất cả các trưởng lão được, chưa kể nếu cô nương kia có lòng tham muốn nhận môn chủ làm sư thì phải làm sao.

Đại diện của Ngũ Hành Tông cắn răng, âm thầm cho người gửi liên lạc với phía cao tầng trong môn phái xin chỉ thị.

Mộ Vãn Linh khẽ liếc qua Lạc Tư Thần vẫn ung dung như không có chuyện gì xảy ra, rồi quay qua hỏi Triệu Mân " Lời các hạ nói là thật?".

Triệu Mân trả lời chậm vài giây " Đúng vậy".

" Ta một người nhỏ bé không có chống lưng, hôm nay đánh nhờ tất cả mọi người ở đây làm chứng" Mộ Vãn Linh chắp tay với mọi người xung quanh.

Bên dưới hô lên " Được! được được".

" Vậy Mộ Vãn Linh ta đồng ý gia nhập Linh Quan Thượng Môn".

Phía bên đại diện của Ngũ Hành Tông vừa mới truyền âm xong, chưa kịp hô lên thì Mộ Vãn Linh đã quyết định xong, hắn tiếc hùi hụi vỗ bàn " Không biết bên chỗ sư phụ có chuyện gì mà lại không liên lạc được".

Lạc Tư Thần nhướn mày, y ngồi ung dung cơ bản không phải vì tin chắc Mộ Vãn Linh sẽ được Linh Quan Thượng Môn chiêu mộ, mà vì đối với y Mộ Vãn Linh gia nhập vào môn phái nào cũng không quan trọng, y chỉ muốn giúp cô bé này thoát khỏi phủ quốc công, có cơ hội để trả thù, còn lại thì phải dựa vào bản thân Mộ Vãn Linh.

Mộ Vãn Linh tiếp sau La Kiêu đứng vào hàng ngũ Linh Quan Thượng Môn. Khảo nghiệm suốt một ngày nhưng số người gia nhập vào đội ngũ bọn họ chỉ có năm người. Ngoài Mộ Vãn Linh và La Kiêu ra thì có thêm ba người khác thiên phú cũng khá nổi trội.

" Việc tiếp theo ngươi cứ xử lý, ta còn có việc phải rời đi, đừng quên việc hôm đó ở quán trọ" Lạc Tư Thần nói với Triệu Mân rồi rời đi.

Triệu Mân làm sao quên được, Lạc Tư Thần nói nàng ta trở về môn phái phải chịu phạt. Đám tân đệ tử thấy người trông có vẻ lợi hại kia rời đi, lại thấy vẻ

mặt của vị nữ tiên tử này không tốt cho lắm nên biết điều im lặng không ngọ nguậy.

" Các người trở về nhà cáo biệt người thân, chuẩn bị hành lý sáng mai cùng ta tới môn phái tu luyện" Triệu Mân phất tay rời đi.

Đám người Mộ Vãn Linh nghe rõ thì cũng cùng nhau tản ra, mang theo vinh quang mà trở về nhà.

Ở một tòa lâu gần đó, Bình Hà Luận cảm thán " Xem ra phủ quốc công sắp có biến rồi".

Một lão giả ngồi đối diện hạ một quân cờ đáp " Hừ, ta đã sớm không ưa đám họ Kim kia, không phải là chuyện riêng của nhà họ không tiện nhúng tay thì ta đã sớm muốn đạp đổ cổng phủ quốc công rồi".

Bính Hà Luận hạ cờ đen " Mộ gia mới là hậu duệ canh giữ Tư Dạ Đàn, huyết mạch chắc chắn không tầm thường, Kim gia chẳng qua là tu hú chiếm tổ, rồi sẽ có ngày phải hoàn lại tất cả mà thôi".

Lạc Tư Thần trở về quán trọ, đám Tiểu Đằng Xà cũng vừa mới tỉnh dậy " Chuẩn bị hành lý, chúng ta sẽ rời khỏi đây".

" Hả" Tiểu Đằng Xà còn tiếc nuối chưa chơi chán nhưng vẫn nghe lời Lạc Tư Thần.

Trong phòng bốn người một gà, khi đi ra đã chỉ còn một người cùng một gà.

Lạc Tư Thần dảo bước ra khỏi quán trọ, chưa được bao xa thì y phát hiện có người đi theo, y cũng không để ý nhiều, phất tay một cái cả người bay lên trời rời đi.

Mộ Vãn Linh không trở về phủ quốc công mà tiếc nuối nhìn bóng Lạc Tư Thần rời xa " Chính là người đó không sai?".

Có một âm thanh trầm thấp mà chỉ có nàng ta mới nghe thấy vang lên " Đúng vậy, ngươi phải tìm cách tiếp cận được với người đó".

------oOo------

Chương 60: C60: Chợ quỷ 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bảy ngày sau…

Lạc Tư Thần đang đi qua một ngọn đồi vô tình phát hiện hang ổ của một đám heo linh thú cấp thấp. Từ bên này nhìn qua bọn chúng hình như đang tụ quanh một thứ gì đó, y phóng tinh thần lực thăm dò nhưng lại không nhìn ra đó là thứ gì.

Ngân Anh và Đế Lân xuất hiện âm thầm dọa cho đám lợn rừng chạy mất mật.

Lạc Tư Thần tò mò lại gần, ở bên trong ổ rơm của đám lợn thế nào lại có một cái đầu lâu. Thấy y tới gần, cái đầu lâu liền bất ngờ cất ra tiếng nói của một thiếu niên " Người tới, có người tới".

Lạc Tư Thần nhướn mày, giật giật khóe miệng, đúng là sống đủ lâu thì thứ gì cũng có thể gặp.

Cái đầu lâu lắc lắc khớp hàm nói " Không biết các hạ là ai nhưng tại hạ xin cảm tạ trước, đám heo kia thật phiền phức, thấy ta chỉ là một cái đầu liền khi dễ ta".

Lạc Tư Thần cũng chẳng làm gì nhiều, y phất phất tay " Tiện tay mà thôi".

Tiểu Đằng Xà hứng thú hóa thành hình người đi tới chọt chọt lên đầu lâu " Thật kì lạ, làm sao một cái hồ lô lại còn sống được?".

Đầu lâu bình tĩnh đáp lại " Tại hạ cũng không rõ, chỉ là một hôm thức tỉnh liền thấy bản thân ở trong hình dạng này, cái gì cũng không nhớ".

Đúng lúc này Ngân Anh sau khi đuổi hết đám heo kia thì quay lại, trên tay là một mẩu giấy " Chủ nhân, người nhìn xem, ta tìm thấy thứ này bay tới cửa hang".

Lạc Tư Thần mở ra xem " Đây là bức thư bị thất lạc, bên trong là…".

Lạc Tư Thần mở to mắt xem, vị trí của chợ quỷ?

Y biết ở đại lục này ma quỷ thời thượng cổ đều bị Cổ thần nhốt vào địa ngục,

nhưng người chết đi cũng có thể hóa thành quỷ, ma quỷ cũng từ đó lại xuất hiện, so với đám ma vật thượng cổ không tính là gì nhưng cũng gây ra không ít sóng gió trong nhân gian, vì chỉ còn lại phần hồn nên mắt thường sẽ không nhìn thấy được chúng, chỉ có số ít những con có cấp bậc cao như Thực Hồn Quỷ Vương mà y gặp mới có thể có thực thể riêng. Cho dù biết được vị trí của chợ quỷ thì cũng không thể nhìn thấy được chúng.

Lạc Tư Thần nhớ lại trước khi đi, sư phụ đã đưa cho y một ít linh đan, trong đó có Khai Nhãn Đan mà y từng dùng ở làng Đồng Môn. Trong lòng liền gợi lên tia hứng thú.

Lễ hội Vãng Nguyệt diễn ra từ ngày rằm tháng bảy, tháng bảy là tháng của ma quỷ, hiện tại đã qua một tuần, chắc là chợ quỷ vẫn còn khá náo nhiệt.

Lạc Tư Thần nhìn đầu lâu " Ngươi như vậy hẳn cũng tính là một dạng quỷ đi, tuy ta chưa từng tìm hiểu về vấn đề này, nhưng đến chợ quỷ biết đâu lại có được thông tin nào đó giúp ngươi thì sao?".

" Vậy thì tốt quá" đầu lâu vui mừng, sau đó lại e hèm hãm giọng lại " Cảm tạ ngươi trước".

Lạc Tư Thần thu lại hắc bạch xà, trời cũng gần tối rồi, y làm phép làm đầu lâu lơ lửng trên không đi theo, Tiểu Đằng Xà tung ta tung tăng đi theo.

Bọn họ đi dọc theo ngọn đồi rồi đi theo lối đường mòn vào rừng cây.

Đi được một lúc, Lạc Tư Thần cảm nhận được ở phía sau không xa có người. Y kéo Tiểu Đằng Xà cùng trốn vào một bụi cây.

Khoảng hai phút sau, trên đường mòn có tiếng bước chân kỳ lạ lạch cạch lạch cạch như tiếng xương khớp chạm vào nhau.

Lạc Tư Thần che giấu hơi thở ngó ra nhìn.

Một bộ xương người không có đầu đang bò trên đường, phần lưng hơi trùng xuống.

Tiểu Đằng Xà kinh ngạc nói nhỏ " Đó chẳng phải là thân người của đầu lâu hay sao?". Nói xong liền muốn xông ra nhưng bị Lạc Tư Thần kéo lại " Khoan đã".

Y rõ ràng cảm nhận được sự tồn tại khác nhưng lại không nhìn thấy được ai khác ngoài bộ xương này ra.

Lạc Tư Thần biến ra một viên đan dược trong tay rồi bỏ vào miệng nuốt xuống.

Đôi mắt y liền biến thành màu xanh dương nhạt, thứ nhìn thấy trong mắt cũng khác biệt. Lạc Tư Thần bảo Tiểu Đằng Xà hóa thành vòng tay.

Trước mắt y, trên lưng của bộ xương còn đang cõng theo một tiểu hài tử, nó nằm vắt chân, trên tay nghịch nghịch một thứ gì đó giống như sáo tiêu. Ắt hẳn không phải người sống.

Khi chúng đi qua một đoạn, y mới ầm thầm bám theo phía sau.

Còn đường này, chính xác là đường hướng tới chợ quỷ.

Càng đi, Lạc Tư Thần càng nhìn thấy những thứ ma quỷ kì lạ xuất hiện trên đường, có điều bọn chúng không phát hiện ra sự tồn tại của y.

Trời tối hẳn, Lạc Tư Thần từ mắt âm dương nhìn thấy một cánh cổng cao lớn với tấm bảng ghi hai chữ Chợ Quỷ đỏ chót.

Càng tới gần thì từng tốp ma quỷ chen chúc đi vào ngày càng đông.

" Ngươi lần này tới để chơi hay là đi đầu thai".

" Đương nhiên là tới chơi, dương gian quá nhiều quy tắc, ta thà ở lại đây làm quỷ còn hơn".

" Ờ".

Lạc Tư Thần thấy bọn họ xếp hàng, y tò mò đi lên phía trước nhìn xem, vậy mà lại nhìn thấy hắc bạch vô thường ngồi giữa cánh cổng, trong tay là sổ sách giấy tờ.

Lạc Tư Thần tưởng rằng bọn họ sẽ không phát hiện ra, ai ngờ bạch vô thường liếc qua y rồi hỏi " Người sống tới nơi này làm gì?".

Lạc Tư Thần cười trừ " Ha ha, ta… tới chơi".

Đám quỷ không nhìn thấy được y, cả đám quay lên quay xuống không biết người mà bạch đại nhân đang nói là ai.

Bạch vô thường liếc Lạc Tư Thần lần nữa rồi chỉ vào một ngã rẽ bên trong cổng, ngươi đi theo lối đó đi.

Lạc Tư Thần kinh ngạc, dễ như vậy sao?

Y không tin được nhưng vẫn bước qua cánh cổng này đi theo lối mà Bạch vô thường chỉ, vừa đi vừa mông lung.

------oOo------

Chương 61: C61: Nhẫn cưới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong chợ quỷ có một bầu không khí khá kì lạ, sương mù bao quanh, hầu như khó thể nhìn rõ ở khoảng cách xa, chỉ thấy những ánh đèn đỏ và xanh lục lập lòe phía xa.

Lạc Tư Thần đi theo con đường Bạch vô thường chỉ, là một nhánh đường phụ.

Y để ý thấy hai bên đường bày chật kín những sạp hàng, kì lạ là người bán không hề rao bán, một số sạp hàng thậm chí còn không có người trông coi, những người đi cùng đường với y đều trầm mặc cúi đầu đi thẳng, thỉnh thoảng lại dừng lại nhìn những món đồ trên sạp hàng.

Lạc Tư Thần tò mò nên cũng nhìn theo, y bước chậm rãi qua từng sạp " Những món đồ bày bán ở đây thật kỳ quái".

Chúng không hề có một quy luật gì, ví như gian hàng bán trang sức thì chỉ bán trang sức, gian bán đồ chơi chỉ bán đồ chơi, nhưng ở đây mỗi sạp hàng đều bày đủ thứ từ trang sức, y phục, đồ chơi. đôi giày, túi thơm, hầu như thứ gì cũng có.

Nếu nói đặc điểm chung của chúng là gì, Lạc Tư Thần chỉ có thể trả lời, đó là chúng đều là đồ cũ.

Trông giống như đồ của ai đó đã từng dùng rất nhiều năm thất lạc.

Bỗng linh hồn của một đứa trẻ đi tới gian hàng trước mặt Lạc Tư Thần nói " Dì ơi, con diều kia là của mẹ con mua cho con".

Một con quỷ nữ xuất hiện sau gian hàng " Nếu là của ngươi thì tự mình nhận lấy".

Cậu bé với lấy con diều nhưng không với tới, tay vô tình chạm vào một món đồ khác, lập tức có một nguồn lực chặn lại, không thể chạm vào.

Nữ quỷ lại nói " Không phải đồ của mình thì đừng động vào". Nói rồi nữ quỷ giúp cậu bé lấy con diều xuống.

Cậu bé chạm vào con diều, lần này không bị chặn lại nữa, cậu bé vui vẻ ôm lấy

món đồ của mình.

Nữ quỷ khoanh tay đứng nói " Đã nhận lại đồ rồi thì mau chóng đi đầu thai đi".

Lạc Tư Thần nhìn theo bóng cậu bé chạy đi, bỗng ánh mắt y dừng lại ở một gian hàng cách đó một đoạn.

Lạc Tư Thần chạy qua đó, y nhìn chằm chằm vào một chiếc nhẫn bạc đính kim cương tinh tế, hoàn mỹ không giống như vật thuộc về thời đại này.

Cánh tay Lạc Tư Thần khẽ run lên, ánh mắt không tin nổi, y không dám tin nhưng vẫn giơ tay ra muốn chạm vào.

Trong đầu y vang lên câu nói khi nãy của nữ quỷ " Không phải đồ của mình thì sẽ không chạm vào được".

Bàn tay y chỉ còn cách chiếc nhẫn đó một gang tay. Lạc Tư Thần nhắm mắt lại vươn tay tới nắm lấy, y chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ bị chặn lại.

Nhưng…

Lạc Tư Thần mở choàng mắt, y nhìn chiếc nhẫn bị y nắm giữ trong lòng bàn tay, cả người run lên.

" Đây là nhẫn kết hôn của ta và anh ấy, tại sao nó lại xuất hiện ở đây, làm cách nào mà nó lại ở đây?".

Y xuyên qua ban đầu chỉ là một linh hồn, cơ thể bị kẹt lại ở mỏm đá dưới hồ nước, theo lý mà nói, chiếc nhẫn này không thể xuất hiện ở thời không này được.

Chẳng lẽ…

Lạc Tư Thần bụm miệng, hai mắt rưng rưng " Chẳng lẽ anh ấy cũng xuyên tới nơi này? Làm sao có thể?".

Y thu chiếc nhẫn vào túi trữ vật rồi bước đi một cách vô định về phía trước, trong lòng rối loạn bao suy nghĩ.

Lạc Tư Thần đi thật lâu, đến khi định thần lại thì đã thấy bản thân đi tới một quảng trường rất lớn, hàng trăm hàng nghìn linh hồn đi đầy xung quanh vội vã.

Y ngước lên, ở phía bên kia quảng trường là một cánh cổng bằng gỗ đỏ lơ lửng

cách mặt đất một đoạn, xung quanh là dòng nước âm u róc rách chảy qua mang hơi lạnh thấu xương. Cổng chia làm ba phần, một cổng lớn ở giữa và hai cổng phụ bé hơn ở hai bên.

Lạc Tư Thần nhìn tấm bảng phía trên cổng " Quỷ Môn Quan".

Gần cổng có một đám quỷ tay sai đầu trâu mặt ngựa nói lớn " Mau xếp hàng, tới lượt mới được đầu thai, không được đi loạn linh tinh".

Lạc Tư Thần tỉnh táo lại, y sao lại đi tới nơi này, y không cần đi đầu thai.

Lạc Tư Thần đi ngược trở lại đường cũ, thật lâu sau mới trở lại được chỗ Hắc Bạch vô thường. Bọn họ còn đang bận rộn với đám ma quỷ đổ tới ngày càng đông " Xếp hàng cho ta, kẻ nào phá phách ta sẽ gạch tên ngay lập tức".

Chắc bọn họ không để ý đâu, Lạc Tư Thần lén đi vào trục đường chính của chợ quỷ.

Qua một đoạn không bị phát hiện mới thở phào, so với con đường khi nãy thì con đường này giống như đường phố bình thường hơn, có người rao bán, chỉ là người bán không phải là người, đồ được rao bán cũng rất kỳ quái mà thôi.

Đi suốt một đoạn Lạc Tư Thần mới nhìn thấy một quầy hàng bán đồ ăn nhìn có vẻ bình thường một chút.

" Cô nương, cho ta một phần mì".

Cô nương quỷ nhìn Lạc Tư Thần rồi thẹn thùng một chút, vừa đang định múc mì thì bà chủ quán chạy vội ra quát " Tiểu Thúy, người đang làm gì đấy?".

Bà chủ quán nhìn Lạc Tư Thần rồi bĩu môi " Người có tiền âm phủ không mà đòi mua?".

Lạc Tư Thần sốc văn hóa, y quả thật không có tiền âm phủ " Ta…".

" Không có tiền thì đi đi!".

Lạc Tư Thần hổ thẹn quay người đi, những vẫn kịp nghe thấy tiếng bà chủ quán mắng nữ quỷ kia " Người sống không được ăn đồ âm, ngươi bán cho hắn, chúng ta lại bị phạt thì sao?"

Lạc Tư Thần gãi gãi mũi, xem ra chợ âm cũng có luật pháp đấy chứ, y chợt nhớ ra trong bức thư nhặt được kia ngoài việc chỉ ra vị trí của chợ âm cũng có ghi

thêm vài thông tin, trong đó cũng có nói người sống không được ăn đồ của âm giới, còn có không được để lộ tên tuổi thật của bản thân.

Lúc này, trong túi trữ vật của y hơi rung lên, Lạc Tư Thần mở ra, đầu lâu lập tức bay ra " Ta cảm nhận được có một thứ gì đó đang thu hút ta".

Lạc Tư Thần nhớ ra mục đích chính lần này y tới đây, y dựa theo lời của đầu lâu đi tới một tòa lâu.

" Lữ Nguyện Lâu".

Một nhóm nam quỷ vừa đi vào vừa nói " Nghe nói hôm nay vị đó tới đây chơi, mau, có vị đó ở đây Lữ Nguyện Lâu sẽ lại biểu diễn tiết mục hay lắm đây".

" Vị đó?" Lạc Tư Thần thầm nói, chẳng lẽ có liên quan tới sự cảm ứng của đầu lâu.

Y hòa theo đám đông đi vào bên trong.

------oOo------

Chương 62: C62: Hắc y nam nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bên trong Lữ Nguyện Lâu, vừa vào cửa đã thấy một sân khấu kịch lộng lẫy, xung quanh bàn nào cũng đầy người ngồi chật kín.

Tất cả đều lấy màu đỏ làm chủ đạo, kèm theo những ánh vàng lấp lánh từ đèn lồng và những chùm rèm bằng vàng nguyên chất vang lên tiếng động khi có người đi qua.

Lạc Tư Thần vừa quan sát vừa đi lên lầu hai. Bên dưới vang lên tiếng vỗ tay tán thưởng, xem ra dù ở dương gian hay âm giới thì mọi người cũng đều thích thưởng thức nghệ thuật.

Ở sảnh lầu hai, Lạc Tư Thần không thấy một bóng người hay đúng hơn là không thấy bóng ma quỷ nào, yên tĩnh một cách lạ thường.

Một nơi rộng như vậy cũng không thấy có một cánh nửa phòng nào.

Quan sát một hồi y mới nhận ra, ở trên tường treo những tấm thảm thêu hoa văn cỡ lớn trải từ trần xuống chân tường, trông giống như những bức tranh trang trí nhưng thực chất khi sờ vào liền phát hiện có cấm chế, xem ra phía sau mỗi bức tranh này đều có một căn phòng.

Lạc Tư Thần đi chậm nhìn từng bức, chim sa cá lặn, thiên lý giang sơn, hồng môn dạ yến, bách quỷ dạ hành,…

Thiếu niên bên hồ?

Trong tranh, thiếu niên quay lưng đứng ở bên hồ múa kiếm, xung quanh hồ cây lá hoa cỏ mọc đầy khắp nơi đầy màu sắc.

Là dừng lại ở tấm thảm tranh này, một phần vù sự lạc lõng của nó với những bức khác, một phần là vì cánh cửa này hình như không có cấm chế.

Lạc Tư Thần thử đưa tay vào, quả nhiên y đoán đúng.

Lạc Tư Thần đi vào bên trong, không ngờ nơi này lại tối om không có lấy chút ánh sáng nào.

Y lấy lạp tử trong túi trữ vật thắp sáng lên, đầu lâu cũng lại xuất hiện, nó bám theo sau Lạc Tư Thần " Đây là đâu vậy?".

Lạc Tư Thần vừa đi quanh quan sát vừa trả lời " Một căn phòng ở lầu hai".

Căn phòng này ngoại trừ có một bộ bàn ghế nhìn thẳng ra chỗ cửa sổ thì căn bản cái gì cũng không có. Cửa sổ bằng gỗ đỏ có hoa văn vô cùng bắt mắt. Lạc Tư Thần mở hé ra một chút " Không sai, nơi này có thể nhìn thẳng ra sân khấu".

Bên dưới sân khấu có một người xuất hiện, Lạc Tư Thần kinh ngạc, đây chẳng phải là tiểu hài tử cưới trên lưng bộ xương mà y gặp trên đường sao.

Nó quay quay cây sáo tiêu trong tay, vẫn cưỡi trên lưng bộ xương mà biểu diễn một tiết mục. Tiếng sáo ma mị khiến người nghe bị cuốn vào như bị thôi miên.

Lạc Tư Thần vội đóng cửa sổ lại, âm thanh kia thật kì lạ, y cảm thấy có chút khó chịu.

Trên bàn có một ngăn kéo nhỏ, Lạc Tư Thần mở thử ra, bên trong chứa một cái hộp gỗ nhỏ. Y không định mở nó ra, không biết được bên trong đó chứa thứ gì, có nguy hiểm hay không.

Khi Lạc Tư Thần vừa lấy cái hộp ra thì đầu lâu liền phát ra âm thanh kì lạ, nó không thể run rẩy nhưng hai phần xương hàm đang liên tục va vào nhau vang lên những tiếng lạch cạch.

" Ngươi đừng mở nó ra, ta… ta cảm giác thứ đó có vấn đề".

Lạc Tư Thần vừa định trả lời thì bỗng phía dưới phát ra âm thanh nổ lớn, y mở hé cửa sổ.

Bên dưới tiểu quỷ cưỡi trên lưng bộ xương bị một người nam nhân mặc hắc y một chưởng đánh bay ra một đoạn.

Đám quỷ dường như rất sợ người này, cả đám lùi hết vào góc tường.

Người nam nhân tức giận đỏ mắt, nhanh chóng bay lên sân khấu ôm lấy bộ xương kia " Cuối cùng ta cũng tìm thấy rồi". Nói rồi hắn quay qua chỗ tiểu quỷ " Sao ngươi dám cưỡi lên y, ta phải khiến ngươi không thể đầu thai được nữa".

Lúc này, bộ xương kia liền cử động, nó ôm chặt lấy hắn, ngăn không cho hắn động tới tiểu quỷ.

Tiểu quỷ ho ra mấy hơi " Đó là vật cưỡi của ta một trăm năm nay, do ta cứu lấy mà có, ngươi có quyền gì đánh ta?".

Tiểu Quỷ là một con quỷ bị cụt chân, một trăm năm nay nó và bộ xương kia sống nương tựa với nhau, tự dưng có người tới gây sự, nó vẫn là không nhịn được.

" Ngươi có biết y là ai hay không?" Hắc y nam nhân gằn lên.

" Ta quan tâm đó là ai!" tiểu quỷ cầm sáo thổi lên một khúc nhạc, quỷ khí từ cây sáo hòa thành hình những nốt nhạc bay ra xung quanh rồi không ngừng tấn công nam nhân hắc y.

Người nam nhân kia tạo lá chắn, tránh cho gây bị thương tới bộ xương, còn hắn chỉ phất tay một cái, toàn bộ đòn tấn công của tiểu quỷ đều tan biến.

Đám quỷ còn ở trong đây rôm rả bình luận " Tên kia thật ngu ngốc, chắc là lần đầu tới đường đầu thai số chín đây mà".

" Xem ra nam nhân kia lai lịch rất bất phàm" Lạc Tư Thần nói, y quay lại thì vô tình va phải đầu lâu đang ở mép cửa sổ nhìn ra ngoài, thế là khiến nó rơi khỏi lầu hai xuống dưới " A!"

" Trời ơi!" Lạc Tư Thần sợ đầu lâu sẽ bị vỡ tan, y vội vàng lao xuống đỡ lấy nó cầm ở trên tay, đáp đất một cách an toàn.

" Aiya, vẫn kịp, vẫn kịp".

Hắc y nam nhân chú ý tới bên này, hắn nhìn thấy đầu lâu ở trên tay Lạc Tư Thần thì kinh ngạc mở lớn mắt, cả người run lên.

Đến cả bộ xương kia cũng run lên.

Ở khoảng cách gần như vậy, đầu lâu đương nhiên cảm nhận được thứ đã thu hút nó tới đây chính là bộ xương kia.

Trong đầu nó nghĩ ra một ý niệm, bộ xương kia sẽ lập tức làm theo, chứ không còn vô tri như trước.

Bộ xương đi tới trước mặt Lạc Tư Thần, hai tay nó đỡ lấy đầu lâu trên tay y rồi nhấc lên. Lạc Tư Thần định ngăn lại nhưng đầu lâu nói " Đừng lo". Y liền thả lỏng tay ra.

Trước bao con mắt ngóng nhìn, đầu lâu hoàn chỉnh đặt lên bộ xương như hai miếng nam châm hút chặt lấy nhau, sau đó xung quanh tỏa ra một luồng sáng xanh lục chói mắt.

Hắc y nam nhân hai tay run rẩy quỳ xuống, trong mắt một giây cũng không rời hình bóng của bộ xương phía trước.

------oOo------

Chương 63: C63: Hồi ức của đầu lâu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở bên hồ, thiếu niên múa kiếm, từng động tác thanh toát hữu lực, bóng hình thoắt ẩn thoắt hiện trên mặt nước.

Trên bờ, một thiếu niên khác trông có vẻ nhỏ tuổi hơn cầm bút vẽ tranh. Thấy người kia dừng tay, nó liền chạy tới đưa bình nước " Thiếu chủ, người mau tới uống nước".

Hồi Nguyện xoa đầu cậu nhóc " Tiểu Hắc, đệ cũng uống đi".

Tiểu Hắc ánh mắt sáng ngời, nó được uống nước mà thiếu chủ uống qua.

Nó vốn dĩ là một tiểu quạ tinh lưu lạc nhân gian, nó không còn nhớ lí do vì sao nó lại sống như vậy, hình như rất lâu trước đó do sinh ra đã mang mệnh cách vô cùng xấu cho nên bị gia tộc ruồng bỏ, tự sinh tự diệt.

Một lần nó vô tình bay qua Bách Hoa Cốc, thấy nơi này thật đẹp nên mới nán lại một chút, không ngờ đám cây cối ở đây lại có sinh mệnh, chúng không ngừng chọc ghẹo nó, còn trói lại nó lại.

May mắn lúc đó thiếu chủ xuất hiện, không những cứu nó, còn nhận nuôi nó, cho nó một cuộc sống mới.

Thiếu chủ của nó rất lợi hại, là truyền nhân của Mộc Thần, mệnh cách ắt sẽ phi thăng.

Tiểu Hắc hàng ngày như cái đuôi nhỏ của Hồi Nguyện bám theo y cả ngày.

Cuối cùng ngày thiếu chủ được phong lên làm chủ thần của Bách Hoa Cốc cũng tới. Tiểu Hắc rất vui mừng nhưng nó nhận ra, nếu thiếu chủ phi thăng rồi thì nó sẽ không bao giờ được gặp lại người nữa, với mệnh cách của nó, e rằng sống được hay không còn phải lo lắng chứ đừng nói tới chuyện phi thăng.

" Từ nay, thiếu chủ sẽ chính thức trở thành thần chủ của Bách Hoa Cốc!" Chủ tế lễ hô lên.

Thần dân hoa cỏ bên dưới đều cúi xuống quỳ lạy.

Ngày hôm đó trăm hoa đua nở, màu sắc nhuộm khắp nhân gian và tiên giới.

Mặc dù đã làm lễ nhưng Hồi Nguyện vẫn chưa chính thức trở thành Mộc Thần, y còn phải bế quan tu luyện thêm một thời gian nữa.

Ngay lúc tế lễ kết thúc, không biết từ đâu ra một đám ma tộc xâm nhập tới nơi này, chém giết con dân hoa cỏ không còn một mống.

Hoa tộc xưa nay vốn không màng thế sự, luôn đứng trung lập, không ngờ tới ma tộc từ đâu xuất hiện, tấn công không chừa một ai.

Một người toàn thân máu me chạy vội tới trước mắt Hồi Nguyện " Tiên giới báo tin, kết giới ở Thâm Hải bị nứt, có không ít ma vật thoát ra từ đó tràn vào tiên giới, toàn bộ những thượng thần đều đi tới Thâm Hải vá sửa vết nứt, không thể tới giúp chúng ta được".

Hồi Nguyện lần đầu trong đời hai mắt đỏ ngầu xông lên chiếm giết hết đám ma vật kia. Tiểu Hắc luôn theo sau y, hỗ trợ y tránh bị đánh lén.

Con dân hoa cỏ vốn yếu ớt, học được đều là pháp thuật trồng cây quản lý mùa màng ở nhân gian, bàn về chiến đầu chả được mấy ai, cho nên khi Hồi Nguyện đánh tới thì đã có rất nhiều người đã nằm trong vũng máu. Tốt hơn một chút thì mất hết tu vi hóa thành cây cỏ vô tri tu luyện lại từ đầu.

Đánh hơn bảy ngày bảy đêm, từng người từng người bên cạnh y đều ngã xuống. Cuối cùng chỉ còn lại một mình Hồi Nguyện gắng gượng chiến đấu, nhưng mục đích y chiến đấu là bảo vệ tộc nhân, giờ đây chỉ còn lại mình y thì chiến đấu để làm gì chứ?

Hồi Nguyện yếu ớt quay lưng lại, kinh ngạc phát hiện có một con chim nhỏ vẫn gắng gượng bảo vệ sau lưng y dù cho cả người đều là vết thương.

" Tiểu Hắc, đệ mau chạy đi, đừng quản chuyện của ta nữa".

" Không! thiếu chủ, ta muốn theo huynh, dù có phải chết, ta cũng nhất định bảo vệ huynh tới cuối cùng" Tiểu Hắc vừa nói vừa gắng gượng đánh bay một ma vật xông tới.

Lúc này, đột nhiên một trận pháp sáng lên dưới mặt hồ. Không lâu sau, một người xuất hiện tại nơi đó.

Hồi Nguyện vừa mừng vừa đau khổ " Tốt quá, Thừa Tốn thượng thần tới ứng cứu rồi".

Thế nhưng vị kia khi nhìn Hồi Nguyện, lại nhìn đàn tế lễ thăng thần của y thì hai mắt đỏ ngầu một chưởng đánh tới.

Hồi Nguyện không chút phòng bị, bị một chưởng này đánh bay một đoạn phun ra máu.

Tiểu Hắc gào lên chạy tới ôm lấy y.

Thừa Tốn cười nhếch mép đi tới " Hết một cái thần, lại tới một cái bán thần, ha ha ha, một cái hỏa thần ta đánh không lại, nhưng ngươi còn chưa hoàn toàn trở thành thần, ta ghét nhất là cái đám tự xưng là thần thượng cổ các ngươi, được tạo ra từ tinh hoa đất trời thì tốt lắm sao? ta không phục! ta cực khổ một đường tu luyện từ người thường đến cảnh giới này, nhưng vẫn không thể vượt qua được các ngươi, dựa vào đâu chứ?".

Hắn đi tới, trong tay tạo ra một chưởng pháp, nếu Hồi Nguyện trúng một chiêu này ắt phải chết không cần bàn.

Tiểu Hắc xông lên chắn trước người y " Ngươi đừng hòng động vào huynh ấy, bước qua xác của ta trước đi".

" Tiểu Hắc…" Hồi Nguyện không còn sức nói chuyện, y thủ thỉ rất nhỏ " Đệ đừng ngốc như vậy, con chim ngốc này, bỏ mặc ta mà chạy đi".

Thừa Tốn nghiêng đầu thăm dò rồi cười phá lên " Ha ha ha! Hay cho một kẻ mệnh cách thần lại giữ bên mình một kẻ mang mệnh cách khắc thần, xem ra kiếp nạn của ngươi là do con chim nay mang tới".

Tiểu Hắc hét lên " Không, không phải", nó kinh hãi nhìn sang Hồi Nguyện " Thiếu chủ…".

Hồi Nguyện đáp lại " Ngươi tới đây là kiếp nạn của ta, không liên quan tới đệ ấy, đừng hòng khiến ta hiểu lầm đệ ấy".

" Vậy được, để ta xem" Thừa Tốn tuy đã trọng thương sau khi giao chiến với Hỏa thần nhưng đối phó với một người sắp chết và một con chim thì không đáng là gì. Lão hai tay nắm lấy cổ áo hai người nhấc lên cao, trong miệng lẩm bẩm gì đó.

Một hồi sau ở ngay chỗ bọn họ đứng có một cột sáng xông thẳng lên trời xanh.

Cả Hồi Nguyện và Tiểu Hắc đều đau đớn đến tột cùng, từ gào thét tới ngất lịm

đi vì không chịu nổi tới mấy lần.

Cuối cùng, Thừa Tốn rời đi, để mặc hai người nằm lăn lóc bên bờ sông.

Khi Tiểu Hắc tỉnh lại đã trôi qua mấy tháng sau, nó tìm khắp nơi mà không thấy Hồi Nguyện đâu. Ngoài ra còn phát hiện mệnh cách trên người nó cũng đã thay đổi.

Tiểu Hắc đơ người phát hiện mệnh cách của nó hình như giống hệt của thiếu chủ, chẳng lẽ… mệnh cách của thiếu chủ cũng bị thay đổi thành của nó.

…

Hồi Nguyện tỉnh lại sớm hơn Tiểu Hắc, nhưng cả cơ thể y không thể cử động, còn đen đủi tới mức bị sói hoang tha đi vào rừng rồi bị bọn chúng từng miếng từng miếng ăn sạch thịt trên cơ thể đến khi chỉ còn là một bộ xương trắng, đau đớn tê tâm liệt phế.

Nhưng y không hiểu sao bản thân lại vẫn còn sống, đúng, y là một bộ xương còn sống. Không những mất hết tu vi mà còn quên sạch ký ức, y không biết bản thân mình tên gì, là ai, vì sao lại ở đây.

Một bộ xương yếu ớt thẫn thờ nhìn ánh trăng sáng, đám sói ăn sạch thịt của y còn cả thèm gặm gặm xương trên người y.

Y giả chết nằm im, nhân lúc đám sói ra ngoài đi săn thì trốn khỏi hang động. Lạch cạch đi thật lâu, vậy mà lại bị ngã xuống sườn núi, đầu lâu của y bị gãy rơi ra.

Chỉ còn mỗi cái đầu khiến y không thể di chuyển, ngày này qua tháng nọ chỉ có thể im lặng nhìn cảnh sắc trời sáng lên lại tối đi. Thỉnh thoảng cũng có mấy cái linh thú đi qua hít hít y mấy cái rồi lại bỏ đi.

Lúc bị ngã, thân người y rơi xuống tận vực sâu, không biết hiện tại thế nào rồi.

Ngày tháng dài đằng đẵng trôi qua, cho tới một ngày có một người xuất hiện.

------oOo------

Chương 64: C64: Suối âm dương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hồi Nguyện một lần nữa trải qua những ký ức đó, y nhớ lại tất cả.

Trong Lữ Nguyện Lâu, bộ xương hoàn chỉnh ngẩng đầu lên nhìn về phía hắc y nam nhân, y không có mắt nên không thấy được cảm xúc nhưng có một bầu không khí khó nói thành lời.

Hắc y nam nhân vừa quỳ vừa tới gần Hồi Nguyện, hai tay trân trọng chạm lên xương tay y " Ta cuối cùng cũng chờ được ngày huynh quay trở lại".

Mặc dù chỉ còn là một bộ xương nhưng Tiểu Hắc vẫn nhận ra được Hồi Nguyện một phần vì trên người y vẫn mang thần cốt cho nên xương cốt mới không bị hủy hoại, một phần vì hắn cảm nhận được mệnh cách đặc biệt của Hồi Nguyện là của chính y năm đó.

Người đó vốn nên phi thăng thành thần, cao cao tại thượng, bao người ngưỡng mộ quỳ bái, nhưng cuối cùng lại trở thành như vậy.

Bao năm qua hắn không ít lần suy nghĩ, liệu có phải thật sự do hắn mang mệnh khắc thần nên mới khiến cho Hồi Nguyện xảy ra chuyện như vậy hay không.

Mỗi lần như vậy, câu nói kia của người đó lại vang vọng trong đầu y " Không phải do ta, là do kẻ kia, thiếu chủ, ta sẽ sử dụng tốt mệnh cách của người để trả thù kẻ đó, khiến chỗ hắn phải nếm mùi đau khổ của người".

" Ừm, ta trở về rồi" Hồi Nguyện lạch cạch nhấc tay rồi nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Hắc nay đã trở thành một người nam nhan cao lớn hơn y cả một cái đầu, trông có vẻ buồn cười nhưng hắc y nam nhân lại khóc như chú cún con, muốn ôm lấy y nhưng sợ làm y đau.

" Thiếu chủ, người đi theo ta".

Lạc Tư Thần nhìn nam nhân kia kéo bộ xương rời đi, y xem như đã hoàn thành xong ý nguyện của đầu lâu kia rồi.

Trong mắt âm dương của Lạc Tư Thần, một luồng sáng màu vàng lấp lánh phủ lên người y, nhiều gấp mấy lần hồi ở làng Đồng Môn. Y không biết thân phân của bộ xương kia là gì, nhưng xem ra hắn là không tầm thường.

Trước khi rời đi, Hồi Nguyện nhớ ra chuyện gì, kéo tay làm Tiểu Hắc dừng lại, y đi tới chỗ Lạc Tư Thần " Cảm tạ ân tình của các hạ, chờ ta một chút, các hạ đừng đi vội, đợi ta ở đây".

Tiểu Hắc nghe ra ẩn tình, biết được người nam nhân thần bí kia đã giúp đỡ thiếu chủ, liền âm thầm ghi nhớ.

" Được" Lạc Tư Thần đáp.

Sau khi hai người kia rời đi, đám quỷ trong quán mới dám ho he.

" Ây, ngươi có nghe không, bộ xương… à không, vị kia gọi vị đó là Tiểu Hắc".

Một nữ quỷ nhịn cười đáp " Y hệt tên con chó của ta khi còn sống".

" Ngươi muốn chết à mà dám nói như vậy".

Lạc Tư Thần đi tới dò hỏi " Xin hỏi các quỷ vị, người ban nãy là vị nào vậy?".

Nam quỷ đáp " Ngươi chắc là lần đầu tới chợ quỷ số chín đúng không?"

Lạc Tư Thần đơ ra mấy giây, chợ quỷ số chín là cái quỷ gì? " Ừm, ta lần đầu tới nơi này".

Nữ quỷ nhìn nhan sắc của y thì niềm nở đáp " Người vừa nãy là Cửu U đại nhân, chủ nhân của đường luân hồi số chín".

Lạc Tư Thần lại hỏi thêm mấy câu, y liền hiểu ra.

Chợ quỷ không ở cố định một chỗ, mà là xuất hiện ngẫu nhiên ở những nơi có âm khí nặng, người đi tới đó sẽ bị lạc hay còn gọi là ma dắt ở dương gian, trừ phi có mắt âm dương, sẽ nhìn thấy được đường đi, nếu không sẽ cứ lạc mãi trong sương mù. KHÔNG QUẢNG CÁO, đọc truyện tại { Trùm Truyện . Vn }

Chợ quỷ cũng chia ra làm nhiều đường, nơi này là chợ quỷ số chín, do Cửu U đại nhân cai quản. Có chợ quỷ số chín ắt có chợ quỷ số một, số hai, số ba, mỗi nơi đều có một vị đại nhân cai quản.

Chợ quỷ số chín là nơi đi đầu thai của những linh hồn có nghiệp chướng ít hoặc

hầu như không có nghiệp chướng nên khá bình yên và có quy củ nhất.

Còn những nơi khác hình như không được bình yên như nơi này.

Không lâu sau, một quỷ sai đi tới mời Lạc Tư Thần đi theo tới nơi ở của Cửu U.

Lạc Tư Thần đi qua hết dãy chợ, lại đi qua một cây cầu đá khá cao và lớn. Qua nửa kia cầu, trước mắt y liền hiện ra khung cảnh hùng vĩ, nửa phía bên phải là một nơi rộng lớn giống như hoàng cung nhưng không biết tại sao đã sụp đổ, dấu vết thời gian in hằn lên từng viên gạch đỏ khiên một người xuất thân từ giới khảo cổ như Lạc Tư Thần ngứa ngáy chân tay.

Y hỏi quỷ sai dẫn đường " Tại sao không tu sửa lại nơi đó?".

Quỷ sai niềm nở đáp lại " Đó là nơi ở của chủ cũ, kẻ đó năm xưa dùng biết bao linh hồn và người sống hiến tế để xây nên cung điện này, vô cùng tàn ác, đến cả quỷ như ta còn không nhìn nổi, vẫn là từ khi Cửu U đại nhân lên nắm quyền thì yên bình hơn".

Quỷ sai nói tiếp " Bởi xây từ xương máu nên sửa cũng phải dùng tới xương máu hiến tế để làm, Cửu U đại nhân không muốn làm vậy, cho nên nơi này đã bỏ hoang rất lâu rồi".

Lạc Tư Thần âm thầm cho Cửu U một cái ngón cai dựng lên. Y ngước sang bên trái, nơi này có một cổng đá lớn dẫn tới một tòa tháp cao chín tầng nguy nga tráng lệ xung quanh trồng đầy cây hoa đủ màu sắc, trông khác biệt hẳn với những nơi khác ở chợ quỷ.

Khi tới gần y mới nhận ra, nhưng cây hoa đó là giả, có cái giả từ đầu tới thân, có cái là hoa giả gắn lên cành cây. Quả nhiên đất ở âm giới không thể trồng cây.

Vào tới nơi, Lạc Tư Thần tới sảnh đường. Một người nam nhân tuấn tú, thanh lãnh mặc bạch y xuất hiện đi tới.

Từ hơi thở, Lạc Tư Thần nhận ra đó chính là bộ xương khô kia, nhưng bây giờ gọi như vậy có vẻ không ổn cho lắm.

" Xin hỏi, các hạ là…?".

Bạch Y nam nhân mỉm cười " Là ta đây, ta tên là Hồi Nguyện".

Lạc Tư Thần tỏ ra đã nhận ra.

Cửu U bước ra sau tấm rèm, hắn vừa dùng rất nhiều bảo vật tích góp được bao năm nay bồi đắp lại cho Hồi Nguyện một lớp da thịt mới. Đây chỉ là dùng tạm, y sẽ tìm cách giúp thiếu chủ tạo ra một cơ thể mới.

" Đạ tạ các hạ đã giúp đỡ thiếu chủ của ta, để tạ ơn, xin đi cùng ta tới một nơi".

Lạc Tư Thần phẩy tay " Chỉ là tiện đường ra tay giúp đỡ, không sao cả, không cần khách sáo đâu, cho dù là ai thấy vậy cũng đều giúp cả thôi".

Cửu U đáp " Các hạ là người ở dương gian, không màng hiểm nguy đưa thiếu chủ tới âm giới, đây không phải điều ai cũng có thể làm được".

Lạc Tư Thần nghe vậy đành phải đi theo Cửu U đi ra sau viện.

Đi tới một chỗ, nơi này có hai suối nước dẫn vào một hồ, bên ngươi màu nước hơi đen, một bên nước tinh khuyết sạch sẽ tỏa ra dòng khí màu trắng mờ nhạt.

Cửu U nói " Đây là suối âm dương, ngươi dương gian ngâm mình ở bên suối trong sẽ giúp thanh lọc khí bẩn trong cơ thể, đầu óc sáng suốt".

" Ngươi âm ngâm mình bên suối âm sẽ giúp tăng âm khí, ngược lại nếu người dương gian đi vào vùng nước âm sẽ khiến âm khí nhập thể, tẩu hỏa nhập ma, người âm dính phải nước phần dương sẽ khiến linh hồn bị ăn mòn".

Nói xong y chỉ cho Lạc Tư Thần " Các hạ có thể ngâm mình tại đây trong vòng một tháng, trong thời gian này, ta sẽ cho người canh giữ".

Chuyện tốt như vậy Lạc Tư Thần cũng không từ chối, y hiện tại tu vi đang dừng ở Hóa Thần cảnh đỉnh phong, tới tu vi này hấp thu linh khí cũng không quan trọng bằng việc cảm ứng tinh hoa thiên địa, ngâm mình trong suối kia đương nhiên tăng lên cơ hội giúp y tiến giai, chuyến này coi như thu hoạch rất lớn.

" Đa tạ Cửu U đại nhân, nhưng mắt âm dương của ta sắp hết thời gian hiệu lực, liệu có cách nào?..".

Cửu U tiếc nuối thả tay Hồi Nguyện ra đi tới trước mặt Lạc Tư Thần, y làm một thủ pháp phức tạp, trên tay xuất hiện một ấn tự màu xanh lam nhạt bay về phái trán Lạc Tư Thần.

" Ta ban cho ngươi mắt âm dương, nhìn thấu âm giới".

Trên trán Lạc Tư Thần xuất hiện một dấu ấn hình mắt quạ màu lam rồi từ từ biến mất.

" Năm xưa ta cũng từng ban mắt âm dương cho một người, không biết hắn hiện tại thế nào rồi" Cửu U thở dài.

Nói tới mắt âm dương, Lạc Tư Thần mới chỉ gặp qua sư phụ y, nhưng chắc không trùng hợp vậy đâu nhỉ " Đa tạ".

" Không có gì, các hạ cứ tự nhiên ở lại nơi này, ta hiện tại có việc phải làm, cáo từ" Cửu U nhanh chóng rời đi, người được ban mắt âm dương sẽ gây ảnh hưởng nhất định tới âm giới, không biết được hắn có dùng mắt âm dương để phá hoại âm giới hay không, nhưng Cửu U tin vào mắt nhìn người của thiếu chủ, hoàn toàn tin tưởng.

Hơn nữa, hắn trở thành một trong những chủ nhân đường luân hồi vì muốn tìm kiếm thiếu chủ của mình, hiện tại đã tìm thấy, vậy thì âm giới có xảy ra chuyện gì thì có liên quan gì tới hắn đâu

------oOo------

Chương 65: C65: Chợ quỷ kết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong một tháng này, Lạc Tư Thần tịnh tiến từ Hóa Thần lên tu vi Luyện Hư hậu kỳ.

Quả nhiên dòng suối này là trân kỳ dị bảo hiếm có khó tìm. Nếu không nhờ cơ may lần này thì y tính toán phải mất ít nhất là ba năm mới có thể tăng lên tu vi hiện tại.

Nhưng tính ra thì suối âm dương vẫn chỉ đứng thứ hai trong danh sách những thứ giúp tinh thần sảng khoái, khai thông tư tưởng để dễ dàng cảm ứng thiên địa hơn.

Vị trí thứ nhất, y vẫn nhớ rõ ở trong sách có nói, chính là gốc cây bồ đề ở Bách Hoa Cốc, nơi trú ngụ của Thụ Thần năm xưa.

Tiếc rằng nơi này năm xưa bị ma tộc phá hủy, toàn dân ở Bách Hoa Cốc bị diệt, Thụ Thần mất tung tích, Bách Hoa Cốc được tổ Thụ Thần phong ấn lại, một phần để bảo vệ Bách Hoa Cốc, một phần để bảo vệ nhưng thụ tinh còn sống sót sau tai họa năm đó, rất nhiều người bị đánh trọng thương, hóa thành cây cỏ tu luyện lại từ đầu, chỉ có người kế nhiệm của Thụ Thần tới mới có thể mở khóa phong ấn cho nơi này.

Cũng vì tai họa năm đó mà hoa cỏ trong cốc mất đi màu sắc tươi sáng, đến cả mùa màng ở nhân gian cũng bị ảnh hưởng rất nhiều.

Mất đi sự bảo hộ của Thụ Thần và sự tốt bụng giúp đỡ của những thụ tinh, mùa màng từ một năm ba vụ chỉ còn lại một vụ. Dù cho tiên giới phái người tạo mưa tạo nắng thì cũng chỉ đỡ hơn được một chút.

Vậy mới thấy, Bách Hoa Cốc tuy chiến lực yếu ớt nhất trong tiên giới nhưng lại có vai trò vô cùng quan trọng.

Ngoài ra còn có một vấn đề mà Lạc Tư Thần suy ngẫm mãi.

Vào hôm đầu tiên ngâm mình dưới suối âm dương, y nhớ tới lời Nghê Hiên nói rằng thân phận kiếp trước của y là Ma Tôn. Liền liều thử một phen chạm tay sang nửa kia của dòng suối.

Nước suối màu đen như mực chảy ra tay y, không đau rát, không ảnh hưởng gì cả.

Quả nhiên là vậy.

Một dòng ma khí len lỏi vào cơ thể Lạc Tư Thần bị y hấp thụ dễ dàng giống như chúng chỉ là linh khí vậy.

Vào tới đan điền, linh khí và ma khí va vào nhau tranh chấp lãnh thổ. Lượng ma khí quá ít, căn bản đấu không lại linh khí.

Lạc Tư Thần quyết định bước hẳn sang nửa bên kia dòng suối, một mực cố gắng hấp thu càng nhiều ma khí. Tới khi thời gian chỉ còn ba ngày thì cuối cùng ma khí và linh khí trong người y cũng đạt được trạng thái cân bằng.

Ba ngày còn lại y ngồi ở giữa suối, một nửa hấp thu linh khí, một nửa hấp thu ma khí.

Tới hết ngày cuối cùng, Lạc Tư Thần đứng lên khỏi mặt nước bước lên bờ.

Vừa bước ra khỏi khuôn viên không nghĩ lại liền gặp được Hồi Nguyện cùng Cửu U.

Cửu U nắn nót cầm tay Hồi Nguyện như sợ y đau " Ca, hiện tại ta vẫn chưa tìm ra cách để thay đổi mệnh cách giống như kẻ năm xưa kia, nhưng huynh tin ta, ta nhất định sẽ tìm ra cách trả lại mệnh cách cho huynh, lần nữa đưa huynh phi thăng, nghe nói khi phi thăng thì sẽ được tinh hoa thiên địa trị hết mọi vết thương, tái tạo lại cơ thể, nếu thật sự như vậy thì cơ thể của huynh sẽ được tái sinh".

Hồi Nguyện dùng tay khác úp lên tay Cửu U an ủi " Ừm, ta biết rồi, ta tin tưởng đệ, nhưng không cần vội, chúng ta hiện tại chưa đủ sức để trả thù, ta cũng không còn chấp niệm với việc phi thăng nữa".

Lạc Tư Thần vô tình nghe được bọn họ nói chuyện, xem ra chuyện xưa của bọn họ rất phức tạp.

Hồi Nguyện phát hiện thấy Lạc Tư Thần trước tiên, y vui mừng lại gần " Cuối cùng huynh cũng ra rồi".

Lạc Tư Thần đáp rồi quay sang nhìn Cửu U, hai người gật đầu nhẹ như chào nhau.

Cửu U nói " Huynh ấy cố chấp chờ bằng được ngươi ra tới để trả ơn đó".

Lạc Tư Thần nhấc nhẹ mày " Hai người cho ta được dùng suối âm dương đã là chuyện rất tốt rồi, không cần lại trả ân tình gì nữa".

Hồi Nguyện hấp tấp đáp " Không được, chuyện đó là do Cửu U đệ ấy quyết định, không phải do ta trả ân, yên tâm, xem xong huynh nhất định sẽ thích".

Nói rồi Hồi Nguyện lấy ra một quyển sách đưa cho Lạc Tư Thần " Ta cảm nhận được huynh là người tu luyện có hệ mộc, vừa hay ta có biết một chút về công pháp tu luyện hệ mộc, liền viết lại vào cuốn sách này, mong rằng những thứ này sẽ giúp ích cho huynh".

Vốn không định nhận nhưng nghe vậy thì Lạc Tư Thần lại cảm thấy hứng thú vô cùng, y nói lời cảm tạ rồi xin phép rời khỏi nơi này. Duyên phận gặp gỡ này cũng thật là thú vị.

Lúc đi tới cổng chợ quỷ, nhìn thấy hắc bạch vô thường điên đầu cãi nhau kiểm kê sổ sách, y chỉ đành chào tạm biệt một cách ngắn gọn rồi rời đi.

Ở âm giới chỉ có ban đêm nên Lạc Tư Thần không biết bên ngoài đang thế nào, tới khi ra khỏi khu rừng đầy sương mù thì y mới nhận ra hiện tại là giữa trưa, bảo sao chợ quỷ cũng ít quỷ đi lại hơn hôm đó.

------oOo------

Chương 66: C66: Chủng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần đi trong rừng suốt năm ngày vẫn chưa thấy lối ra, vị trí mà y xuất hiện sau khi rời khỏi âm giới khác hoàn toàn với vị trí ban đầu.

Lạc Tư Thần không rõ bản thân đang ở nơi nào, chỉ đành ngồi nghỉ một lát bên gốc cây. Đám Tiểu Đằng Xà, Đế Lân, Ngân Anh và Huyền Tề được thả ra ngoài kiếm đồ ăn.

Tiểu Đằng Xà tri kỷ ngồi cạnh Lạc Tư Thần, hai chân trần đào sâu vào mặt đất hấp thu chất dinh dưỡng " Thần Thần, cuốn sách hôm trước người kia đưa mau mang ra đọc, liên quan tới mộc hệ, biết đâu lại rất có ích".

" Ừm" Lạc Tư Thần biến ra quyển sách bìa màu xanh lục trên tay.

Cuốn sách không có tên nhưng nhìn nét chữ bên trong thì hẳn người viết đã vô cùng nắn nót, nét chữ gọn gàng, đơn giản.

Lạc Tư Thần dùng thời gian thật nhanh đọc hết cuốn sách sau đó ngồi ngẫm lại.

" Thì ra là vậy".

Tiểu Đằng Xà không biết chữ, nó mới học được vài chữ cơ bản, xem không hiểu " Mau nói cho ta nghe với".

Lạc Tư Thần sắp xếp lại những thông tin trong sách trong đầu.

" Người trên thế gian này không phải đều coi mộc hệ là hệ trị liệu hay sao, vì cây sinh trưởng mang theo sự sống, cho nên mới có thể dùng điểm này tạo thành phương pháp trị liệu".

Nhưng một người tới từ hiện đại như y lại có cách dùng khác, hơn nữa từ hôm phát hiện Tiểu Đằng Xà là một cái cây có độc thì Lạc Tư Thần đã ngờ ngờ ra rồi. Không ngờ suy đoán của y là thật.

" Trong sách nói, thuộc tính trị liệu của mộc hệ thật ra chỉ là phần phụ, mỗi một thụ tinh hoặc người mang hệ mộc đều có những đặc tính khác nhau tùy theo “chủng” mà họ có".

Bởi vì rất tài liệu công pháp về mộc hệ từ xưa giờ đều rất khan hiếm, hầu hết là công pháp trị liệu nên khó trách người ta sẽ cho rằng mộc hệ là hệ trị liệu.

" Cách để tìm ra “chủng” thật ra không khó, chỉ cần một người mộc hệ đạt tới Hóa Thần cảnh thì có thể thông qua việc tạo thủ ấn đặc thù của Bách Hoa Cốc để nhìn ra, hoặc giúp những người ở cấp thấp hơn nhìn ra “chủng”".

" Thủ ấn đã bị thất truyền nhưng ta vẫn còn nhớ, vẽ lại ở trang sau, mong huynh có thể giúp ta khiến nó được lưu truyền tới nhân gian".

Câu sau cùng là lời ghi chú của Hồi Nguyện.

Lạc Tư Thần cũng đã mường tượng ra đối phương hẳn có liên quan tới Bách Hoa Cốc. Y lật sang trang sau cùng.

Một loạt thủ ấn được vẽ chi tiết và ghi chú đầy đủ ở bên cạnh, có lẽ tiểu hài tử xem cũng sẽ hiểu được.

Lạc Tư Thần tò mò không biết liệu “chủng” của bản thân là gì, thứ đó sẽ làm thay đổi cách tu luyện của y ra sao.

Y cũng nghi ngờ Hồi Nguyện biết được y là người tu luyện hệ mộc, hơn nữa tu vi đã đạt hơn Hóa Thần cảnh nên mới đưa thứ này cho y. Bởi người tu luyện hệ mộc trên thế gian này hiếm có ai có thể đạt tới cảnh giới này.

Hơn nữa mục đích của Hồi Nguyện giống như muốn khôi phục sự hưng thịnh của hệ mộc mà bao năm qua người người coi thường vậy.

Tiểu Đằng Xà oa một cái thật dài " Vị công tử cũng thật hào phóng, có được kiến thức tốt như vậy không giữ cho riêng mình mà lại muốn chia sẻ cho toàn bộ người trên thế gian".

Lạc Tư Thần " Ngươi đúng là ngốc".

Tiểu Đằng Xà không thích bị người khác nói mình bị ngốc, đang định mắng lại Lạc Tư Thần thì y lại hỏi.

" Tiểu Đằng Xà, trong giới thụ tinh của ngươi, nếu một cái cây độc tu thành tinh thì sẽ mang thuộc tính độc của nó?".

Tiểu Đằng Xà nghĩ nghĩ rồi đáp " Đúng á, như ta nè, một cái cây dây leo có gai lại còn có độc".

" Vậy ta hiểu rồi".

Đúng lúc này đám Ngân Anh, Đế Lân và Huyền Tề quay lại. Đương nhiên là lại bắt được rất nhiều gà. Mấy ngày nay đều ăn gà, y sắp phát ngấy nhưng hai con rắn kia thì không.

Không biết khi làm thủ ấn sẽ xảy ra chuyện gì không, Lạc Tư Thần tin tưởng Hồi Nguyện nhưng y vẫn phải đề phòng bất trắc, kêu đám Ngân Anh vừa ăn vừa bảo hộ bên cạnh y.

Lạc Tư Thần ngồi một bên bắt đầu học thuộc thủ ấn, qua vài phút y buông cuốn sách rồi thử thực hành.

Hai tay làm thủ ấn, truyền ra linh khí hệ mộc tới một số lượng nhất định, cuối cùng đặt ngón tay lên giữa trán.

Quanh thân Lạc Tư Thần phát ra một luồng sáng, hình ảnh một nhành hoa xuất hiện trước mắt y.

Loại cây này rất kì lạ, một gốc mọc ra hai nhánh hoa sen, một đóa màu trắng tỏa ra linh khí, một đóa màu đen tỏa ra ma khí.

Lạc Tư Thần quan sát một hồi cũng không nhớ ra trong đống sách y từng đọc có xuất hiện loại cây này.

Cùng lúc này, đóa hoa thu nhỏ lại, nhập vào cùng một thể với Lạc Tư Thần.

Trong đầu hiện ra ý niệm, mộc hệ linh khí trong cơ thể kích phát, hai bàn tay của Lạc Tư Thần xuất hiện hai đóa hoa kỳ lạ.

Tiểu Đằng Xà thích thú lại gần " Thần Thần, đây là loại hoa gì vậy, ta chưa từng thấy bao giờ a".

Nói rồi Tiểu Đằng Xà hóa bàn tay mình thành nhánh dây leo, sờ sờ lên hắc liên hoa bên tay trái Lạc Tư Thần.

Chỉ trong chớp mắt tới gần, nhánh dây leo của Tiểu Đằng Xà lập tức héo quắt lại.

Quá sợ hãi.

Lạc Tư Thần vội thu lại hắc liên hoa.

Tiểu Đằng Xà kêu lên đau đớn, thứ khí đen đen kia vẫn bám trên dây leo, muốn ăn mòn tiếp vào.

Lạc Tư Thần biến ra thanh kiếm, chặt đứt đoạn dây leo đó.

Tiểu Đằng Xà hổn hển sợ hãi nằm trong lòng ngực Đế Lân ăn vạ.

Ngân Anh một bên an ủi Tiểu Đằng Xà một bên nói " Chủ nhân, người trước hết đừng để lộ thứ này cho người bên ngoài biết, nếu không sẽ gây ra tai họa lớn".

Lạc Tư Thần biết, y thừa biết, thứ này thậm chí còn mạnh hơn cả ma khí, có lẽ y cần một thời gian để nghiên cứu về thứ này.

Huyền Tề muốn nói lại thôi, nó cảm giác như từng nhìn thấy thứ đó ở đâu rồi thì phải, nhưng cố nhớ cũng nhớ không ra.

" Chúng ta về môn phái thôi", nghỉ ngơi một lát Lạc Tư Thần liền đứng dậy.

" Về sớm vậy sao?" Tiểu Đằng Xà đã ăn vạ xong lại tươi tỉnh như cũ.

Lạc Tư Thần đáp " Thu hoạch chuyến này đã đủ, lần này về môn phái, ta có việc cần làm".

Cả đám đi trong rừng thêm nửa ngày thì bắt gặp một cánh cổng đá kỳ lạ giữa núi rừng. Lạc Tư Thần nhìn kĩ từng cành cây cao tán lá rậm rạp phía trên, nhìn thấy một con khổng tước đang đậu ở đó nhìn theo bọn họ.

Y cúi đầu chào rồi bắt chuyện " Tại hạ không may đi lạc vào khu vực này, rừng núi rộng lớn không phân biệt được phương hướng, chúng ta không có địch ý, mong tiên nhân chỉ điểm giúp chúng ta thoát khỏi nơi này".

Khổng tước vẻ mặt cao ngạo liếc nhìn bọn họ một cái rồi quay đầu về một hướng.

Lạc Tư Thần cảm tạ rồi đi theo phương hướng đó, chỉ nửa ngày sau đã ra tới bìa rừng.

------oOo------

Chương 67: C67: Huyền tề hóa hình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ nơi này phi hành về Linh Quan Thượng Môn cũng phải mất tận ba ngày.

Qua một ngày di chuyển liên tục, nhóm Lạc Tư Thần lại đốt lửa ở ven sông nghỉ ngơi.

Nhân lúc nhóm Đế Lân, Ngân Anh và Tiểu Đằng Xà chạy đi chơi xung quanh, Huyền Tề mon men lại gần Lạc Tư Thần nói nhỏ.

" Có thể…Có thể cho ta xem lại mộc chủng của ngươi được không?".

Lạc Tư Thần ngồi trên tảng đá ngâm chân xuống dòng suối mát mẻ, tâm tình hẳn cùng không tồi nên liền biến ra mộc chủng trên tay, y cũng đang muốn nghiên cứu thêm về thứ này.

Thấy Huyền Tề muốn chạm vào hắc liên hoa y liền nhấc tay đi, ngày hôm qua Tiểu Đằng Xà bị thương là vì thứ này, y còn chưa quên đâu.

" Làm gì vậy? muốn bị mất cánh hay sao?".

Huyền Tề không chạm vào được thì hơi tiếc nuối " Ta cảm giác nguồn năng lượng đó như đã từng nhìn thấy ở đâu đó rồi nhưng nghĩ mãi vẫn không ra rốt cuộc là ở đâu cho nên mới muốn chạm thử xem có nhớ ra được gì hay không?".

Lạc Tư Thần nhìn con gà đen bình thường đều nháo loạn với đám Tiểu Đằng Xà hôm nay lại nghiêm túc lạ thường thì nhướn mày " Cũng phải, mi không phải là Long Tước sao? Long Tước là ma thú, chắc sẽ không bị ma khí tổn thương đâu nhỉ?".

Nói xong y giơ tay lại gần, Huyền Tề ừm một cái, động tác muốn thử chạm lên hắc liên hoa.

Để tránh tổn thương không đáng có, Lạc Tư Thần khống chế ma khí trong hắc liên hoa nhạt bớt.

Luồng khí nuôi dưỡng hắc liên hoa là ma khí do y hấp thụ được từ suối âm dương, y thắc mắc trong lòng, nếu y không hấp thụ số ma khí đó thì liệu khi

khai thông chủng, hắc liên hoa có xuất hiện hay không, hay sẽ chỉ xuất hiện mỗi bạch liên hoa thôi.

Còn có, để sử dụng hắc liên hoa thì y buộc phải hấp thụ cả ma khí nhưng ma khí ở nhân gian thật sự rất mỏng, trừ phi tới một số địa điểm đặc biệt, nếu không khi ma khí trong đan điền bị dùng hết, hẳn là hắc liên hoa cũng không thể sử dụng.

Lạc Tư Thần không chớp mắt nhìn Huyền Tề chạm tay lên hắc liên hoa.

Một giây

Hai giây…

Ba giây, không có chuyện gì xảy ra…

Quả nhiên là vậy, Huyền Tề là ma thú, nó không bị ma khí gây tổn thương như Tiểu Đằng Xà.

Không những vậy, Huyền Tề sau khi chạm vào hắc liên hoa, quanh thân còn ẩn ẩn xuất hiện luồng sáng thăng cấp.

Từ một con gà đen…

Biến thành…

Một con đà điểu đen…xì

Nó kinh ngạc nhìn quanh, thân hình của nó hiện giờ có thể cao tới hơn hai mét, cánh cũng mở rộng hơn. Cơ thể lớn hơn, cũng lộ ra các đặc điểm khác thường khác. Vốn dĩ chân của nó hơi to hơn với gà bình thường thì nay lại trông thật sự có điểm giống chân rồng, cái mào trên đầu hiện tại thật sự trông giống với vây rồng hơn, thậm chí còn có mấy cái sừng nhú ra trên đầu.

Huyền Tề khoái chí nhìn thân thể nó lớn ra, vui vẻ chạy quanh quanh như công xòe đuôi đuổi theo đuôi của chính mình, rốt cuộc nó cũng không giống gà nữa rồi, mặc dù hiện tại vẫn kém xa bản thể dũng mãnh của nó nhưng Huyền Tề cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

" Nếu ông rùa nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ vui mừng lắm" Huyền Tề cao hứng nói, nó là ma thú nhưng lại bị lạc tới nhân giới, khắp nơi là linh khí, ma khí vô cùng ít ỏi cho nên bao lâu nay nó vẫn không thể tăng lên tu vi một chút nào.

Lạc Tư Thần nhìn con vật đen thui trước mặt mà cạn lời, y nhớ tới ở thế kỷ 21, y từng xem một chương trình động vật kể về một loài chim đen thui, mỗi khi muốn tán tỉnh con cái thì sẽ nhặt hoa và cành lá cắm vào phần lông đuôi rồi nhảy múa để thu hút bạn tình.

Có điều con chim trong đoạn phim đó và con chim trước mặt y hơi khác một chút ở kích thước, mỗi bước chân đều làm bụi đất mù mịt.

Lạc Tư Thần suýt hít phải một ngụm bụi.

Đám Tiểu Đằng Xà quay lại, Đế Lân nhìn thấy Huyền Tề, hai mắt liền sáng lên, nhét luôn cá trong tay cho Ngân Anh rồi lao tới cạp lên chân Huyền Tề.

Không xi nhê, xí…

Huyền Tề đạp chân sau văng Đế Lân ra mấy mét " Hừ, bổn đại gia không để các ngươi bắt nạt nữa đâu nhá".

Đế Lân đứng dậy phủi phủi bụi trên y phục " Ngươi là con gà đen đó sao? Sao đột nhiên lại lớn như vậy, làm ta còn tưởng chủ nhân bị ma thú nào đó tấn công".

Lạc Tư Thần kinh ngạc, y còn tưởng tên nhãi này nhìn thấy gà lớn thì thèm nhỏ dãi nên mới lao tới cơ đấy.

Ngân Anh cùng Tiểu Đằng Xà chạy theo sau tới.

Tiểu Đằng Xà tròn mắt nhìn Huyền Tề " Đây là… gà đen?".

Huyền Tề dậm chân " Gà đen? nhìn lại đê, bổn đại gia là Long Tước nhá".

Tiểu Đằng Xà chống nạnh hất cao cằm " Chỉ là to hơn thôi mà, ta cũng biến được nhé, ta có thể biến thành dây leo to cỡ cột đình cơ nhá".

Huyền Tề cũng chống nạnh " Hừ, ta mà khôi phục bản thể thì còn to bằng cả một ngọn núi luôn nhá", nói xong còn lè lưỡi.

" Ngươi!.." Tiểu Đằng Xà phồng má.

Ngân Anh mau chóng kéo Tiểu Đằng Xà vào lòng an ủi " Kệ hắn, đi, ta dẫn đệ đi nướng cá, to mấy cũng không phải đều là thức ăn dự trữ hay sao?".

Tiểu Đằng Xà nguôi giận rất nhanh, nhưng lại đến lượt Huyền Tề tức ói máu.

Lạc Tư Thần vẫy tay gọi nó " Lại đây ta xem".

Huyền Tề hậm hực bước tới, nó còn chưa kịp mở miệng ra hỏi thì Lạc Tư Thần đã đặt tay lên đầu nó, truyền một lượng lớn ma khí qua.

Huyền Tề lảo đảo hai bước rồi ngã xuống, chả mấy chốc vòng sáng thăng cấp lại hiện lên.

Lần này thân hình nó to lên gấp mấy lần, sau đó từ từ thu nhỏ lại… hóa thành người.

Hóa thành thân hình một thiếu niên cỡ mười lăm tuổi, khá thấp, còn lùn hơn cả Tiểu Đằng Xà, một thân hắc y, tóc đen như mực, hai má hơi phúng phính mềm mềm, trên trán có một dấu ấn màu đen.

Vừa mở mắt đã thấy đám Tiểu Đằng Xà, Ngân Anh cùng Đế Lân đang nhìn nó chằm chằm bằng ánh mắt nham hiểm.

Tiểu Đằng Xà " Aiya, vừa nãy ai xưng là bổn đại gia vậy?".

Đế Lân " Còn cậy thân hình lớn đá bay ta một cái".

Ngân Anh " Nhóc con này cũng gan lớn qua ha".

Huyền Tề run rẩy sắp khóc, hai má run lên chạy tới sau lưng Lạc Tư Thần " Các ngươi không được bắt nạt ta, không được bắt nạt tiểu hài tử".

------oOo------

Chương 68: C68: Trở về môn phái

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần cảm nhận lượng ma khí trong đan điền vơi đi một phần ba, y muốn thử xem liệu Huyền Tề có phải chìa khóa giúp y tới được ma giới hay không, chí có cách truyền ma khí cho nó, nhưng cách này không khả thi lâu dài, xem ra vẫn cần phải tìm nơi có ma khí đậm hơn cho nó tu luyện.

Ngày hôm sau, Huyền Tề không tình nguyện bị trở thành thú cưỡi, phải công nhận tốc độ bay của nó nhanh hơn Lạc Tư Thần tự mình phi hành rất nhiều, cho nên bọn họ trở về Linh Quan Thượng Môn sớm hơn dự tính.

Từ trên cao nhìn xuống ba nghìn bậc thang, Lạc Tư Thần đáp xuống cách đó một đoạn, Huyền Tề là ma thú, khó để đưa vào trong môn phái một cách công khai, y chỉ đành để nó vào không gian khế ước của đám Đế Lân rồi tự mình bay xuống trước cổng lớn Linh Quan Thượng Môn.

Một đám đệ tử trông coi cổng nhìn thấy người đi vào không mặc đồng phục của môn phái, cũng chưa gặp bao giờ nên yêu cầu dừng lại.

" Cho hỏi các hạ là ai?".

Lạc Tư Thần lấy ra lệnh bài thân phận giơ lên cho bọn họ xem.

Lệnh bài vừa ra cả đám liền đồng loạt cúi người hành lễ " Tiểu sư tổ, xin mời vào".

Lạc Tư Thần cũng không so đo với bọn họ, vào tới bên trong liền thấy lũ lượt rất nhiều đệ tử đang đi qua đi lại tấp nập nhộn nhịp. Người thì bận đi tập luyện, người thì đi làm nhiệm vụ, tụm năm tụm ba trông vô cùng có sức sống.

Y chợt nhớ ra gần đây môn phái vừa tuyển thêm đệ tử từ khắp nơi, nhóm đệ tử ở khu vực này hẳn là nhóm tân đệ tử mới lên núi không lâu.

Bọn họ không ai nhận ra Lạc Tư Thần nhưng nhìn khí chất và trang phục khác biệt của y thì cũng tự hiểu là người có địa vị không thấp trong môn phái.

Y đi tới đâu là lại có người cúi đầu hành lễ.

" Không cần đa lễ, các ngươi cứ đi làm việc của mình đi".

Một đám đệ tử ngoại môn nhìn theo bóng Lạc Tư Thần thẳng lưng đi qua cánh cổng dẫn vào khu vực của đệ tử nội môn mà hâm mộ không thôi.

Ở bên trong khu vực của đệ tử nội môn thì trầm tĩnh hơn hẳn, phần lớn người đều bận tu luyện hoặc đi làm nhiệm vụ bên ngoài.

Lạc Tư Thần trước tiên trở về Quan Nguyệt động phủ ở núi Bạch Linh bái kiến sư phụ.

Vừa vào đã gặp Đông Phương Danh cùng Nghê Hiên đang cùng nhau bàn luận về vũ kỹ, y tưởng rằng ba người huynh đệ bọn họ tựa như quay về quãng thời gian trước kia, xem ra hai ngươi đó cũng đã phần nào gỡ bỏ được khúc mắc.

Lạc Tư Thần cười nhìn bọn họ rồi đi tìm sư phụ.

Vừa bước hai bước thì Đông Phương Danh lên tiếng " Về rồi sao không chào hỏi huynh đệ một tiếng vậy, sư phụ có việc nên xuống núi rồi, đại sư huynh không cần tìm y".

" Xuống núi rồi?" Lạc Tư Thần kinh ngạc, sư phụ y cũng chịu xuống núi rồi? So với chuyện heo biết trèo cây còn khó tin hơn.

Lạc Tư Thần đi tới ngồi vào ghế " Vậy…hai người…".

" Ta là Đông Phương Danh".

" Ta chỉ là Nghê Hiên mà thôi" Nghê Hiên vừa nói vừa cười giống như một thiếu niên lạc quan của ngày trước.

Lạc Tư Thần hiểu ý bọn họ, y thả ra đám Tiểu Đằng Xà, Đế Lân, Ngân Anh, Huyền Tề ra sân, ở động phủ này không sợ bị bại lộ vì căn bản không ai dám tới đây " Hai người giúp ta trông coi đám tiểu yêu này, ta có chuyện đi gặp chưởng môn một chút".

Nói xong liền chạy mất thân, đám tiểu yêu ngơ ngác như bị bố mẹ bỏ rơi.

Đông Phương Danh giật giật mày " Lạc Tư Thần lại nhặt thêm một đứa nữa về?"

Nghê Hiên biết ba người kia nhưng Huyền Tề thì y chưa gặp qua, khi cảm nhận được khí tức trên người nó thì liền kinh ngạc " Sao lại là mi vậy Long Tước?".

Huyền Tề kinh ngạc, thứ nhất là người này làm sao lại biết nó là Long Tước, thậm chí như kiểu có quen biết vậy ta? Thứ hai…

Không đúng! Người nay nhìn phát liền nhận ra nó là Long Tước chứ không phải là…

Huyền Tề sướng.

Huyền Tề muốn nhảy múa vài vòng.

" Người huynh đệ này, thật đúng là tri kỷ".

Thấy Huyền Tề muốn bắt tay với Nghê Hiên, Đông Phương Danh liền bép cái cản lại " Định làm gì?".

Huyền Tề nhìn bàn tay hơi ửng đỏ mà ủy khuất " Các ngươi lại bắt nạt ta, bổn đại gia không chơi với các ngươi nữa đâu". Nói rồi nó chạy mất dạng không biết chui rúc vào xó nào ngồi xổm vẽ vòng tròn.

Cùng lúc đó, Lạc Tư Thần đi tới Linh Quan Đài bái phỏng chưởng môn, y chắp tay hành lễ.

" Ngươi tìm ta có chuyện gì?".

…

Ngày hôm sau khắp trên dưới Linh Quan Thượng Môn treo thông cáo.

Tất cả đệ tử manh linh căn hệ mộc tập trung tại Thiên Thủ Môn tiến hành khai thông mộc chủng.

Việc này là nhờ có Lạc Tư Thần thuyết phục chưởng môn cho phép mới được tiến hành.

Chuyện linh căn hệ mộc bị coi là phế vật đã cắm rễ thật sau hàng nghìn năm nay cho nên để khiến chưởng môn và các trưởng lão tin tưởng Lạc Tư Thần đã phải lấy ra bạch liên hoa trước mặt bọn họ, y muốn giấu đi sự tồn tại của hắc liên hoa, sợ rằng bọn họ sẽ lấy đó cho rằng y sa vào ma đạo, có ý đồ xấu.

Sau đó lại dùng thủ pháp khai thông mộc chủng cho Thuẫn Lam trưởng lão, người đứng đầu trong số các trị liệu sư trong môn phái, cũng là người năm đó dẫn nhóm Lạc Tư Thần đi tham gia đại hội môn phái.

Chủng của Thuẫn Lam trưởng lão là Ngân Linh Thảo, một loại linh thảo có khả năng chữa trị tốt, hay được sử dụng để chế tạo ra đan dược trị thương cao cấp. Có thể nói là may mắn, đó là lí do vì sao cũng tu luyện hệ trị liệu nhưng tu vi của Thuẫn Lam trưởng lão lại cao hơn hẳn những người khác, đó là vì chủng của y vừa hay thích hợp để tu luyện theo phương hướng này. Sau khi khai thông chủng thì khả năng trị liệu của y lại càng mạnh hơn trước.

Sau sự việc này, chưởng mộ đã đồng ý cho Lạc Tư Thần tổ chức một buổi khai thông mộc chủng cho toàn bộ đệ tử trên dưới môn phái, đổi lại sự cống hiến đó thì Lạc Tư Thần được chưởng môn ban cho danh hiệu trưởng lão, được ban cho một động phủ nhưng Lạc Tư Thần từ chối nhận động phủ, y càng thích cùng huynh đệ mình ở Quan Nguyệt động phủ hơn, dẫu sao y cũng thường xuyên ra ngoài ít khi ở môn phái.

Lạc Tư Thần tính toán, trước tiên khai thông mộc chủng cho dệ tử trong môn phái.

Ước muốn của Hồi Nguyện thật sự có chút khó, khai thông mộc chủng gây ảnh hưởng rất lớn tới các môn phái, nếu không cẩn thận còn có thể gây ra tranh chấp, hoặc là chưởng môn Linh Quan Thượng Môn không muốn y khia thông mộc chỉnh cho môn phái khác, giữ làm của riêng, hoặc là lấy việc này gây áp lực lên môn phái khác, ép họ phải bỏ cái giá nào đó để có thể khai thông mộc chỉnh cho đệ tử của mình.

Nếu y tự ý khai thông mộc chủng cho môn phái khác ắt sẽ khiến Linh Quan Thượng Môn không vui, xem ra chuyện này vẫn phải tìm một giải pháp.

------oOo------

Chương 69: C69: Khai thông chủng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày hôm sau…

Hàng dài đệ tử xếp hàng không thấy điểm cuối đứng trước mặt Lạc Tư Thần.

" Tham kiến Hoa Quang trưởng lão".

Trận thế có chút làm Lạc Tư Thần ong ong cái đầu " Được rồi, đứng lên đi, xếp hàng từng người một, khi nãy vào cổng ta đã đánh số lên người các ngươi, ai đến trước xếp hàng trước".

Một đám đệ tử ngơ ngác, nhất là đệ tử nội môn và đệ tử chân truyền. Trước nay thứ tự đều dựa theo cấp bậc trong môn phái mà tính, bọn họ nghĩ bản thân sẽ được xếp đầu tiên nên một đám đều chậm rãi tới muộn.

Cùng lúc đó, một đám đệ tử ngoại môn nhìn chữ số hiện lên trên người liền vui mừng reo hò.

Khi biết có thể được tiến vào khu vực bên trong tới Thiên Thủ Môn thì ai nấy đều háo hức dậy từ sớm, tới đây từ lúc trời còn chưa sáng. Hiện tại biết thứ tự của mình đều ở dãy đầu thì vui mừng khôn nguôi.

Một đệ tự nội môn lên tiếng " Thứ tự trước sau trong môn phái trước nay đều là từ cao tới thấp, tại sao bọn họ lại được lên trước bọn ta".

Có lẽ so với các trưởng lão khác thì Lạc Tư Thần trông trẻ hơn, cũng chưa từng ra oai với ai, càng trông có vẻ tùy hứng nên bọn họ không sợ.

Cho tới khi Lạc Tư Thần đánh mắt sang bên này, y ngồi trên ghế đá khắc hoa văn cầu kỳ ở vị trí cao nhất trên đài, bên cạnh là các vị trưởng lão, chưởng môn không xuất hiện mà đứng phía sau rèm quan sát, cho nên ở đây y là người quyết định tất cả.

" Ngươi có ý kiến với quyết định của ta? Một đám chậm trễ chỉ kém bước vào sau tiếng trống một giây lại muốn được lên trước, ta không biết trước kia quy định thế nào, hiện tại nơi này do ta quyết định, đã gọi ta một tiếng trưởng lão, vậy thì đừng có tìm chết".

Một đám liền im re, sau đó lùi về sau nhường chỗ cho đám đệ tử ngoại môn lên trước.

Trong số đó có cả đệ tử của các vị trưởng lão ngồi ở đây, vốn định lên tiếng xin cho đệ tử nhà mình lên trước, cảm thấy vị trưởng lão mới lên này có thể nắn bóp được nhưng chưa kịp mở lời đã bị Lạc Tư Thần chặn họng tiếp.

" Đừng quên, ngoài cương vị là trưởng lão ra thì ta cũng là đệ tử của Hạo Đàm trưởng lão, là tiểu sư tổ của các vị trưởng lão ngồi đây".

Trong đám đệ tử, ai đã biết thì lặng lẽ im lặng, ai chưa biết thì kinh ngạc tròn mắt nhìn Lạc Tư Thần như pho tượng phật sống. Nhất là đệ tử ngoại môn, bọn họ cảm giác nếu không phải vì sự kiện kỳ lạ này thì có lẽ cả đời bọn họ cũng không gặp được người có chức vị cao như vậy trong môn phái.

Chưa kể, sắc đẹp của Lạc Tư Thần sớm đã khiến bọn họ thần phục chứ chưa nói tới y rốt cuộc mạnh tới thế nào.

Người đầu tiên đi tới, Lạc Tư Thần quay lên nhìn, ấy vậy mà lại là La Kiêu.

Người mang nhất hệ mộc linh căn tại buổi khảo nghiệm thiên phú lần đó. Y nhớ ra cậu nhóc này là con của một góa phụ nghèo, vì muốn đổi đời nên đi lên con đường tu luyện. Nghĩ tới chuyện này y lại nhớ tới Mộ Vãn Linh.

" Là ngươi à? Cảm thấy nơi này thế nào?".

La Kiêu cười híp mắt, trong ánh mắt hàm chứa tôn dùng với Lạc Tư Thần " Đa tạ ngài, nhờ có ngài mà ta mới có thể tới Linh Quan Thượng Môn tu luyện, ta thích nơi này lắm lắm".

Lạc Tư Thần làm thủ ấn lên trán La Kiêu, quanh thân cậu bé liền xuất hiện ánh sáng xanh lục nhạt, sau đó một cây kim trúc xuất hiện, hình dáng tựa cây trúc mạnh mẽ thẳng đứng, trong nhu có cương, cây trúc này được bao bọc một lớp vàng kim.

" Kim Trúc, một trong thập đại kỳ mộc".

Vừa cái đầu tiên đã nằm trong thập đại kỳ mộc, đám trưởng lão vui mừng không thôi, xem ra lại có thêm một nhân tài tương lai.

Lạc Tư Thần xoa đầu cậu nhóc khen thưởng " Tốt lắm, quả không uổng công ta đào nhóc về".

" Đa tạ tiểu sư tổ" La Kiều không chậm trễ lùi về nhường chỗ cho người khác.

Sau nửa ngày, các loại chủng xuất hiện phần lớn là loại thường như trúc, thảo mộc, các loại hoa, dây leo,… Phần lớn không phải loại chủng có thể gây sát thương cao.

Một số ít xuất hiện chủng loại có độc từ gây tê cho tới kịch độc gây chết người. Một số khác lại có chủng loại linh thảo hệ trị liệu.

========== Truyện vừa hoàn thành ==========
1. Bạn Trai Cũ Mất Trí Nhớ
2. Bạn Trai Chó Con Giúp Tôi Vả Mặt Em Kế Trà Xanh

3. Tôi Lỡ Chặn Cửa Của Trùm Trường Rồi!
4. Trà Hơn Trà
==========

Trường hợp nằm trong thập đại kỳ mộc như La Kiêu vô cùng hiếm, chỉ có thêm một người khác, là bỉ ngạn trắng nằm trong thập đại kỳ hoa.

Tới cuối ngày, toàn bộ đệ tử đều được khai thông mộc chủng nhưng cũng không có thêm ai nằm trong thập đại bảng.

Lạc Tư Thần đứng dậy nhìn toàn bộ đệ tử đã được khai thông mộc chủng đứng xếp hàng hai bên, bọn họ được chưa thành ba nhóm: Nhóm hệ trị liệu, nhóm hệ độc và nhóm hệ sát thương.

Sau hôm nay, nhóm đệ tử này sẽ có thêm một hướng lựa chọn trong con đường tu luyện. Tiếng thảo luận vui mừng của nhóm đệ tử như có như không chạy tới bên tai Lạc Tư Thần, y cũng thấy vui thay cho bọn họ.

Đây chỉ là bước đầu trong công cuộc tái sinh sự hưng thịnh của hệ mộc.

" Trưởng môn nói sẽ sớm mở lớp học mới cho nhóm đệ tử hệ mộc, chúng ta sẽ chứng minh cho thế gian thấy hệ mộc không phải hệ hỗ trợ, chúng ta cũng có thể chiến đấu, cũng có thể đạt tới đỉnh phong, ta tin các ngươi có thể làm được".

Một đệ tử nội môn cùng thời với Lạc Tư Thần, là một trong số ít người còn ở đây và xem được màn tỷ thí của Lạc Tư Thần năm đó đứng ra " Năm đó trước cả khi tìm ra chủng thì ta đã thấy Hoa Quang trưởng lão sử dụng hệ mộc để chiến đấu khi tham gia tỷ thí, ta vô cùng ngưỡng mộ người, lớp học mới người có thể dạy chúng đệ tử sử dụng hệ mộc được không, ta cảm thấy không ai thích hợp hơn người để làm việc này".

Rất nhiều âm thanh nghị luận tán đồng vang lên.

Lạc Tư Thần thở dài, hôm qua chưởng môn cũng nói y như vậy, nhưng y đã từ chối, y không muốn buộc thứ trách nhiệm này lên người, y còn việc quan trọng hơn phải làm.

" Việc này không phải do ta quyết định, các ngươi cứ trở về đi".

Đệ tử kia không có được lời đáp thì hơi buồn, một nhóm đệ tử khác cũng đứng ra, bọn họ nhớ lại năm đó một đệ tử mang hai hệ trị liệu là mộc với thủy làm sao anh dũng đánh bại được một đệ tử dị linh căn hệ lôi, mang lại vinh quang cho nhóm đệ tử hệ hỗ trợ bọn họ, Lạc Tư Thần từ lúc đó đã trở thành ngôi sao sáng trong lòng bọn họ.

Bọn họ quỳ xuống hành lễ " Mong Hoa Quang trưởng lão xem xét".

Theo sau bọn họ là toàn bộ nhóm đệ tử đều đồng loạt quỳ xuống.

Lạc Tư Thần lại thở dài, y vẫn không quen được gọi là cái gì Hoa Quang trưởng lão kia.

" Thôi được rồi, tất cả đứng lên hết đi, ta không thể đứng lớp dạy các ngươi nhưng thỉnh thoảng tới chỉ giáo hẳn là vẫn được".

" Thật sao? Thật tốt quá rồi". Nhóm đệ tử dập đầu ba cái rồi mới đứng lên.

Lạc Tư Thần nhìn ba cái vái đầu đó mà bên mắt giật giật.

Tất cả đệ tử vui mừng khoác tay nhau thảo luận rồi tụm năm tụm ba đi trở về.

Bận rộn cả một ngày, khoảng sân chật kín người hiện giờ đã trả lại cảnh sắc yên tĩnh như cũ.

Thuẫn Lam trưởng lão đi tới vỗ vỗ lên vai Lạc Tư Thần " Sóng sau xô sóng trước, năm đó ta nhìn thấy ngươi ở buổi tỷ thí liền biết ngươi sau này sẽ làm nên cơ đồ, quả nhiên không phụ sự kỳ vọng".

Những trưởng lão khác đều e dè Lạc Tư Thần, chỉ riêng Thuẫn Lam trưởng lão là y không để ý tiểu tiết cùng nói vài câu.

------oOo------

Chương 70: C70: Trăng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần bận rộn cả một ngày trở về động phủ, trời đã tối, bên trong lại không đốt đèn, y cảm thấy hơi kỳ lạ.

Vừa bước chân vào thì một hơi thở áp lại gần sau đó vỗ lên lưng y. Lạc Tư Thần phất tay một cái toàn bộ đèn đuốc trong động phủ sáng bừng lên.

Đám người Nghê Hiên, Đông Phương Danh, Tiểu Đằng Xà, Đế Lân, Ngân Anh, Huyền Tề đều ùa ra.

" Chúc mừng lão đại lên chức!".

Lạc Tư Thần không giữ nổi vẻ mặt nghiêm túc ngày thường, y cười rộ lên với đám người này.

" Các ngươi…".

Nhớ khi vừa xuyên tới đây y chỉ có một thân một mình cô độc cố gắng tu luyện để tìm cách quay về, cũng là một cách để sinh tồn ở đại lục này.

Thời gian thoăn thoắt qua đi, bên người y đã có thêm những người bằng hữu cùng nhau trải qua cõi nhân sinh này.

Đế Lân nhanh chóng dọn ra mâm đồ ăn lớn ra bàn ghế được kê ra giữa sân " Mau tới đây đi, kẻo đồ ăn nguội mất".

Lạc Tư Thần bị Tiểu Đằng Xà kéo tay đi tới rồi lại bị đẩy ngồi xuống ghế " Trong môn phái cấm ăn mặn đấy, các ngươi…".

Nghê Hiên thoải mái vặt cái đùi vịt nhét vào tay Lạc Tư Thần " Đám tiểu yêu của huynh lén ra sau núi bắt đấy".

Đông Phương Danh rót rượu " Tranh thủ sư phụ ở đây phải vui vẻ một chút, nếu người ở đây thì sợ rằng cả đám đều tiêu đời".

Lạc Tư Thần một tay đùi vịt một tay rượu cười tới là vui vẻ, lâu lắm rồi y mới có thể buông lỏng gạt hết mọi âu lo trong đầu để thoải mái như vậy.

Qua một tuần rượu, Đông Phương Danh thổi một bài sáo thêm náo nhiệt.

Đám Tiểu Đằng Xà hơi say lại bắt đầu làm trò chọc cho mọi người đều cười lớn.

Sự hồn nhiên và vui vẻ của bọn họ dường như cũng khiến cho mặt trăng vui lây, ánh trăng lớn hơn như muốn lại gần cùng tham gia vào bữa tiệc này.

Tiếng hát gà bay chó sủa lẫn với tiếng sao thanh cao, tiếng gõ đũa và tiếng gõ bát lẫn vào cùng hòa vào bài hát không tên nào đó.

Khi tiệc gần tàn, Huyền Tề vẻ mặt mang nét buồn tủi, tự mình rút ra bên ngoài ngồi dưới gốc cây sau phủ ngắm trăng.

Sau khi cả đám đều say, Lạc Tư Thần vẫn còn tỉnh táo, Nghê Hiên cũng vậy. Hai người ngồi trên bàn rượu hàn huyên.

" Huynh có dự tính gì cho tương lai?".

Lạc Tư Thần nghĩ một chút nhấp rượu rồi đáp lại " Ta định sẽ cho song xà gia nhập vào Linh Quan Thượng Môn làm đệ tử, Tiểu Đằng Xà xuất thân từ một cái cây trong động phủ của sư phụ, ắt đã là người thuộc về nơi này, ta cũng muốn cho nó cùng song xà đi học tập tu luyện ở đây, con đường tiếp theo ta phải đi rất nguy hiểm, ta không chắc chắn được điều gì, cho nên không muốn bọn họ bị liên lụy".

" Vậy còn chuyện của đệ thì sao?" Lạc Tư Thần hỏi.

Nghê Hiên chỉ cười, lâu sau mới đáp lại " Cứ như vậy thôi, hắn ở đâu ta ở đó, thực ra sống tự do tự tại như vậy ở nhân gian cũng có cái hay, ta nghĩ lại rồi, chẳng phải từ khi thần giới sụp đổ thì đám người tiên nhân kia đã phủ định sự tồn tại của chúng ta trong lịch sử hay sao, vậy tại sao ta không thử coi bản thân như không tồn tại, tạm bỏ cái trách nhiệm của thần gì đó ra sau đầu cơ chứ".

Nghê Hiên nghĩ lại chuyện gì rồi tự cười " Để ta kể huynh nghe một chuyện, thời xa xưa, người đời không gọi là hỏa thần đâu, bọn họ gọi ta là thần bếp, huynh biết vì sao không?".

Lạc Tư Thần đáp " Vì bếp thì phải có lửa".

" Đúng vậy" Nghê Hiên ngồi chống cằm lên tay nhìn trăng " Bọn họ cầu ta ban cho sự an ổn cho bếp lửa, khi bếp lửa còn cháy thì nhân gian còn yên bình, không có chiến tranh xảy ra".

Nghê Hiên quay sang nhìn Lạc Tư Thần " Huynh có biết vì sao lần này sư phụ xuống núi không?".

Lạc Tư Thần lắc đầu, chuyện sư phụ y xuống núi có thể nói là kỳ lạ vô cùng.

Nghê Hiên đáp " Nghe nói ở một vùng đất phía bắc có phong tục thỉnh thần kinh du, bọn họ mỗi năm tới lễ sẽ làm lễ thỉnh các vị thần quan trên thiên giới tới chơi nhập vào con rối, vị nào đồng ý tới chơi thì người dân sẽ khiêng kiệu vị đó đi khắp nơi quanh mọi con đường để vị đó ngắm nhìn thế gian, ban phước cho con dân".

" Nghe nói có một vị mọi năm thỉnh chưa bao giờ đồng ý, nhưng năm nay lại khác, sư phụ nghe tin này thì lập tức chạy xuống núi".

" Bởi vì thần quan một khi phi thăng sẽ không thể tự ý xuống trần hay xuất hiện trước người dân, cho nên đây là dịp hiếm hoi bọn họ có thể đi xuống trần gian chơi".

Lạc Tư Thần cảm thấy lễ hội này thật thú vị " Vậy mấy vị đó đệ hẳn có quen biết chứ?".

Nghê Hiên lắc đầu " Khi còn là bản tôn hỏa thần ta đều sống ở ẩn, không tham dự vào chuyện tam giới, chuyện năm xưa là lần duy nhất ta ra tay giúp đỡ tiên giới, cho nên phần lớn thần quan trên tiên giới ta đều không quen".

Huyền Tề một mình ngồi trên mỏm đá, nhớ tới ông rùa nước mắt lại không chịu được rơi ra.

" Chỉ có ông rùa là yêu thương ta thôi, kể từ khi ông mất, ta ngày nào cũng bị đám yêu thú trong rừng bắt nạt, lúc đó cảm thấy cũng chả sao cả, ta đều nhịn được, sau đó gặp được đám người Lạc Tư Thần, nhìn thấy hai con rắn kia tại sao lại luôn ôn nhu chăm sóc cho Tiểu Đằng Xà, nhưng lại luôn bắt nạt ta…".

" Chẳng lẽ… ta đáng ghét vậy sao, tại sao không có ai yêu thương ta một chút, ta đã ra đây lâu như vậy mà cũng không có ai tới tìm…hức!".

Nhóc con hai mắt đỏ hỏn, cái miệng bẹp xuống tủi thân " Bổn đại gia ứ cần ai yêu thương, đợi khi ta khôi phục bản thể sẽ một ngụm cắn chết bọn họ".

Ở tỏng bụi cây, một con rắn lớn màu đen lẫn vào màn đêm từ từ trườn tới.

Đến khi hai chân bị quấn chặt lấy Huyền Tề mới hoảng hốt quay lại, nó sợ hãi hô " A! ta không có nói gì hết, ta không có nói xấu các ngươi đâu".

Đầu rắn đối diện nó không có địch ý, cáo lưỡi hơi thè ra, mắt rắn mang chút thương cảm.

Đế Lân hóa lại thành hình người ôm chặt lấy Huyền Tề, lúc đầu hắn định đi kiếm thằng nhóc này không biết lại chạy tới nơi nào ngồi xổm vẽ vòng trong, không ngờ lại thấy đối phương đang khóc, miệng còn chu ra kể lể rồi mắng người.

Nghe lời nhóc gà nói thì quả thật là một người đáng thương, hắn vốn là một con rắn đầu gỗ không hiểu cảm xúc cho lắm " Được rồi, sau này ta sẽ yêu thương ngươi thay ông rùa, đừng khóc nữa".

" Ai mà thèm" Huyền Tề giơ chân muốn đạp Đế Lân ra nhưng đạp không ra, nửa thân dưới của hắn vẫn là đuôi rắn, quấn chặt lấy chân nó " Không được kể với bọn họ chuyện ta khóc nhè, nếu không ta sẽ lột da rắn của ngươi".

Đế Lân có chút say " Ừm, khóc nhè xấu lắm".

" Xấu cái đầu ngươi".

Ngân Anh bế ngang Tiểu Đằng Xà về phòng nghỉ rồi đi kiếm đệ đệ nhà mình, ấy mà lại thấy Đế Lân say rượu xiêu xiêu vẹo vẹo bế ngang Huyền Tề đang ngủ say quay vào động phủ.

------oOo------

Chương 71: C71: Nương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vạn Thần Đài, khu chế tác.

" Ngươi biết gì chưa? Trưởng linh tế năm nay xuất quan rồi".

Nam nhân trung niên nắn nót khắc đầu tượng đáp lại " Thật sao? ông ấy không phải đang bận tu luyện sao?".

Một người khác đi tới hóng chuyện " Vậy là các ngươi không biết đấy thôi, trưởng linh tế nói mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ, trong mơ có một vị thần lạ chưa từng thấy bao giờ yêu cầu ông ấy giúp tạc một tượng thần con rối vào ngày lễ du thần, còn hứa sẽ ban cho ông ấy phước báu, vậy nên trưởng linh mục mới xuất quan, cả ngày đều ở trong phòng giúp vị kia tạc tượng".

Nam nhân trung niên hạ bút khắc trên tay xuống " Nhưng vị thần đó là ai, trên thiên hạ sử ký về các vị thần quan phi thăng đều được ghi chép lại, vị đó chưa từng xuất hiện bao giờ, năm nay cũng không nghe nói có ai phi thăng".

" Ai biết được, trưởng linh tế úp úp mở mở cũng không chịu kể chi tiết, càng không cho bất kỳ ai được nhìn lén tượng ông ấy đang tạc".

" Chờ tới ngày tổ chức lễ hội sẽ biết thôi, mau làm xong công việc, ta còn phải đi may trang phục cho các tượng thần, năm nay kinh phí thật nhiều, vải đều là hàng tốt nhất".

" Hả!! Tại sao vậy?" Tiểu Đằng Xà hô lên.

Lạc Tư Thần đứng trước bàn làm việc của một vị trưởng lão phụ trách sự vụ trong môn phái " Đúng, ta muốn đăng ký cho ba người này gia nhập môn phái".

Trưởng lão nọ tò mò liếc nhìn mấy người sau lưng Lạc Tư Thần " Họ?". ngôn tình sủng

Lạc Tư Thần gật đầu " Mặc dù tu vi của họ có chút cao hơn những đệ tử mới nhập môn nhưng vẫn phải tham gia cuộc khảo thí giống những đệ tử ngoại môn khác".

Tiểu Đằng Xà hiếm khi làm nũng với Lạc Tư Thần " Thần Thần, có thể nào đừng không? ta không muốn".

" Không được, yên tâm danh tịch của ngươi vẫn thuộc về Quan Nguyệt động phủ, ngươi có thể lựa chọn ở chung với các đệ tử khác hoặc tiếp tục ở động phủ đều được".

" Hứ!" Tiểu Đằng Xà giận dỗi, kéo theo Ngân Anh và Đế Lân rời đi " Lạc Tư Thần thối, đã vậy ta sẽ ở ngoại môn, cho ngươi nhớ chết ta".

Lạc Tư Thần rũ mắt, quay lại nói với vị trưởng lão " Đám trẻ nhà ta có chút quậy, mong các vị có thể nể mặt ta để ý bọn chúng một chút".

Danh vị của một trưởng lão quản lý sự vụ làm sao sánh được với một trưởng lão chính quy như Lạc Tư Thần, nhận được lời nhờ vả lịch sự như vậy cũng cảm thấy không quen cho lắm " Ngài yên tâm, ta sẽ để ý bọn họ".

Trở về động phủ, Lạc Tư Thần quyết định dẫn theo Huyền Tề cùng xuống núi, y muốn giúp Huyền Tề nâng lên tu vi, ở môn phái nó không có khả năng tu luyện được.

Trước khi đi, Huyền Tề cứ nấn ná mãi không dời bước, quay đầu lại nhìn Đế Lân ở bên kia đang cười nói vô tâm vô phế với Tiểu Đằng Xà, có lẽ tỉnh rượu rồi nên những lời hứa kia hắn cũng quên theo rồi.

" Sao vậy?" Lạc Tư Thần hỏi.

" Không có gì, còn hơi buồn ngủ thôi" Huyền Tề đáp.

" Vậy đi thôi".

Huyền Tề hóa thành hình thú, chờ Lạc Tư Thần leo lên lưng.

Ngay lúc nó định cất cánh bay lên thì một vật kêu lạch cạch xuất hiện trước mắt.

Đế Lân lắc lắc cái vòng tay rồi đưa cho Huyền Tề " Nhìn này, đây là vòng tay do ta và hai người bọn họ chuẩn bị cho ngươi đó".

Tiểu Đằng Xà còn giận dỗi Lạc Tư Thần, không thèm nói gì với y, nói với Huyền Tề " Trên đó có vảy của Đế Lân và Ngân Anh, dây được làm từ dây leo của ta".

Huyền Tề nhận lấy vòng, quay mặt đi chỗ khác, không nói lời nào phất cánh bay đi mất.

Bay được một đoạn, Lạc Tư Thần vỗ vỗ lên đầu nó " Sao lại khóc rồi?".

Huyền Tề hít hít cái mũi " Khóc cái khỉ gì, ta là buồn ngủ, gió tạt vào mắt nên chảy nước mắt thôi".

Lạc Tư Thần nằm vắt chân trên lưng Huyền Tề, miệng ngậm một cái lá trà non ngắm bầu trời trôi qua.

Tại Ngũ Hành Tông…

" Ngọc Ni, ta tìm thấy con trai của con rồi, con đừng như vậy nữa" Lão nhân nắm lấy tay nữ nhân nằm trên giường.

Tăng Ngọc Ni yếu ớt cố ngồi dậy " Thật tìm thấy rồi sao? Người sẽ không cho người sát hại thằng bé chứ?".

" Sẽ không, ta sẽ không hận nó nữa, chỉ cần con khỏe mạnh đừng nghĩ tới chuyện tự sát".

Tăng Ngọc Ni không nhìn lão nhân mà nhìn ra ngoài cửa " Con muốn gặp con trai của con".

Lão nhân thở dài " Con biết chuyện nó tàn sát toàn bộ Tùy gia chứ?".

" Con biết" Bà biết, chính bà là người nhờ Tùy gia nuôi hộ con trai mình, sợ cha mình tìm thấy thằng bé sẽ giết chết nên luôn giấu diếm, mọi năm bà đều nhờ ngươi mang lễ vật tới Tùy gia, tiện thể hỏi thăm tình hình con trai, cho tới khi một năm người bà nhờ vả quay về nói rằng Tùy gia đã sớm bị diệt môn, con trai bà không rõ tung tích.

Năm đó Tùy gia khảo nghiệm thiên phú, bà lo sợ con trai mình có thể tu luyện sẽ lộ thân phận nên bảo người hạ thuốc khiến kinh mạch thằng bé tắc nghẽn không thể tu luyện. Sau đó lại nghe nói thằng bé lại gia nhập Linh Quan Thượng Môn, đúng là số trời khó đoán, cũng tốt, khi đó bà nghĩ may thằng bé không lựa chọn tới Ngũ Hành Tông, nếu không sẽ bị ông ngoại đó đánh chết.

Tùy gia bị diệt, bà lo lắng cho Tùy Y Ngọc, nhưng lại nghe nói chính nó là người đã diệt Tùy gia, bao năm sống ở Tùy gia phải chịu rất nhiều ủy khuất. Làm sao có thể, năm nào bà cũng đưa nhiều lễ vật như vậy, khẳng định là đám người Tùy gia kia giở trò.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ, cánh cửa mở ra, một nam nhân thanh tú có gương mặt giống Lạc Tư Thần tới bảy phần đứng ở đó, hai mắt lạnh lùng vang lên tiếng nói " Nương".

------oOo------

Chương 72: C72: Lễ du thần 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày tổ chức lễ hội Thỉnh Thần Kinh Du…

Từ sáng sớm toàn bộ người tại Vạn Thần Đài đã tất bật chuẩn bị, người chuẩn bị ngoại trang cho tượng thần, người chuẩn bị lễ cúng, người trang trí đường phố. Người dân quanh khu vực này đều đổ ra đường, rất nhiều khách vãng lai từ phương xa tới, lượng người đổ ra đường đông như kiến.

Đường phố được trang trí bằng vô số dây vải bắt mắt đủ màu sắc.

Tại Vạn Thần Đài, vô số tượng thần con rối được xếp ngay ngắn từ trong ra ngoài theo đúng thứ bậc của các vị thần, ở trên cao nhất là thiên đế và thiên hậu.

Trưởng linh tế cho người khiêng một thứ được phủ kín vải đỏ vào bên trong, không ngần ngại đặt lên phần cao hơn cả thiên đế và thiên hậu khiến ai cũng thắc mắc kinh ngạc nói ông điên rồi.

Thế nhưng trưởng linh tế không hề sợ hãi, ông thắp hương rồi lật tấm vải che ra.

Tượng con rối tinh xảo xuất hiện trước mắt mọi người, tóc đen dài được vấn lên gọn gàng, bạch y thêu hoa văn hoa sen đen tinh xảo, khuôn mặt được tạc một cách tỉ mỉ tuấn mỹ, nhất là đôi mắt trông rất có thần, giống như một người sống thật sự vậy.

So với những tượng thần khác trông có vẻ hơi cứng nhắc và bóng bẩy thì tượng thần này chính là cực phẩm, không khỏi khiến bất kỳ ai xem qua cũng bị thu hút khó rời mắt.

Trưởng linh tế và những linh tế khác bắt đầu công việc thỉnh thần. Lễ Thỉnh Thần Kinh Du gồm hai phần chính, thứ nhất chính là Thỉnh Thần.

Trước khi lễ hội tổ chức một tháng các linh tế sẽ làm lễ thỉnh một lần, những vị nào đã đồng ý hạ trần tham gia thì nhất định sẽ tới, và có những vị sẽ không đồng ý. Vào ngày tổ chức lễ, các linh tế sẽ lại lần nữa thỉnh thần, thứ nhất để mời những vị đã đồng ý trước đó hạ trần nhập tượng, hai là để thỉnh lại những vị đã không đồng ý xem liệu ngài có đổi ý hay không.

Sau khi thỉnh thần xong, các vị thần tiên sẽ nhập vào tượng của mình, tượng sẽ tự cử động và bước đi trên đường, các ngài sẽ đi khắp nơi quan sát thế gian và ban phước tới cho những người dân, một số vị sẽ yêu cầu phải có kiệu khiêng.

Tử Vu lẫn trong nhóm người dân tới xem lễ thỉnh thần, y đảo mắt nhìn quanh tìm thân ảnh mà y muốn tìm.

Phác Bửu thần tướng, một trong ngũ đại thần tướng trên thiên đình.

Kể từ khi phi thăng chưa năm nào linh tế thỉnh được vị này xuống trần, nghe nói ngài bận rộn canh giữ bảo vệ thiên đình, khó thể xuống trần dạo chơi, thế nhưng năm nay lại bất ngờ đồng ý xuống trần tham gia lễ hội cho nên rất nhiều người tò mò lí do vì sao.

Lạc Tư Thần đi dạo dưới phố, y ngồi ở một quầy mì, vừa ăn vừa nhìn người dân bận rộn chuẩn bị lễ cúng trước cửa, lại treo đủ các màu dây vải, khi gió thổi lên tạo thành khung cảnh đẹp vô cùng.

Huyền Tề thích thú vô cùng, chạy quanh quanh ngắm đủ thứ được bày bên đường, nó rất ít khi được đi chơi ở nhân gian thoải mái như vậy.

Canh dần, nghi lễ thỉnh thần bắt đầu.

Các linh tế quỳ xuống làm lễ từ ngoài vào trong, thì các vị cấp thấp nhất trước. Mỗi khi làm xong một lần bái tế, tượng rối của vị thần đó được thần nhập vào đứng dậy đi ra bên ngoài, người dân ngay ngắn xếp sang hai bên nhường đường cho chúng thần linh hạ phàm.

Tới canh Mão thì bắt đầu bái tới các vị thần tướng thần quan.

Trong số các vị thần quan thần tướng, có hai vị là anh em ruột đều phi thăng, vị ca ca là thần quan, còn đệ đệ trở thành thần tướng, quan hệ vô cùng tốt.

Tới Phác Bửu thần tướng thì nhiều người còn tò mò thò đầu vào trong đài nhìn xem. Tử Vu ẩn thân đi vào bên trong đứng ngay trước tượng rối nhìn lên, chờ khoảnh khắc người kia nhập vào tượng. y muốn khi hắn mở mắt ra người nhìn thấy đầu tiên phải là y.

Sau rồi chuông kêu lên, linh tế đứng lên, tượng rối hơi rung lên sau đó từ từ đứng thẳng lên, hai mắt mở ra.

Tượng rối là vật vô tri nhưng mỗi khi thần nhập vào đều trông vô cùng có thần thái như người thật, rõ ràng mặt rối không thể thay đổi biểu cảm nhưng rõ ràng

ai cũng cảm thấy nét nghiêm lệ trên tượng rối khác hẳn với ban đầu.

Tử Vu hai mắt đỏ lên, miệng lẩm bẩm gọi " Lư Bác".

Tượng rối của Phác Bửu thần tướng đứng dậy đi ra bên ngoài, nhận được sự quỳ bái tôn sùng của muôn dân.

Tử Vu theo sát ở phía sau lẫn vào dòng người, y hóa giải ẩn thân, cố đuổi theo tượng rối " Lư Bác, chàng còn nhớ ta không? Lư Bác".

Giọng nói của Tử Vu khó địch lại với tiếng trống kèn vang dội và tiếng hô hò quỳ bái của người dân dọc khắp con đường, thậm chí y còn bị dòng người đẩy ngã về phía sau.

Lúc này dòng người đột nhiên dừng lại, bởi vì Phác Bửu thần tướng cũng dừng lại, tượng rối từ từ quay người lại nhìn quanh, khi nhìn thấy một thân ảnh ngã ở phía sau dòng người, y bĩnh tĩnh từng bước tiến tới, dòng người phải tách ra hai bên nhường đường cho y.

Tử Vu nhoài người dậy, đập vào mắt là tượng rối của Phác Bửu thần tướng ngay sát, ngài đưa tay ra đỡ y dậy.

Mặc dù là cầm vào bàn tay của tượng rối nhưng Tử Vu như cảm nhận được hơi ấm của người đó " Lư Bác, ta nhớ chàng, tại sao bây giờ huynh mới chịu xuống gặp ta".

Tử Vu nói rất nhỏ, chỉ đủ cho hai người nghe thấy, tượng rối đỡ y dậy xong lại quay lưng rời đi, người dân cũng tiếp tục theo sau thần linh bái lạy cầu bình an.

------oOo------

Chương 73: C73: Lễ du thần 2 hồi ức của tử vu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Non xanh nước biếc, bên con suối nhỏ róc rách.

Thiếu niên ôm lấy hồ ly nhỏ trong lòng vuốt ve " Sao lại bị thương nặng như vậy? Hồ ly nhỏ thật tội nghiệp".

Hồ ly nhỏ vùi đầu trong lòng Lư Bác liếm bàn tay y. Lư Bác nhỏ giọng nói " Yên tâm, ta sẽ nhận nuôi ngươi, cho ngươi một gia đình, cha của ta là gia chủ Lư gia, là thế gia vô cùng mạnh, mạnh ngang một môn phái luôn đó, sẽ không ai dám tới đây bắt nạt ngươi nữa đâu".

Non xanh nước biếc, bên dòng suối nhỏ.

Cậu nhóc nhỏ bé xinh đẹp ngồi xổm ném những viên sỏi xuống mặt nước. Thiếu niên lam y luôn dõi theo ở phía sau, ánh mắt đầy sủng nịnh.

Cậu nhóc với mái tóc màu trắng xinh đẹp chạy tới ôm lấy thiếu niên " Ca ca, huynh đối với ta tốt nhất, là người quan trọng nhất trong cuộc đời của ta, ta muốn sống cùng huynh cả đời này".

Lư Bác nghịch nghịch đôi tai hồ ly mềm mại lẫn trong đầu tóc trắng của nhóc con " Làm sao được, ca sau này sẽ thành gia lập thất, đệ cũng vậy".

Nhóc hồ ly tròn mắt ngô nghê nói " Không, ta không lập thất, không bằng huynh lấy ta đi, như vậy chúng ta có thể sống cùng nhau rồi".

Thiếu niên cười lớn bởi sự ngô nghê của nhóc con " Được, vậy sau này ta sẽ lấy đệ".

Một người chỉ đùa vui, một người lại tin là thật, chấp niệm mãi trong lòng.

Núi cao hiểm trở, đoàn người gặp phải tập kích, toàn quân bị diệt.

Lư Bác bị thương nặng được tiểu hồ ly dùng thân tàn kéo vào trong hang núi tránh nạn.

Y bị thương rất nặng, chỉ còn hơi thở thoi thóp, lục phủ ngũ tạng đều dập nát.

Tiểu hồ ly cắn răng ép lấy yêu đan từ trong tim mình ra khỏi cơ thể, đau đớn như lấy đi mấy cái mạng của nó. Yêu đan là tinh kết sinh mệnh của yêu thú, là bản mệnh của nó, sẽ không dễ dàng lấy được.

Tiểu hồ ly đau đớn nhưng vẫn vội truyền yêu đan của mình vào cơ thể của nam nhân đang nằm im bất động không biết bao giờ sẽ dừng thở.

Hồ ly yếu đuối gục xuống, không bao lâu sau nam nhân tỉnh dậy, rõ ràng nhớ rằng bản thân bị thương rất nặng nhưng không hiểu sao cảm thấy cả người nhẹ nhõm, hết sạch đau đớn.

Lư Bác cõng hồ ly trở về gia môn.

Không biết bao nhiêu năm qua đi, sức khỏe của hồ ly càng ngày càng yếu, nó không thể quá lâu cách xa yêu đan của mình, tìm đủ mọi cách muốn lại gần Lư Bác, chỉ khi như vậy y nó mới cảm thấy yên tâm hơn chút.

Mãi vẫn không thể thu hồi lại yêu đan, vết thương của Lư Bác quá nặng, mặc dù không cảm thấy gì nhưng thực chất ngũ tạng bên trong đều chưa thể hồi phục, chỉ khi y hồi phục hoàn toàn thì hồ ly mới yên tâm lấy lại yêu đan.

Lư Bác là thiên tài tu luyện của Lư gia, cũng là thiếu chủ của Lư gia, lượng người ngượng mộ và theo đuổi y đông tới kéo dài cả ngàn dặm.

Qua năm trăm năm, cả hồ ly và Lư Bác đều lần lượt đạt tới ngượng cửa phi thăng nhưng đều bị mắc kẹt tại ải này, phá thế nào cũng không qua được.

Lư Bác quyết định ra ngoài du ngoạn tìm kiếm cơ duyên, Tử Vu thân mình bạc nhược từ chối đi cùng, cơ thể của y đã quá sức chịu đựng không thể hoạt động một cách bình thường, cho dù đã tìm kiếm đủ các phương thuốc nhưng cũng không cải thiện được chút nào.

Lư Bác ôm Tử Vu nhỏ bé vào lòng " Ta nhất định sẽ tìm được tiên thảo giúp đệ khỏe mạnh lên, nhất định phải cùng nhau phi thăng, hãy đợi ta".

Mấy năm đó, Tử Vu luôn sống trong âu lo và đau đớn, yêu đan cách qua xa, mất đi sự liên kết khiến y mỗi đêm đều ho ra máu, đau đớn tới cả mặt không còn huyết sắc, mỗi đêm đều khóc nhớ tới người trong lòng.

Năm đó Lư Bác trở về.

Tử Vu thân mình mệt mỏi nhưng vẫn vui tới không kiểm soát được chạy ra đón người trở về.

Thế nhưng khi y chạy tới sảnh đường đầy người bu kín thì thấy Lư Bác đứng cạnh một cô nương xinh đẹp, trưởng bối hai bên đều vui vẻ thảo luận về mối hôn sự này.

Tử Vu không cầm được nước mắt, y phát hiện bản thân vậy mà khóc ra máu, không muốn bị phát hiện. Khi Lư Bác quay người lại chỉ thấy bóng lưng quen thuộc kia đang chạy đi khỏi sảnh đường.

Sau buổi nghị luận tại sảnh đường, Lư Bác đi tới khu viện Thử Vu sống nhưng chỉ nhận được lời nhắc của người quét sân " Hồ Ly đại nhân nói muốn bế quan tu luyện, không tiếp bất kỳ ai".

Lễ du thần năm đó, Tử Vu rốt cuộc chịu ra khỏi phòng tới con suối sau núi quen thuộc nhìn xuống bên dưới lễ du thần các vị thần đang tuần du trên các con đường, pháo hoa đốt nổ đầy trời.

Lư Bác từ lúc nào xuất hiện từ phía sau, Tử Vu sớm đã biết y tới, y giả vờ cười vui vẻ như không có gì cả " Ca, huynh xem, pháo hoa đẹp quá".

Lư Bác đứng song song cùng ngắm pháo hoa không nói gì cả.

Tử Vu rũ mắt, nhỏ giọng hỏi " Ca, huynh có thể dẫn ta đi chơi lễ du thần không? giống như khi xưa, ta chỉ thích cùng huynh đi chơi thôi". Giọng nói nghe như trêu đùa nhưng trong lòng y vô cùng căng thẳng, vì đây rất có thể là lần cuối cùng y được dùng người đó đi chơi lễ hội.

Lư Bác không đáp mà quay sang nhìn hồ ly xinh đẹp bên cạnh, ánh mắt đầy tâm sự.

Hồ Ly chờ mãi không có câu trả lời nên trong lòng đã tự có câu trả lời, y nén nước mắt lại trong lòng, cười cười đáp " Chắc không được nhỉ, huynh còn phải bồi tẩu tẩu tương lai đi chơi mà, vậy đệ về trước đây".

Y muốn rời đi thật nhanh, y sợ bản thân lại ho ra máu trước mặt Lư Bác.

Lư Bác đi tới kéo tay Tử Vu lại " Ta…", nói thế nào cũng không nói được ra lời.

Tử Vu quay đầu lại, hai mắt cười híp lại, hai tay vẻnh lên vui vẻ " Vậy mà hồi xưa huynh nói sẽ lấy ta, xem ra đều là lừa gạt". Nói xong nụ cười trên môi không khống chế được mà xụ xuống, nước mắt như mưa thấm ướt khuôn mặt,

không đúng, là máu.

Nói rồi hồ ly hóa thành hình thú thoát khỏi tay Lư Bác chạy đi mất.

Ngày đại hôn cuối cùng cũng tới, Lư Bác đứng mãi ở trước cửa viện nơi Tử Vu sống nhưng mãi không chờ được người, thậm chí trước cửa còn bị đặt cấm chú không thể đi qua.

Đại hôn tổ chức long trọng, mời toàn bộ những người có tiếng tăm trên đại lục, thậm chí cả yêu vương ở yêu giới cũng ghé tới.

Nhưng tân lang lại không vui vẻ chút nào.

Nhất bái thiên địa…

Tử Vu hộc ra một ngụm máu.

Nhị bái cao đường…

Tử Vu hộc ra ngụm máu thứ hai, cả người đau đớn tâm tê phê liệt.

Phu thế giao bái…

" Chờ đã!".

Động tác bái đường dừng lại, Lư Bác quay lại nhìn.

Yêu Vương ngồi trên hàng ghế khách quý đứng dậy tới gần Lư Bác ngửi ngửi rồi nhăn mày " Tại sao trong người ngươi lại có yêu khí của hồ ly".

" Hồ ly?" Lư Bác có linh cảm không tốt.

Yêu Vương thử chạm vào y rồi kinh ngạc quát lớn " Hôn lễ này không được tiếp tục cử hành".

Quan viên hai bên nháo nhào lên " Tại sao chứ?".

Yêu vương nhăn mày nghiêm nghị " Trong người hắn có chứa yêu đan của hồ ly, các ngươi có thể không biết, yêu đan là bản mệnh của yêu thú, giống như tim vậy, việc lấy yêu đan ra vô cùng đau đớn, cho nên sẽ không có yêu thú nào chịu lấy ra yêu đan của mình ra cho người khác".

" Vì thứ đó quan trọng như vậy nên yêu giới ta đã đặt ra một quy định, nếu yêu

thú lấy yêu đan cho người khác thì người giữ yêu đan sẽ nhận lấy giàng buộc với yêu thú đó, không thể xa rời, cũng không thể thành hôn với người khác".

Yêu vương quay sang nhìn Lư Bác " Người có biết ngay khi ngươi hoàn thành bái đường với người khác thì hồ ly kia sẽ lập tức bỏ mạng hay không, bởi vì yêu đan trong người ngươi sẽ phản phệ lại nó".

Lư Bác hai mắt đỏ bừng, hai tay buông thõng vô lực không tin vào tai mình " Tử Vu…". Y vô thức sờ lên ngực mình, cảm giác được có thứ gì đó nằm trong trái tim đang rung động yếu ớt.

Bỏ mặc lại hôn lễ dang dở, mặc kệ trưởng bối hai bên ép buộc, Lư Bác chạy ra khỏi lễ đường, bay thẳng tới con suối sau núi.

Y nhớ rất lâu trước đây tiểu hồ ly đã từng nói " Đệ rất thích nơi này, nếu sau này có chết cũng sẽ chọn nơi giống thế này để chôn cất".

Hai tay Lư Bác run rẩy, hai chân đứng không vững nữa, khi từ xa nhìn thấy thiếu niên xinh đẹp nằm trong vũng máu bên gốc cây mai vàng cạnh con suối thì tim cũng như ngừng đập.

Bế thiếu niên trên tay, y cầu xin yêu vương hãy cứu lấy hồ ly nhưng yêu vương đáp " Rất khó, tình trạng cơ thể này hẳn là đã sống cách xa yêu đan một thời gian rất lâu, mặc dù bái đường chưa hoàn thành nhưng mỗi lần bái thì yêu đan lại phản phệ một lần, khi nãy đã bái hai lần, thân thể hồ ly sớm đã không chịu nổi".

Lư Bác điên cuồng rơi lệ, y nghĩ ra một cách, ép lấy yêu đan trong người mình ra trả lại cho Tử Vu.

" Ngươi chắc chưa? vết thương bên trong ngươi vẫn chưa lành hẳn, nhờ có yêu đan mới duy trì sự sống tới bây giờ, nếu lấy ra thì ngươi sẽ gặp nguy hiểm".

Lư Bác cảm giác được cảm giác khi lấy yêu đan ra đau như bị đâm vào tim hàng trăm nhát không hề đáp lại.

Khi yêu đan tỏa sáng thoát ra khỏi cơ thể y, tự động tìm về chủ nhân của nó mà quay về, Lư Bác cũng gục xuống trên người Tử Vu " Ta đã nợ đệ quá nhiều". Y sờ lên má của Tử Vu rồi chậm rãi đặt lên môi hồ ly một cái hôn nhẹ " Tại sao đệ không nói với ta, tại sao lại phải giấu ta?".

Mất đi yêu đan, cơ thể Lư Bác yếu đuối vô lực, sự đau đớn bao năm nay như dồn lại hết vào lúc này, y cắn răng chịu đựng không hé ra một tiếng nào. Y hổ

thẹn với lòng, hổ thẹn với Tử Vu, y không có mặt mũi nào gặp lại đệ ấy.

Sau khi bị phản phệ, tu vi của Tử Vu bị tụt lùi mất đi cơ hội phi thăng nhưng nhờ yêu đan quay lại mà giữ được mạng, cơ thể cũng dần phục hồi khỏe mạnh như xưa.

Còn Lư Bác, trong cái rủi có cái may, sự đau đớn tâm tê phê liệt giúp y pha được bức màn sau cùng đạt tới phi thăng.

Hôm đó một ánh sáng vàng từ trên trời dội xuống thân thể y, gột rửa hết mọi đau đớn và chữa lành toàn bôn cơ thể y, trở thành tiên thể, biến mất giữa thế gian về cõi trời.

Từ đó đến nay đã là gần năm nghìn năm.

------oOo------

Chương 74: C74: Lễ du thần 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

" Cũng phải, huynh giờ đã là thần tướng hiên ngang dũng mãnh nơi tiên giới, nào có nhớ tới một hồ ly nhỏ bé như ta".

Sau khi thỉnh xong thiên đế và thiên hậu, trưởng linh tế đích thân làm lễ thỉnh vị cuối cùng kia.

Tại tiên giới, Thiên Dạ ngồi trong Cổ Đạo thần điện chỉ chờ có vậy, thậm chí linh tế còn chưa kịp thắp hương mà tượng rối đã mở mắt đứng dậy nhanh chóng đi ra khỏi đài tế.

Không ai biết ngài là vị nào, cũng không ai biết ngài đi nhanh như vậy có việc gì, có người thậm chí còn bảo trưởng linh tế bị lừa, gọi tới là một con quỷ chứ là thần ai lại như vậy bao giờ.

Trưởng linh tế tức giận đáp lại " Ngài là Cổ thần, là thượng thần nhập quan từ rất lâu rồi nên mới không ai biết tới, nếu không ngươi nghĩ thiên đế chịu để cho tượng của ngài đặt trên cả ngài ấy hay sao?".

Lạc Tư Thần đứng bên đường nhìn hàng dài tượng rối của thần lần lượt đi qua, người dân reo hò đốt pháo, tiếng trống kèn không thấy ngớt.

Y đứng nghe người dân bên cạnh gọi tên từng vị mỗi khi có tượng thần đi qua.

Nguyệt thần

Phác Bửu thần tướng

Nhị Bảo thần tướng

Quang Hàm thần tướng

Thái Bảo thần tướng

…

" Ơ, vị kia là ai? Sao ta không biết nhỉ? năm nào ta cũng tham gia lễ hội, những

vị ít khi chịu xuống trần ta còn nhớ, vị này thật lạ quá".

" Đúng thật, lần đầu ta thấy luôn ấy, nhưng mà đẹp thật".

" Nhan sắc này khiến ta không dám nhìn thẳng, cho dù chỉ là tượng gỗ con rối".

Lạc Tư Thần tò mò nhìn xem rốt cuộc là vị nào, ấy vậy mà lại bắt gặp ánh mắt cửa tượng gỗ đó cứ như đang nhìn chằm chằm mình, y không khỏi rùng mình một cái.

Thiên Dạ dựa vào tượng rối tới gần Lạc Tư Thần, đứng trước mặt y giơ một tay lên chạm lên đầu y xoa nhẹ.

Động tác này khiến Lạc Tư Thần kinh ngạc vô cùng, lại cảm giác có chút quen thuộc.

Tượng thần đứng đó mãi không đi tiếp, bao nhiêu người đều quay về phía bên này dõi theo.

Lạc Tư Thần ngẩng đầu đối diện mắt với tượng thần, cảm giác như bị hút nào, trước mắt không hiểu sao lại nhìn thấy một nam nhân cao lớn, mái tóc đen dài vấn gọn gàng đơn giản, một thân hắc bạch y phục, có điều khuôn mặt bị ánh sáng màu vàng che khuất, không thể nhìn ra hình dáng.

" Ta chờ em".

Bên tai Lạc Tư Thần vang lên giọng nói trầm ầm vừa xa lạ vừa xó chút quen thuộc. Đợi khi y định thần lại thì hình ảnh đó đã biến mất, chỉ còn tượng rối đứng trước mắt.

Tay tượng rối nắm lấy tay Lạc Tư Thần dắt y đi vào dòng tượng thần kinh du, cho y nhận lấy toàn bộ hương hỏa phúc khí của tượng thần từ người dân xung quanh.

Lạc Tư Thần mở mắt âm dương, nhìn thấy những dòng công đức vàng lấp lánh từ người dân đang tràn vào tượng thần sau đó từ tay tượng truyền vào người y.

Lạc Tư Thần không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tượng thần này bị làm sao vậy.

Tại Vạn Thần Đài khi nãy, tưởng linh tế kể ra giấc mơ của mình, cũng nói rõ chi tiết thân phận của vị thần báo mộng cho lão kia.

Không ai khác, chính là vị thần năm xưa đã đánh bại Hắc Tử Ma Tôn, ở ẩn suốt hai mươi vạn năm mới vừa xuất quan.

Tin tức truyền đi nhanh hơn gió thôi, chẳng mấy chốc người dân từ thái độ nghi ngờ sang tôn kính, sùng bài tượng thần của Thiên Dạ hơn bất kỳ ai hết.

Lượng công đức truyền tới dày đặc tiến vào cơ thể, Lạc Tư Thần khó hiểu nhìn tượng thần đi bên cạnh mình, y biết con rối không thể nói chuyện nhưng mà… " Không biết ngài làm vậy có mục đích gì, ta chỉ là một người tu luyện bình thường mà thôi".

Tượng thần cúi đầu xuống nhìn y, không nói gì lại ngẩng đầu đi tiếp.

Lúc trước làm nhiệm vụ ở làng Đồng Môn và lần ở chợ quỷ y cũng nhận được công đức, khi đó còn cảm thấy công đức nhận được cũng khá nhiều nhưng so với hiện tại thì không bằng hạt cát.

Y chỉ là một người thường nhưng lại nhận được công đức như của một vị thần, vô công không hưởng lộc " Ta không có công gì, không thể nhận nhiều công đức như vậy".

Thiên Dạ nôn nóng muốn Lạc Tư Thần mau chóng phi thăng, chỉ như vậy y mới có thể đường đường chính chính gặp được người mình yêu, nhưng xem ra là hơi quá đà mất rồi, như vậy sẽ khiến em ấy có nghi ngờ về ta mất.

" Em… xứng đáng nhận được nhiều hơn thế".

Tiếng nói kia lại vang lên bên tai Lạc Tư Thần, những người xung quanh dường như không thể nghe thấy.

Tượng thần ngừng truyền công đức sang Lạc Tư Thần nhưng không chịu thả tay y ra, mặc dù là vậy nhưng vì đi bên cạnh thần tiên nên Lạc Tư Thần vô ý vẫn hấp thu được không ít hương khói và công đức từ người dân xung quanh.

Y sợ, với lượng công đức này y sẽ ghìm không nổi mà thăng cấp ngay tại đây mất.

Mặc kệ dòng người đông đúc, tượng thần dắt Lạc Tư Thần tới trước quầy bán đồ ăn. Thiên Dạ nhớ như in, Lạc Tư Thần thích nhất lá món thịt nướng.

Thấy tượng thần dừng trước quán, chủ tiệm vui mừng hơn cả lấy được vợ, lập tức lấy một đống xiên thịt đưa cho Lạc Tư Thần.

Lạc Tư Thần muốn mở túi lấy tiền trả thì chủ tiệm chặn tay y lại " Không cần

trả tiền".

Lạc Tư Thần cất túi lại, tượng thần giơ tay ban cho chủ tiệm một luồng phúc khí, chủ tiệm vui vẻ vái lạy mấy cái, tự hào tới mức chuẩn bị đem chuyện này đi kể khắp nơi.

Tới khi đi hết một vòng đường quay trở lại Vạn Thần Đài thì trời cũng đã tối, Lạc Tư Thần không hiểu sao cảm giác cứ như đi hẹn hò vậy, dạo phố, mua đồ, nhưng đối tượng là… một tượng gỗ biết cử động.

Tượng thần lần lượt trở về Vạn Thần Đài, linh tế làm lễ mời các ngài rời tượng, những tượng thần nãy vẫn sẽ tiếp tục được đặt tại đây nhận cúng bái.

Tư Vu vẫn cứ đi theo Phác Bửu thần tướng suốt cả ngày nhưng người kia chưa từng ngoảnh đầu lại thêm lần nào nữa.

Chỉ mỗi giây phút tượng trở lại bệ thờ, trước khi được thỉnh ra khỏi tượng thì ánh mắt của Phác Bửu mới liếc nhẹ sang bên này, nhìn hồ ly buồn tủi cúi đầu, sau đó tượng thần chớp mắt rời khỏi trần thế.

Ngay lúc đó, bên tai Tử Vu nghe thấy âm thanh quen thuộc " Ta… có lỗi với đệ, ta không có mặt mũi nào gặp lại đệ nữa".

Hai mắt Tử Vu đỏ hỏn, y bước lên mấy bước, chỉ tay thẳng vào mặt tượng thần " Huynh có giỏi thì ra đây nói chuyện với ta, đừng hèn nhát như vậy".

Người xung quanh đều bị động tác của y dọa sợ, Lạc Tư Thần cùng lúc này nhận ra sư phụ của mình trong đám đông.

Tử Vu phất tay, quay lại dáng vẻ lạnh lùng tùy hứng, lẩm bẩm nhỏ trong miệng " Ta không cần nhờ đám đệ tử kia phi thăng để chuyển lời nữa, huynh đợi đó, ta sẽ phi thăng, sẽ một lần nữa tu luyện tử tế, đợi ta lên đó nhất định sẽ đánh cho huynh một trận".

------oOo------

Chương 75: Lễ Du Thần (Kết)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tượng thần của Thiên Dạ chậm rãi bước ba bước lại quay đầu lại một lần, thật lâu sau mới trở về đúng bệ thờ của mình.

Các linh tế tay cầm cây nến dài và hương nhảy múa làm lễ kết thúc lễ hội, pháo hoa bên ngoài vẫn không ngớt, người tụ tập về Vạn Thần Đài vẫn đông đúc y như ban sáng.

Lạc Tư Thần vừa nghi hoặc vừa khó hiểu, y không rõ vị thần kia là ai, có mục đích gì, cũng không hiểu sao bản thân lại có cảm giác có chút quen thuộc, vô thức mà cùng tượng thần đi diễu hành suốt cả một ngày.

Y đứng bên dưới nhìn lên tượng thần uy nghiêm cao lớn trên bệ thờ, thành kính chắp tay vái một cái, lại thắp cho ngài một nén hương, dẫu sao hôm nay y đã được hưởng lây không ít công đức của ngài.

Nghe nói công đức chính là nguồn sức mạnh của các vị thần, là thứ không phải lúc nào cũng có, lại còn nhiều như ngày hôm nay. Thế nên các vị thần mới đồng ý hằng năm xuống trần ban phước cho dân lành, đổi lại họ nhận được rất nhiều công đức.

“ Ta không biết ngài là ai nhưng ngài đối tốt với ta như vậy, sau này du ngoạn bên ngoài gặp được điện thờ miếu thờ của ngài ta nhất định sẽ đêm theo hoa quả vào thắp hương“.

Khi y quay lại đã không thấy bóng dáng Tử Vu đâu nữa.

Lạc Tư Thần trở về quán trọ, Huyền Tề ủ rũ ngồi bên bàn ăn điểm tâm.

Y xoa đầu nó “ Nhớ bọn họ rồi à?“.

Huyền Tề chu mỏ gặm bánh “ Ai thèm nhớ, ta chỉ là thấy lễ hội này chán chết, thần linh gì chứ, toàn một đám ngụy quân tử“.

“ Cẩn thận bị thiên lôi đánh chết đó” Lạc Tư Thần trêu chọc.

“ Hả!” Huyền Tề vội ngó ra cửa sổ nhìn trời, thấy quả thật hình như có tiếng sấm, liền sợ hãi chui xuống gầm bàn “ Đó, ngụy quân tử, mới nói xấu một chút

cũng tính toán, nhỏ mọn“.

Ngoài trời có tiếng sấm nhưng đợi mãi cũng không có sét đánh, Lạc Tư Thần kéo Huyền Tề ra khỏi gầm bàn “ Trêu ngươi thôi, bọn họ đâu rảnh mà nghe xem từng người một nói cái gì, nếu vậy thì phiền chết mất thôi“.

Lạc Tư Thần ăn xong bánh, phủi phủi tay “ Được rồi, nghỉ sớm đi, ngày mai lại tiếp tục đi về phía bắc, chúng ta tới Thâm Hải xem sao“.

Cổng vào ma giới chính là Thâm Hải, nơi năm xưa các vị trư tiên phải dùng hết toàn bộ nhân lực mới có thể tu bổ lại một vết nứt nhỏ do ma giới phá ra. Mục tiêu của y là tới được ma giới tìm một phần thần cốt bị thất lạc kia, mà chìa khóa để tới được nơi đó y cũng không nắm chắc được mấy phần, nhưng trước hết phải tới xem thử sao đã.

Con đường trước mắt không biết có bao nhiêu hiểm nguy, Lạc Tư Thần cũng lo lắng cho sư phụ của mình, khi nãy nhìn y ở Vạn Thần Đài trông sắc mặt không tốt cho lắm.

Ở Ngũ Hành Tông.

Tùy Y Ngọc đang dã thuốc, ánh mắt lạnh lùng sắc một bát thuốc đem vào cho mẫu thân yêu dấu “ Nương, tới giờ uống thuốc rồi“.

Tăng Ngọc Ni mỉm cười hiền từ ngồi dậy nhận lấy chén thuốc “ Thuốc của con thật hiệu quả, mới qua mấy ngày, nương cảm thấy khỏe lên rất nhiều“.

“ Vậy thì tốt rồi“.

Tùy Y Ngọc khẽ liếc tới sau lưng, nói nhỏ một câu rồi đi ra ngoài tới thư phòng của ông ngoại mình.

Đúng lúc Tăng Xích vừa đi ra khỏi phòng, lão nhìn thấy Tùy Y Ngọc thì hắng giọng “ Tới đây làm gì?“.

Kẻ này là người lão ta vô tình tìm thấy có dung mạo giống với Tùy Y Ngọc, lão hận cha của Tùy Y Ngọc cũng như hận đứa cháu này, làm sao có chuyện lão chấp nhận cho Tùy Y Ngọc nhận tổ quy tông, chỉ là tìm một thế thân mà thôi.

Tùy Y Ngọc thật sự tu vi khá cao, nghe nói sau đại hội môn phái năm đó gặp được kỳ ngộ, tu vi tăng tới Nguyên Anh, lão muốn bắt người cũng tốn thật nhiều sức lực, nhưng vì để cho thế thân không bị con gái phát hiện, lão phải nhanh chóng tìm cách trừ khử Tùy Y Ngọc thật sự.

“ Ông ngoại, người có việc đi xuống núi sao?“.

“ Không phải chuyện của ngươi đừng có hỏi nhiều, còn nữa, lúc không có Ngọc Ni đừng có gọi ta là ông ngoại” Tăng Xích tức giận hầm hổ quát.

Thiếu niên trước mặt cúi đầu xuống, mái tóc che khuất khuôn mặt, thân hình bạc nhược không thể chống cự. Thực chất ở góc nhìn mà lão không thấy, khuôn mặt thiếu niên hiện lên tia căm ghét, hàm răng nghiến vào nhau, cả người toát ra khí tức nguy hiểm nhưng được che giấu rất tốt khiến người khác không thể nhìn ra.

“ Đi chăm sóc cho Ngọc Ni đi, ngươi mà để bại lộ thì ta sẽ chặt hết tư chi ngươi đêm cho chó ăn” Tăng Xích phất tay áo rời đi.

Thiếu niên nắm chặt bàn tay tới máu bật máu.

Tại Linh Quan Thượng Môn.

Cùng là đệ tử ngoại môn nhưng đám người Tiểu Đằng Xà lại có thể tự do thoải mái đi khắp nơi khiến không ít người ghen tức đỏ mắt.

Nhưng đệ tử vào được Linh Quan Thượng Môn ở bên ngoài cũng phần lớn là thiên chi kiêu tử, khó tránh việc so sánh lẫn nhau.

Có điều tu vi của Tiểu Đằng Xà, Đế Lân và Ngân Anh cao hơn bọn họ nhiều lắm cho nên không ai dám đu gây sự.

Song xà vốn từ thế giới bên ngoài tới, Tiểu Đằng Xà lại thường hay cùng Lạc Tư Thần đi du ngoạn, tâm hồn đều ở thế giới bên ngoài kia, thế nhưng hiện tại bọn họ bị ép phải đi học, phải đi làm nhiệm vụ.

Tiểu Đằng Xà than vãn “ Ta chỉ là một cái cây thôi mà, tại sao lại bắt cái cây đi học cơ chứ, ta đã đầu thai làm cái cây rồi các người còn không tha cho ta, haizz“.

Có một sự trùng hợp rằng cả ba người bọn họ đều không biết chữ, bởi vì không biết chữ nên không thể học được.

Các lão sư trong sự vụ quản phải cho người dạy tiếng nhóm bọn họ cách đọc chữ và viết chữ, ngoài ra còn có một người khác tên là La Kiêu.

La Kiêu là con trai của góa phụ nghèo cho nên cũng không biết viết chữ, nhưng có thể nhìn ra một số mặt chữ thông dụng.

Tiểu Đằng Xà lén nhìn sang Ngân Anh " Này, chữ này đọc thế nào, mau giúp ta với, chút nữa lão sư hỏi bài ta đó".

Ngân Anh mỉm cười sủng nịnh chậm rãi đáp " Ta cũng không biết".

Tiểu Đằng Xà nhìn y còn tưởng là y biết, không ngờ… " Này, Đế Lân, huynh…".

Ngân Anh ngắt lời " Không cần hỏi nó, nó lại càng không biết đâu".

Đế Lân ngủ gục trên bàn ú ớ chép miệng tỉnh dậy " Gì thế, lão sư tới rồi à?".

Tiểu Đằng Xà híp mắt cạn lời.

La Kiêu thấy ba người kia thân thiết không biết có nên chen vào hay không, nghĩ đi nghĩ lại vẫn là thử xem sao " Chữ đó, hình như đọc là kiêu, kiêu trong kiêu hãnh".

Tiểu Đằng Xà hai mắt sáng lên, lập tức đổi chỗ sang bên cạnh bạn học mới.

Bốn người đang cắm cúi học bài thì ngoài cửa sổ có tiếng vọng vào.

Người kia là một tân đệ tử ngoại môn, nghe nói là thái tử đế quốc nào đó, vô cùng kiêu ngạo, đặc biệt không thích đám Tiểu Đằng Xà.

" Ây da, không phải là đám người trông có vẻ là giỏi giang được các lão sư để ý nhưng lại là kẻ không có học sao, đến chữ cũng không biết đọc".

Tiểu Đằng Xà chống nạnh muốn đánh người nhưng nghĩ nghĩ chỉ lẩm bẩm cho mình nghe " Nếu không phải suy nghĩ tới Thần Thần, không muốn gây phiền phức cho hắn thì lão tổ nhà ngươi đã đánh cho ngươi bay xa chục dặm rồi nhé thằng oắt con".

Đám người bên ngoài thấy nhóm Tiểu Đằng Xà không dám đáp lại nên cười lớn, đúng lúc này lão sư đi tới, gõ cây thước lên đầu hắn " Không lo luyện tập, tới đây gây sự cái gì, về chép lại một trăm lần quy tắc môn phái cho ta".

Tên kia tức tối không dám cãi lại, chỉ hậm hực rời đi, Tiểu Đằng Xà lè lưỡi làm mặt quỷ sau lưng hắn.

" Các ngươi nữa, đã ôn xong bài ta cho chưa" lão sư gõ thước lên bàn.

Đám Tiểu Đằng Xà liền lập tức vội vã ngồi lại vào bàn.

------oOo------

Chương 76: Vạn Thần Đài 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nửa đêm, trời tối om không trăng, pháo hoa đã tắt, tín đồ đã tan, đèn phố cũng không còn cái nào, không khí rộn ràng của lễ hội ban sáng chẳng còn lại chút nào. Thiên khí se lạnh, có sương lạnh bao phủ.

Một tiếng hét vang lên, một lão nhân đẩy cửa lao ra ngoài " Con gái ta… Cứu, con gái ta biến mất rồi".

Tiếng hét của lão nhân làm mấy nhà xung quanh tỉnh dậy, trong đó có Lạc Tư Thần, y vốn chỉ nhắm mắt định thần chứ không thật sự ngủ.

" Nhà ai nửa đêm còn ồn ào như vậy, có để người khác nghỉ ngơi không hả?" Có vẻ ai cũng đã mệt mỏi sau một ngày bận rộn chuẩn bị cho lễ hội, những tiếng ai oán không ngừng vang lên.

Nhưng rất nhanh không ít những nhà xung quanh có con gái đều liên tiếp hô lên " Con gái ta, con gái ta cũng biến mất rồi, chuyện gì thế này?".

Một đám dân thường tụ tập trên đường " Chẳng lẽ là có quỷ?".

Một phu nhân gào khóc " Con gái ta…".

" Làm sao có thể, trấn của chúng ta nằm ngay dưới khu vực Vạn Thần Đài, bao đời nay thờ phụng thần linh được các ngài bảo hộ, làm sao có ma quỷ dám làm loạn nơi này".

" Không lẽ là thần linh điểm mặt chỉ tên đưa bọn họ về trời để hầu hạ, vậy thì phải là vinh hạnh mới đúng".

Lạc Tư Thần đứng dậy mở cửa sổ nhìn xuống, nghe bọn họ bàn luận một hồi y đã hiểu tình hình.

Tất cả những cô nương tới tuổi cập kê ở trấn này đều không hiểu sao biến mất vô tung. Y khẳng định một điều đây chắc chắn là chuyện do ma quỷ tạo nên.

Lạc Tư Thần bay xuống từ cửa sổ, y đáp xuống giữa đường, cảm nhận khí tức xung quanh.

Người dân thấy y đột nhiên từ đâu bay tới thì kinh ngạc, thấy y một thân khí chất bất phàm thì đều nhìn sang.

Phu nhân gào khóc nãy giờ vội đi tới " Cao nhân, ngài nhất định là có thể giúp chúng ta, xin ngài giúp cứu con gái ta, ngài muốn thứ gì ta cũng có thể cho ngài".

Chẳng mấy chốc trưởng linh tế dẫn theo vài vị linh tế nghe tin chạy tới, lão nhận ra Lạc Tư Thần, người này là người đi cạnh vị thần kia suốt cả buổi lễ hôm nay, lão e sợ thần linh nổi giận nên chưa dám tới hỏi danh tính người này, sau khi kết thúc lễ cũng không thấy người đâu nữa, không ngờ lại gặp lại ở đây. Lão không biết thân phận của thiếu niên này nhưng người được thần linh để mắt tới, ắt cho chỗ bất phàm.

Lạc Tư Thần không nói lời nào, y tập trung cảm nhận khí tức mỏng manh yêu ma để sót lại.

Lạc Tư Thần nhắm mắt lại, đi theo chút khí tức mỏng như sợi chỉ hầu như sắp biến mất, thứ không sạch sẽ kia tu vi hẳn không thấp, cũng rất thông minh, hầu như không để sót lại chút manh mối nào. Y phải kết hợp cả cảm nhận khí tức và mắt âm dương mới nhìn ra được một chút mạnh mối.

Người dân thấy y kỳ kỳ lạ lạ, vừa tôn kính vừa sợ hãi đi theo phía sau, bất giác từ lúc nào mà lại đi tới trước Vạn Thần Đài.

Lạc Tư Thần mở mắt quay lại nhìn nhóm người đông đúc phía sau " Mọi người dừng lại tại đây thôi, tiếp sau có thể có nguy hiểm, tốt nhất hãy trở về nhà đóng chặt cửa, dù bên ngoài có tiếng động gì cũng đừng ra ngoài, nghe rõ chưa?".

Trưởng linh tế trước hôm nay vẫn ở tu vi Nguyên Anh cảnh đỉnh phong, tu luyện bao nhiêu năm tốc độ thăng cấp rất chậm, tới tận khi dung nhan già đi, thời gian không còn bao lâu nữa cũng không đột phá được, nhưng vị thần kia báo mộng nói nếu lão giúp y thì sẽ giúp lão vượt qua cửa ải này.

Ngau sau khi lễ hội kết thúc, trưởng linh tế về linh thất lập tức tiến hành đột phá lên Hóa Thần cảnh, từ một ông lão trông như bảy mười tuổi hiện tại trở về thành một nam nhân trung niên. Với tu vi như vậy trên đại lục này đã có thể xưng bá một phương, thế nhưng lão lại khổng thể nhìn rõ được thiếu niên trước mắt này, điều này chứng minh tu vi của y cao hơn lão không ít.

Lạc Tư Thần quay sang Trưởng linh tế " Nhờ ngài bảo hộ người dân dưới trấn".

Trưởng linh tế bất giác gật đầu, không hiểu sao đối phương mang tới cho ông cảm giác tôn kính y như khi đối mặt với các vị thần linh vậy.

Lạc Tư Thần tạo một trận pháp ngăn cách toàn bộ Vạn Thần Đài, người bên trong không thoát ra được, người bên ngoài cũng không vào được, trừ phi có người có tu vi Hóa Thần cảnh phá vỡ trận pháp.

Ngay giây cuối cùng trận pháp hoàn thành thì đột nhiên có người lao vào bên trong " Trưởng linh tế, ngài không thể để cho tên này làm bừa ở đây được".

Người kia là một linh tế luôn đi theo trưởng linh tế, hắn chỉ vào Lạc Tư Thần nói " Làm sao chúng ta biết được hắn có phải là ma quỷ bắt người đi không cơ chứ?".

Lạc Tư Thần hơi nhăn mày " Ta không cần phải giải thích với ngươi, nhưng nếu ngươi đã tự chạy vào trận pháp vậy thì ở lại đây luôn đi".

Trưởng linh tế hơi do dự nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng linh cảm của mình, người dân thì không được bình tĩnh như ông, một đám như bị tên linh tế kia thuyết phục, bắt đầu quậy phá đòi trưởng linh tế bắt Lạc Tư Thần lại.

Lạc Tư Thần đi vào bên trong Vạn Thần Đài, tên linh tế kia vậy mà cũng vào theo, y còn tưởng hắn sẽ sợ hãi chỉ đứng bên ngoài thôi đấy.

Trưởng linh tế trấn an người dân, trong lòng cũng hỗn loạn, một người là người thần linh để mắt tới, một người là đệ tử đi theo bên người ông bao lâu nay.

Lạc Tư Thần bước vào trong điện thờ, y như phản xạ mà tìm kiếm vị thần ngồi ở phía trên cao nhất kia, biết rằng hiện tại trong con rối đã không còn thần hồn điều khiển chỉ là một con rối bình thường, thậm chí còn bị vải đỏ bịt mắt lại nhưng không khỏi nhớ tới một số chuyện.

Trời thì tối, trong điện thờ cũng chỉ thắp vài đài nến lập lòe, tượng thần xếp đầy từ trong ra ngoài, lại bị vải đỏ che mắt, tạo nên một bầu không khí quỷ dị. Người thường nhìn thấy ắt khó giữ bình tĩnh, nhưng với một người từng tới cả chợ quỷ thì cảm thấy nơi này cũng không quá đáng sợ. Cũng may tượng đều bị bịt mắt, nếu không cái cảm giác bị hàng trăm con mắt nhìn chằm chằm không chớp không được thoải mái cho lắm.

Lạc Tư Thần trước tiên lấy hương thắp cho vị đó một nén, sau này nếu y thật có thể phi thăng thì nhất định sẽ đi bái kiến vị thần này đầu tiên.

Linh tế kia cứ bám theo Lạc Tư Thần, nhìn đông ngó tây, Lạc Tư Thần cảm thấy động tác của hắn cứ như đang theo dõi xem y có làm điều gì hay không vậy.

Lạc Tư Thần bắt đầu đi loạn xung quanh kiểm tra, linh tế vẫn cứ đi theo sát y, càng nhìn càng không giống đang theo dõi y vì sợ y làm điều xấu mà giống như theo dõi vì sợ y phát hiện ra gì đó hơn.

------oOo------

Chương 77: Vạn Thần Đài 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đi hết một vòng trở về, linh tế thờ phào một hơi cho rằng Lạc Tư Thần không phát hiện ra điều gì.

Lạc Tư Thần quay lưng về phía hắn bâng quơ hỏi " Tại sao tượng thần của Phác Bửu thần tướng không được dán bùa?".

Trái tim linh tế hững một nhịp rồi gia tốc đập mạnh, hắn phát hiện rồi sao?

" Làm gì có, chắc… chắc do sai xót bỏ quên thôi".

" Ồ, vậy sao?" Lạc Tư Thần quay lại nhìn hắn, khiến hắn run lẩy bẩy " Là linh tế, ngươi hẳn là hơn ai hết biết tượng rối đã khai quang không được dán bùa ắt sẽ bị ma quỷ chiếm dụng, sao nghe ngươi nói cứ như chuyện nhỏ nhặt không đáng để tâm vậy?".

" Ta… ta không có" Linh tế run rẩy muốn chạy nhưng bị Lạc Tư Thần nhanh chóng dùng linh khí từ bạch liên hoa đánh một chưởng lên lưng hắn.

Linh tế đau đớn ngã xuống ngất đi, từ miệng hắn bay ra một luồng khói đen rồi vô tung vô ảnh bay đi mất.

Lạc Tư Thần nhăn mày " Quả nhiên ta đoán đúng, ma khí từ hắc liên hoa làm người có linh khí bị thương, vậy thì linh khí từ bạch liên hoa cũng là khắc tinh của ma khí".

Lạc Tư Thần bình tĩnh nhìn quanh, thứ kia chắc chắn vẫn ở quanh đây. Y đi tới trước tượng thần của Phác Bửu thần tướng ngẩng đầu lên nhìn, tượng không có bùa trừ tà, là vật chứa hoàn hảo cho ma quỷ trú ngụ.

Lạc Tư Thần đưa linh khí dò xét trong trong tượng " Kỳ lạ, bên trong vẫn bình thường, mặc dù có chút khí tức nhàn nhạt của yêu ma nhưng hiện tại không có ma quỷ nào nhập vào.

Thần thức Lạc Tư Thần phóng ra quanh Vạn Thần Đài, cũng không cảm nhận được luồng khí đen kia, chứng tỏ nó chỉ ở gần đây mà thôi.

Vậy thì còn ở đâu được nữa chứ.

Lạc Tư Thần nhìn chằm chằm bàn thờ thần linh một hồi lâu, đột nhiên hai mắt y sáng lên.

Lạc Tư Thần điều khiển linh khí nâng bàn thờ sang một bên.

" Quả nhiên…".

Phía sau bàn thờ lớn là một bức tường, trên đó không hiểu sao lại treo một tấm gương đồng lớn, trên gương còn được dùng mực đỏ viết lên mấy chữ " Thật Xin Lỗi, Tại Vì Ta Yêu Người" viết ngược.

Lạc Tư Thần sờ lên chữ nhưng không chạm được vào, giống như màn hình cảm ứng thời hiện đại vậy, nhìn thì ở đó nhưng không thể chạm tới.

Lạc Tư Thần làm thủ ấn, y che giấu khí tức rồi thử chạm tay lên gương, lần này bàn tay y đã xuyên qua tấm gương đó.

Lạc Tư Thần không ngần ngại lập tức đi qua tấm gương.

Đập vào mắt y là Vạn Thần Đài đài trống không, chỉ có duy nhất tượng của Phác Bửu thần tướng chiễm chệ ngay giữa bệ thờ, giữa sảnh được trang trí giống như một buổi thành hôn bái đường, vải đỏ trang trí treo khắp nơi, tấm bình phong lớn vẽ hình đôi uyên ương, bàn ghế bày biện đầy đủ.

Điều kỳ lạ nhất là có rất nhiều thiếu nữ mặc hỷ phục chùm khăn vải đỏ đứng xếp thành một hàng dài.

Lạc Tư Thần đếm từng người, tổng có mười ba người, y kiểm tra từng người rồi phải phào " May mắn, đều vẫn còn sống".

Lúc này từ xa vang tới tiếng hát bi ai của nữ nhân kỳ lạ " Ta bị hắn thu hút, cố ý tìm hắn liên hôn, nhưng trái tim hắn lại không ở trên người ta".

" Ta đem đóa hoa đẹp nhất tặng cho ngươi, đóa hoa đỏ đẹp như tình yêu ta dành cho ngươi, vậy mà ngươi cớ nào lại cô phụ tấm lòng của ta, vậy thì thật xin lỗi, bởi vì ta quá yêu ngươi, ở lại chốn không người này đi".

" Thật là xin lỗi, là do ngươi ép ta".

" Thật xin lỗi, chỉ là do ta quá yêu người mà thôi".

Lạc Tư Thần biến y phục trên người thành hỷ phục, lại đội thêm khăn chùm đầu đứng vào hàng ngũ những tân nương.

Khi nãy y đã tra rõ, sau lưng những tân nương này đều bị dán một tấm bùa con rối, cách phá bùa rất đơn giản nhưng y cần phải đưa những người này rời khỏi thế giới trong gương này, nếu không chỉ sợ nữ quỷ kia sẽ không dễ dàng để y được như ý nguyện.

Nữ quỷ vừa đi vừa hát, tiếng hát quỷ dị kèm theo tiếng cười tiếng khóc thất thường của ả làm Lạc Tư Thần hơi khó chịu.

Nghe tiếng chân thì hình như nó đã tới rất gần rồi, nữ quỷ đi tới kiểm tra từng tân nương một, lật khăn che mặt nhìn xong lại cười khằng khặc, sau đó lại hạ xuống tới người tiếp theo.

" Cho các ngươi cũng nếm thử cảm giác bái đường không có tân lang là như thế nào".

" Thế nào, buồn không, buồn không?".

" Có phải cảm thấy đồng cảm với ta không? Chàng ấy đã bỏ mặc ta ngay giữa lú bái đường để đi tìm người tình trong mộng đấy".

" Cuộc tình của họ thật đẹp làm sao, nhưng sẽ có ai thương cho số phận của một kẻ lót đường như ta sao?".

" Bọn họ hoàn toàn quên mất, có một tân nương đang cô độc đứng trong sảnh đường, không có tân lang, không có ai cả, chỉ còn một mình ta vẫn đợi ở nơi đó".

Nói tới đó nữ quỷ đã tới trước mặt Lạc Tư Thần.

Nó lật khăn che mặt của y lên, Lạc Tư Thần lo sẽ bị lật tẩy, có hơi căng thẳng, không chỉ bởi vì y cao hơn hẳn những tân nương còn lại mà còn vì…

Nữ quỷ nhìn chằm chằm Lạc Tư Thần rồi nhăn mày " Ai cho phép ngươi xinh đẹp như vậy, khí tức… còn có chút giống với hồ ly tinh năm đó".

Nữ quỷ tức giận gào lên " Đồ hồ ly tinh, xinh đẹp như vậy muốn quyến rũ chàng ấy sao, ta nói cho ngươi biết chàng ấy thuộc về ta, mãi mãi thuộc về ta".

Nữ Quỷ tung một chưởng đánh tới trên ngực Lạc Tư Thần.

Lạc Tư Thần nhanh chân tránh được, bay lên một đoạn. Nữ quỷ bất ngờ lùi lại mấy bước " Sao có thể? không phải có bùa con rối rồi sao?".

Lúc này Lạc Tư Thần mới có cơ hội nhìn rõ mặt nữ quỷ, thay vì nói là mặt thì giống như một cái rối gỗ được đắp lên những tấm da người chắp vá thì đúng hơn, những mảnh da đã thối rữa thủng lỗ chỗ, có nơi còn rách hẳn một mảng lộ ra bên trong là khung rối gỗ.

Xem ra những cô nương bị bắt tới đây cũng là có lí do cả.

Nữ quỷ thấy Lạc Tư Thần nhìn mặt mình rồi làm ra vẻ mặt kinh khủng thì nó vội che đi khuôn mặt " Không được nhìn, ta giữ gìn lắm đấy, mấy nghìn năm nay đều không hỏng, hôm nay nghe tin chàng ấy xuống trần mới đi ra nhìn một chút, không cẩn thận bị mặt trời chiếu tới mới bị như vậy".

" Ta không quan tâm, tại sao ngươi lại bắt những cô nương này?" Lạc Tư Thần quát.

Nữ Quỷ sửng sốt, nghe giọng y " Ngươi… ngươi là nam nhân?".

Nó đổi điên lên xông tới " Là do ngươi nhìn thấy khuôn mặt này của ta cho nên ta phải móc mắt ngươi ra".

------oOo------

Chương 78: Vạn Thần Đài 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nữ quỷ há miệng lớn răng thịt lẫn lộn nhắm cắn vào vai Lạc Tư Thần.

Lạc Tư Thần sợ nó sẽ làm hại tới những thiếu nữ bất động ở đây liền một chưởng đánh lại nó, đẩy nữ quỷ bay ra tới tận cửa điện, y nhanh chóng cùng lao ra ngoài.

Hai người so mấy chiêu, nhanh tới nỗi mắt thường khó nhìn rõ, cả hai đều mặc hỷ phục thoắt ẩn thoát hiện nhất thời không nhìn ra ai với ai.

Lạc Tư Thần bị đánh lùi lại một đoạn dài, y chạm tay lên ngực, lâu lắm y mới bị thương, xem ra nữ quỷ này vô cùng thâm hậu.

Nữ quỷ bò trên mái nhà của điện thờ " Tiểu tử miệng còn hôi mùi sữa cũng dám đánh với ta, tu vi của ngươi đánh đám tiểu quỷ còn có khả năng, gặp phải ta, hừ, ta làm quỷ cũng đã vài nghìn năm cũng không phải ngồi không rảnh rỗi".

Phiêu Mị thân pháp đã đạt tới tầng thứ ba, chớp mắt liền xuất hiện năm cái Lạc Tư Thần. Đây là sự thần kỳ của Phiêu Mị thân pháp, không phải là phân thân hay ảo ảnh, mà là do y di chuyển với tốc độ vô cùng nhanh khiến cho tàn ảnh xuất hiện.

Thấy Lạc Tư Thần xông lên, nữ quỷ hừ một cái, từ dưới đất trồi lên những thứ đen đen nhớt nhớt, chúng lao tới tấn công Lạc Tư Thần, thứ này sức tấn công không cao nhưng cực kỳ khó chịu, mùi hôi tanh tưởi và sự dính nhớp nháp khiến ai cũng phải nhăn mày.

Năm cái Lạc Tư Thần tạo thành hình tròn, trên tay cầm kiếm bạc chém hết tất cả những thứ kinh tởm kia lao tới. Chém xong thứ kia còn dính lại trên kiếm của y.

Nữ quỷ cười đắc chí xem Lạc Tư Thần chật vật đối phó với đám lâu la " Dám phá hỏng việc tốt của lão nương, ta sẽ để ngươi mãi mãi ở lại đây luôn".

Lạc Tư Thần thu lại Phiêu Mị thân pháp, y tụ lực hai bên bàn tay, rất nhanh trọng lực trong khu vực này tăng lên gấp mười lần.

Đám quỷ trồi lên từ mặt đất bị lực ép này làm cho bẹp dí, lên cũng không được,

xuống cũng không xong, có con thậm chí bị áp lực đè tới mức nổ tung, dịch nhầy hôi thối bắn tung tóe ra xung quanh.

Áp lực cành ngày càng mạnh lên, đè đám quỷ lăn lộn lên nhau rồi cùng nhau nổ tung, mặt đất cũng bị nứt ra một rãnh lớn.

Nữ quỷ nhíu khuôn mặt có lớp da sắp rơi rớt hết ra khỏi khung rồi " Xem ra cũng không phải kẻ dễ chơi, được, lão nương sẽ chơi với ngươi hôm nay".

Lạc Tư Thần ngưng tụ trên tay một cầu nước nhỏ rồi ném tới chỗ nữ quỷ.

Nữ quỷ cười khinh bỉ, nó khẽ nghiêng đầu tránh né, quả cầu nước sượt qua vai bay thẳng ra phía sau " Ha! chỉ có vậy thôi à, hệ thủy sao? một quả cầu nước đó còn khổng đủ cho ta rửa mặt".

Đùng

Ả vừa nói dứt câu, cầu nước va chạm với đỉnh núi phía sau điện thờ, cả ngọn núi nổ tung tan tác lõm xuống một mảnh. Ả mở to con mắt nhìn khói bụi mù mịt sau lưng không dám tin, từ khi nào… " Từ khi nào mà hệ thủy lại có sức công phá mạnh tới vậy".

Lạc Tư Thần tiến lên, nữ quỷ rất khôn khéo lùi lại, ả biết phạm vi năng lực của Lạc Tư Thần ở đâu, y sẽ không động tới điện thờ, vì bên trong còn có đám tân nương.

Lạc Tư Thần liên tục dùng cầu nước tấn công, nữ quỷ cũng liên tục tránh né, mỗi lần như vậy cầu nước lại tạo ra một vụ nổ kinh thiên động địa.

Tình hình hiện tại y không thể tiếp cận được nữ quỷ, nữ quỷ cũng không thể tiếp cận được y, thế trận cứ duy trì mãi như vậy không phải cách hay.

Đột nhiên toàn thân Lạc Tư Thần rùng lên " Chuyện gì thế này?", y đột nhiên rét lạnh rùng mình liên tục.

Nữ quỷ cười the thé " Để ngươi nếm thử mùi vị của địa ngục".

Mỗi khi rùng mình, Lạc Tư Thần đều bị thay đổi cảm xúc, cảm xúc của y như bị thứ gì đó cho phối, y cố giữ cho bản thân bình tĩnh, mắt âm dương mở ra.

Thì ra xung quanh y tồn tại vô số linh hồn, tất cả đều đang đau khổ, gào khóc, kêu oan, oán hận. Linh hồn thì không chịu ảnh hưởng của trọng lực, chúng có thể thoải mái bay lượn quanh người y, mỗi khi có một linh hồn đi xuyên qua y, Lạc Tư Thần sẽ cảm nhận được cảm xúc của linh hồn đó, điều đó làm y mất tập

trung, khó để tiếp tục duy trì trọng lực.

Lạc Tư Thần khó chịu gào lên một tiếng, y không thích cảm giác cảm xúc bị ngoại vật chi phối như vậy.

Cuối cùng, trọng lực xung quanh đã trở về bình thường.

Nữ quỷ chỉ đợi có thế, ả cười khà khà chạy bằng cả tứ chi lao tới nhằm một chưởng đánh chết Lạc Tư Thần.

Lạc Tư Thần cảm xúc lẫn lộn, giây trước vừa đau lòng, giây sau lại nổi giận, tiếp theo lại khóc lóc. Không biết nghĩ tới điều gì, Lạc Tư Thần dần dần giảm được cảm xúc quá đà trên khuôn mặt, rồi từ từ bình tĩnh lại, khuôn mặt y điềm tĩnh ngay cả khi nhưng linh hồn đi xuyên qua cơ thể y.

Nữ quỷ thấy biến thì liền dừng lại, không tiếp tục tiến lên.

Lúc đó, quanh thân Lạc Tư Thần từ bên trong tỏa ra một luồng sáng vàng óng như thần linh hạ phàm, thứ ánh sáng này khiến cho những linh hồn kia cũng dần bình tĩnh trở lại khuông còn điên loạn như trước nữa.

Nữ quỷ đi hết từ bất ngờ này tới bất ngờ khác " Công đức? ở đâu ra nhiều công đức như vậy, ngươi ăn cướp đấy à? nhiều tới nỗi siêu độ được cả đám linh hồn ai oán suốt mấy trăm năm này luôn sao?".

Lạc Tư Thần mở mắt ra, những linh hồn kia cũng quỳ xuống đối với y vái lạy rồi chẳng mấy chốc đã tan biến đi đầu thai.

Lạc Tư Thần lau vệt nước mắt trên mặt, lần này ta y nợ vị thần kia một ân huệ rồi, nếu không có số công đức kia thì y thật khó qua được ải này.

------oOo------

Chương 79: Vạn Thần Đài 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bị tấn công về mặt tinh thần khi khiến Lạc Tư Thần yếu hơn một chút, nữ quỷ lại giáp tới so chiêu, khác với Lạc Tư Thần bị tiêu hao không ít, nữ quỷ hầu như chưa từng ra chiêu nên sức lực cũng lớn hơn.

Chẳng mấy chốc Lạc Tư Thần đã bị dính mấy đòn, trong miệng hộc ra một ngụm máu đỏ, nữ quỷ vẫn sung sức liên tục áp sát.

Nữ quỷ mạnh hơn y tưởng, Lạc Tư Thần muốn ả ta tiêu hao bớt sức lực, y có khả năng tự phục hồi, cũng có khả năng tự động bù đắp linh khí bị hao tổn, nếu đánh lâu dài chắc chắn y vẫn có cơ hội.

Qua mấy lần so chiêu, Lạc Tư Thần lại bị đánh bật ra, lưng y đập vào một thân cây, thân cây nứt vỡ thành bụi mịn.

Lạc Tư Thần nhìn ra được tốc độ của nữ quỷ đang giảm dần, lần này nếu ả áp sát lại gần y sẽ lập tức phản công.

Nữ quỷ mang theo khí thế ắt thắng lao tới " Tiểu tử, cho ngươi một bài học, lần sau đừng có lo chuyện bao đồng".

Bàn tay với móng táy dài nhọn hoắt của ả nhuốm đầy máu, ngay khi chỉ còn cách khoảng mười mét, đột nhiên một luồng sáng từ bên trong điện thờ bay ra đánh thẳng vào lưng nữ quỷ.

Nữ quỷ phun ra một ngụm máu đen lớn, ngã bay ra một đoạn dài, văng ra khỏi cả Vạn Thần Đài rơi xuống vực.

Lạc Tư Thần thu lại chưởng lực đang tụ trong tay, là ai ra tay vậy? Khí tức có chút quen thuộc.

Tử Vu mặc y phục màu trắng thêu hoa văn màu đỏ nổi bật từ trong bóng tối bước ra.

" Kẻ nào to gan dám đụng tới đồ đệ của ta".

Nữ quỷ đáng lẽ đã rơi xuống vực giờ đang bay lơ lửng trên không trung, ả nghe thấy giọng của Tư Vu thì cơn điên trong người như mở khóa, giọng thé thé của

ả trở nên khàn đặc đáng sợ " Cuối cùng ngươi cũng tới, nhìn xem hôm nay nhộn nhịp thế nào, chàng ấy bao năm nay chưa từng xuống trần cũng đã xuống rồi, ngươi mất tích bao lâu nay cũng xuất hiện rồi".

Ả ta gào lên " Năm đó nếu không phải tại ngươi, ta và chàng đã kết thành phu thế, hạnh phúc đời đời kiếp kiếp rồi".

Tử Vu im lặng, năm đó… y vốn đã buông xuôi chúc phúc cho họ, chỉ là không hiểu sao khi tỉnh lại đã thấy bản thân nằm trên giường tân hôn của Lư Bác, còn bị đám người kia lừa dối rằng người y yêu đã chết, chết vì lấy yêu đan trả lại cho y, Tử Vu liều mình tìm tới âm giới để tìm thần hồn còn sót lại của Lư Bác nhưng tìm nhiều năm cũng chưa từng tìm thấy, cho tới khi sau này biết được sự thật rằng y đã phi thăng lên trời, từ đó tới nay chưa từng gặp lại, tại sao đó lại thành lỗi của y được cơ chứ.

" Hạ tiểu thư, chuyện của chúng ta hôm nay nên giải quyết tại đây thôi".

Nữ quỷ cười điên cuồng " Được! được! ta đã vào địa ngục rồi, nhất định cũng phải kéo ngươi xuống".

Quanh thân hai người phát ra khí lực kinh người, tạo thành luồng khí mạnh mẽ thổi bay cả cây cối xung quanh.

Tử Vu tròng mắt hóa thành màu đen, con ngươi đổi thành màu đỏ sáng lên. Đầu tóc màu trắng tung bay lộng trong gió, đôi tai mềm mại được giấu kĩ giờ cũng bại lộ ra không khí dựng thẳng lên, móng tay cũng dài ra, sắc bén vô cùng. Sau lưng có chín cái đuôi trắng muốt dài hơn năm mét uốn lượn, phàn đỉnh đuôi chấm chút sắc đỏ giống như cây bút lông chấm vào mực đỏ.

Phía sau y xuất hiện một con hồ ly cao lớn vô cùng, thậm chí to bằng cả tòa điện thờ này, hồ ly nằm ngủ cuộn tròn thân mình trong chín cái đuôi mèm mại chậm rãi mở mắt rồi đứng dậy, tư thế đã chuẩn bị tử chiến.

Lớp da trên mặt nữ quỷ nóng chảy rớt xuống như người không mặt, ả mặc hỷ phục đỏ chót rách rưới, đầu tóc đen dài quỷ dị tung bay. Phía sau lưng ngàn vạn bộ xương người và đầu lâu xuất hiện chất từ dưới dáy vực lên tới vị trí Lạc Tư Thần nhìn lên vẫn còn trông cao như tòa tháp mười tầng, quỷ khí màu đỏ thoát ra từ đầu lâu tháp uốn lượn lập lờ khắp nơi, những tua quỷ khí lấy tháp đầu lâu làm nguồn dẫn, phá hủy mọi thứ nó chạm phải, chứa đầy oán khí, huyết khí khiến cả bầu trời đen u âm cũng chuyển thành màu đỏ sẫm.

Lạc Tư Thần đứng một bên nhìn, nếu đã là chuyện xưa của sư phụ, vậy thì y không tiện nhúng tay vào.

Trận chiến giữa Tử Vu và nữ quỷ làm rung chuyển trời đất, Lạc Tư Thần chỉ đành tạo ra lá chắn bảo vệ tòa điện thờ này khỏi sụp đổ.

Đến cả ở thế giới bên ngoài, người dân đứng bên ngoài kết giới cũng cảm nhận được rung chấn không rõ từ đâu truyền tới.

Uy lực của cao thủ Đại Thừa cảnh, chỉ thiếu một bước lớn nữa là đạt tới phi thăng, cơ thể cũng xem như một nửa tiên thể quả nhiên có thể dời núi lấp biển.

Hai người đã dời trận đánh tới trên không, dẫu sao ai cũng không muốn tòa điện thờ kia bị sụp đổ.

Lạc Tư Thần thấy trên bầu trời liên tục phát ra những âm thanh lớn và ánh sáng chiêu thức va chạm, chẳng biết chuyện gì xảy ra mà đột nhiên toàn bộ núi đầu lâu kia đều vỡ nát, huyết khí trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Tử Vu mạnh mẽ rơi từ không trung xuống ngã nạnh xuống đất, Lạc Tư Thần vội chạy tới đỡ lấy y.

Tử Vu phun ra ngụm máu lớn " Cô ta huyết tế chính mình chỉ để có thể kéo ta chết cùng, mau chạy đi, cô ta điên rồi", nói xong liền ngất đi.

Không kịp rồi, nữ quỷ đã từ tít không trung lao xuống nhắm ngay chỗ bọn họ. Lạc Tư Thần không còn lựa chọn nào khác.

Y làm thủ ấn, trên trán xuất hiện ấn ký hoa sen ba màu trắng, lam, đen. Cả người như tắm trong hào quang vàng chói bay lên.

Khi y mở mắt, sau lưng xuất hiện một bản thể của y cao lớn khổng lồ, thân mặc bạch y ánh vàng kim, trông như một vị thần nhìn xuống thế gian, một nửa đầu tóc y là màu trắng, một nửa là đen, tròng mắt cũng giống vậy.

Bản thể to lớn ngồi trên một tòa hoa sen, quanh thân từ bàn tay xuất hiện ba đóa liên hoa trắng, lam và đen lơ lửng, trông thì nhẹ nhàng không có lực sát thương nhưng bất giác khiến cho người ta cảm giác được sự uy hiếp to lớn không dám khinh thường.

Đây là lần đầu tiên Lạc Tư Thần gọi ra nguyên anh của mình, đây là hình dáng Nguyên Anh y đã mất công đắp nặn suốt hai năm bế quan.

Nữ quỷ chỉ có điên cuồng lao tới, căn bản không còn não.

Lạc Tư Thần nhìn thẳng vào ả ta, huyết khí từ tứ phía đánh tới, hào quang quanh thân Lạc Tư Thần va chạm với nó, cảm giác như có tiếng chuông đồng

vang lên khiến vạn vật giác ngộ, huyết khí hoàn toàn sợ hãi lui lại.

Lam liên hoa mang theo trọng lực toàn phần nhẹ nhàng bay tới gần nữ quỷ, ngay trước khi ả chạm vào được Tử Vu thì đã bị trọng lực kẹo nằm bẹp dí dưới đất. Cảm giác giống hệt y như Lạc Tư Thần năm đó ở dưới đáy hồ cố chạm vào trọng thủy liên hoa tìm đường sống vậy.

Nữ quỷ tu luyện cả mấy nhìn năm đương nhiên không đơn giản, không lâu sau đã cố gượng dậy được trong khi toàn bộ cây cối và đất đá xung quanh đã sụp đổ và nứt gãy. Thế nhưng việc ả có thể làm cũng chỉ có vậy, nhờ có sư phụ tiêu hao sức lực của ả nên y mới có thể thuận lợi như vậy.

Bạch liên hoa tiếp theo sau chậm rãi bay tới, ngay khi cánh hoa chạm nhẹ vào nữ quỷ, hét lớn thấu vang bầu trời vọng ra cả thế giới bên ngoài.

Linh khí từ bạch liên hoa dần đần từng chút ăn mòn ma khí trên người ả, ăn tới đâu thì thân hình cả tan biến tới đó, đó không phải chỉ là thân thể mà là cả linh hồn cũng bị ăn mòn. Tiếng hét đau đớn thảm thiết, một giây trôi qua cứ như dài cả một năm.

" Không!!! Ta còn chưa giết được hồ ly tinh".

" Lư Bác!! Phác Bửu!! chàng có nghe ta nói không?".

" A!!! Ta hận chàng!".

Ngay sau khi nữ quỷ hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này thì Lạc Tư Thần cũng khuỵu xuống, y đã tiêu hao quá nhiều, nguyên anh cũng biến mất theo.

Nữ quỷ không còn, thế giới trong gương cũng bắt đầu sụp đổ, y phải nhanh chân lên nếu không toàn bộ đều sẽ bị mắc kẹt lại nơi này.

Lạc Tư Thần vác Tử Vu trên vai, chạy nhanh vào điện thờ, y cắn đầu ngón tay cho chảy máu rồi gạch lên từng lá bùa sau lưng các cô nương.

Y biến ra dây leo cuốn hết bọn họ vào rồi kéo theo đi tới trước gương.

Trời đã gần sáng nhưng người dân vẫn đứng đầy bên ngoài Vạn Thần Đài, người lo lắng liệu con gái nhà mình có được cứu ra hay không, có người tới vì hóng chuyện.

Sau mấy lần cảm nhận được những rung động kỳ lạ thoát ra từ nơi này thì ai ai cũng căng thẳng.

Linh tế ban đầu đi cùng Lạc Tư Thần vào lúc này đã tỉnh lại, dường như không nhớ điều gì mà chạy ra ngoài, đụng phải lớp chắn vô hình do Lạc Tư Thần tạo ra thì ngã ngửa ra " Chuyện gì thế này?".

Trưởng Linh Tế còn định hỏi hắn câu này đấy, lão vừa định lên tiếng thì bên trong điện thờ phát ra những âm thanh bịch bịch như tiếng cơ thể rơi xuống đất.

Lạc Tư Thần rũ mắt nhìn những cô nương nằm la liệt trên đất " Thất lễ rồi". Y vác theo Tử Vu đi ra phá bỏ phong ấn.

Trưởng linh tế vốn đang dựa vào lớp chắn, tự dưng ngã chúi một cái xuống đất liền tự hiểu mọi chuyện đã có kết quả.

Lạc Tư Thần vội vàng đi ra " Những cô nương kia ta đã cứu ra, giờ ta có việc phải đi trước, không cần cảm tạ gì hết".

Người dân có con gái mất tích chỉ nghe tới vậy liền lạp tức chạy vào điện thờ, cùng lúc đó các cô nương kia cũng đỡ dìu nhau bước ra, bọn họ vui mừng phát khóc nhận lại nhau.

Trưởng linh tế nhìn Lạc Tư Thần biến mất như một con gió thì thở dài, lão quyết định rồi, trở về sẽ tạc một tượng rối cho y, đặt y lên bệ thờ cạnh vị kia để thờ cúng, sau sự việc hôm nay, người dân ở đây vốn đã tín thần, thấy Lạc Tư Thần xả thân giúp họ như vậy cũng tự nhiên trở thành một tín đồ của y. Còn không ngại truyền tai nhau rằng đó là hiện thân của một vị thần tới giúp đỡ bọn họ.

" Đúng vậy, lúc lễ du thần diễn ra y còn được vị thần kia cầm tay cùng đi cơ mà".

" Thật có lý".

------oOo------

Chương 80: Vạn Thần Đài (Kết)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tử Vu giao đấu với nữ quỷ hơn một canh giờ, không chỉ linh khí tiêu hao mà còn bị thương khá nặng, cũng may y vốn là yêu thú hóa hình mà thành cho nên độ dẻo dai của cơ thể cũng hơn người bình thường nhiều lắm. Lạc Tư Thần đưa Tử Vu về quán trọ, giúp y băng bó vết thương, lúc y quay về Huyền Tề còn chưa ngủ dậy.

Nghe tiếng lục đục, Huyền Tề mới ngáp ngủ ngồi dậy " Xuất hành rồi hả, sớm vậy?".

Lạc Tư Thần cạn lời với nó, y đặt Tử Vu lên giường " Để cho y nghỉ ngơi một lát, ta cũng bị thương rồi, ở lại nơi này vài ngày đi đã".

Ở đại lục này, một con quỷ mấy ngàn năm như vậy thực ra cũng rất hiếm, may mắn có sư phụ tới nếu không một mình y đối phó với nữ quỷ kia quả thật có chút khó khăn, chắc chắn sẽ không chỉ bị thương nhẹ như hiện tại.

Lạc Tư Thần lấy linh đan mà Tử Vu trước kia đưa cho y từ trong túi trữ vật ra đưa vào miệng sư phụ mình, linh đan vào miệng liền hóa thành một luồng linh khí ấm áp từ từ chữa lành những vết thương trong cơ thể.

Qua hai canh giờ, Tử Vu rốt cuộc tỉnh lại. Lạc Tư Thần đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần ở dưới đất.

Tử Vu ngồi dậy, dáng vẻ vẫn vô ý hữu tình mà lộ ra vẻ yêu mị vốn có của hồ ly. Lạc Tư Thần biết rõ đó là tính cách vốn có của sư phụ mình, đến cả y sau khi luyện xong Mị Hoặc tâm pháp cả người cũng có thể toát ra khí chất mị hoặc nhưng lại thêm một tầng cao lãnh, cấm dục.

Có lẽ nữ quỷ kia nói đúng, y và sư phụ y nó loại khí chất mị hoặc giống nhau.

" Nữ quỷ kia đã bị ta đánh tan hồn phách rồi sư phụ".

Tử Vu rũ mắt ừm một tiếng, giống như đang hồi tưởng lại chuyện xưa. Qua một hồi thật lâu sau Tử Vu mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt quay trở lại điềm tĩnh mà không ai đoán ra y đang nghĩ gì.

" Ngươi biết một số đại thế gia trên đại lục này chứ?".

Lạc Tư Thần đáp " Biết", y từng đọc qua sách viết về vấn đề này trong tàng thư các.

Một đại thế gia có sức mạnh ngang với đại môn phái, điểm khác nhau là môn phái chiêu mộ đệ tử từ khắp nơi tới tu luyện, làm việc cho môn phái, còn trong đại thế gia toàn bộ đều là con cháu trong nhà, vô cùng phức tạp, chia làm nhiều hệ nhưng chủ yếu là có chính hệ và phụ hệ, cũng giống như dòng chính và dòng thứ trong các gia tộc.

Những tài nguyên tốt nhất đều dành cho con cháu dòng chính, còn phụ hệ đều là trợ thủ mà thôi. Các đại thế gia đều là những gia tộc có nguồn gốc lâu đời, năm xưa có tứ đại gia tộc nổi tiếng khắp thiên hạ bao gồm Lư gia, Hạ gia, Triệu gia và Chấn gia. Vì lí do nào đó mà Triệu gia đã suy tàn và biến mất khỏi giới tu luyện rất nhiều năm, cho nên hiện tại chỉ còn tam đại thế gia tranh đấu khắp nơi.

Tử Vu nghe Lạc Tư Thần nói thì thầm tán thưởng trong lòng rồi nói " Đúng vậy, còn nữ quỷ kia chính là đại tiểu thư dòng chính năm xưa của Hạ gia, tên là Hạ Vũ Quyên, năm đó cũng là một thiên tài nổi bật rất có tiền đồ, vô cùng được Hạ gia chủ sủng ái".

" Sau này nếu gặp phải Lư gia thì hãy tránh né đừng gây chuyện với họ, còn Hạ gia… ngươi cũng đừng nên có quan hệ gì với bọn họ, những kẻ đó hẳn là biết tới Hạ Vũ Quyên sau khi chết hóa thành quỷ nên tìm cách giấu cô ta ở đây bao lâu nay, bọn họ sẽ sớm biết chuyện chúng ta làm đêm qua, với tính cách của chúng ắt sẽ tìm ta và ngươi để tính sổ".

" Nhưng mà… chuyện cô ta làm ô uế tượng thần của Lư Bác cũng sẽ nhanh chóng truyền tới tai của Lư gia, sau vụ việc hủy hôn ngay giữa lễ bái đường năm đó hai nhà sớm đã thành thù, chuyện này Lư gia chắc cũng sẽ không để im".

Lạc Tư Thần đáp " Người yên tâm trở về môn phái đi, bọn họ gây sự cũng không dám đơn phương độc mã lẩn vào môn phái gây sự, ta sắp tới cũng đi tới một nơi rất xa, bọn họ sẽ không biết được đâu".

Tử Vu liếc mắt một cái cũng biết Huyền Tề ngồi trong góc bên kia là ma thú, liên kết với lần y giúp Lạc Tư Thần tìm thấy mảnh thần cốt thứ hai kia " Ngươi định tìm đường tới ma giới?".

Lạc Tư Thần không đáp nhưng đáp án rất rõ ràng, Tử Vu cũng không khuyên gì thêm chỉ nói " Thâm Hải thuộc địa phận quản lý của tiên giới, có thiên binh của tiên giới canh giữ, ngươi phải cẩn thận, thần tiên không được tự ý hạ phàm ảnh hưởng nhân quả nhưng ở Thâm Hải thì bọn họ có thể xuất hiện đấy".

" Đa tạ sư phụ chỉ bảo".

Không qua bao lâu, Tử Vu đứng dậy, thương thế mới hồi phục hai phần " Ta trước tiên về môn phái, ngươi hãy bảo trọng".

" Chờ đã…" Huyền Tề ấp úng gọi với lại " Có thể giúp ta đưa thứ này cho đám Tiểu Đằng Xà hay không?".

Nó lấy ra một chiếc lông khá dài màu đen óng đưa cho Tử Vu " Là lông đuôi của ta, nhổ ra đau lắm đấy, bảo bọn họ là quà tín vật trao đổi, nếu bọn họ gặp nguy hiểm gì thì ta với Lạc Tư Thần bên này có thể cảm ứng được".

Tử Vu nhận lấy " Được, nể tình đồ đệ của ta, ta sẽ giúp ngươi".

Huyền Tề không ngờ lại thành công, nó mừng rỡ lên " Tốt quá, hồ ly này tốt bụng thật đấy".

Tử Vu híp mắt hồ ly nhìn nó, Huyền Tề giả ngu giả điếc giả câm.

------oOo------

Chương 81: Trấn Già Văn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở lại thêm một ngày, sáng sớm hôm sau Lạc Tư Thần lập tức lên đường.

Bay suốt nửa tháng, Lạc Tư Thần hạ xuống nghỉ ngơi ở một thị trấn nhỏ ven sông cạnh thác nước lớn. Tốc độ bay của Huyền Tề rất nhanh, so với những thần thú có khả năng bay thì tốc độ của nó hoàn toàn có thể đứng trong ngũ đại, thế mới thấy đại lục này rộng lớn biết bao nhiêu.

Cảnh sắc nơi đây thật đẹp, trang phục của ngươi dân nơi đây cũng khác với ở trung tâm đại lục, là loại thổ cẩm nhiều màu sắc, trên đầu đội mũ trang trí bằng bạc, trên người cũng treo nhiều loại trang sức bằng bạc, khi di chuyển vang lên những tiếng kim loại vui tai.

Nơi này cách xa trung tâm đại lục, sống tách biệt nhiều năm nên văn hóa cũng có chút khác.

Huyền Tề về không gian khế ước nghỉ ngơi, nó đã bay nhiều ngày, Lạc Tư Thần không muốn bóc lột sức lao động của nó, y vẫn là coi nó như một người bạn.

Lạc Tư Thần đi bộ vào trong trấn, người ở đây thấy y ăn mặc kỳ lạ, nhan sắc trấn động thì cứ nhìn y chằm chằm.

Lạc Tư Thần nể tình cảnh đẹp non nước ở đây nên mặc kệ không quản bọn họ.

Phía trên là thác nước lớn chảy ào ào xuống con sông bên dưới, cá từ dưới nước thỉnh thoảng nhảu lên mặt nước cong mình uốn lượn, loại cá này có màu như trong suốt, khi nhảy lên có ánh mặt trời chiếu qua thì ánh lên màu bảy sắc như cầu vồng.

Một bên sông trồng đầy loại cây có hoa màu trắng và tím nhạt, đang đúng mùa hoa nở cánh hoa rụng đầy dưới đất tạo nên khung cảnh đẹp như mộng.

Nửa bên sông còn lại là một thị trấn nhỏ, có lẽ công việc chính của người dân đều liên quan tới trồng trọt, khắp nơi đều có thể ngửi thấy mùi thảo dược và trà, bên đường cũng nhìn thấy những đãi trà của người dân phơi trên mái nhà gỗ.

Chỉ ngửi thôi cũng khiến tinh thần cảm thấy sảng khoái, với một người yêu thích trà như Lạc Tư Thần mà nói chính là sự hấp dẫn rất lớn.

Y ghé vào một quán trà nhỏ, gọi loại trà ngon nhất của người dân nơi này, chủ quán mặc dù thấy y là người nơi khác tới có chút tò mò nhưng vẫn nở nụ cười tiếp đãi khách sáo.

Ấm trà nóng hổi được bê ra, phát ra hương thơm ngọt nhẹ, Lạc Tư Thần thổi thổi ly trà nhấp thử một ngụm.

" Tuyệt phẩm! Trà này được làm từ gì vậy ông chủ?".

Ông chủ quán trà lau lau tay vào cái khăn vắt trên vai, là một người nam nhân già tóc đã bạc trắng, râu dài tới qua ngực, lưng còng nhưng đi lại vẫn khá nhanh nhẹn " Là loại trà đặc biệt của thị trấn này, làm từ hoa Kính Thần, trên trà cũng gọi là trà Kính Thần luôn".

" Là loại hoa bên bờ bên kia sao?" Lạc Tư Thần hỏi.

" Đúng vậy, loại cây này chỉ có ở duy nhất nơi này, nơi khác trồng cũng không sống được, người dân ở đây đã làm cái nghề này suốt mấy nghìn năm nay rồi".

Lạc Tư Thần thưởng thức xong trà còn luyến tiếc mà bỏ tiền ra mua một số lượng lớn bỏ vào túi trữ vật.

Khi Lạc Tư Thần định rời đi, ông chủ quán trà liền nhắc y " Hoa Kính Thần cũng được ủ thành rượu, uống vô cùng ngon, nếu ngươi muốn thử có thể tới quán của lão Bân cách nơi này mấy con ngõ".

" Được, cảm tạ ông chủ" Lạc Tư Thần chắp tay chào.

Đi đi một hồi, y phát hiện hình như y bị lạc đường rồi.

Thị trấn nhỏ này nói nhỏ cũng không nhỏ, chủ yếu do các nhà dân đều cách nhau một đoạn, xung quanh cũng có rất nhiều cây, nơi này lại nằm ngay dưới chân núi rậm rạp nên khá khó định hướng.

Chẳng hiểu sao y lại đi nhầm lên núi, khi nhận ra thì đã thấy quán trà vừa rồi ở tít dưới kia. Lạc Tư Thần quyết định đi tiếp, ở độ cao này y có thể nhìn rõ đường phố bên dưới.

Đi tiếp mấy bước, Lạc Tư Thần nhìn thấy thứ gì đó ở bên kia, y chậm rãi tới gần.

Y kinh ngạc nhìn tượng thần cao ba mét trước mặt, y nhớ không sai thì đây chính là vị thần ở lễ du thần hôm đó, bên cạnh tượng ngài còn có một bức tượng

khác, nhìn dáng vẻ này có vẻ là nam, có điều phần mặt tượng còn chưa được tạc xong, có lẽ để ở ngoài rừng núi ẩm ướt nên đã bị mọc rêu xung quanh.

Lạc Tư Thần ngước lên trên đỉnh núi, nếu y cảm nhận không sai thì trên đỉnh núi này có một tòa điện thờ của người dân nơi này dựng lên, bọn họ vậy mà bỏ mặc một bức tượng thần ở nơi này không chăm sóc, không sợ thần linh biết được sẽ không vui sao?

Lạc Tư Thần còn nhớ lời hứa của mình với vị thần y không biết tên này, y lấy ba nén hương từ túi trữ vật thắp lên, ở đây không có bát hương, y chỉ đành cắm hương ở dưới chân tượng " Ta không thất hứa đâu nhé".

Bỗng người dân ở đâu tới chạy đầy tới vao vây lấy y, Lạc Tư Thần không muốn làm người dân vô tội bị thương, y chỉ đứng im xem họ định làm gì. Y quả thực có chút yêu mến với người dân ở nơi này…

Từ sau nhóm người dân bước ra một người nam nhân trung niên, cả người mặc thổ cẩm sặc sỡ, chủ yếu nhất là màu đỏ, tay cầm quài trượng bằng gỗ khá lớn, trên đó còn treo một ít dây vải và chuông bạc nhỏ.

" Ngươi ngoại lai kia, ai cho phép ngươi thờ cúng cho bức tượng này, người đâu! mau bắt hắn lại".

Lạc Tư Thần muốn thì không ai có thể chạm được vào y nhưng y thắc mắc rốt cuộc người nơi này tại sao lại có thành kiến với bức tượng tới vậy.

Bọn họ áp giải Lạc Tư Thần lên đỉnh núi, tới điện thờ, rồi mở ra một mật thất dưới mặt đất đẩy y vào.

Lạc Tư Thần mờ mờ mịt mịt không hiểu làm sao, trong mật thất tối om không nhìn thấy gì, nhưng với tu vi hiện tại của y căn bản không cần dùng mắt để nhìn cũng biết xung quanh có những gì.

" Là ai mới tới vậy?".

Giọng nói thầm thì nhỏ nhẹ của nữ nhân vang vào tai Lạc Tư Thần, linh lực trên tay y tạo thành một quả cầu soi sáng sự vật bên dưới mật thất.

Một thiếu nữ thanh tú mặc đồ tương tự giống người nam nhân trung niên khi nãy bước từ từ ra sau dãy tủ gỗ cũ kĩ đầy bụi bặm.

Lạc Tư Thần kể sơ qua quá trình y bị bắt tới nơi này, thiếu nữ kia kinh ngạc nhìn y không nói nên lời.

" Cô sao vậy?".

Thiếu nữ di chuyển tới cái ghế đẩu nhỏ gần đó ngồi xuống, tiếng trang sức bằng bạc trên người va chạm vào nhau " Chẳng giấu gì huynh, ta là cháu gái của người đã ra lệnh bắt huynh vào đây".

" Ta là thánh nữ của nơi này, là người kế vị ông nội ta trở thành tư tế ở điện thờ, bức tượng đó thật ra là do ta tạc ra".

Nghe tới đây tới lượt Lạc Tư Thần không ngờ tới.

" Ta nằm mơ được thần linh chỉ điểm để tạc ra bức tượng này, nơi này xưa nay chỉ thờ mỗi Nguyệt Thần và một số vị thần quan khác, sau khi ta tạc gần xong bức tượng này thì không hiểu sao nước sông đột nhiên dâng lên như muốn nhấn chìm nơi này, ông nội ta làm lễ xin chỉ thị của thần mới biết Bảo Hoan công chúa, con gái của Thiên Đế không vui, không cho phép tiếp tục tạc tượng kia, cũng không cho phép bọn ta thờ cúng, nếu không sẽ trút giận lên nơi này".

" Ông nội tức giận ta tự ý tạc tượng nên cho người nhốt ta vào đây, huynh lại thờ cúng bức tượng kia, ông sợ Bảo Hoan công chúa biết được sẽ cho nhấn chìm toàn bộ trấn, giờ này chắc lại đang tế lễ xin chỉ thị của thần, mong Bảo Hoan công chúa nguôi giận rồi".

Lạc Tư Thần rất muốn nói cái cô công chúa gì kia thật sự vô lý, nơi này cũng không thờ nàng ta bao giờ, người ta muốn thờ thêm vị nào thì thờ, mắc gì đi gây sự như vậy, không phải thần tiên không được phép nhúng tay vào nhân gian sao?

" Vậy tại sao các người không phá bỏ bức tượng kia hay chuyển tới nơi khác không phải tốt rồi sao?".

Thiếu nữ thở dài " Không biết làm sao, kể từ khi hoàn thành tạc tượng thì không có ai có thể tới gần bức tượng đó, mỗi khi muốn lại gần trong năm bước chân đều bị một lực vô hình đánh bay, muốn đưa tới nơi khác cũng không thể, bọn ta không còn cách nào"

Lạc Tư Thần nhíu mày, khi nãy y không những đứng rất gần tượng, còn cắm hương ngay dưới chân tượng, làm gì có màn chắn nào.

Ngay lúc này có tiếng dân làng hô hào tán loạn.

" Mau chạy lên núi, Bảo Hoan công chúa nổi giận rồi".

" Chạy mau, nước từ trên thác đang đổ ào ào xuống".

Lạc Tư Thần phá cửa hầm bay ra bên ngoài, nhìn thấy người dân dưới trấn thi nhau chạy lên điện thờ, phía bên trên thác nước ào xuống như sóng thần.

Y nhanh chóng bay xuống núi đi vào trấn, bắt gặp người đàn ông kia nãy, người mà cô nương kia gọi là ông nội đó vẫn còn đứng trước cửa nhà.

Lạc Tư Thần đi tới kéo tay ông ta " Nước sắp tới rồi, sao ông còn đứng thần ra đó".

" Thân là tư tế của nơi này, ta không thể bỏ mặc thị trấn này chết đi như vậy, nếu nơi này bị tàn phá thì ta cũng phải chết cùng nó".

Lạc Tư Thần nhìn sóng nước lớn đang rơi dần xuống, y liều mình bay lên không trung, một cánh tay dứng thẳng lên tạo thành một lớp chắn bảo vệ bao bọc toàn bộ thị trấn này.

Sức nước lớn mạnh đập thẳng vào lớp phòng vệ của Lạc Tư Thần tạo thành âm thanh nước xối vô cùng lớn.

Dưới áp lực lớn như vậy, Lạc Tư Thần tập trung toàn bộ tinh thần chống đỡ, nhưng dòng nước này cứ như không có điểm cuối, cứ chảy mãi đổ mãi, giống như đang xả một cơn giận vậy. Lạc Tư Thần thầm nghĩ, xem ra thần tiên cũng không phải ai cũng tốt.

Cứ như vậy qua ba canh giờ, hai cánh tay của Lạc Tư Thần đã mỏi nhừ sắp không chống đỡ nổi nữa.

Ở tiên giới, bên ngoài Thất Sắc Cảnh Tôn.

Bảo Hoan công chúa tiên lực đánh xuống dòng thác, vô cùng tức giận nhìn nhân loại đê hèn kia chống đối lại mình.

Nguyệt thần theo sau đệ tử mình đi tới " Để xem là vị khách quý nào hôm nay lại tới Thất Sắc Cảnh Tôn của ta nào? A! thì ra là Bảo Hoan công chúa".

Nguyệt thần thấy Bảo Hoan công chúa vẫn không chịu dừng tay liền đánh ra một chiêu chặt đứt luồng tiên khí của nàng ta " Bên dưới thác là tín đồ của bổn tiên, không biết Bảo Hoan công chúa nhân lúc ta không ở nhà là đang làm gì?".

" Ta…" Bảo Hoan vội giấu đồ vật trong tay " Ta chỉ là dạy bọn chúng một bài học vì dám không coi ta ra gì".

Nói xong liền chạy đi mất, nàng ta là con gái cưng của Thiên Hậu với Thiên Đế,

ai dám làm gì nàng ta.

Nguyệt Thần phất tay ý bảo đồ đệ bên cạnh lên Cửu Trùng Thiên bẩm báo sự việc với Thiên Đế, một bên lại bảo đồ đệ khác đi xuống xem tình hình dưới thác ra sao.

Lạc Tư Thần đuối sức rơi xuống mặt nước được người dân vớt lên bờ, tư tế nhìn y với ánh mắt sùng bái, người dân ban đầu đều trách chuyện xảy ra là do y tự ý thắp hương thờ cúng bức tượng kia, nhưng hiện giờ bọn họ đều lo lắng cho y, duy trì đỡ lấy sức nước lớn như vậy trong thời gian dài thế kia là điều gần như không thể.

Lúc này từ trên đỉnh thác ánh lên ánh sáng, mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn, một tiên nữ từ từ bay xuống dọc theo con thác đi xuống tới trước mặt mọi người.

Thanh Lạc xuất hiện trong bộ y phục màu lục nhạt nhí nhảnh, trên đầu còn cài bông hoa màu vàng.

Thanh Lạc trước khi được Nguyệt Thần điểm mặt chỉ tên chọn làm đệ tử đưa về tiên giới tu luyện thì cũng là người dân của trấn nhỏ này, khi nàng hạ phàm xuống đây người dân cũng không xa lạ gì nữa.

Trấn Già Văn là trấn ngay gần sát tiên giới, hưởng được không ít tiên khí cho nên mới có phong cảnh tuyệt đẹp như hiện tại, cũng bởi gần sát tiên giới nên thỉnh thoảng cũng có vài vị tiểu tiện tới chơi, nói về độ tín thần thì nơi này hoàn toàn có thể xếp thứ nhất thứ hai trên thiên hạ.

Thanh Lạc tới gần Lạc Tư Thần, nàng vẫn nhớ như in, tối hôm đó ở cùng người này, hỏa thần, còn có huynh ấy, nhờ bọn họ mà nàng từ Thanh Trúc công chúa ở trần gian có thể hoàn thành hình phạt sớm hơn dự tính, trở về tiên giới tiếp tục tu luyện.

Chỉ là không ngờ có thể gặp lại sớm như vậy, người này hình như tên là Lạc Tư Thần, nàng cũng tò mò muốn hỏi về tình hình của tam ca hiện tại thế nào, còn có hỏa thần, vì sao còn chưa trở về tiên giới.

Thanh Lạc giúp Lạc Tư Thần trị thương, cùng với khả năng tự hồi phục của y thì chỉ qua nửa canh giờ đã tỉnh lại.

Lạc Tư Thần mở mắt nhìn thấy Thanh Lạc thì lập tức nhận ra " Là cô?".

Hai người hàn huyên một hồi, sau khi báo xong tình hình của Đông Phương Danh và Nghê Hiên hiện tại thì Thanh Lạc mới tha cho Lạc Tư Thần.

" Chuyện thác nước kia ngươi không cần để tâm, Nguyệt Thần đã xử lý xong rồi, dẫu sao trấn Già Văn bao đời nay đều thờ phụng Nguyệt thần không phải vô ích".

Lạc Tư Thần cũng không muốn truy cứu, chuyện này liên quan tới tiên giới, y hiện tại vẫn là người thường, đánh không lại với tiên nhân, việc này chỉ đành tạm ra sau đầu.

" Ngươi tới sát biên giới tiên giới như vậy làm gì?".

Lạc Tư Thần đương nhiên không nói thật " Ta chỉ là đi du ngoạn quanh thiên hạ, nghe nói cảnh sắc địa tiên giới vô cùng đẹp cho nên mới tới đây xem sao".

Tiên giới cũng chia làm hai phần, một là địa tiên giới, hai là thiên tiên giới. Thiên tiên giới là nơi chỉ khi phi thăng mới có thể tới, nằm ở Cửu Trùng Thiên. Địa tiên giới là khu vực sống của một số vị thần tiên ở dưới nhân gian, người thường cũng có thể tới nhưng địa hình hiểm trở, một số vị tiên sẽ đặt cấm chế khiến người khác ở ngoài không đi vào được lãnh địa của mình.

Ví dụ như Thất Sắc Cảnh Tôn của Nguyệt Thần, Bách Hoa Cốc của Mộc Thần, ngoài ra các yêu tiên tộc cũng đều có lãnh địa ở địa tiên giới.

Chỉ những vị thần có chức vị cao mới có thể sống tại Cửu Trùng Thiên, nhưng những vị thần có chức vị cao như Nguyệt Thần cũng có thể lựa chọn ở tại địa tiên giới vì yêu thích.

Thanh Lạc nghe Lạc Tư Thần nói vậy thì hai mắt sáng lên " Ta có thể dẫn đường đấy, yên tâm Nguyệt Thần dễ tính lắm, ta dẫn ngươi tới Thất Sắc Cảnh Tôn chơi nhé".

Lạc Tư Thần còn đang lo lắng làm sao để vào được địa phận tiên giới một cách suôn sẻ " Được như vậy thì còn gì bằng, đành nhờ Thanh Lạc tiên tử chỉ đường giúp ta".

" Không có gì, không có gì! Dạo này ta rảnh lắm, rảnh phát chán luôn, đi thôi!" Thanh Lạc định kéo Lạc Tư Thần đi.

" Đợi đã, cho ta một chút thời gian, ta có việc muốn đi làm" Lạc Tư Thần nói.

Thanh Lạc mỉm cười " Được, đi nhanh về nhanh nhé, ta đợi ngươi ở đây".

Lạc Tư Thần đa tạ rồi quay lưng bay lên núi, y tìm được đúng vị trí bức tượng kia, y không hiểu sao phải tạc thành hai người đứng cạnh nhau như vậy, không

lẽ vị thần kia có người trong lòng là nam, mà thôi kệ đi, không phải việc của y.

Lạc Tư Thần thuận lợi tới được gần bức tượng, y vẫn không tin không ai có thể tới gần bức tượng này.

Lạc Tư Thần nhẹ nhàng nâng cả bức tượng lên, y bay tới điện thờ trên đỉnh núi đặt bức tượng lên bệ thờ trống không bên dưới Nguyệt Thần, sau đó dùng linh lực nhẹ nhàng từng chút tẩy rửa sạch sẽ đám rêu bám trên đó.

Xong xuôi y mới mỉm cười thắp hương vào bát hướng trên bệ thờ.

Ở tiên giới, Cổ Đại Thần Điện.

Thiên Dạ nhập hồn vào bức tượng vô tri kia, cảm nhận được từng cái chạm nhẹ nhàng của Lạc Tư Thần khi tẩy rửa tượng thần, cả người y như có dòng nước ấm chảy qua mỗi chỗ Lạc Tư Thần chạm qua, trên khuôn mặt băng lãnh rốt cục không chịu được nở ra một nụ cười, đôi lông mày giãn nhẹ ra.

------oOo------

Chương 82: Chịu Phạt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi Lạc Tư Thần rời khỏi trấn Già văn y còn xách theo mấy vò rượu, nhấp thử một ngụm quả nhiên là thơm ngon tuyệt đỉnh, hương vị hơi ngọt, có mùi thơm đặc trưng của hoa Kính Thần, uống vào cảm giác thanh mát chảy dọc theo cổ họng sau đó hơi ấm lên một chút ở cuống họng, hương thơm đọng lại là vị cay nhẹ. Trong rượu còn có một lượng nhỏ linh khí sót lại từ hoa Kính Thần, khiến tinh thần người uống minh mẫn, kinh mạch như được đả thông.

Lạc Tư Thần yêu thích không thôi, y uống thêm mấy chén mới luyến tiếc cất vào túi trữ vật.

Thác nước ở trấn Già Văn cao vô cùng, nói không ngoa là ngửa đầu nhìn không thấy đỉnh, đã vậy vách núi lại dựng đứng không có điểm tựa, người thường đám bảo không thể nào trèo lên được.

Kể cả với một người tu luyện như Lạc Tư Thần coi như đi lên không khó, nhưng kết giới bao phủ Thất Sắc Cảnh Tôn sẽ chặn y ở bên ngoài, nhìn từ bên ngoài vào chỉ trông như một ngọn núi bình thường mà thôi.

Thanh Lạc làm phép, một vết nứt nhỏ đủ một người đi qua xuất hiện, bên trong này mới là cảnh vật thật sự của nơi này.

Lạc Tư Thần đã thấy qua không ít cảnh sắc đẹp trên thế gian nhưng nơi này phải dùng từ kinh hồng lạc diễm để miêu tả, quả không hổ danh nơi có cảnh sắc đẹp nhất tiên giới.

Một rừng cây nở đầy những chùm hoa màu vàng rực rỡ, bên cạnh là dòng suối nhỏ róc rách uốn lượn chảy qua những hòn đá trong suốt, trên suối mọc ra những bông hoa sen cũng trong suốt như thủy tinh, khi ánh mặt trời chiếu qua khiến bông hoa tỏa ra màu bảy sắc cầu vồng, màu sắc này chiếu xuống mặt nước khiến cho nơi này giống như miền cực lạc an yên.

Thanh Lạc hớn hở chỉ cho Lạc Tư Thần " Nhìn xem, đây là suối Tẩy Trần nổi tiếng toàn tiên giới, có thể tẩy kinh phạt tủy cho người thường, thanh lọc tà khí, loại bỏ tà niệm, khi tu luyện trong đó có thể giúp cảm thụ tinh hoa đất trời dễ dàng hơn, năm xưa ta chỉ là người thường, được sư phụ đưa về đây mới bắt đầu tu luyện, vừa tu luyện vừa học cách trồng thuốc, học chế thuốc và kiến thức về y dược, với tư chất của ta căn bản không thể phi thăng, nhờ có sư phụ cho ta tu

luyện tại con suối này, sau rất nhiều năm ham chơi thì ta cũng xem như miễn cưỡng đạt tới chức vị tiểu tiên" Thanh Lạc cười hì hì nói.

Lạc Tư Thần thầm cảm thán, trong tam đại kỳ bảo giúp tịnh tâm, minh mẫn trên đại lục thì y đã gặp được hai cái.

Đứng thứ hai, suối Âm Dương.

Đứng thứ ba, suối Tẩy Trần.

Chỉ thiếu vị trí đứng thứ nhất, gốc cây Bồ Đề ở Bách Hoa Cốc nữa là đủ.

Thanh Lạc lại chỉ những đóa hoa sen " Đó là Thất Sắc Liên Hoa, một trong ngũ đại kỳ hoa, Nguyệt Thần vô cùng yêu thích loại hoa này cho nên mới cho dựng Nhật Nguyệt Quán ở đây".

Lạc Tư Thần đi theo Thanh Lạc một hồi, từ xa cũng đã nhìn thấy vững chữ lớn bên kia " Nhật Nguyệt Quán".

" Bên kia là Nhật Nguyệt Quán của Nguyệt Thần, ta không thể đưa ngươi vào được, Nguyệt Thần không cho phép đưa người lạ vào đó, đó là nơi các đồ đệ của người học tập cũng là y quán của Nguyệt Thần".

Lạc Tư Thần giả vờ hỏi một cách vô tri " Cô biết Thẩm Hải ở đâu không?".

Thanh Lạc lập tức trầm lặng lại như nhớ lại chuyện gì " Thâm Hải, ta không biết, tiểu tiên như ta không được đi tới nữa nơi đó, chỉ biết muốn đi tới đó hình như phải đi qua Thanh Khâu, nơi sinh sống của tộc hồ ly, năm đó ma tộc từ Thâm Hải thoát ra nơi chịu thiệt hại nặng nề nhất chính là Thanh Khâu, hồ tộc bị diệt sạch không còn sót lại mấy người".

Nàng ta ngẩng đầu nhìn Lạc Tư Thần " Ngươi hỏi nói đó làm gì?".

" Không có gì, chỉ tò mò thôi".

Lạc Tư Thần ngẫm nghĩ, trong tấm bản đồ sư phụ đưa cho y tuy không ghi rõ Thâm Hải nằm ở vị trí nào nhưng lại có ghi rõ ràng vị trí của Thanh Khâu, quê hương của người, nếu như vậy thì Lạc Tư Thần đã nắm được đại khái vị trí của Thâm Hải.

Tại Cửu Trùng Thiên.

Nguyệt Thần đứng trong sảnh điện nguy nga khổng lồ, những trụ cột bằng vàng khắc những hình ảnh rồng bay phượng múa khảm đầy đá quý, dưới sàn cũng

được khắc đầy những đồ án khó hiểu.

" Chuyện Bảo Hoan công chúa tự ý ra tay với dân thường ở hạ giới không phải là chuyện nhỏ, với người đó chỉ là vài cái mạng quèn nhưng với ta họ là những tín đồ trung thành của ta, nếu ta ngồi im mặc kệ thì há chẳng phải thất tín, Bảo Hoan công chúa phải chăng nên phải chịu tội".

Bảo Hoan công chúa quỳ bên cạnh Nguyệt Thần hướng về phái trên, nơi phụ thần và mẫu thần nàng ta ngồi trên ngai vàng.

Nàng ta làm sao nói rõ được lí do, nàng ta yêu thích Cổ Thần nhưng lại bị phụ thần mình ngăn cản, nhìn thấy đám điêu dân kia vậy mà tạc tượng Thiên Dạ của nàng ta nắm tay với một người khác. Bảo Hoan biết đám người kia tạc được bức tượng đó là do sự can thiệp của Thiên Dạ nhưng nàng ta quá ghen ghét, cho nên mới đe dọa đám người kia không được thờ phụng bức tượng đó.

" Nhưng ta là công chúa của tiên giới, ngươi không không có quyền phạt ta".

Thiên đế cau mày nhìn Bảo Hoan bên dưới.

Nguyền Thần một thân bạch y phiêu phiêu quay sang đối diện với nàng ta, quàng khăn lụa lam nhạt, ánh sáng chiếu qua tơ lụa tựa như ánh trắng mát lạnh.

" Xem ra là Thiên Hậu nuông chiều người quá nhiều nên nhiều lễ nghĩa còn chưa học xong".

Nguyệt Thần tỏa ra uy áp khiến Bảo Hoan công chúa quỳ rạp xuống, đầu cũng không ngẩng lên được " Xét về vai vế thì ngươi hơn ta ở chỗ chọn được nơi đầu thai tốt".

" Xét về đẳng cấp ngươi cũng chỉ là một tiên nhân chưa tu luyện tới nơi tới chốn, còn ta… là Nguyệt Thần, cấp bậc thượng thần cao nhất trong tiên vị, ngang bằng với Thiên Đế, nể tình Thiên Đế nên ta mới mặc kệ ngươi tự tung tự tác thời gian qua".

Nguyệt Thần dùng ngoan tay ngọc ngà nâng mặt Bảo Hoan lên " Vốn dĩ khi gặp ta ngươi cũng phải cúi mình lễ bái, ngươi nếu không phải là công chúa thì có bản lĩnh gì, ít ra cũng phải như ca ngươi".

Thiên Hậu nhìn không nổi nữa, vỗ bàn đứng dậy " Bảo Hoan, nhận sai với Nguyệt Thần đi".

Bảo Hoan nhăn mày cự tuyệt nhưng bị ánh mắt của Thiên Đế dọa sợ, chỉ đành lí nhí nói tạ lỗi.

Nguyệt Thần phất tay, dải lụa bay ra đằng sau " Rạ lỗi thì có ích gì, chuyện công chúa ra tay với phần nhân đã đụng tới quy tắc thiên đạo, chẳng qua may mắn có người ra tay bảo vệ người dân bên dưới nên thiên đạo chưa phát hiện ra, nếu ta bẩm tố sự việc này với thiên đạo thì công chúa không biết sẽ phải chịu bao nhiêu lôi phạt đây".

Thiên Đế nghiêm mặt " Nguyệt Thần, có những chuyện không cần làm lớn lên, chuyện thiên đạo… haizzz, ta sẽ cấm túc nó mười năm hối lỗi không được ra ngoài có được hay không?".

Mười năm… Nguyệt Thần cười trừ, đối với thần tiên mười năm đó cũng chả đáng là bao, đang định chối chất lại thì từ ngoài sảnh điện có một bóng người đi vào.

Nguyệt Thần chỉ đành tạm bỏ qua chuyện này xin cáo lui đi trước.

Dương Thần, vị thần quản lý mặt trời, ngược lại với Nguyệt Thần đi tới, hành lễ với Thiên Đế Thiên Hậu " Phụ thần, mẫu thần, ta quay về rồi".

Y liếc nhìn bóng Nguyệt Thần rời đi rồi lại nhìn Bảo Hoan muội muội mình quỳ bên cạnh. Thấy y tới, Bảo Hoan cũng không quỳ nữa mà bám lấy y cầu xin y thuyết phục phụ thần giảm nhẹ tội cho mình.

Dương Thần nghe xong đầu đuôi câu chuyện cũng không bênh vực muội muội mình chút nào, thậm chí còn cảm thấy phụ thần phạt còn quá nhẹ.

------oOo------

Chương 83: Quần Tím

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trước khi Nguyệt Thần trở về thì Lạc Tư Thần đã rời khỏi Thất Sắc Cảnh Tôn. Y cưỡi trên lưng Huyền Tề tiếp tục bay đi đổi sang hướng đông.

Lạc Tư Thần ngồi trên lưng Huyền Tề mở tấm bản đồ da cũ kĩ ra xem, y dùng bút đỏ khoanh lại một vòng tròn ở một nơi.

Nếu đúng thật tới Thâm Hải cần đi qua Thanh Khâu, vậy thì chỉ là thể là nơi đó. Trên bản đồ, vị tria được khoang là một mỏm núi đá khá cao hướng ra biển.

Thanh Khâu thuộc địa phận của tiên giới, y không thể đi qua đó, chỉ có thể chọn con đường đi vòng qua. Con đường này xa hơn đi qua Thanh Khâu rất nhiều nhưng có thể tránh được tai mắt của thiên binh.

Một tuần sau…

Lạc Tư Thần tới được Phùng Đô quốc, nghe nói là một quốc gia thiện chiến, chiến sự liên miên nên kinh tế so ra kém hơn nhưng quốc gia nằm ở trung tâm đại lục.

Hiện tại đã vào mùa đông, không khí lạnh buốt, tuy tuyết còn chưa rơi nhiều lắm nhưng có lẽ do độ ẩm cao nên làm cho cảm giác lạnh cóng buốt thấu vào tận xương tủy.

Người tu luyện một khi tiến tới Trúc Cơ thì sẽ không bị nhiệt độ thời tiết xung quanh làm ảnh hưởng trừ khi, quanh thân Lạc Tư Thần luôn có một lớp linh khí phòng hộ tồn tại, nhiệt độ y cảm nhận được luôn ở mức thoải mái vừa đủ.

Nhìn y mặc y phục mỏng, người dân trên phố cứ luôn nhìn qua. Nhưng Lạc Tư Thần cũng để ý rằng bọn họ nhìn trông cũng không có lạnh cho lắm, điều này có chút kì lạ.

Đi tiếp một đoạn thì bắt gặp một gian hàng vô cùng đông đúc khách xếp hàng. Lạc Tư Thần nhìn qua, thứ được bán bọc trong lớp giấy dày được dán kín lại không rõ bên trong là gì.

Người vừa mua xong vui vẻ rời đi, Lạc Tư Thần liền kéo người qua hỏi han " Xin hỏi bên đó bán thứ gì vậy?".

Người kia có vẻ đang vui, không ngại nói thêm vài câu với y " Là túi giữ nhiệt, chỉ cần bóc lớp giấy ra là túi bên trong sẽ tự nóng lên, để trong người vô cùng ấm, không cần tốn tiền mua quần áo lông dày, không cần nhiều tiền mua than củi để sưởi ấm nữa".

Lạc Tư Thần nói cảm tạ rồi lặng im ngẫm nghĩ, Huyền Tề chọc chọc y mấy cái " Đang nghĩ gì vậy?".

" Không có gì" Lạc Tư Thần đáp, nhưng trong lòng y đang cảm thấy rất bồi hồi.

Loại phương pháp làm túi giữ ấm này ở hiện đại bán tràn lan khắp nơi vô cùng rẻ, xử dụng nguyên tắc khi gặp oxi sẽ tự động nóng lên, khi còn là nhà khảo cổ cần đi thám hiểm nhiều nơi thì y cũng từng dùng rất nhiều thứ này.

Ấy vậy mà ở thời này cũng đã có sao? Không phải y xem nhẹ sức sáng tạo và nghiên cứu khoa học của người dân đại lục này nhưng điều này cũng quá vô lý rồi đi.

Lạc Tư Thần muốn gặp thử chủ nhân của gian hàng này, y tới gặp người bán hàng để hỏi nhưng nhận được đáp án rằng người kia đã bận vào cung mất rồi.

Lạc Tư Thần chỉ đành chờ, y thuê một phòng trọ ở gần chỗ này.

" Bản thân mình xuyên tới nơi này, liệu có khi nào cũng có người khác xuyên tới hay không?" y tự hỏi.

Lạc Tư Thần nhớ lại hoàn cảnh lúc y bị xuyên tới. Khi đó y đang cùng đoàn khảo cổ đi khám phá một hang động mới được hiện trên núi. Bên trong hang là một loạt những tàn tích cổ đại bí ẩn, y bị một bức tượng rùa thu hút nên mới lại gần xem, không nghĩ dưới chân tượng lại có hố nước, hang động tối om, Lạc Tư Thần dùng chút ánh sáng ở cái mũ trên đầu rọi ra để di chuyển, bất cẩn rơi vào trong hố đó, sau đó y liền xuyên qua rồi.

Nếu nơi đó là cánh cổng thời không giúp xuyên không vậy thì hẳn là người khác cũng có thể xuyên qua, hơn nữa rất có khả năng người này cùng đoàn khảo cổ với y.

Càng nghĩ Lạc Tư Thần càng ngồi không yên muốn lập tức đi gặp người nọ.

Ngay khi bên dưới lầu có tiếng xe ngựa đi tới y liền ngó qua cửa sổ nhìn xuống.

Người kia mặc y phục màu vàng thêu hoa… mối cánh moa một màu khác nhau, quần lại là màu tím mộng mơ… Cái phong cách ăn mặc này thật khiến người ta

cạn lời nhưng cũng khiến Lạc Tư Thần vui mừng.

Trong đoàn khảo cổ của y, có một người có phong cách y hệt như vậy.

Không đợi lâu nữa, Lạc Tư Thần lập tức đi xuống qua tòa lâu đối diện.

" Xin hỏi khi nãy chủ tiệm về rồi sao? Ta có thể gặp y một lát được không?".

Trưởng quầy thấy Lạc Tư Thần bề ngoài xuất chúng, khí chất cũng khác người, làm nghề này lâu năm nên lão rất nhanh đã dùng tư thái khách sáo tiếp đón.

" Vị cao nhân này xin hãy chờ ở đây một lát, ông chủ chúng tôi không tùy tiện gặp người khác, đến cả hoàng đế vừa rồi cũng thỉnh y mãi mới mời được y nhập cung để bàn chuyện".

" Vào thẳng vấn để chính đi" Lạc Tư Thần mất kiên nhẫn nói.

Trưởng quầy xoa xoa bàn tay đỏ lên do lạnh " Chuyện là thế này, ông chủ bọn ta có dán một câu đố ở bên kia, người nói chỉ cần ai giải được thứ trên đó là gì thì liền có thể gặp mặt".

" Được, ta hiểu rồi" Lạc Tư Thần quay bước chân sang phía bảng thông cáo bên ngoài cửa tiệm, có lẽ khi nãy do vội vàng nên y nhất thời không để ý, hiện tại nhìn mới cảm thấy cạn lời.

" Thứ gì có thể cầm trên tay kết nối với cả thế giới, không những có thể dùng để nghe ca nhạc mà còn đọc được cả sách… phát minh vĩ đại nhất".

Chỉ cần đọc tới đây thôi Lạc Tư Thần cũng biết cái loại văn vẻ tiểu học này là của ai, cộng thêm phong cách ăn mặc kia " Chắc chắn là y".

Người này từ nhỏ mô côi đi làm việc ở bãi phế thải bán đồng nát, bởi vì thông minh thiên bẩm, y tự mày mò những đồ điện tử bị vứt đi ở bãi phế thải, sau đó còn dùng những phế thải đó chế tạo ra những máy móc thú vị, về sau được trường đại học của Lạc Tư Thần trao học bổng nhiên cứu sinh, trở thành nghiên cứu sinh của khoa công nghệ kĩ thuật, về sau y có hứng thú tham gia vào đoàn khảo cổ của nhóm Lạc Tư Thần, có lẽ do tính cách vô tri nên Lạc Tư Thần khá thân với y.

Lạc Tư Thần tới chỗ trưởng quầy nói " Đáp án là điện thoại".

Trưởng quầy tròn mắt kinh ngạc, mặc dù lão không biết điện thoại là cái quỷ gì nhưng ông chủ đã dặn dò rất kĩ đáp án cho lão, cái thứ mà ai ai cũng chẳng biết là gì kia làm sao có thể có người đoán đúng được cơ chứ, nhưng mà…

" Vị này, ngài có thể nhắc lại chút không, ta khi nãy còn chưa nghe rõ".

Lạc Tư Thần kiên nhẫn nhắc lại lần nữa đáp án " Là điện thoại".

Trưởng quầy chạy vội đi tìm ông chủ.

Hãn Thuần Mặc đang ở trong phòng nghiên cứu chế tạo, nghe tin xong liền xách cái quần tím mộng mơ lên chạy vụt đi ra ngoài.

Khi cái bóng người sặc sỡ cùng cái quần tím mù mắt kia xuất hiện trong tầm mắt, Lạc Tư Thần thật không chấp nhận nổi cái thứ này.

Hãn Thuần Mặc chỉ tay vào Lạc Tư Thần hô lớn " Ngươi là ai?".

Lạc Tư Thần tư thái điềm tĩnh hai tay đặt sau lưng quay sang cắn răng đối diện với cái quần tím kia " Lạc Tư Thần".

Hãn Thuần Mặc xách cái quần nhảy dựng lên " Aaa!! Huynh đệ!! Ngươi cũng ở đây sao?".

------oOo------

Chương 84: Quần rách

Nguồn: EbookTruyen.VN

" Mấy năm nay cậu đều sống ở Phùng Đô quốc sao?" Lạc Tư Thần chẳng mấy khi tìm được người mà y có thể thoái mái nói chuyện như vậy.

" Đúng vậy, cậu biết đấy ta không giỏi đánh nhau, mấy cái tu luyện gì kia ta thật sự không rành, nhưng như cậu mới mấy năm đã có thể xưng bá đại lục rồi ấy nhỉ, quả nhiên không hổ danh người can đảm nhất đội khảo cổ" Hãn Thuần Mặc ngồi trên ghế mà hai chân cho cả lên trên ghế thành tư thế ngồi xổm, tướng ngồi không thể nào bần cùng hơn được nữa, y bắt đầu rên la kể khổ.

" Cậu biết không, khi mới xuyên tới nơi này, ta còn là tam hoàng tử phế vật bị hoàng đế Phùng Đô quốc hắt hủi ghét bỏ, bị tước đi hộ tịch hoàng gia, trở thành dân đen đúng nghĩa, đùa chứ ông đây lại phải đi bán đồng nát suốt hai năm" Hãn Thuần Mặc biểu cảm quá lố, Lạc Tư Thần đã sớm quen với điều đó.

" Ở hiện đại, ông đây đã phải đi nhặt phế liệu bán đồng nát suốt bao nhiêu năm mới đổi được đời, cứ như vậy xuyên qua lại đi nhặt đồng nát" Hãn Thuần Mặc luyến thoắng liên tục " Nhưng một hôm ta nhận ra, tuy ta không giỏi tu luyện, cũng không giỏi võ nhưng thời hiện đại ta cũng được xem như một nửa nhà khoa học".

Y cười lớn vỗ đùi đôm đốp mấy phát " Vừa hay ta là người có linh căn hệ kim, ta làm ra túi giữ nhiệt tự động bán với giá rẻ, cái thứ này hoạt động nhờ cơ chế oxi hóa kim loại đấy, dân chúng thi nhau mua dùng vào mùa đông này, kinh doanh không tệ, chẳng mấy mà mua được hẳn một tòa lâu để ở".

" Lão hoàng đế thấy thứ này của ta có ích cho đội quân đang đánh ở phía bắc rét lạnh cho nên đòi triệu kiến bằng được thằng con bị lão vứt bỏ này vào cung bàn chuyện thu mua công thức".

Lạc Tư Thần nhướn mày " Vậy cậu quyết định thế nào?".

" Lão ta ra cái giá rất lớn, ta đương nhiên bán, cho dù sao thứ này cũng không tính là gì, cho lão hố một đống tiền, giờ ta rất là giàu luôn nhé, ta còn đang nghiên cứu tái tạo một số thứ hay ho khác nữa đấy" Hãn Thuần Mặc rót một chén trà uống cho bớt khô cổ, ai ngờ trà này lại ngon vượt sức tưởng tượng của y.

Trà này là trà Kính Thần Lạc Tư Thần lấy ra tặng cho Hãn Thuần Mặc, người hầu vừa mới pha xong đem lên. Truyện Dị Giới

" Trà này sao ngon quá vậy, cậu mua ở đâu thế".

Lạc Tư Thần liếc con ngươi sang hướng khác tránh né " Mua ở tiên giới đấy, hết rồi đừng có đòi thêm".

Hãn Thuần Mặc bĩu môi “Ò”, trong lòng mắng " Đồ ki bo kẹt sỉ".

Lạc Tư Thần cũng tót một chén trà cho bản thân " Lần này ta có chuyện cần đi qua nơi này, không ngờ tới lại gặp nhau ở đây, xem ra duyên phận không thể đùa được đâu".

" Vậy cậu đã tìm được cách để trở về chưa, nếu có thì có thể đem ta về dùng với được không?" Hãn Thuần Mặc ánh mắt cún con nhìn y.

Lạc Tư Thần rũ mắt " Khả năng cao là không về được, ta sẽ cố gắng hết sức xem có thể đưa cậu về hay không, yên tâm đi".

Hãn Thuần Mặc nhìn Lạc Tư Thần như vậy cũng đoán được đại khái việc kia rất khó khăn " Không sao, không về cũng không tới nỗi, ở đây ta làm ăn rất khấm khá, ta định sau này sẽ mở thêm vài chi nhánh ở các quốc gia khác, thành lập một tập đoàn luôn".

" Ta hiện tại có việc rất vội phải làm trước" Lạc Tư Thần đưa cho Hãn Thuần Mặc một tấm lệnh bài bằng ngọc chứa đầy linh khí của y, trước khi đưa vào tay người kia Lạc Tư Thần không quên híp mắt lại cảnh cáo " Cấm được đem đi bán, thứ này có thể giúp cậu chặn được công kích của người khác, ít nhất là người tu vi dưới Hóa Thần cảnh không thể làm cậu bị thương được, trừ khi linh khí bên trong đó bị cạn hết, lão hoàng đế kia gây chiến tranh liên miên chắc chắn không phải quân tử gì, cẩn thận vẫn hơn".

" Ngoài ra, nếu có gặp để tử Linh Quan Thượng Môn cậu có thể dùng lệnh bài này để yêu cầu bọn họ giúp đỡ, ta hiện tại là trưởng lão của Linh Quan Thượng Môn, nếu sau này có dịp hãy tới đó tìm ta, hoặc không thì có thể bảo đệ tử canh cổng tìm người tên Tiểu Đằng Xà tới gặp".

Hãn Thuần Mặc thích thú cầm ngọc bài trong tay " Cậu lợi hại thật đấy, ta nghe nói Linh Quan Thượng Môn là đệ nhất môn phái có phải không? Ta có thể tới đó tu luyện không nhỉ? Mà thôi, ta vẫn thích làm ông chủ tập đoàn hơn, tu luyện không thú vị bằng nghiên cứu khoa học, đa tạ ngọc bài của cậu nhé".

" Vậy ta đi trước, khi nào xong việc rồi lại tới tìm cậu" Lạc Tư Thần đứng dậy

rời đi.

" Được, hẹn ngày gặp lại".

Xoẹt*

Hãn Thuần Mặc đứng dậy, đột nhiên cái quần tím mộng mơ mà y thích nhất rách toang lộ ra đôi chân trắng mịn như thiếu nữ của ai đó.

" Lạc Tư Thần!! tên khốn nạn này dám động tay tới cái quần của mình, ta nguyễn rủa cậu cả đời không được mặc quần" Hãn Thuần Mặc chỉ tay lên trời theo hướng Lạc Tư Thần bay đi mà mắng.

------oOo------

Chương 85: Tiểu Hồ Ly

Nguồn: EbookTruyen.VN

Huyền Tề có lẽ hơi mệt mỏi vì bay lâu nên mấy ngày này Lạc Tư Thần quyết định đi bộ, qua ba ngày, vào một buổi tối nọ hai người tiến vào bìa một khu rừng rậm rạp.

Ban đêm khi đang nằm trên cây nghỉ ngơi, linh thức của Lạc Tư Thần vẫn tỏa ra xung quanh dò xét từng động tĩnh, uy áp của y khiến cho tất cả yêu thú trong vòng mấy dặm đều không dám lại gần hay có bất kì địch ý nào.

Bỗng y cảm nhận được luồng yêu khí mãnh liệt trong không khí, đến cả Huyền Tề ngủ say như chết cũng lập tức tỉnh dậy đề cao cảnh giác, ý thức huyết mạch của yêu thú rất mạnh, đặc biệt là khi hai dòng huyết mạch cao cấp gặp nhau.

Lạc Tư Thần âm thầm di chuyển qua các cành cây dò xét.

Tử Hi nhảy lên khúc gỗ để đi qua đầm lầy theo người bạn ở phía trước.

Ôn Dã được Ôn Địch bế lên nhảy qua các khúc gỗ tới được bờ bên kia, Ôn Địch thân là thỏ tinh, mỗi bước nhảy đều nhẹ nhàng, Tử Hi nhìn bọn họ đã qua được bờ thì thở phào, nhưng do không để ý, cậu liền bị một con cá ăn thịt lớn từ dưới đầm lấy cắn vào chân mà ngã xuống khúc gỗ.

Tử Hi đau đớn vô cùng, máu đang chảy không ngừng. Ôn Dã nhìn thấy Tử Hi bị thương thì đau lòng hét lớn kêu Ôn Địch dừng lại.

Ôn Địch thấy người bạn thân của mình bị thương, nếu không nhanh còn bị đám cá kia lôi xuống dưới nước thì liền đặt muội muội mình xuống " Đệ đợi ta, ta quay lại cứu Tiểu Hi".

" Huynh mau lên, đám Bằng Hộc vẫn còn đang đuổi theo phía sau chúng ta".

Tử Hi vốn đã sẵn sàng chờ đợi cái chết, không ngờ lại thấy Ôn Địch quay lại cứu mình, cậu nhen nhói một chút hy vọng rằng mình sẽ được cứu ra.

Ôn Địch nhảy lên khúc gỗ chưa được mấy bước thì bị một đòn công kích từ đâu tới trúng ngay ngực, cả người ngã xuống đầm lầy, rất nhanh đã bị đám cá vây lấy căn nuốt, máu đó nhuộm đỏ một vùng, y thậm chí còn chưa kịp kêu lên tiếng nào.

Cả Tử Hi và Ôn Dã đều không tin nổi vào mắt mình, hai mắt đỏ như máu, kêu gào lên tiếng gọi đau đớn tâm tê phế liệt " Ôn Địch!!!".

" Ca ca!!!".

Tử Hi cảm thấy tội lỗi vô cùng, Ôn Địch là vì quay lại cứu cậu nên mới… nên mới…

Tử Hi chống tay kéo thân mình lên " Mình không thể chết ở đây được, Ôn Địch đã chết vì cứu mình, mình nhất định bảo giúp y bảo hộ tốt đệ đệ".

Cậu kéo thân hình tàn tạ đau đớn cố vượt qua những tấm gỗ, tránh đi những cái miệng cá đầy máu, cả người đầy vết thương nhưng dường như không cảm thấy đau nữa.

Tới khi Tử Hi bò qua được bờ bên kia thì Ôn Dã vẫn ngồi thẫn thờ ở đó như người mất hồn, cậu tới gần vỗ vỗ lên mặt Ôn Dã " Dã Dã, Tiểu Dã! chúng ta phải đi thôi, mau lên".

Ôn Dã không nói lên lời, trong miệng chỉ lẩm bẩm liên tục hai chữ " Ca ca, ca ca…" lí nhí trong cổ họng.

Ai ngờ được người mới ban nãy còn sống sờ sờ trước mặt họ giờ đã không còn cả xác.

Bên kia bờ có tiếng chạy, một thiếu niên mặc bạch y lấy đà nhảy một cái bay qua cả đầm lầy tới bên này trước mặt hai người.

Ôn Dã thấy hắn thì như nổi điên lao lên nhưng bị Tử Hi giữ lại " Tên khốn, ngươi… là ngươi đánh lén ca ca ta… ta phải trả thù… ta phải giết ngươi".

Tử Hi thầm trách bản thân vô dụng, nếu cậu có thể mạnh hơn một chút thì đã có thể bảo vệ được những người bản thân yêu thương rồi.

Bằng Hộc một thân bạch y phiêu phiêu tỏ ra ý coi thường hai người trước mặt " Chạy nữa xem nào, để ta xem các ngươi chạy được bao xa".

Khi hắn tới gần, Tử Hi hóa thành một con hồ ly trắng với năm cái đuôi dính đầy máu gầm gừ chắn trước mặt Ôn Dã.

Bằng Hộc cảm nhận được huyết mạch áp chế thì vô cùng tức giận, hắn vô cùng ghét cảm giác này " Ngoài huyết mạch ra thì ngươi có thể làm được gì ta".

Ngay khi hắn định ra tay giết chết hai người kia thì Lạc Tư Thần từ ngọn cây bay tới đánh bay chưởng trên tay hắn lệch sang một bên.

Bằng Hộc tức giận quay sang nhìn, chỉ thấy một nam nhân đẹp hơn cả tranh vẽ từ từ bay xuống trong màn đêm tĩnh lặng " Ngươi là ai? Đừng có quản chuyện của ta".

Tuy chuyện này không liên quan gì tới Lạc Tư Thần nhưng y cảm thấy dù sao tộc hồ ly của sư phụ đã gần như tuyệt chủng, hiếm lắm mới gặp được một con, y không nỡ để nó chết như vậy, rất có thể nó còn là con cháu đời thứ bao nhiêu của sư phụ nữa ấy chứ.

" Ta thích quản thì quản thôi, ngươi làm gì được ta" Lạc Tư Thần điềm tĩnh nhả chữ.

Bằng Hộc nhíu mày khó chịu, hết kẻ này tới kẻ khác ngăn cản hắn lấy mạng con hồ ly nhỏ này " Lo chuyện bao đồng là sẽ giống như con thỏ tinh khi nãy chết mất xác đấy".

" Ngươi!!" Tửu Hi nhe răng sắc nhọn gầm lên.

Bằng Hộc tản ra uy áp mạnh mẽ, mặc dù có huyết mạch cản bớt những Tử Hi vẫn bị áp chế tới không động đậy được, chứ đừng nói tới con thỏ nhỏ Ôn Dã đã sớm bị dọa tới biến thành hình thỏ con nép trong đuôi của Tử Hi run rẩy.

Lạc Tư Thần cũng phát ra uy áp đánh bay uy áp của Bằng Hộc, hắn vô cùng bất ngờ, với cấp bậc của hắn hiện giờ không có nhiều nhân loại có thể so sánh, nếu có thì cũng toàn là những ẩn sĩ bế quan ít khi ra ngoài, sắc xuất gặp được là vô cùng nhỏ, chẳng lẽ hắn đen đủi tới mức gặp phải một người như vậy tại đây.

Bằng Hộc làm phép khiến thi thể của Ôn Địch bay lên thoát khỏi đấm lầy để lên mặt đất dưới ánh mắt điền cuồng của Tử Hi.

Tử Hi liều chết lao lên ngăn càn Bằng Hộc đang móc lấy yêu đan trong tim của Ôn Địch nhưng lại bị hắn một chưởng đánh bay, vốn đã bị thương nặng lại thêm một chưởng này khiến Tử Hi sắp không cảm nhận được tứ chi nữa.

Ngay khi Bằng Hộc định nuốt lấy yêu đan của Ôn Địch thì lần nữa bị Lạc Tư Thần lao tới đánh bay một đoạn, y cướp lấy yêu đan cầm trong tay rồi ném cho thỏ con đang hớt hải chạy về phía hồ ly bị thương bên kia. Thỏ con nhận được yêu đan của ca ca thì nước mắt to như hạt ngọc châu liên tục tuôn ra.

Bằng Hộc thật sự rất tức giận, hắn hóa thành hình thú, một con hươu sừng lớn màu trắng, sau lưng có tới chín cái đuôi đang phe phẩy, linh khí tỏa ra từ bộ

lông khiến hắn trông như đang tỏa sáng giữa đêm đen.

Lạc Tư Thần tiên hạ thủ vi cường, không đợi cho Bằng Hộc kịp hóa hình xong y đã lao tới gõ vào đầu hắn mấy cái, ngu gì mà để ngươi biến hình xong.

Bằng Hộc ăn đau, không nghĩ tới có người lại không theo quy tắc như vậy, tức giận lao tới Lạc Tư Thần.

Lạc Tư Thần dùng chỉ dùng vũ kỹ đối phó với hắn, thân hình thoắt ẩn thoắt hiện trong đêm đen, mỗi lầm xuất hiện lại chém cho Bằng Hộc một nhát, máu đỏ tuôn ra khắp người hắn nhưng không có phát nào chí mạng, đều là ở khoảnh khắc cuối cùng hắn tránh né kịp nên chỉ tạo thành ngoại thương mà thôi.

Bằng Hộc vô cùng khó chịu với chiêu thức của Lạc Tư Thần, hắn đạp vào hư không mà bay lên cao tránh đi hết mọi đòn đánh của Lạc Tư Thần. Hắn đạp đạp móng, cái đầu lắc nhẹ như khoe mẽ cặp sừng đồ sộ của mình.

Lạc Tư Thần mặc kệ hắn, y đi tới chỗ hồ ly giúp nó trị thương.

Bằng Hộc bị bơ thì thở phì phò, đang định lao tới đánh lén sau lưng Lạc Tư Thần thì không biết từ đâu một con chim đen xì lớn hơn nó gấp mấy lần lao từ trên trời xuống bổ thẳng mot vào đầu nó, cặp sừng hươu lộc cộc hai tiếng gãy mất một bên, cả người cũng nặng nề rơi bịch một phát xuống nền đất.

Huyền Tề bay vòng quanh trên bầu trời, nó giống như đang tàng hình trong màn đêm đen, chỉ khi ánh trăng xuất hiện sau đám mây thì thân hình khổng lồ của nó mới xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Huyền Tề híp mắt mắng " Ta cho ngươi chơi đánh lén nè".

Gậy ông đập lưng ông, Bằng Hộc nằm bẹp trên đất không đứng dậy nổi.

Tử Hi thấy vậy thì gạt tay Lạc Tư Thần đang trị thương cho mình ra mà bò lết lao tới chỗ Bằng Hộc, hàm răng sắc nhọn nhắm thẳng vào chín cái đuôi bất động của Bằng Hộc.

Mỗi lần cúi xuống là một cái đuôi của gã đều bị xé rách, Tử Hi nhai nuốt chín cái đuôi đó, tu vi của cậu nhanh chóng tăng lên chóng mặt, phía sau còn mọc thêm ba cái đuôi, trở thành cửu vĩ hồ chân chính.

Ngược lại, Bằng Hộc mỗi lần bị cắt đuôi đều đau đớn tới tận cùng, lúc đầu còn kêu gào được, tới sau đó thì không kêu nổi ra tiếng nữa, khi cái đuôi cuối cùng mất đi thì hắn cũng ngắt hơi thở cuối cùng cứng đơ nằm trên đất.

Trong lúc thăng cấp thì vết thương của Tử Hi cũng được chữa lành mấy phần, thỏ con sợ hãi nép trong đám lông đuôi mềm mại của cậu, Tử Hi móc ra yêu đan của Bằng Hộc đưa cho Ôn Dã.

Tử Hi sau khi trả thù xong thì bắt đầu khóc, Lạc Tư Thần đi tới ngồi xổm cạnh nó xoa xoa đầu. Y định xoa xoa đầu thỏ con thì đuôi hồ ly từ đâu quấn chặt vây kin thỏ con vào bên trong không cho y đọng tới.

" Được rồi, không cho động thì không động".

------oOo------

Chương 86: Hổ Vương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Tư Thần xách cổ hồ ly nhỏ như cún con tới một nơi an toàn rồi thả nó xuống đất.

Trước mặt là một căn nhà gỗ bỏ hoang, khu vực này gần biên giới Thanh Khâu, việc xuất hiện một con hồ ly cũng không phải quá lạ lùng.

" Nhóc con vết thương khi nào lành lại thì đi thẳng hướng bên kia là về tới nhà, đừng có chạy loạn lung tung nữa" Đúng là đã tiệt chủng còn là tiệt chủng do thực lực nữa " Lần sau ra khỏi nhà phải có trưởng bối đi cùng có biết chưa".

Con thỏ con bông xù, hai cái mông lắc lắc chui ra khỏi lồng ngực của hồ ly chi chi chít chít nói " Tiểu Hi đại ca đã là yêu thú bốn trăm năm rồi đấy, ngươi lại dám coi huynh ấy như tiểu hài tử sao, phải gọi là… là gì nhỉ?.. Là ông tổ nhé".

Lạc Tư Thần cùng Huyền Tề cúi xuống nhìn bọn chúng với ánh mắt hiền từ như băng cướp nhìn thấy vàng, hai vật nhỏ bắt đầu run lên.

" Ngươi định làm gì?" Hồ ly nhe răng gừ gừ.

Thỏ con sợ tới mức hóa thành hình người, thiếu niên trâng trẻo, hai mắt to tròn trong sáng, bộ dáng rất là mặc người bắt nạt ôm chặt đi đuôi hồ ly " Tiểu Hi đại ca… là… là linh hồ kế thừa ngôi vương của hồ tộc đấy nhé, ngươi không… không được đánh huynh ấy, có đánh thì… thì đánh ta đây này". Thỏ nhỏ nói xong lại chổng mông về phía Lạc Tư Thần, cái đầu chui trong đám đuôi hồ ly, bộ dáng thấy chết không từ.

" À… Vậy ta nên gọi cậu ta là gì đây?" Lạc Tư Thần cố tình trêu chọc chúng.

Thỏ nhỏ lại thò đầu ra nói xong lại chui vào " Là ông tổ".

Tiểu hồ ly cũng vênh cái mặt lên như thể thật đắc ý " Nói cho ngươi biết, ông tổ của ông tổ ta khi xưa là đệ tử của hồ bương, ta được lựa chọn làm người kế nhiệm hồ vương, là linh hồ hiếm gặp vạn năm mới có một con, nếu ngươi gọi ta là ông tổ là còn hời cho ngươi đó".

Lạc Tư Thần nhướn mày muốn phì cười.

Đúng lúc này, trên trời xuất hiện một bóng người màu trắng hạ thẳng xuống bên cạnh tiểu hồ ly vỗ mạnh vào cái đầu nó một cái.

Tiểu hồ ly ăn đau thì gào lên định mắng chửi, ai dè nhìn thấy người đứng trước mặt liền sợ hãi há to miệng " Hồ…vương".

Lạc Tư Thần nhìn người kia cũng thấy quá kinh ngạc " Sư phụ, sao người lại ở đây?".

Huyết mạch cả người Tử Hi như sôi lên, nghe cha kể rằng hồ vương hai vạn năm trước vì bảo vệ hồ tộc mà bị đánh tới mất hết linh lực lưu lạc ở đâu không rõ, khi đó hồ tộc cũng chẳng còn mấy người còn sống, mà có còn sống cũng đều bị thương rất nặng, không có ai đi tìm được hồ vương, cứ vậy mà lạc mất.

Hồ tộc chờ mãi chờ mãi, cuối cùng Tử Hi ra đời xoa dịu nỗi lo lắng của tộc nhân, trong hồ tộc có một quy tắc bất thành văn rằng chỉ có linh hồ mới có thể kế thừa ngôi vương, vậy nên Tử Hi tất nhiên trở thành đối tượng được bồi dưỡng để kế nhiệm vị trí này, từ nhỏ đã phải đọc sách về lịch sử của các đời hồ vương trước, tuy hồ vương có rất nhiều đời nhưng cậu vẫn thích nhất vị Hồ vương này, Tử Hi sớm đã là người hâm mộ cuồng nhiệt của vị hồ vương này rồi.

Tử Vu gật nhẹ đầu với Lạc Tư Thần " Trên đường trở về môn phái, ta vô tình phát hiện đám người Hà gia cùng Ngũ Hành Tông đang có âm mưu gì đó, bọn chúng dò la tung tích của ngươi, hơn nữa không biết bằng cách nào mà chúng biết được hướng đi của ngươi, ta chỉ đành tìm tới trước".

Lạc Tư Thần nhíu mày " Hà gia ta có thể hiểu được, còn Ngũ Hành Tông tìm ta để làm gì?".

" Chuyện này ta cũng không rõ nhưng ngươi phải cẩn thận đề phòng, chuyện này chắc chắn không đơn giản".

Tử Vu nhìn xuống con hồ ly bám dưới chân y lè lưỡi vui mừng như cún con mừng chủ về thì ghét bỏ đá nó ra " Khoan…". Y quay lại nhìn kĩ con hồ ly đang tủi thân kia " Ngươi là hồ ly?".

Phải biết đã bao nhiêu năm Tử Vu chưa từng gặp bất kì đồng loại nào, y còn tưởng bản thân đã là con hồ ly cuối cùng rồi.

" Vương, ta tìm thấy người rồi" Tiểu hồ ly bám lấy vạt áo Tử Vu " Người theo ta về hồ tộc được không, bọn họ suốt ngày bắt ta học đủ thứ trên đời để kế vị nhưng mà ta học không vào".

Tử Vu nhìn Lạc Tư Thần ý hỏi đây là chuyện gì, Lạc Tư Thần ngắn gọn xúc tích kể lại sự việc khi nãy " Chuyện là như vậy đấy".

Tử Vu bế tiểu hồ ly ôm vào lòng ngực vuốt lông cho nó, còn nhét cho nó một viên đan dược trị thương cao cấp " Xin lỗi, nhưng mà ta không phải vương của ngươi, ta chỉ là một hồ ly lang bạt mà thôi".

Tử Hi nhảy xuống đất hóa thành hình người, thiếu niên mặc thanh y, bên ngoài khoác áo choàng màu đen " Không, người chính là vương, ta chắc chắn cảm nhận không sai".

Tử Hi đi đi lại lại " Người có phải là hồ ly có lông trắng như tuyết, trên lông tỏa ra một màu sáng nhạt như ánh trắng, sau đuôi còn có phần lông có màu đỏ hay không?".

Tử Vu nhíu mày, cảm giác như toàn bộ bí mật trên người đều bị bóc hết ra " Đúng vậy thì sao?".

Tử Hi vui mừng ôm lấy thỏ nhỏ, thỏ nhỏ vẫn còn đau buồn vì sự ra đi đột ngột của ca ca mình nên cũng không quản Tử Hi, chỉ im lặng trầm cảm.

" Vương, người nhất định phải theo ta về, mấy người trưởng lão chắc chắn có cách giúp người khôi phục lại ký ức và sức mạnh năm xưa".

Tử Hi dùng hết sức thuyết phục Tử Vu " Đi mà… Người hiện tại còn chưa thức tỉnh lại huyết mạch đâu, người xem con này".

Nói xong cậu biến thành hình thú hồ ly, không chỉ có màu lông trắng mướt như phát sáng, chín cái đuôi đằng sau ở mặt dưới đều có một sọc đỏ trải dài, không biết niệm ra cái gì mà toàn thân nó xuất hiện một đồ án màu đỏ in lên trên lông, nhìn vừa khí phách lại vừa quỷ dị.

Một giây trước vẫn còn ngầu lòi một giây sau tiểu hồ ly lại lè lưỡi ra cười, ve vẩy cái đuôi sau lưng " Nhìn xem, khi linh hồ thức tỉnh huyết mạch sẽ xuất hiện đồ án này, sức mạnh tăng lên rất nhiều lần, cũng chứng minh cho thân phận đặc biệt của linh hồ".

Tử Vu vốn chỉ định tới để báo cho Lạc Tư Thần biết sự việc ở bên kia nhưng không ngờ tới bản thân xưa nay ít khi xuống núi, lần này xuống một lần lại gặp nhiều chuyện tới như vậy. Y chỉ muốn về lại phòng của mình ở động phủ ôm đuôi mềm ngủ một giấc, trong mơ có khi sẽ nhìn thấy Lư Bác của y.

Không đúng, y đã nói phải phi thăng, phải tự mình đi gặp lại Lư Bác để hỏi cho ra nhẽ, vốn dĩ đã kẹt lại ở cấp bậc này quá lâu rồi, đây là một cơ hội.

" Ta không chắc ta có phải là vương mà các ngươi tìm kiếm hay không".

Tử Hi hai mắt sáng quắc " Người yên tâm, không sai được, ta đã được xem tranh vẽ chân dung của người ở trong sách, nhất định không sai đâu".

Tử Vu mờ mịt, chẳng lẽ y thật sự là hồ vương bị thất lạc mất hết trí nhớ hay sao? Nhớ lại khi xưa y chỉ biết khi có linh trí thì y chỉ là một hồ ly nhỏ lưu lạc trong rừng, mãi về sau mới dám quyết định đi ra khỏi rừng tiến tới nhân gian, nhưng con người quá ác độc, nhiều lần muốn bắt y lột da lấy lông, may mắn trốn thoát thì được Lư Bác cứu giúp, từ đó y luôn gắn liền với hình bóng của người đó. Hình như quả thật ký ức tại sao y được sinh ra và lớn lên như thế nào không hề tồn tại.

Tử Vu quay sang nhìn Lạc Tư Thần, Lạc Tư Thần mỉm cười " Người cứ đi làm việc của mình đi, chuyện của ta, ta tự lo được".

Lạc Tư Thần quay sang hồ ly nhỏ " Khi nãy ngươi nói hồ vương là sư phụ của cụ tổ của cụ tổ nhà ngươi đúng không? Vậy ta là đệ tử của hồ vương, ngươi nên gọi ta là gì nhỉ?".

Tiểu hồ ly bĩu môi ánh mắt không cam tâm nói " Sư thúc tổ tổ tổ".

" Ừm" Lạc Tư Thần cười lớn, tay xoa xoa cái đầu hồ ly " Thằng cháu hơn bốn trăm tuổi này ngoan".

" Huyền Tề, chúng ta đi thôi!" Y phải đẩy nhanh tốc độ tới Thâm Cảnh trước khi đám người của Hạ gia đuổi tới, nếu bị đuổi kịp khả năng sẽ rất phiền phức " Sư phụ, người hãy bảo trọng".

" Ngươi cũng vậy" Tử Vu đáp, sau đó bị Tử Hi kéo tay áo dẫn vào bên trong biên giới của Thanh Khâu.

------oOo------

Chương 87: Giao Đấu 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong Thanh Khâu.

Đi qua một khu rừng rộng tới một khu vực đồng bằng bằng phẳng, nơi này có một con sông nhỏ, Tử Hi mở pháp trận, cảnh vật bên kia sông hiện ra là một vườn đào hồng đẹp như mộng.

Đi sâu vào vườn hoa đào, cẩn thận bước theo Tử Hi, Tử Vu càng ngày càng cảm thấy nơi này thật quen thuộc.

||||| Truyện đề cử: Bảy Vị Sư Phụ Đỉnh Phong (Đệ Nhất Thần Vương) |||||

" Người hãy đi theo ta nhé, nơi này đặt rất nhiều ma trận, bước sai một bước cũng sẽ bị lạc mãi không thoát ra được đâu".

Bên trong căn nhà gỗ, mấy người trung niên đang đau đầu tìm cách tìm ra Tử Hi lại cảm nhận được khí tức của cậu ở gần, lập tức lao ra bên ngoài.

Tử Hi cảm nhận được một luồng gió quen thuộc bay tới rùng mình một cái, một giây sau nó đã bị treo lên đánh mông mấy cái " Tiểu tử này, sao giờ này mới về".

Thỏ con trong lồng ngực cậu cũng rơi ra xuống bàn tay của một vị nam tử nọ, thỏ con lập tức khóc lớn run rẩy đem yêu đan của ca ca mình đưa cho cha " Cha ơi, ca ca… ca ca mất rồi".

Nam tử mặc y phục hồng phấn, mái tóc vấn nhẹ lỏng lẻo mang khí chất mềm yếu không tin nổi mà nhận lấy yêu đan, y ôm lấy con trai nhỏ nhà mình an ủi nhưng bản thân cũng không giữ nổi bình tĩnh " Tiểu Địch, nó… không về sao?".

Tử Hi thoát khỏi ma trải của cha mình nhảy xuống quỳ trước mặt Ôn Hồng " Hồng thúc, con xin lỗi, Ôn Địch ca ca, huynh ấy vì cứu con nên mới… Con ngàn vạn lần xin lỗi người, xin người hãy phạt con đi".

Tử Ninh, cha của Tử Hi nghe vậy thì cứng đờ người " Cái gì? Ôn Địch nó làm sao rồi? Là kẻ nào làm?".

Thỏ con lau đi hạt nước mắt to như hạt châu " Là Bằng Hộc, hắn đuổi giết bọn

con, may mắn có sư thúc tổ xuất hiện cứu bọn con, Bằng Hộc cũng chết rồi".

Tử Ninh nhăn mày thở dài nhìn huynh đệ của mình thẫn thờ vì nỗi đau mất con " Còn may có người giúp đỡ… Cái gì cơ? Sư thúc tổ là sao?".

Lúc này bọn họ mới để ý tới nam nhân bất phàm theo Tử Hi đi vào vẫn đứng im nơi đó nhìn bọn họ.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền cứng đờ người. Tử Ninh không biết nước mắt rơi ra từ lúc nào, nhưng khi tỉnh táo lại thì bản thân đã quỳ trước mặt người kia gọi một tiếng " Vương".

Tử Hi nhớ ra chuyện chính, lập tức kéo tay cha mình " Cha, người xem, con gặp được sư thúc tổ, còn gặp được vương, ta liền đưa người trở về rồi".

Tử Vu đứng thẳng lưng " Xin lỗi, ta không biết các ngươi".

Lạc Tư Thần tiếp tục tăng tốc bay về hướng đông, qua thêm mấy ngày cuối cùng cũng tới được mỏm núi đá chỉ thẳng về Thẩm Hải.

Tiếp tục từ nơi này bay tiếp sẽ chỉ toàn biển là biển, Thâm Hải đã có thể nhìn thấy từ nơi này, vô cùng to lớn, giống như một vùng xoáy khổng lồ trên bầu trời, gần ngay trước mắt nhưng xa tận chân trời.

Một khi rời chân khỏi mỏm đá này thì phải bay liên tục không biết bao lâu, cũng thể dừng lại nghỉ trên mặt biển được, Lạc Tư Thần chỉ đành để Huyền Tề nghỉ ngơi tại nơi này.

Càng gần hơn với Thâm Hải thì Huyền Tề lại càng cảm nhận rõ rệt cảm giác quen thuộc kỳ lạ trong lòng.

Lạc Tư Thần đứng nhìn ra phía biển xa " Sư phụ nói ở kết giới Thâm Hải còn có thiên binh canh gác, xem ra phải dựa vào cơ duyên vậy".

Y ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thần.

Chẳng biết qua bao lâu, khi trời đang dần tối đi thì ở phía sau Lạc Tư Thần cảm nhận được khí tức của khá nhiều người đang hướng bên này bay tới. Y lập tức mở mắt vỗ vỗ Huyền Tề tỉnh lại, y đưa nó vào trong không gian khế ước, nhanh chóng đặt ra vài trận pháp phòng ngự xung quanh.

Ngay khi y hoàn thành trận pháp thì rốt cuộc đám người kia cũng xuất hiện trên không trung hạ xuống đất.

Một nhóm người khoảng mười người mặc y phục màu vàng nhạt, Lạc Tư Thần đoán là người của Hà gia, còn một một nhóm khác mặc y phục bất đồng màu sắc theo như lời sư phụ nói hẳn chính là người của Ngũ Hành Tông.

Trận thế lớn thế này cũng thật hiếm gặp, chỉ để bắt được y mà chúng cũng bỏ ra cái giá khá lớn đấy.

" Xin hỏi các hạ tới đây có chuyện gì?".

Một lõa giả râu tóc bạc phơ, cả người toát ra hận khí vừa nói vừa tỏa ra uy áp mạnh mẽ " Ngươi đã hạ sát con gái ta còn hỏi ta là ai".

Lạc Tư Thần chỉ bị luồng uy áp kia làm cho hơi khó chịu một chút, căn bản không đáng là bao " Thì ra là Hà lão tổ, nghe danh đã lâu, chuyện này vãn bối cũng hết cách, con gái người hóa quỷ gây hại biết bao nhiêu người được các người che đậy bao nhiêu năm nay, cũng tới lúc phải trả nghiệp mà thôi".

" Ngươi!! Tiểu tử này ngươi đừng đắc ý, hôm nay ta sẽ bắt ngươi phải đền mạng lại cho con gái ta" lão gõ cái gậy gỗ trên tay, chỉ đơn giản như vậy nhưng một chưởng khí ập ra xung quanh bị trận pháp của Lạc Tư Thần chặn lại không chút lay động.

Nam nhân trung niên mặc xám y đứng đầu bên Ngũ Hành Tông lúc này mới lên tiếng " Nếu ngươi đã tự đổi tên thì ta cũng sẽ gọi ngươi là Lạc Tư Thần".

Tăng Xích tỏ ra nguy hiểm nói, phất tay áo bay bay trong gió lớn " Hôm nay là ngày chết của ngươi".

Lạc Tư Thần vẫn rất bình tĩnh hỏi lại " Xin hỏi các hạ, chúng ta có thù oán gì mà ngươi lại đuổi cùng giết tận ta như vậy?".

Tăng Xích nhíu chặt mày nhưng nghĩ lại cũng phải, lão và thằng cháu này còn chưa chính thức gặp mặt nhau lần nào, nó không nhận ra lão cũng là chuyện bình thường " Ngươi không cần biết là thù oán gì, chỉ cần biết là thù oán do cha ngươi để lại là được".

Lạc Tư Thần ồ lên trong lòng, là liên tới thân chủ của cơ thể này sao, y suýt đã quên mất cơ thể này vốn tên là Tùy Y Ngọc luôn rồi, y đã diệt hết Tùy gia rồi đáng nhẽ ra đã nên kết thúc mới đúng, chẳng lẽ…

" Liên quan tới Ngũ Hành Tông à? Ngươi chắc không phải là ông ngoại của ta đấy chứ?".

Lần này tới Tăng Xích và Hạ lão tổ kinh ngạc, lão không nghĩ tới y có thể nghĩ

ra được " Không đời nào, ta không có đứa cháu dã chủng như ngươi".

Lạc Tư Thần nói thầm trong lòng " Tùy Y Ngọc, người nhà của ngươi thật đúng toàn cực phẩm".

Y thẳng lưng điểm tĩnh đối diện với lượng người lớn bên kia " Nếu hôm nay đã không tránh được vậy thì đánh đi".

Cổ Đạo Thần Ký

------oOo------

Chương 88: Giao Đấu 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dưới cái phất tay của Hà lão tổ toàn bộ đệ tử phía sau lao tới bao vây lấy Lạc Tư Thần.

Nhóm để tử này tu vi thấp nhất cũng là Kết Đan kỳ, cao nhất đạt tới Hóa Thần cảnh, ở trên đại lục cũng có thể xưng bá một phương nhưng giờ đây lại tập trung một chỗ nhằm tiêu diệt Lạc Tư Thần.

Tăng Xích thám thính được chuyện Lạc Tư Thần năm đó ở đại hội môn phái đi ra thì tu vi đột nhiên tăng mạnh tới Nguyên Anh cảnh, lão cho rằng đó là do y may mắn mà thôi, cấp bậc càng cao càng khó thăng cấp, hơn hai năm này Lạc Tư Thần cho dù có tăng cũng không qua Hóa Thần cảnh.

Nhưng thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, có nhiều chuyện không hề theo lẽ thường mà lão có thể dự đoán.

Uy áp Luyện Hư cảnh đỉnh phong của Lạc Tư Thần phóng thích ra đàn áp toàn bộ đám đệ tử Hạ gia, nặng nề như cả ngọn núi Thái Sơn đè trên vai.

Tăng Xích kinh ngạc không nói lên lời, tiểu tử này mới tu luyện bao lâu, vậy mà đã có thể đạt tới cảnh giới mà lão dùng cả đời để theo đuổi, đáng nhẽ ra lão đã có được một đứa cháu già giỏi ven toàn nhưng tình cảnh hiện tại lão không thể quay đầu được nữa.

Ở đây có lão cùng cấp bậc với Lạc Tư Thần, Hà lão tổ cao hơn một bậc đã đạt tới Hợp Thể, vốn dĩ định bế quan để đạt tới Đại Thừa cảnh nhưng bởi vì hay tin con gái bảo bối bị người ta đánh tan cả linh hồn không thể hồi sinh chuyển kiếp lão mới dừng lại tất cả để đuổi theo tới nơi này, cho nên ngay khi sắp đạt tới ngưỡng cửa Đại Thừa lại lỡ mất cơ hội, tu vi vẫn dừng ở Hợp Thể.

Đám đệ tử bị Lạc Tư Thần trấn áp nhờ có Hà lão tổ trợ giúp mới có thể đứng lên lại, nhưng uy áp của cao thủ Luyện Hư cảnh không phải chuyện đùa, chỉ cách một cấp bậc cũng đủ khiến bọn họ chống chịu áp lực rất lớn chứ đừng nói là cách biệt lớn thế kia.

Không đợi bọn họ hồi phục, Lạc Tư Thần lập tức gọi ra dây leo từ mặt đất trói chặt lấy đám để tử kia, y biết đám đệ tử này không có tội, bọn họ chỉ là nghe theo lời Hà lão tổ tấn công y, nhưng bài học ở Tùy gia lần đó y không thể quên,

nếu nương tay với kẻ địch, vậy thì người chết chính là bản thân mình.

Dây leo dưới sự điều khiển của Lạc Tư Thần bóp chặt lấy bọn họ, một số người tu vi thấp nhất đều bị bóp tới gãy mấy cái xương, miệng phun ra máu nằm bất tỉnh.

Một số tu vi cao hơn vẫn kịp dùng kiếm chém đứt dây leo thoát ra ngoài.

Dây leo như có linh trí không ngừng đuổi theo bọn họ, như những con rắn độc lần theo con mồi.

Hà lão tổ ánh mắt nghiêm túc lên, lão chưa từng thấy người nào có thể điều khiển mộc hệ nhuần nhuyễn như thể đó là những cánh tay của chính mình như Lạc Tư Thần, cả Tăng Xích cũng không ngoại lệ, điều này thật sự khiến bọn họ mở mang tầm mắt.

Một đệ tử đứng sau Tăng Xích không khỏi thốt lên " Thì ra mộc hệ cũng có thể đánh như vậy".

Dây leo như những xúc tu mọc đầy trên đất, cây nào cây nấy to cỡ cẳng chân người trưởng thành, Lạc Tư Thần bọc thêm một lớp linh khí phòng ngự cho dây leo, những đệ tử Hạ gia chạy không thoát bị bắt được muốn dùng kiếm chém đứt dây leo như vừa nãy nhưng không hiểu sao chém kiểu gì cũng không đứt, chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ thể bị dây leo nắn bóp vặn vẹo tới ngất đi.

" Lão tổ, cứu bọn con với!!".

Hà lão tổ phất tay một cái, toàn bộ chỗ dây leo đuổi tới gần đều bị đánh bay, đám đệ tử thoát được liền chạy tới sau lưng lão.

Hà lão tổ liếc mắt với Tăng Xích, cả hai hiểu ý liền cùng bay lên không trung một đoạn, linh khí trong người phát ra mạnh mẽ.

" Xem ra bọn ta đã xem thường tiểu tử ngươi rồi".

" Tăng lên tu vi trong thời gian ngắn như vậy ngươi nhất định là đã tu ma đạo, ta sẽ thay trời hành đạo diệt đi kẻ như ngươi".

Lạc Tư Thần bật cười ra tiếng " Mấy lão già ngụy quân tử các người giết người cũng muốn tìm cho mình lí do chính đáng nhỉ, cười chết ta".

" Hừ!"

Tăng Xích kết thủ ấn, sau lưng lão đất đá xung quanh đều rung lắc dữ dội nứt

gãy rồi bay lên tụ lại một điểm trên không rầm rầm va chạm, dần dần một bức tượng la hán cơ bắp cuồn cuộn cầm chùy đứng sừng sững như một ngọn núi xuất hiện, lớp đất nắn chặt lại, sau đó lại có một lớp đá cứng rắn bao bọc xung quanh, chỉ nhìn cũng đã thấy được sự cứng rắn và sức mảnh trong đó không tầm thường.

Hà lão tổ cũng kết ấn, chẳng mấy chốc từ trên trời xuất hiện một luồng sáng ẩn sau những đám mây chiếu thẳng xuống người lão, một hình người to lớn gần như trong suốt ánh vàng xuất hiện bao bọc lão vào bên trong, hình người tay cầm khiên và giáo, sau lưng mọc thêm một đôi cánh chim to lớn, đôi mắt phát ra ánh sáng màu vàng kim, toàn thân phát ra ánh sáng hào quang rực rỡ, trông như một sứ giả tới từ thiên đường.

Lạc Tư Thần kinh ngạc, đây là lần đầu y đụng độ với một tu luyện giả sở hữu dị linh căn " Quang", hay dễ hiểu hơn chính là ánh sáng.

Lạc Tư Thần cũng lập tức gọi ra nguyên anh.

Vị thần to lớn ngồi trên đài sen xuất hiện, nhỉ nhàng mềm mại nhưng mang tới khí chất không thể xem thường, hai mắt đang nhắm chặt, ba đóa hoa sen lần lượt bay xung quanh, Lạc Tư Thần ngồi trên bàn tay của nguyên anh, trên trán xuất hiện ấn ký hoa sen, khi y mở mắt thì vị thần phía sau cũng mở mắt ra, tựa như đã nhìn thấu thế gian, nhìn thấu tất cả mọi thứ.

Tất cả đệ tử bên dưới nhìn lên màn giao đấu này mà tâm tình đều không bình tĩnh nổi, phải biết rằng những cao thủ đạt tới cảnh giới đó rất ít khi ra tay cho nên cơ hội để nhìn thấy cảnh này là gần như không bao giờ xảy ra, thậm chí có đệ tử nhìn ba người giao đấu thôi mà đột nhiên giác ngộ cái gì mà tu vi đột nhiên tịnh tiến một bậc.

Hà lão tổ tung một chưởng chém mang theo tốc độ ánh sáng đánh tới nhưng lại chém phải lớp trận pháp phòng ngữ mà Lạc Tư Thần lập ra trước đó, lớp phòng ngự lập tức vỡ tan.

Tăng Xích tung một cú đấm xuống mặt đất, một dải đá xông lên mặt đất dùng tốc độ mắt thường khó thấy đánh tới, lần nữa đụng phải lớp phòng ngự thứ hai của Lạc Tư Thần vỡ tan.

Trong lúc này, chuông Lôi Vũ rốt cuộc cũng được Lạc Tư Thần dùng tới, nó bay lên phía trên đầu Lạc Tư Thần liên tục rung lên, chẳng mấy chốc mây đen trên trời đều tụ về phía này.

Ngay khi lớp phòng ngự cuối cùng vỡ tan, Lạc Tư Thần vận dụng Phiêu Mị thân pháp dùng tốc độ cực nhanh di chuyển tới trước mặt Tăng Xích, Mị Hoặc

tâm pháp khai triển.

Tăng Xích vừa định tung một cú đấm khổng lồ tới Lạc Tư Thần thì đột nhiên đầu óc như đình trệ lại một giây, một giây đó Lạc Tư Thần lập tức tránh né được chiêu hiểm vòng ra sau lưng tượng la hán cầm chùy.

Trọng thủy xuất chiêu, áp lực trọng lực tăng lên chóng mặt trong phạm vi không lớn nhưng vừa đủ để nguyên anh của Tăng Xích không tránh né được. Để bảo toàn năng lượng cho cuộc chiến dài hơi nên Lạc Tư Thần không thể không chọn áp lại gần hơn là bao phủ phạm vi trọng lực quá lớn khiên bản thân hao hụt quá nhiều linh lực.

Tượng đá khổng lồ vốn đã di chuyển không linh hoạt do thể trọng quá lớn, hiện tại phải chịu thêm áp lực của Lạc Tư Thần gây ra khiến nó gần như bị đóng đinh dưới mặt đất sâu một đoạn.

Tăng Xích tức điên nhưng lão không còn cách nào, tiểu tử này vậy mà lại có con át chủ bài kỳ dị tới vậy, đây hẳn là sức mạnh của Trọng Thủy liên hoa nổi tiếng trong lịch sử, một trong ngũ đại kỳ hoa, tiểu tử này vậy mà lại có được nó.

Hà lão tổ điều khiển nguyên anh bay tới với tốc độ bằng một cái chớp mắt, Lạc Tư Thần vận dụng hết cỡ Phiêu Mị thân pháp mới tránh được một chiêu này, y lùi lại về vị trí cũ.

Lúc này trên trời đã nổ ra sấm chớp, hạt mưa bắt đầu nặng nề đổ xuống, gió lớn làm cho sóng hiển bên dưới kêu gào như đòi mạng.

Hà lão tổ liên tục xông tới, Lạc Tư Thần tránh né vô cùng khổ sở, khi tách ra thì tay áo y đã bị chảy máu một mảng.

------oOo------

Chương 89: Giao Đấu 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi tách được ra khỏi Hà lão tổ, Lạc Tư Thần bấm pháp quyết, lấy y làm trung tâm trọng lực xung quanh tăng lên gấp trăm lần, tới mức đất đá cũng không chịu được vang lên những tiếng răng rắc, dẫn theo đó là những cơn động đất liên tiếp xuất hiện.

Toàn bộ hạt mưa trong khu vực này đều bị Lạc Tư Thần điều khiển đứng khựng lại trong không gian tạo thành một bức màn che phủ.

Hà lão tổ thuộc tính ánh sáng, tốc độ di chuyện thậm chí còn nhanh hơn tia sét, y hoàn toàn không thể lại gần lão, một khi bị áp sát cũng vô cùng khó khăn tránh né, với thế trận hiện tại Hà lão tổ sẽ không dám đến quá gần y, hoặc nếu lão đi vào trong khu vực này thì sẽ bị hạt mưa ngưng đọng làm lộ vị trí.

Chưa hết, nhưng hạt mưa này đều được Lạc Tư Thần bao bọc một lớp linh khí xung quanh, nói chính xác thì không khác gì nhưng viên đạn súng lục đang trực chờ xuyên qua người nạn nhân.

Màn nước dày đặc ngăn cản tầm nhìn bên trong khiến Hà lão tổ và Tăng Xích không cách nào nhìn ra vị trí của Lạc Tư Thần, nhân lúc này y cùng chuông Lôi Vũ bay lên cao.

Hà lão tổ chỉ đành chờ thời cơ, Tăng Xích điều khiển tượng la hán xông tới từng bước từng bước phá tan những giọt nước cứng như đá kia, nhưng bởi số lượng quá nhiều trong một không gian khá lớn nên tốn rất nhiều thời gian, chưa kể khi tiến vào khu vực này còn bị trọng lực cản chở tốc độ.

Hà lão tổ bấm pháp quyết, một luồng sáng từ đôi mắt nguyên anh của lão chiếu thẳng tới la hán của Tăng Xích, la hán bỗng đi lại nhẹ nhàng hơn một chút, cầm chùy vụt vào hư không thổi bay những hạt mưa ngưng đọng kia.

Nhưng hạt mưa sau khi bị đánh bay ra khỏi khu vực trọng lực lại quay trở về làm mưa bình thường nhưng số lượng quá nhiều khiến cho tiếng nước ào ào đánh vào sương núi tạo thành rung động.

Đám đệ tử hai nhà không khỏi sợ hãi đứng lui lại một đoạn, nhưng chỉ riêng một người trong đám đệ tử Ngũ Hành Tông là vẫn đứng im không nhúc nhích.

Chuông Lôi Vũ trầm thấp vang lên một tiếng kinh thiên động địa, một tia sét từ đám mây trên trời đánh thẳng xuống vị trí la hán cầm chùy khiến một bên tay bị phá nát. Tăng Xích bị phản phệ hộc ra một ngụm máu, đau đớn lùi lại mấy bước.

Ngay khi nhìn thấy vị trí của Lạc Tư Thần, Hà lão tổ lại tiếp tục truy đuổi.

Lạc Tư Thần dùng mấy phần linh lực lần nữa gọi thêm một tia sét đánh thẳng vào lưng la hán đang khom người bên dưới.

* Đùng đoàng*

Tăng Xích lại phun ra một ngụm máu lớn, tượng la hán bị đánh vỡ một nửa. Phản phệ quá lớn, nhất thời có lẽ lục phủ ngũ tạng của lão đã bị thương không nhẹ.

Lão nằm trên đất với tay tới đám đệ tử Ngũ Hành Tông bên kia. Vốn dĩ đệ tử hệ trị liệu trong đoàn đang định tiến lên thì lại người khi nãy vẫn đứng im một chỗ kỳ lạ kia ngăn lại.

Người đệ tử kia cảm thấy thật khó hiểu, định tranh cãi một phen nhưng không biết người áo đen kia động tay động chân cái gì mà khiến y đột nhiên lân đùng ra ngất.

Hà lão tổ nhân lúc Lạc Tư Thần dùng toàn lực hạ bệ Tăng Xích mà xông tới, cây thương ánh sáng trong tay nguyên anh chém ngang Lạc Tư Thần, máu tươi bắn ra thẫm đẫm y phục y đang mặc.

Lạc Tư Thần ngã mạnh xuống dưới được bàn tay nguyên anh của y đỡ lấy, hoa sen trăng lung linh mỏng manh đổi lấy vị trí ở giữa của Trọng Thủy liên hoa màu lam, sinh khí từ bạch liên hoa bao vây lấy Lạc Tư Thần giúp y chữa trị vết thương với tốc độ nhanh nhất, máu tươi đã ngừng chảy nhưng đau đớn trên da vẫn khiến Lạc Tư Thần di chuyển chậm hơn ban đầu không ít.

Lạc Tư Thần ngồi trên bàn tay của nguyên anh, nguyên anh mô phỏng lại động tác của y, trên người bị mặc một tấm vải mỏng khoác chéo như áo cà sa, đầu tóc vấn gọn gàng cài trâm ngọc, làn tóc bay nhẹ trong gió, bộ dáng như thể một vị thần không màng tới thế thái nhân gian, chỉ một lòng cầu đạo phù hộ chúng sinh bình an.

Hà lão tổ thừa thắng xông tới, Lạc Tư Thần lợi dụng vệt sáng khi lão di chuyển để đoán vị trí, mỗi lần đều ngay giây cuối cùng thi triển Mị Hoặc tâm pháp khiến Hà lão tổ chậm đi một nhịp, thừa cơ đó mà né chiêu.

Giằng co một hồi lâu trời cũng đã bắt đầu tối hẳn, Hà lão tổ có khả năng di chuyển vô cùng nhanh chỉ trong chớp mắt, nhưng vào buổi tối bóng hình của lão dễ nhận ra hơn là khi trời sáng, khi di chuyển sẽ để lại một vụt sáng mong manh.

Nhờ điểm này mà Lạc Tư Thần cũng không còn quá khó khăn để tránh né nhưng để chủ động tấn công lại thì vẫn vô cùng khó, quả nhiên là lão quái vật tu luyện mấy nghìn năm có khác, không hề dễ đối phó.

Trận đấu kéo dài thật lâu, trên người Lạc Tư Thần cũng đã bị thương mấy chỗ nhưng y có thể tự phục hồi theo thời gian.

Với tu vi của đám đệ tử kia chỉ thấy được trên bầu trời xuất hiện những vệt sáng vụt nhanh qua, căn bản nhìn không ra hau người kia đang đánh như thế nào.

Người áo đen trong đoàn Ngũ Hành Tông tới gần Tăng Xích đang bị thương nặng giúp lão bắt mạch.

Tăng Xích nhịn không đời gào lên " Đưa đan dược trị thương cho ta, mau lên".

Người kia không nói gì chỉ âm thầm bởi bỏ mũ choàng trên đầu xuống.

Tăng Xích nhìn thấy khuôn mặt y thì trợn mắt há mồm không nói lên lời " Ngươi… ngươi… sao ngươi lại ở đây?".

Người mà lão bắt về giả dạng Tùy Y Ngọc đánh lừa Tăng Ngọc Ni tại sao lại ở đây, làm sao hắn trà trộn được vào trong đội ngũ được cơ chứ.

’ Tùy Y Ngọc’ cười trừ nhìn lão " Ông ngoại có vẻ không vui khi thấy ta ở đây nhỉ?".

Tăng Xích muốn cử động, mặc dù bị thương nặng nhưng đánh một thằng nhóc tay bắt gà còn không chắc này vẫn dư sức, nhưng không hiểu sao lão muốn nhấc người nhưng nhấc thế nào cũng không lên được, cả người cứ như mất đi tri giác.

" Ngươi đã làm gì ta?" Lão gầm lên.

’ Tùy Y Ngọc’ nghịch mấy ngân châm trong tay " Làm gì sao? ta chỉ đóng lại vài huyệt đạo trên người ông ngoại mà thôi, tại sao ông ngoại lại nhìn ta bằng ánh mắt chết người đó".

Tăng Xích tăng xông tới lại hộc thêm một ngụm máu " Im mồm, ta không phải ông ngoại của ngươi, người còn không phải Tùy Y Ngọc thực sự đâu".

Tăng Xích đột nhiên nghĩ ra một cách, nếu như lão có thể thao túng được kẻ này đánh lén Lạc Tư Thần ở trên kia vậy thì cũng không phải là không được " Nếu ngươi có thể giết được kẻ trên kia, vậy thì từ nay về sau ngươi chính là Tùy Y Ngọc".

" Ồ" thiếu niên nhướn mày " Vậy thì ta phải đi giết hắn thôi, sau này ta chính là Tùy Y Ngọc thực sự, có một ông ngoại tốt, lại có thêm một người mẹ thương yêu ta…".

Tăng Xích nghe vậy thì cười thầm trong lòng, kẻ này chung quy vẫn còn quá trẻ, rất dễ nắm trong lòng bàn tay.

"… Lão hẳn là muốn ta nói như vậy nhỉ?" Thiếu niên hắc y nhếch mép cười, khuôn mặt giống Lạc Tư Thần tới bảy phần, hay đúng hơn là giống hoàn toàn, chẳng qua Lạc Tư Thần tu luyện Mị Hoặc tâm pháp nên dung nhan có chút biến đổi trở nên đẹp đẽ hơn, chứ nếu như so sánh với lúc y vừa xuyên tới thì hầu như không thể phân biệt được hai người này.

Tăng Xích trợn mắt nhìn người kia " Ý ngươi là gì?", chẳng lẽ ý đồ của hắn không phải như lão suy đoán hay sao, thiếu niên này ban đầu chịu theo lão về Ngũ Hành Tông lừa gạt Tăng Ngọc Ni là bởi vì lão đưa ra điều kiện rất rõ ràng về tiền bạc, địa vị.

" Xem ra nương không nói cho lão biết nhỉ, mà cũng phải, bà ta còn hoàn toàn quên đi sự tồn tại của ta cơ mà" Thiếu niên cúi sát xuống nói nhỏ với Tăng Xích, ánh mắt sắc lẹm như con gao găm tùy thời sẽ cắt đứt cổ họng lão.

" Khi xưa, bà ta sinh ra không phải một đứa, mà là sinh đôi…".

* Mặc dù không có ai thắc mắc nhưng tui cứ giải thích trước để tránh về sau có ai thắc mắc nhe*.

Lí do tại sao ở cấp bậc cao không còn phục thuộc nhiều vào nguyên tố như trước.

Bởi vì từ Hóa Thần cảnh trở đi thì bắt đầu cảm nhận được tinh hoa đất trời, ý là bao gồm toàn bộ những thứ như ngũ hành và các thuộc tính khác, cảm nhận được nói, hiểu cách nó vận hành.

Lên tới cấp bậc như Lạc Tư Thần và Hà lão tổ thì đã gần như hiểu trọn vẹn cách ngũ hành vận động rồi nên việc dùng thuộc tính linh căn không còn áp chế được đối thủ như trước kia tỷ thí hồi newbie nữa, mà chủ yếu dựa vào chiêu thức và nguyên anh nhé.

Nguyên anh là khi đạt tới cảnh giới Nguyên Anh cảnh cần phải đắp nặn ở trong đan điền, bởi Kim Đan kỳ khiến linh khí tụ lại thành những viên đan, cho nên khi tới Nguyên Anh cảnh sẽ dùng những viên đan đó tạo thành nguyên anh. Nguyên Anh của mỗi người sẽ khác nhau dựa theo cách mà họ đắp nặn nó, và càng lên cấp thì nguyên anh cũng sẽ phát triển theo.

Nguyên anh ngoài chức năng tăng sức mạnh khi đánh nhau ra thì khi một người có nguyên anh bị chết đi (Không phải chết do thọ nguyên đã hết mà là chết do bị đánh hay kiểu vậy) thì linh hồn người đó có thể trụ ngụ ở nguyên anh, chờ tìm cách tái tạo lại thân thể hoặc đoạt xá xác người mới chết để sống lại (Nhưng sẽ bị mất hết tu vi tu luyện lại từ đầu). Nếu muôn diệt hoàn toàn người này thì cần phải đánh tan cả nguyên anh hoặc khiến người đó hồn phi phách tán.

Sau khi phi thăng thì nguyên anh cũng chính là nguyên thần luôn đó nha.

------oOo------

Chương 90: Giao Đấu 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

" Khi xưa, bà ta sinh ra không phải một đứa, mà là sinh đôi…".

Tăng Xích toàn thân bất động nhưng bên trong máu ông ta đã sôi trào như tùy thời có thể phát nổ " Làm sao có thể?".

" Làm sao lại không thể? Ta bị các ngươi vứt bỏ ngay khi vừa lọt lòng, khốn khổ biết bao, để ta nói cho ngươi biết tên của cháu mình trước khi chết… Tên ta chỉ có một chữ Tẫn không có họ, Tẫn trong Vong Tẫn" Y cầm một ngân châm dài bằng cả cẳng tay giơ lên.

Tẫn ngẩng đầu nhìn trận chiến phía trên cao kia, nhìn Lạc Tư Thần cả người nhuộm máu đó với ánh mắt sắc lẹm như tử thần.

Tằng Xích thật lâu rồi chưa từng có cảm giác áp bách như vậy, như thể lão thật sự sắp chết, lão nhìn thấy ánh mắt đó của Tẫn nhìn Lạc Tư Thần thì trong đầu liền nhảy số " Là hắn cướp lấy mọi thứ của ngươi, người đáng ra bị bỏ rơi phải là Tùy Y Ngọc, ngươi đáng ra nhẽ có một cuộc sống tốt hơn, là do hắn, đúng vậy!".

Tẫn nhắn mày " Đúng vậy, là hắn cướp lấy cuộc sống của ta, vậy nên ta phải giết hắn…".

“…Nhỉ?”.

Tăng Xích lần nữa muốn thao túng đứa cháu mà lão không hề biết tới sự tồn tại này, không ngờ lão tìm bừa một người giống Tùy Y Ngọc tới đóng giả, vậy mà lại thật sự là cháu ngoại của lão. Hai đứa không đứa nào mà ông ta không hận, chỉ có hận hơn mà thôi, tốt nhất nên để bọn chúng tự sát hại lẫn nhau.

Tẫn quay lại nhìn lão, mỗi từ phát ra đều dùng ngâm châm đâm loạn trên người lão như phát giận trong sự ngỡ ngàng của Tăng Xích " Lão vẫn không bỏ được cái tật đó nhỉ?", y đặt ngân chân lên vị trí đầu tim của Tăng Xích từ từ đâm xuống trong biểu cảm bất lực của lão.

Tẫn gầm lên trong đau khổ " Đệ ấy sống tốt lắm sao? Hả!!".

" Ngươi nghĩ đệ ấy sống tốt hơn ta mấy phần, ta và đệ ấy đều là nạn nhân của

các người cả thôi".

Y cười một nụ cười kỳ dị như ma quỷ.

" Muốn ta ra tay với đệ ấy sao? Lão đừng tự cho mình là thông minh, không phải ai cũng có lòng dạ xấu xa như lão đâu, đến cháu ruột mình cũng ra tay cho được".

Tăng Xích muốn vùng vẫy nhưng không tài nào thoát khỏi ma trải của Tẫn, lao muốn hét lên nhưng bị y dùng tay bịt chặt lại tới mức gần như không thở nổi.

Đau đớn… Quá đau đớn!

Ngân châm đâm sâu xuống, chạm tới một vị trí nào đó, tim của Tăng Xích lập tức ngừng đập.

Lão chết không nhắm mắt, ngay khi linh hồn lão định trú ngụ vào nguyên anh trong đan điền trốn thoát đi thì một ngân châm khác liên tiếp cắm vào mấy huyệt bị dưới hạ thân.

Đan điền vốn nguyên vẹn bỗng xuất hiện vết nứt răng rắc rồi vỡ toang.

Khoảnh khắc nguyên anh bị đánh tan, linh hồn Tăng Xích dường như nhìn thấy đầu trâu mặt ngựa đi tới đứng trước mặt lão muốn đưa lão đi.

Lão chỉ có thể kêu gào vùng vẫy nhưng dưới âm uy của đầu trâu mặt ngựa lão căn bản không thể thoát được sợi xích linh hồn, dù còn sống mạnh tới đâu, khi chết đi đều phải chịu quản thúc của âm giới.

Tăng Xích trơ mắt nhìn thi thể của mình nằm tại nơi đó không nhắm mắt " Ta dù có chết cũng sẽ hóa tHạnh quỷ tìm tới ngươi!!!".

Lão không chịu bước, bị đầu trâu lôi xình xịch ở dưới đất. Cửa âm phủ được mặt ngựa mở ra, Tẫn chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh sượt qua sau đó mọi thứ hoàn toàn kết thúc.

Đám đệ tử Ngũ Hạnh Tông rốt cuộc cởi được dây trói của Tẫn mà lao tới bên này, nhìn thấy sư phụ đã rời khỏi trần thế thì liền bao vây lấy Tẫn.

" Ngươi là ai? Dám trà trộn vào đội ngũ của chúng ta".

Đệ tử Ngũ Hạnh rút kiếm, rõ ràng bọn họ không cảm nhận được linh khí trên người thiếu niên này, vậy làm cách nào một người thậm chí không biết tu luyện lại có thể giết được trưởng lão của bọn họ, cho dù bị thương nặng thì đối phó

với một người thường hẳn không phải vấn đề.

Tẫn cả người run lên, cái cổ lúc lắc quỷ dị, y cười lớn, cảm thấy thật nực cười.

Trong lúc đó…

Lạc Tư Thần bị Hạ lão tổ đánh một chiêu khiến y bay thẳng ra biển, ngay khi gần chạm mặt nước thì y cũng lấy lại thăng bằng bay lơ lửng trên mặt nước rồi dần bay lên cáo đối diện với đối thủ.

Hạ lão tổ hô lên " Lập Triệu Ngư Trận".

Đám đệ tử Hạ gia còn sót lại lập tức bay tới bao vây lấy Lạc Tư Thần, tay bấm pháp quyết tạp tHạnh một trận pháp bao vây lấy Lạc Tư Thần cả người đã nhuộm đầy máu đỏ.

Cuối cùng Hạ lão tổ cũng bấm pháp quyết truyền linh lực vào trận pháp, chẳng mấy chốc từ dưới biển vang lên những tiếng hú của cá voi khổng lồ cao vút vang vọng, chỉ nghe tiếng cũng cảm nhận được uy lực kinh khủng của nó.

Những con cá voi khổng lồ từ linh lực hóa thành nhảy lên khỏi mặt nước rồi lại lặn xuống tạo thành bọt sóng khổng lồ hướng phái bên này bơi tới.

Lạc Tư Thần thi triển Phiêu Mị thân pháp tầng thứ ba, qua một hồi quanh thân y xuất hiện thêm một Lạc Tư Thần khác, rồi lại thêm một cái, tới khi năm Lạc Tư Thần đứng quay lưng lại với nhau tHạnh hình tròn tạo tHạnh thế phòng thủ tuyệt đối.

" Diệt!!!" Đệ tử Hạ gia hô lớn.

Năm con cá voi khổng lồ nhảy một bước cao lao thẳng tới Lạc Tư Thần ở trên không mang theo khí thế hủy thiên diệt địa.

Lạc Tư Thần cũng bấm pháp quyết, trong miệng lẩm bẩm gì đó, ngay khi cá voi khổng lồ lao tới, một cột nước khổng lồ lấy y làm trung tâm phóng thẳng từ dưới biển lên trời cao, cột nước dày vô cùng mang theo sức ép manh mẽ. Tiếng nước bị ép mạnh chảy ngược lên trời tạo tHạnh âm thanh như thác nước khổng lồ kêu lên ầm ầm.

Cá voi lao vào cột nước chắn mạnh mẽ há miệng kêu lên âm thanh tần số cao vang vọng, có lẽ là do đau đớn, từng chút từng chút bị cột nước áp lực cao như một cái máy mài mài hết từng bộ phận rồi hòa làm một với cột nước.

Một con, hai con, rồi tới con thứ năm cứ thế bị Lạc Tư Thần hóa giải.

Mỗi lần một con chết đi thì một đệ tử Hạ gia cũng bị phản phệ phun ra một ngụm máu rồi ngã xuống biển.

========== Truyện vừa hoàn thành ========== 1. Yêu Em, Sao Anh Cứ Lạnh Nhạt Với Em? 2. Tổng Tài Theo Đuổi Lại Vợ, Ba Thật Là Xấu Xa 3. Ánh Hoàng Hôn Rực Rỡ 4. Lệ Chi Nhân
==========

Nước biển bị đẩy lên cao khi rơi xuống tạo tHạnh cơn mưa nặng hạt xối xả xuống bên dưới.

Cột nước cuối cùng cũng dừng lại, Lạc Tư Thần tiêu hao quá nhiều linh lực cho chiêu thức này, y trông có chút chật vật ôm lấy cánh tay bị thương đối diện với Hạ lão tổ.

Hoa sen trắng vẫn tùy thời giúp y trị thương nhưng vết thương quá nhiều, nhất thời không thể hồi phục ngay được.

Từ trên này nhìn xuống, Lư Bác nhìn thấy bên dưới mỏm núi đá linh hồn Tăng Xích bị đầu trâu mặt ngựa kéo đi, lại thấy thiếu niên hắc y kỳ lạ đứng nơi đó, khi người đó ngẩng đầu lên nhìn y, Lạc Tư Thần kinh ngạc nhíu mày " Người này… làm sao lại trông giống Tùy Y Ngọc tới như vậy, Tăng Xích lại là chuyện gì thế kia".

Linh lực còn sót lại của Lạc Tư Thần không còn nhiều, Hạ lão tổ cũng bị tiêu hao những so với y thì vẫn tốt hơn nhiều lắm.

Nguyên anh của Lạc Tư Thần cũng đã tan biến, nguyên anh của Hạ lão tổ chĩa cây giáo lên trời, bầu trời mây đen tách ra một đoạn, một tia sáng sáng chói rọi thẳng lên Lạc Tư Thần.

Lạc Tư Thần cảm nhận được nguồn nhiệt ấm áp rồi dần dần tăng lên nóng bỏng vô cùng như muốn nướng chín y.

Lạc Tư Thần bay đi tránh né nhưng tia sáng như có linh trí, y bay tới đâu đuổi theo tới đó.

" Nếu ngươi đã vậy thì đồng quy vô tận đi!!" Y hô lên.

Trong ánh sáng nóng bỏng như mặt trời, Lạc Tư Thần cắt tay, để máu chảy lên hắc liên hoa bên tay trái của y.

Hắc liên hoa lớn dần lên, tỏa ra luồng ma khí cuồn cuộn xông ra, bông hoa bay

dần lên cao rồi từng cánh nở tung ra, luồng tử khí từ đó phát ra ngày càng mạnh mẽ.

Hạ lão tổ nhăn mày " Quả nhiên là thứ ma đạo", lão càng tăng thêm linh lực muốn tận diệt Lạc Tư Thần.

Hắc liên hoa hướng Hạ lão tổ bay tới, ngay khi ánh sáng kia thiêu đốt hoàn toàn thân thể Lạc Tư Thần thì hắc liên hoa cũng nổ tung, rung chấn cả một mảng lục địa, Hạ lão tổ muốn tránh cũng tránh không được.

Ma khí kia vô cùng mạnh mẽ, chỉ dính vào một chút thì linh khí trong người cũng đều bị ăn mòn không cách nào dập tắt, từng chút từng chút một gặm cắn cả linh hồn Hạ lão tổ.

Lão gào lên trong đau đớn, chỉ còn một chút nữa thôi là lão có thể phi thăng, chết như vậy lão không cam tâm, lão không muốn hồn phi phách tán.

" Lạc - Tư - Thần!!! Aaaa!.." lão gằn lên từng chữ.

Đến cả đám đệ tử đứng ở mỏm đá đang bao vây lấy Tẫn cũng bị rung chấn từ vụ nổ làm cho mất đi ý thức, tử khí bùng tới dính lên người bọn họ, cũng dần dần không còn tồn tại trên cõi đời này nữa.

Chỉ riêng Tẫn vẫn còn sống, y chỉ bị thương một chút mà thôi, bởi y tu chính là ma đạo nên không hề bị ma khí kia làm cho bị thương.

Huyền Tề bị đẩy khỏi không gian khế ước đậu xuống mỏm đá vỡ nát không còn bao nhiêu kia.

Ở Linh Quan Thượng Môn…

Ngân Anh và Đế Lân đang ngủ cũng bừng tỉnh lại trong đêm, bọn họ vội vã chạy tới chỗ Tiểu Đằng Xà.

" Làm sao đột nhiên khế ước giữa ta và chủ tử lại bị cắt đứt".

Ngân Anh vô cùng lo lắng " Không lẽ bên chủ tử xảy ra chuyện gì rồi sao?".

Đế Lân giữ lấy Ngân Anh dừng bước " Chúng ta có nên nói chuyện này với Tiểu Đằng Xà không? Với tính cách đó ắt sẽ gây loạn khắp nơi để đi tìm chủ tử".

Đế Lân sờ lên tim mình " Vòng tay ta đưa cho Huyền Tề có chứa vảy hộ tâm của ta, ta không cảm nhận được đệ ấy gặp nguy hiểm, chắc không phải như

chúng ta suy đoán đâu chứ".

Ngân Anh kinh ngạc " Đệ vậy mà lại đưa vảy hộ tâm cho Huyền Tề, phục đệ rồi".

Bàn một hồi, hai người vẫn quyết định tạm thời không nói chuyện này cho Tiểu Đằng Xà, Lạc Tư Thần đang ở quá xa bọn họ, cho dù chạy tới cũng không có tác dụng gì, chờ thêm vài ngày xem có tin tức gì không rồi mới nói cho Tiểu Đằng Xà cũng không muộn, chưa kể Huyền Tề hình như vẫn bình an vô sự, hẳn là có thể cứu được chủ tử.

Ngân Anh trái tim đập bình bịch căng thẳng vô cùng " Lo lắng chết ta mất thôi, biết vậy khi đó dù chết ta cũng phải đi theo chủ tử cho bằng được rồi".

Y hiểu Lạc Tư Thần cố tình để lại Tiểu Đằng Xà ở lại có nghĩa là đã sớm suy tính đi tới một nơi vô cùng nguy hiểm, y muốn bọn họ ở lại vừa để tốt cho bọn họ cũng là giao cho bọn họ việc bảo hộ thật tốt Tiểu Đằng Xà, nhưng mà…

Y vẫn không khỏi cảm thấy hối hận vì đã không đi cùng Lạc Tư Thần, mặc dù chủ tử hiện tại tu vi đã rất cao, chưa chắc y đã giúp được gì nhiều nhưng chí ít có thể thay chủ tử cản một kích chí mạng.

* Hồi hộp không nào*

------oOo------

Chương 91: Giao Đấu (Kết)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thiếu niên hắc y đứng lên giữa chiến trường tan hoang, y thở dốc không tin được vào mắt mình, hàm răng nghiến chặt lại, hai mắt đỏ lên như ma quỷ một giọt nước mắt âm thầm rơi xuống, làm da trắng không huyết sắc của y giờ càng nhìn rõ hơn những đường gân và mạch máu nổi lên trông vô cùng đáng sợ.

Tẫn nhìn thân hình Lạc Tư Thần cháy đen rơi từ trên cao xuống, hắn điên cuồng bay tới đỡ lấy thi thể kia ôm vào trong lòng gào lên.

" Y Ngọc!! Đệ đệ!! Ca ca về rồi đây, đệ không được chết".

Tẫn sờ lên khuôn mặt không còn nguyên vẹn kia " Xin lỗi đệ, là ca ca không tốt, không bảo vệ được đệ".

Điều khiến hắn tiếc nuối nhất trên đời là bản thân không hề có linh căn để tu luyện, hắn từng ước chỉ cần có linh căn, cho dù là ngũ linh căn hay linh căn phế vật cũng được, hắn đều chấp nhận vì hắn muốn tu luyện, muốn bảo vệ đệ đệ mình.

Suốt bao năm lưu lạc, hắn học được một thân y thuật xuất quỷ nhập thần, về sau mới quyết định đi vào ma đạo, bởi hắn hiểu chỉ có sức mạnh mới có thể bảo hộ được những thứ hắn yêu thương.

Tẫn run rẩy lấy ra ngân châm, cố hữu bản thân bình tĩnh châm chuẩn xác lên từng huyệt đạo của Lạc Tư Thần " Đệ yên tâm, ta nhất định sẽ tìm cách hồi sinh được đệ, ca ca bằng bất cứ giá nào cũng sẽ cứu được đệ.

Tẫn xoa đầu cái xác cứng đơ của Lạc Tư Thần " Ngoan, không cần sợ, có ca ca ở đây rồi", hắn gần như là vừa khóc vừa cười ôm chặt lấy thi thể cháy đen kia vào lòng như ru ngủ.

Ngay lúc này, từ trong thân thể Lạc Tư Thần xuất ra một luồng sáng hào quang lấp lánh hoàng kim.

Ánh sáng hoàng kim sau khi thoát ra dần tụ lại một điểm, dần dần một người nam nhân tư thế đĩnh đạc không nhiễm bụi trần xuất hiện, tóc y nửa đen nửa trắng thả bay tự do trong gió biển lồng lộng, đôi mắt cũng nửa đen nửa trắng quỷ dị, trên trán có thêm ấn ký hoa sen tinh hảo hắc bạch phân biệt xen lẫn, y

mặc y phục màu trắng đơn giản nhưng thoát ra khí chất không chút tầm thường.

Dung mạo khác hoàn toàn Lạc Tư Thần hay đúng hơn là Tùy Y Ngọc, dung mạo hiện tại chính là dung mạo ban đầu của Lạc Tư Thần trước khi xuyên qua, có thể nói là còn đẹp hơn ban đầu rất rất nhiều.

Vốn sau khi giúp Tùy Y Ngọc trả xong mối thù thì y đã hoàn toàn hồi phục lại linh hồn, có thể rời bỏ thân thể để tái tạo một thân xác mới của riêng mình nhưng Lạc Tư Thần ngại phiên phức nên mới chưa thực hiện, chỉ không ngờ người nhà của Tùy Y Ngọc lại phiền phức như vậy, nhân cơ hội này y xem như cắt đứt mọi thứ với thiếu niên này.

Tẫn nhìn linh hồn nọ thoát ra từ thân thể đệ đệ mình thì chính là không thể ngờ tới được.

Linh hồn Lạc Tư Thần từ mờ nhạt dần dần trở nên đậm đặc lên tới mắt người thường cũng có thể nhìn thấy, y đương nhiên nghe thấy những lười Tẫn nói với Tùy Y Ngọc khi nãy. Không ngờ Tùy Y Ngọc chịu bao khổ đau tới mức dùng linh hồn hiến tế để đưa y tới thế giới này giúp y trả thù vậy mà vẫn còn có người yêu thương y, chỉ là có chút quá muộn rồi.

Phần tình thương này thiếu niên kia sẽ không bao giờ biết tới.

" Ngươi là ai?" Tẫn chỉ vào Lạc Tư Thần hỏi.

Lạc Tư Thần phất tay gọi Huyền Tề quay lại phía sau mình, con chim khổng lồ có đầu rồng chậm chạp đáp xuống " Ta là ai không quan trọng, thấy phần tình thương ngươi dành cho Tùy Y Ngọc ta cũng nể tình nói cho ngươi một chút".

" Tùy Y Ngọc đã hiến tế linh hồn để triệu hồi ta tới, linh hồn y sớm đã không còn nữa rồi, loại hiến tế kia phải trả giá rất lớn, ta không biết tại sao y lại biết tới loại hiến tế tà đạo kia nhưng giờ không còn quan trọng nữa rồi, ta đã giúp y trả thù, giúp y sống một đời mà y mơ ước nhưng có lẽ tới đây thôi".

Lạc Tư Thần lại gần sờ lên thân thể y đã sử dụng bấy lâu nay, thật ra y cũng vô cùng không nỡ " Xin lỗi vì đã thân thể y bị tàn phá tới mức này".

Tẫn nghe xong mà cả người như sụp đổ hoàn toàn, hắn khóc như một đứa trẻ " Ta… Ta đã cố gắng như vậy, tại sao… Tại sao đệ lại ngu ngốc như vậy chứ?".

Lạc Tư Thần rũ mắt, y lấy túi trữ vật trên người thi thể kia ra, lấy ra một cuốn sách rách nát cũ kỹ đưa cho Tẫn rồi thu lại túi trữ vật vào bên người " Đây có lẽ là kỷ vật duy nhất mà Tùy Y Ngọc để lại, ta tìm thấy nó ở dưới gối trong phòng y, chỉ là sách hướng dẫn tu luyện cơ bản thôi, vật này giao lại cho ngươi".

Lạc Tư Thần rút lấy châm cài tóc của thi thể " Xin hãy cho ta giữ lại thứ này, ta cùng y cũng xem như đã có một thời gian gắn bó, ta không muốn quên đi y".

Nói xong y ngồi lên lưng Huyền Tề ra hiệu bay đi, Huyền Tề thật ra vẫn quen thuộc với khuôn mất của Tùy Y Ngọc hơn là Lạc Tư Thần hiện tại, nó không nỡ nhưng nó hiểu người trải qua cùng nó là Lạc Tư Thần không phải là Tùy Y Ngọc.

Tẫn vẫn ôm chặt Tùy Y Ngọc và cuốn sách cũ nát kia, ánh mắt hắn dõi theo nhất cứ nhất động của Lạc Tư Thần, hắn không chịu chấp nhận chuyện đệ đệ mình đã không còn nữa, hắn tự thuyết phục mình rằng Lạc Tư Thần chính là đệ đệ của mình.

Nước mắt vẫn không ngừng rơi, hắn vẫn cười.

Lạc Tư Thần chính là đệ đệ hắn, hắn sẽ làm mọi thứ để giúp đệ đệ mình.

Một ngọn núi cao hiện giờ bị tán phá tới không nhìn ra hình dạng, nhiều mảnh vỡ rơi xuống biển tại thành rặng đá khiến cho cơn sóng đánh vào tạo thành âm thanh rào rạt bồi hồi.

Trận đánh này uy lực tới nỗi các quốc gia cách đó một đoạn rất xa cũng có thể nhìn thấy những biến đổi nơi bầu trời phía xa. Một số quốc gia ở gần nhất như Phùng Đô quốc thậm chí còn cảm nhận được từng đợt rung chấn khiến cho một số đoạn tường thành bị nứt gãy. Cây cối trong vòng ngàn dặm đều đổ rạp, hàng loạt những vết nứt dưới đất như mạng nhện dẫn đi khắp nơi.

Các môn phái lớn rất nhanh đều hay tin, rất nhiều cao thủ và tu luyện giả ở gần đều mau chóng chạy tới xem có chuyện gì nhưng chưa tới nơi thì trận đánh bên kia đã dừng lại, xem ra kết quả rõ, những cao thủ có thể đánh ra hiệu quả mạnh mẽ như vậy ắt hẳn rất nổi danh trên đại lục, bọn họ tò mò rốt cuộc là ai nổi ra xích mích.

Tẫn âm thầm mang theo xác của Tùy Y Ngọc rời đi theo một đường khác, khi đâm tu luyện giả tới đây thì ngoài đất đá lộn xộn tan hoang ra thì không thể tìm thấy bất kì ai hay thi thể nào.

Một tu luyện giả vuốt râu ngẫm nghĩ " Khi nãy thấy rõ ràng là chiêu Ánh Sáng Quang Minh nổi tiếng của Hạ lão tổ Hạ gia mà nhỉ, không lẽ ta nhìn nhầm rồi".

Một tu luyện giả khác cũng nói " Còn có chiêu Kình Ngư của Triệu Ngư trận, cũng là chiêu thức nổi tiếng của Hạ gia, ta còn nghĩ là cao nhân nào khiến cho Hạ gia phải dùng tới con át chủ bài kia nữa mà".

" Thật kỳ lạ, cái gì cũng không còn".

Một nam nhân cao lớn người đầy cơ bắp giọng nói khàn trầm nói thêm " Chắc hẳn là của người đã tạo ra chiêu chức cột nước phóng thẳng lên trời kia, nói thật cả đời ta tu luyện đã hai trăm năm chưa từng nhìn thấy chiêu thức nào tạo ra áp lực kinh khủng khiếp như vậy".

" Ước gì ta có thể được tận mắt chứng kiến cuộc giao đấu đó".

Lúc này tại Hạ gia…

Trưởng lão trông coi từ đường vội vã lao vào nghị sự đường.

Hạ gia chủ vỗ bàn tức giận, một bên tạ lỗi với khách nhân, một bên quát vị trưởng lão kia lễ nghi để ở đâu.

" Gia chủ không hay rồi, vừa rồi mộc bài của Hạ lão tổ cùng mười mấy đệ tử tự dưng bốc cháy".

" Cái gì!?".

Hạ gia chủ đi theo trưởng lão tới từ đường kiểm tra, nhìn một đám mộc bài cháy đen đổ xuống bàn khiến ông ta đứng cũng không vững nữa.

Hạ gia có được vị trí tam đại thế gia một phần là nhờ có Hạ lão tổ còn sống trấn thủ gia tộc nên các thế lực khác mới ái ngại không dám ra tay gây khó, hiện tại Hạ lão tổ đột nhiên chết đi, Hạ gia phải làm sao đây.

" Là ai có thể đánh bại được lão tổ cơ chứ, đến lão tổ của hai thế gia kia hợp lại cũng đánh không lại ngài, trừ phi bên đại môn phái giúp đỡ nếu không làm sao người sẽ chết, thậm chí tới nguyên anh cũng không còn để hồi sinh".

Trưởng lão ngập ngừng muốn nói " Ta nghe nói lão tổ lần này ngừng bế quan xuống là do đi trả thù cho đại tiểu thư Hạ Vũ Quyên".

Chuyện Hạ Vũ Quyên ông ta đã biết, vốn nghĩ chỉ là một thằng oắt mới lớn lão tổ sẽ xử lý nhanh gọn thôi, không ngờ tới sự việc sẽ biến thành hỗn loạn như hiện tại.

Hạ gia chủ nhíu chặt mày tới mức đường viền trên lồng mày hiển hiện rõ ràng " Lập tức phong tỏa tin tức Hạ lão tổ qua đời, không được cho bất cứ ai biết tới, kể cả người trong gia tộc".

" Tuân lệnh, gia chủ".

Tại Thanh Khâu…

Tử Vu đang tiếp nhận truyền thừa ở bí cảnh hồ tộc, y không hề biết bất cứ chuyện gì đang xảy ra ở bên ngoài.

Không ai biết ngày hôm đó ở mỏm núi dẫn tới Thâm Hải rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, là ai đánh với Hạ lão tổ, là ai đánh với Hạ gia, tại sao không còn một vết của bất kì ai sót lại nơi đó.

Ngũ Hành Tông cũng đột nhiên nhận được một tin vô cùng khó tin, Tăng Xích trưởng lão qua đời không rõ tung tích, toàn bộ đệ tử dưới trướng của lão cũng mất hết tung tích.

Một trưởng lão với chức vị cao mất đi cũng khiến cho Ngũ Hành Tông náo loạn một thời gian để tìm người kế vị, ngày hôm đó xuống núi lão đi rất âm thầm, không hề nói cho ai là đi đâu làm gì nên hiện tại Ngũ Hành Tông sứt đầu mẻ trán đi tìm hung thủ sát hại Tăng Xích trưởng lão.

Người mất bình tĩnh nhất lúc này chính là Tăng Ngọc Ni, bà hay tin phụ thân mình qua đời đã đủ thương tâm, mấy ngày sau một lạ thư nặc danh gửi tới nói con trai bà cũng đã chết rồi, Tăng Ngọc Ni đau đớn tới sống không bằng chết.

" Ta chỉ muốn nói rằng Tùy Y Ngọc, con trai bà đã chết rồi, nhưng chắc bà vẫn nhớ mình có một đứa con trai khác nhỉ, chắc bà nghĩ nó sớm đã chết khi mới lọt lòng bị bà vứt bỏ trong rừng rồi đúng không, bà chắc những năm này sống dằn vặt lắm nhỉ?".

" Xác Tùy Y Ngọc bà đừng hòng có được, hãy sống cả đời trong hối hận và tội lỗi đi, bà tốt nhất đừng nghĩ tới việc chết, nếu không ta sẽ tới dày xéo mộ bà, cho bà chết cũng không yên đâu".

Tăng Ngọc Ni vốn có ý định tự tử nhưng đọc tới dòng thứ thứ hai bà há hốc miệng thở không ra, khóc cũng không xong, có thể nói là đau tận tâm can.

Chuyện đứa con đầu tiên sinh ra bị bà vứt bỏ Tăng Ngọc Ni xưa nay chưa từng nói với ai kể cả phụ thân hay phu quân bà, chỉ có một mình bà biết tới và sống dằn vặt suốt bao lâu nay, nhiều lúc bà cảm thấy có lỗi vô cùng, nghĩ ngợi đứa trẻ kia hiện giờ ra sao hay đã sớm chết rồi, nhưng bà sợ cảm giác tội lỗi đó nên đã cố thuyết phục bản thân rằng bà chỉ có một đứa con là Tùy Y Ngọc mà thôi, đứa trẻ kia coi như chưa từng tồn tại là tốt rồi.

Đọc dòng thư kia khiến bà cảm thấy như mọi bí mật tội lỗi đều bị người ta vạch

trần, không khỏi tự hỏi tại sao người viết bức thư lại biết tới chuyện đứa con kia của bà, còn có…đứa con của bà đã chết.

Mọi người thân của bà đều đã chết, người kia biết tới sự tồn tại của đứa con đầu của bà, liệu có khi nào đứa bé đó bây giờ vẫn còn sống hay không.

Tăng Ngọc Ni cười bản thân, lúc này người thân duy nhất còn sống của bà lại là đứa trẻ bị bà vứt bỏ trong quên lãng, bà làm gì có tư cách đi tìm nó.

Bà chỉ có thể lựa chọn trừng phạt bản thân sống cả đời trong tội lỗi mà thôi.

" Tùy Y Tình, con biết không, khi đó cha mẹ đã tính toán đứa nào sinh ra trước sẽ đặt tên là Y Tình, là kết tinh tình yêu của cha mẹ…con có biết tên của mình đẹp tới thế nào không?.." Tăng Ngọc Ni khóc nấc lên, hai mắt đã sưng tới khó khăn mở được ra, bà lí nhí trong miệng không dám phát ra tiếng.

" Ta xin lỗi con…".

------oOo------

Table of Contents

Chương 1: 1: Xuyên Qua 5
Chương 2: 2: Giả Ngốc 8
Chương 3: 3: Tu Luyện 11
Chương 4: 4: Linh Căn 14
Chương 5: 5: Kết Bằng Hữu 17
Chương 6: 6: Linh Quan Thượng Môn 21
Chương 7: 7: Nhiệm Vụ 24
Chương 8: 8: Gánh Nước 27
Chương 9: 9: Sáng Tạo Pháp Kỹ 30
Chương 10: 10: Bái Sư 33
Chương 11: Chương 11 36
Chương 12: Chương 12 39
Chương 13: Chương 13 42
Chương 14: 14: Làng Đồng Môn 1 45
Chương 15: 15: Làng Đồng Môn 2 48
Chương 16: 16: Làng Đông Môn 3 51
Chương 17: Chương 17 55
Chương 18: 18: Làng Đồng Môn 4 58
Chương 19: 19: Làng Đồng Môn Kết 62
Chương 20: Chương 20 67
Chương 21: Chương 21 70
Chương 22: 22: Diệt Tùy Gia 1 73
Chương 23: 23: Diệt Tùy Gia 2 76
Chương 24: 24: Diệt Tùy Gia 3 79
Chương 25: 25: Diệt Tùy Gia 4 82
Chương 26: 26: Diệt Tùy Gia 5 85
Chương 27: 27: Diệt Tùy Gia Kết 88
Chương 28: Chương 28 92
Chương 29: 29: Mua Vũ Khí 95

Chương 30: 30: Tỷ Thí 1 98
Chương 31: 31: Tỷ Thí 2 102
Chương 32: 32: Tỷ Thí 3 106
Chương 33: 33: Tỷ Thí 4 109
Chương 34: 34: Tỷ Thí 5 112
Chương 35: 35: Tỷ Thí Kết 117
Chương 36: 36: Lại Tập Luyện 121
Chương 37: Chương 37 125
Chương 38: 38: Đại Hội Môn Phái 2 129
Chương 39: 39: Đại Hội Môn Phái 3 133
Chương 40: 40: Đại Hội Môn Phái 4 137
Chương 41: 41: Đại Hội Môn Phái 5 142
Chương 42: 42: Đại Hội Môn Phái 6 Kết 146
Chương 43: 43: Thần Cốt 152
Chương 44: 44: Bế Quan 155
Chương 45: 45: Đại Bảo Quốc 158
Chương 46: 46: Khuynh Thế Lạc Tử Diễm 161
Chương 47: 47: Ma Tộc Tấn Công 164
Chương 48: 48: Hai Vạn Năm Trước 168
Chương 49: 49: Hai Vạn Năm Trước 2 172
Chương 50: 50: Chủ Nhân 176
Chương 51: 51: Gà Đen Hay Là Long Tước 180
Chương 52: 52: Quán Trọ 185
Chương 53: 53: Trêu Đùa 189
Chương 54: 54: Ai Hơn Ai 193
Chương 55: 55: Vãng Nguyệt 198
Chương 56: 56: Tư Dạ Đàn 201
Chương 57: C57: Mộ phủ 204
Chương 58: C58: Nhất hệ linh căn 209
Chương 59: C59: Quyết định của mộ vãn linh 214
Chương 60: C60: Chợ quỷ 1 217
Chương 61: C61: Nhẫn cưới 221

Chương 62: C62: Hắc y nam nhân 225
Chương 63: C63: Hồi ức của đầu lâu 229
Chương 64: C64: Suối âm dương 233
Chương 65: C65: Chợ quỷ kết 238
Chương 66: C66: Chủng 241
Chương 67: C67: Huyền tề hóa hình 245
Chương 68: C68: Trở về môn phái 249
Chương 69: C69: Khai thông chủng 253
Chương 70: C70: Trăng 258
Chương 71: C71: Nương 262
Chương 72: C72: Lễ du thần 1 266
Chương 73: C73: Lễ du thần 2 hồi ức của tử vu 269
Chương 74: C74: Lễ du thần 3 275
Chương 75: Lễ Du Thần (Kết) 279
Chương 76: Vạn Thần Đài 1 284
Chương 77: Vạn Thần Đài 2 288
Chương 78: Vạn Thần Đài 3 292
Chương 79: Vạn Thần Đài 4 295
Chương 80: Vạn Thần Đài (Kết) 300
Chương 81: Trấn Già Văn 303
Chương 82: Chịu Phạt 311
Chương 83: Quần Tím 315
Chương 84: Quần rách 319
Chương 85: Tiểu Hồ Ly 322
Chương 86: Hổ Vương 327
Chương 87: Giao Đấu 1 331
Chương 88: Giao Đấu 2 335
Chương 89: Giao Đấu 3 339
Chương 90: Giao Đấu 4 344
Chương 91: Giao Đấu (Kết) 350